

SEVGİDEN BİRLİĞE

İSKENDERİYE REMLEH'DE VİKTORYA OTELİNDEKİ KONUŞMA	3
Hz. BAB'IN EMRİNİ AÇIKLADIĞI GÜNDE (BİSET GÜNÜ) BAY ve BAYAN DKEYFUS'UN EVİNDE 24 MAYIS 1913 GECEŚİ, PARİS'DEKİ KONUŞMA.....	4
SAYIN, BAY A. A. DANZIDGEZ HOLLANDA (Onun üzerine selâm ve övgü olsun)	6
CHİCAGO ve WASHİNGTON ARASINDAKİ BÜYÜK BİR TOPLULUĞA HİTABEN YAPILAN KONUŞMA 1912 Amerika.....	7
VAHAN GAZETESİNİN OKUYUCULARI, Londra	8
BİLGİNLER ve BÜYÜK ŞAHSİYETLER HUZURUNDA BAYAN MAXWELL'İN EVİNDE DOĞA KONUSU ÜZERİNDE YAPILAN KONUŞMA 3 Eylül 1912 Montreal, Kanada	9
SAYIN PROF. DR. FOREL (TANRININ BAHA'SININ NURU ONUN ÜZERİNE OLSUN).....	11
PARİS'DE TANRI'NIN VARLIĞI HAKKINDAKİ KONUŞMA 9 Şubat 1913	15
ÇAĞIN İLERLEMESİ KONUSUNDAKİ KONUŞMA NEW YORK – AMERİKA 12 Temmuz 1912, Saat 21.00 Cuma Günü.....	16
RİVERSON YORK'DAKİ KONUŞMA 1912, AMERİKA	17
NEW YORK'DAKİ KONUŞMA 7 Temmuz 1912, Amerika	17
PARİS'DEKİ KONUŞMA 21 Kasım 1911.....	18
PARİS'E İLK GELDİKLERİ GÜNDE BAYAN ŞANDERSON'IN EVİNDEKİ KONUŞMA 15 Ekim 1911 Perşembe Gecesi	19
TEKTANRICILAR (UNITARIAN) KİLİSESİNDE YAPILAN KONUŞMA 11 Ağustos 1912, Dublin, Amerika	20
PARİS'DEKİ KONUŞMA 20 Kasım 1911.....	22
PORT SAİD'DEKİ KONUŞMA 27 Haziran 1913, Mısır	23
BAYAN PHİLİPE'İN EVİNDEKİ KONUŞMA 12 Nİsan 1912, New York-Amerika	24
LONDRA DOĞU (Eastern) DERGİSİ'NİN MÜDÜR ve OKUYUCULARINA.....	25
BABTİST KİLİSESİNDEKİ KONUŞMA 26 Mayıs 1912, 5. Cadde 125. Sokak, New York	27
CLARCK ÜNİVERSİTESİNDEKİ KONUŞMA 23 Mayıs 1912, Amerika	28
MAHFİL SEKRETERİ BAYAN A.G. DAYSRENG ELİYLE, GENEL BARİŞ UYGULAMA KONGRESİ ÜYELERİNE, HOLLANDA	30
DÜNYA SAVAŞI KONUSUNDAKİ KONUŞMA (I)	31
DÜNYA SAVAŞI KONUSUNDAKİ KONUŞMA (II)	32
13 MAYIS 1912 GECEŚİNDEKİ KONUŞMA	33
«GENEL ÇAĞRI»	35
«HÜRLER KURUL»UNDAKİ KONUŞMA 25 Mayıs 1912, Boston, Amerika.....	36
BAYAN PARSONS'UN EVİNDEKİ KONUŞMA 1912, Dublin, Amerika	37
BAY ALİ KULİ HAN'IN EVİNDEKİ KONUŞMA 23 Nİsan 1913, Washington	38
TEOSOFİSTLER KURULUNDAKİ KONUŞMA 3 Mayıs 1912, New York, Amerika	39
SAN FRANCİSCO YAHUDİLERİNİN BÜYÜK MABEDİNDEKİ KONUŞMA 12 Ekim 1912, Amerika.....	41
MİNNEAPOLİS SİNAGOG'UNDAKİ KONUŞMA 19 Eylül 1912, Amerika	44
TEKTANBICILAR (UNITARIA) KİLİSESİNDEKİ KONUŞMA 8 EKİM 1912, PALO ALTO, ...	46
TEKTANRICILAR KİLİSESİNDEKİ KONUŞMA 1912, AMERİKA.....	48
PARİS'DEKİ KONUŞMA 3 Kasım 1912	49
ÇİN'DE BULUNAN SAYIN SELAM'IN ONURUNA YAZILAN KUTSAL LEVİH.....	49
BAY DREYFUS'UN KIZ KARDEŞİNİN EVİNDEKİ KONUŞMA, 29 EKİM 1911, PARİS	50
BAY DREYFUS'UN EVİNDEKİ KONUŞMA 20 Ekim 1911, Paris.....	51
İSKENDERİYE'DE VİKTORYA OTELİNDEKİ KONUŞMA 2 Mart 1912, Remleh, Mısır	53
BOSTON ŞEHRİNDEKİ KUTSAL KONUŞMA 1912, Amerika.....	54
NEW YORK'UN 78 NO.lu CADDESİNDE BULUNAN Hz.ABDÜLBAHA'NIN KENDİ MÜBAREK EVİNDEKİ KONUŞMASI 6 Temmuz 1912, Amerika	55
TEOSOFİSTLER TOPLANTISINDAKİ KONUŞMA 9 Ocak 1913, Edingburgh, İskoçya	56
TEOSOFİSTLERİN TOPLULUĞUNDAKİ KONUŞMA 14 Şubat 1913, Paris.....	58
TEOSOFİSTLERİN BÜYÜK TOPLANTISINDAKİ KONUŞMA Perşembe Günü 8 Aralık 1911, Paris	59
PİSKOPOS PASTEUR MONNIER'İN EVİNDEKİ KONUŞMA, 17 ŞUBAT 1913, PARİS	61
BAYAN ve BAY MOORS İÇİN YAPILAN KONUŞMA 13 Mart 1913, Paris.....	64
HAYFA'DAKİ KONUŞMA 23 Aralık 1913	66
PARİS'DEKİ KONUŞMA 2 Kasım 1911.....	67
L'ALLIANCE SPİRİTUALİSTE TOPLULUĞUNA YAPILAN KONUŞMA 9 Kasım 1911, Paris.....	68
BAY DREYFUS'UN EVİNDE YAPILAN KONUŞMA 10 Kasım 1911 Akşamı	69
BAYAN PARSONS'UN EVİNDEKİ KONUŞMA 31 Temmuz 1912, Amerika	71
BOSTON ŞEHRİNDEKİ KONUŞMA 22 Mayıs 1912, Amerika	73
NEW YORK'DAKİ KONUŞMA 1912, Amerika	74
NEW YORK KENTİNDEKİ KONUŞMA Cuma, 5 Temmuz 1912, Amerika	76
LADY BLOMFIELD'in EVİNDEKİ KONUŞMA 21 Aralık 1912, Londra.....	78
AVRUPA ve AMERİKA ÜLKELERİNDEN DÖNDÜKTEN SONRA YOLCULARIN ÇADIRINDA YAPILAN KONUŞMA 19 Haziran 1913 gecesi, Port-Said – Mısır	78
BAY ve BAYAN DODGE'İN EVİNDEKİ KONUŞMA New York, 16 Nisan 1912 Akşamı	80

SEVGİDEN BİRLİĞE

BAY ve BAYAN MORTEN'İN EVİNDEKİ KONUŞMA 13 Nisan 1912, New York, Amerika.....	80
HAYFA'DAKİ KONUŞMA 23 Aralık 1913	81
AKKA'DAKİ KONUŞMA 18 Aralık 1913.....	82
BAY DREYFUS'UN EVİNDEKİ KONUŞMA Paris 27 Ekim 1911	82
PARİS'DEKİ KONUŞMA 19 Kasım 1911	84
PARİS'DEKİ KONUŞMA 26 Ekim 1911	85
STANFORD ÜNİVERSİTESİ'NDEKİ KONUŞMA 8 Ekim 1912, California, Amerika	86
MONTREAL'DEKİ KONUŞMA, 1 Eylül 1912, Kanada	89
SAYIN BAYAN PARSONS Tanrı'nın Nuru ve Baha'sı üzerine olsun Dublin, Amerika, 1912.....	91
LONDRA'DAKİ KONUŞMA, 30 Aralık 1913	92
ESPERANTİSTLERİN TOPLANTISINDAKİ KONUŞMA Edinburgh - İskoçya, 7 Ocak 1913.....	93
FHİLADELPHİA'DAKİ KONUŞMA Pazar Sabahı, 9 Haziran 1912, Amerika	94
AMERİKA'YA GİDERKEN CEDRİC HOWAYT-LINE GEMİSİNDE YAPILAN KONUŞMA 28 Mart 1912	97
BOSTON, FORD HALL SALONUNDAKİ KONUŞMA, 25 Mayıs 1913, Amerika	98
MODERNE HOTEL'DE ESPERANTİSTLERE YAPILAN KONUŞMA 13 Şubat 1911, Paris	100
PHİLADELPHİA BAPTİST MAHEDİ'NDEKİ KONUŞMA 9 Haziran 1912, Amerika.....	100
PARİS'DEKİ KONUŞMA 16 Kasım 1911	103
PARİS'E. HAREKET GÜNÜNDE, LONDRA'DA YAPILAN KONUŞMA	104
BUDAPEŞTE'NİN MİLLİ MÜZESİNİN SALONUNDAKİ KONUŞMA	105
HARWARD ÜNİVERSİTESİ'NDEKİ KONUŞMA 22 Nisan 1912, Amerika	108
5 ARALIK 1912 TARİHİNDEKİ KONUŞMA	108
BAY CHAMPNEY'İN EVİNDE, MİLFORD YAZLIĞINPAKİ KONUŞMA 4 Haziran 1912, Amerika	109
HOTEL VİKTORYA, REMLEH - İSKENDERİYE'DE, NEVRUZ GÜNÜ YAPILAN KONUŞMA, 21 Mart 1912.....	113
PORT SAİD'DEKİ KONUŞMA	114
MAKAM-I ÂLÂ'DA YAPILAN KONUŞMA, Ağustos 1914, Hayfa	114
LADY BLOMFIELD'İN EVİNDEKİ KONUŞMA, 24 Aralık 1912, Londra	115
BAY DREYFUS'UN EVİNDEKİ KONUŞMA, 3 Kasım 1911, Paris	116
PARİS'DEKİ KONUŞMA 8 Kasım 1911.....	117
BAY DREYFUS'UN EVİNDEKİ KONUŞMA, 17 Kasım 1911, Paris	117
BAYAN KASTE'NİN EVİNDEKİ KONUŞMA, 26 Kasım 1911, Paris.....	118

SEVGİDEN BİRLİĞE

İSKENDERİYE REMLEH'DE VİKTORYA OTELİNDEKİ KONUŞMA

4 Mart 1912

Peygamberlerin her biri, varlık âlemi için, parlaklıkları son dereceye ulaşmış birer güneş idiler. Her biri doğuşları sırasında dünyayı aydınlattılar. Fakat doğuşun niteliği farklıdır. Hz. Musa'nın yıldızı dünyada pakladığında, Tanrı'nın dinini İsrail Oğulları arasında büyük bir baskıyla yaydı. Yalnız İsrail Oğullarında sınırlı olarak kaldı. Başka bir yerde yayılmadı. Tanrı'nın Kelimesi İsrail Oğullarına iman ruhu bağışladı. O millet, Hazret'in: dini sayesinde her yönde ilerleme ve gelişme gösterdi. Emrinin gereği gibi yayılabilmesi için beş yüz yıl geçti. Bu süre Süleyman ile Davud'un devrine kadar sürdü:

İsrail Oğulları, Firavun zamanında aşağılık, güçsüzlük ve ahlâksızlığın son haddinde idiler. Bunlar istek ve arzulara dalmış olan kimselerdi. Hz. Musa'nın manevi gücüyle ilerlediler, karanlıktan kurtulup ufuklarının aydınlanmasına sebep oldular. Tanrısal eğitim sayesinde ilerlemenin son derecesine vardılar. Sonra, doğru yoldan saptılar ve ana yoldan vazgeçtiler. Yeniden, eski aşağılığa düştüler.

Hz. İsa'nın devri gelince, Hıristiyanlık yıldızı doğdu. O Hazret'in zamanında, çok az sayıda kişi doğru yola yöneldi ve Tanrı sevgisinin ateşiyle; alevlendi Tanrı'ya yönelip, O'ndan başka her şeyden el çektiler. Refah, servet ve hayatlarından vazgeçtiler, bütün mevkilerini unuttular? Ancak bunlar Çok az sayıda idiler. Gerçek müminler aslında on iki kişiydi Onlardan biri ise karşı gelip, kibirlendi. Sadece on bir erkek ve birkaç kadın kaldı. Ancak üç yüz yıldan sonra Hazret'in .Emri yayıldı, Tanrı'nın Kelimesi etkili oldu, Tanrı Saltanatının çağrısı Dünyanın her tarafına erişti ve Hazret'in ruhaniyet ve aydınlığı dünyayı diriltip, aydınlattı.

Hz. Resul'ün O'nun üzerine selâm olsun devri geldi. Hz. Resul'ün Güneşi doğdu. Fakat burası kurak, bitkisiz ve kumsal bir çöl olup, kralların kuvvetinden uzak ve büyük bir güçten yoksundu. Başka ülkelerin etkileyici güçleri orada etkisizdi. Sadece birbirine saldırma gücüne sahip, fakat aslında çok zayıf birkaç kabileden ibaretti. Bu kabilelerin en büyüğü Kureyş idi. Bunlar, Arap çölünde yaşıyor ve en fazla bin kişilik bir kuvvetle Mekke'de hükümdarlık ediyorlardı. Gerçekte, düzen ve iktidardan yoksun olup, silahları kılıç, mızrak ve sopadan ibaretti. Hazret, Tanrı'nın Emrini büyük bir güçle yükseltti. Şurası açıktır ki, büyük güç karşısında herkes hemen kurumsuz ve alçak gönüllü olur, isyan eden hemen boyun eğer. Öğütlerle dolu bin kitap okunsa da, yol gösterilip taşı etkileyebilen sözler söylene de, asla etkilenmeyen bir insan, azıcık bir etkin kuvvet karşısında öyle etkilenir ki, hemen kurumsuz ve alçak gönüllü olur ve emre uyar. Hazret, büyük bir güçle Emrini yükseltti, bayrağını kaldırdı. Böylece Tanrı'nın dini yayıldı.

Fakat Hz. Bahauallah ve Hz. Bab, devletlerin kaba kuvvetinin dünya temellerini sarstığı bir devirde ortaya çıktılar. Zuhur ettikleri yerler, yerleşim merkezinden uzak, ıssız bir yer değildi. Asya'nın kalbinde zuhur ettiler. Düşmanlar bütün silah türleriyle donanmışlardı. Kureyş kabilesinin hikâyesi değildi. Her devlet, toplarıyla ve beş milyon ordusu ile savaş meydanlarına çıkıyordu. Yani, bütün devletler kudretlerinin son haddinde idiler. Milletler ise, son derece güçlü ve büyüktüler. Tarihe başvurursanız kuruluşundan bu yana hiçbir çağ ve asırda dünya devletlerini bu kudrette göremez ve dünya milletlerini bu düzen içinde bulamazsınız, işte böyle bir zamanda, tek başına, yalnız, yardımcısız ve savunmasız bir durumda Gerçeklik Güneşi, Rahmanın ufkundan doğdu. Son derece zulüm gördü. Dünya kuvvetleri, Hz. Bahauallah'a daima karşıydı. Zulüm sırasında kutsal vücuduna her çeşit darbe indirildi. O kutsal vücuda yapılmayan işkence kalmadı. Halkın tümü O'nu kâfir ve hor gördüler, şiddetli darbeler indirdiler, hapsedip sürgüne gönderdiler. Nihayet zulüm altında İran'dan çıkarıp Irak'a sürgün ettiler. Ve sonra İstanbul'a ve buradan da, üçüncü kez Edirne'ye sürgün ettiler. Ondandı, dünyanın en harap kalesi olan Akkâ Kalesine gönderip, orada hapsedtiler. Artık hapis ve sürgün için bundan daha kötü ve zor bir yer düşünülemezdi. Dört kez sürgün ve nihayet Akkâ Kalesi gibi bir kalede mahpus ettiler. Böyle bir olay, yani bir kimsenin dört kez bir yerden diğerine sürüldüğü ve en büyük hapisaneyeye (Sicni Azam'a) konduğu, tarihte mevcut değildir. Bununla beraber hapiste, zincirlerin altında, bütün yeryüzünde olanlara, yani hükümdarlara ve milletlere karşı dayanabildiler. Onların işkence ve baskısı altında iken Hükümdar Levihlerini1 çeşitli devletlere göndererek ileride karşılaşacakları şiddetli olayları bildirdiler. Hapiste hiçbir devlete özentisi göstermediler. Kısacası şudur ki, O Emrini hapiste evrensel yaptı. Allah'ın Kelimesinin ününü Doğu

¹ Sultanlara yazılan mektuplar.

SEVGİDEN BİRLİĞE

ile Batıya zincirler altında ulaştırdı. Melekûtun² bayrağını yükseltti. Işıkları parıldıadı. Bütün dünya kuvvetleri ona karşı koyamadı. Görünürde gerçi mahpustu, fakat başka tutuklulardan ayrıydı. Zira hapiste her tutuklu hor görülür, kural böyledir, fakat O, böyle değildi. Örneğin, oradaki bütün mevki sahipleri ve memurlar Kutsal Eşiğinde³ kurumsuz ve alçak gönüllü idiler; Bazı idari ve askeri amirleri, huzurlarına varmak için son derece yalvardıkları halde, kabul buyurmadıklarını, ziyarete gelen bütün ahabplar kendi gözleri ile görüyorlardı. Akkâ valisi Mustafa Ziya Paşa beş dakika için müşerref olmak istedi, kabul olunmadı. Padişah, Hz. Bahauallah'ın bir odada mahpus tutularak, eğer bir kimse, yakın akrabaları olsa bile, Kutsal huzuruna müşerref olmak isterse izin verilmeyip, bu hususta son derece dikkatli davranmaları için kesin emir vermişti. Böyle bir zamanda, yolcular için bir konak kurulmuş, kutsal çadırı Kermil Dağı'nda dikilmişti. Yolcular Doğu ile Batı'dan geliyorlardı.

Padişah'ın emri böyle olduğu halde, hükümetin baskısı altında bile, padişahın hükmüne asla özen göstermiyorlardı. Hapiste idiler, fakat, O'na karşı herkes saygı doluydu. Görünürde tutukluydular, fakat gerçekte hakim. Görünürde mahpus iken aslında son derece yüce idiler.

Sözün kıyası, Hz. Bahauallah kendi Emrini zincir baskısı altında iken yükseltti. Bu, kimsenin inkâr edemeyeceği bir kanıttır. Sürgün edilen kimse zayıf, güçsüz kalır ve mahvolur. Fakat, Hz. Bahauallah'ın sürgünlüğü Emrinin yükselmesine sebep oldu. Herhangi bir kimsenin mahpusluğu, mahvolmasına sebeptir. Fakat Hz. Bahauallah'ın mahsupluğu, bağımsızlığına sebep oldu. Halkın hücumuna uğrayan kimse yok olur. Fakat halkın Hz. Bahauallah'a yaptığı saldırı, ışığının yanmasına sebep oldu. Işıkları parıldıadı, ayetleri göründü, deliller tamamlandı, kanıtı açık ve parlak oldu.

Bu gece Hz. Resul'ün doğum gecesidir. Müslümanlar bunu kutlamaktadırlar. Onların bu kutlama töreni gelenekler ve kurullarla yapılan bin yıllık bir görenektir. Fakat, gerçekte bu doğumun neticesinde dünyada yeni eserler meydana geldi ve faydalı sonuçlar doğdu. Bu doğuş, Asya'nın biçiminin değişip, başkalaşmasına neden oldu. Bir durumdan başka bir duruma ulaştı. Zamanında hayret uyandıran etkiler yarattı. Fakat onlar, Hazret'ten sonra, ne yapacaklarını bilemediler. Her kafadan bir istek ve her ağızdan bir ses yükseldi. Kısacası, O parlak ışığın yanmasına izin vermediler. Doğuş horozu gibi çekişme ve kavga ile birbirlerine saldırdılar. Gerçekte bu gece Asya için kutlu bir gece idi, fakat bırakmadılar. Sadece yağma, soyma, çekişme ve kavga ile uğraştılar. Umarım ki, Hz. Bahauallah'ın kulları, O'nun Eşiğinin kölesi, bağış denizine dalmış, Dinin kıyısında oturmakta ve her Rahman'ın bağışlarından yararlanmakta olan bizler, Tanrı'nın isteği ile, kutsal Eşiğine vefa göstereceğiz, Emrin nuraniyetine, Emrin yücelmesine ve O Kutsal Emrin ruhaniyetine sebep olacağız. Böyle olunca, Hz. Bahauallah'ın öğretilerinin tadı ağızlara tatlılık verir. Bu da, Kutsal öğütlerine ve vasiyetlerine göre hareket etmemize bağlıdır. Hz. Bahauallah'ın öğütleri ve vasiyetlerine göre davranırsak, kuşkusuz, dünya aydınlanacaktır.

Hz. BAB'IN EMRİNİ AÇIKLADIĞI GÜNDE (BİSET GÜNÜ) BAY ve BAYAN DKEYFUS'UN EVİNDE 24 MAYIS 1913 GECESESİ, PARİS'DEKİ KONUŞMA

«O'DUR TANRI»

Bugün Hz. Bab'ın dinini açıkladığı gün olduğundan dolayı hepinizi kutlarım. Bugünü güne bağlayan gecede Hz. Bab, Hz Babül Bab'a⁴ Şiraz'da Emrini açıkladılar. Tan yerinin ağarması, güneşin doğuşunu müjdelediği gibi, Hz. Bab'ın zuhuru da Baha Güneşinin doğuşunun belirtisiydi. Yani, dünya ufuklarını parlatan bir sabahı, ışıklar yavaş yavaş göründü ve nihayet parlayan Güneş göründü. Hz. Bab, Hz. Bahauallah Güneşinin doğuşunun müjdeleyicisi olup, kendi kitaplarının tümünde Hz. Bahauallah'ın zuhurunu müjdeledi. Hatta Ahsanül Kİsas adıyla tanınan kitabın başlangıcında «Ey en büyük Efendim! Senin için varlığımı feda ettim ve yolunda şehit olmaktan başka bir arzum yoktur» diye buyurmuşlardır. Hz. Bab'ın son arzusu, bu yolda şehit olmaktı. Devirler ve çağları aydınlatan bu ebedi saltanatın, mücevherlerin parıltısıyla parıldayan tacını kutsal başına koydu.

Hz. Bab canım kurban çok şiddetli eziyetlere maruz kaldı. Emrin başlangıcında, Şiraz'da kendi evinde mahpustu. Oradan, İsfahan'a hareket etti. Buradaki din bilginleri O'nun öldürülmesine hüküm verdiler ve son derece eziyet ve zulmettiler. Hükümet, Hazreti Bab'ı Tebriz'e gönderdi. Maku'da

² Ruhlar ve melekler âlemi

³ Hz. Bahauallah

⁴ Babül Bab : Molla Hüseyin Boşrue; Hz. Bab'a inanan ilk kişi

SEVGİDEN BİRLİĞE

mahpus oldular. Oradan hapsedilmek üzere Çehrik Kalesi'ne gönderildiler. Şiddetli darbeler görüp sonsuz eziyet çektiler. Nihayet Tebriz'e geri getirterek kutsal göğsüne binlerce kurşun sıktılar. Fakat bu şahadetten dolayı O'nun mumu daha da aydınlandı, sancağı daha çok yükseldi ve zuhurun kuvveti daha şiddetli oldu. Öyle ki şimdi, Doğu'da ve Batı'da kutsal İsmi yayılmaktadır.

Bazı kimseler, Kutsal Doğuşların⁵ zuhur gününden kendi gerçeklerinden habersiz olduklarını sanmaktadırlar. Aydınlıktan yoksun iken, Emir ışığı yandıktan sonra aydınlanan bir lamba gibi. Fakat bu hatadır. Çünkü, Kutsal Doğuşlar başlangıçtan seçilmişlerdi, işte bunun içindir ki, Hz. İsa «Başlangıçta kelime idi»⁶ diye buyuruyor.; O halde İsa, önceden İsa idi, Kelime idi ve Kelime Tanrı'nın yanında idi. Bazı kimseler ise, Yahya, Hz. İsa'yı Ürdün nehrinde vaftiz ettikten sonra, O'na Ruhulkuds'un⁷ inip Emrini açıklamaya görevlendirildiğini sanmaktadırlar. Oysa Hz, İsa, İncil'in açıkça belirttiği üzere, önceden İsa idi.

Bunun gibi de Hz. Muhammed «Toprak ve su arasında Âdem ve Nebi idim»⁸ diye buyuruyor. Hz Bahauallah şöyle buyuruyor : «Kendi ezeliyetimde saklıydım, sendeki sevgimi anladım ve sonra seni yarattım».

Güneş, her zaman güneştir. Eğer bir zamanlar karanlık olmuş olsaydı güneş değildi. Güneş ısıyla güneştir. Bunun için Kutsal Doğuşlar ezelden beri kendi öz aydınlıkları içinde idiler ve şimdi de öyledir. Ama bi'set günü, (dine çağırma) açıklamadan ibarettir. Yoksa önceden de nurlu idiler. Semavi gerçekler ve Tanrı olgunluklarının Doğuş yeri idiler. Ruhulkudüs onları destekledi.

Bu, güneş gibidir. Gerçi onun birçok doğuş noktaları vardır, her zaman bir başka doğuş noktasından ve her gün ayrı bir burçtan doğmaktadır. Fakat bugünkü güneşin sonradan yaratıldığı söylenemez. Hayır, o, ezeli güneşin kendisidir. Ancak doğuş noktaları sonradan yaratılmış ve yenidir.

Kısacası, Hz. Bab, ruhum O'na feda bütün kitaplarında «Dokuz» senesinde hayret verici bir zuhur açığa çıkacak ve bütün iyilikler meydana gelip, herkes Tanrı huzuruna erişecektir» diye Hz. Bahauallah'ın zuhurunu müjdeledi. Yani, Orduların Rabbi'nin zuhuru olacak ve Gerçeklik Güneşi doğup ebedi ruh üflenecektir. Kısacası, pek çok sözleri vardır ki, hepsi de Hz;. Bahauallah'ın zuhuruna birer müjdedir.

Onun için Hz. Bahauallah, Rızvan günü Bağdat'ta Emrini açıkladığı zaman, çok az sayıda birkaç kişi hariç, bütün Babiler kabul ettiler. Hz. Bahauallah'ın gücü ve kudreti Emrini açıklamadan önce de görünüyordu. Bütün halk «Bu ne yüce bir şahıs, bu ne olgunluk ilim, erdem ve kudrettir» diye şaşkınlık içindeydi. Bu nedenle, zuhur ettiklerinde, çok kısa bir zaman içinde halk farkına vardı. Hz. Bahauallah mahpus olduğu halde, O'nun Emri Doğu ve Batı'yı sardı. İki zorba padişah, O'nun Emrini yok etmek ve ışığını söndürmek istediler. Fakat, o daha da parladı. Zincir altında sancağını yükseltti ve zindan karanlığında ışığı doğdu. Doğu ahalisinin tümü, krallar ve halk, ona karşı duramadılar. Önüne geçip müminlerini öldürdükçe, halk, Emri daha çok kabul etti. Öldürülen bir kişi yerine yüz, kişi Emri kabul etti ve Emir galip geldi.

Hz. Bahauallah'ın bu gücü zuhurundan önce belli idi. Huzuruna müşerref olup hayret içinde kalmayan yoktu. Asya'nın bilginleri ve erdem sahiplerinin tümü şu itirafta bulunuyorlardı : «Bu büyük bir şahıstır; fakat biz taklitlerden el çekemeyiz ve atalarımızın mirasını bırakamayız.» Gerçi mümin değildiler, fakat bu şahsın büyük olduğunu biliyorlardı.

Hz. Bahauallah, hiçbir okula gitmedi, öğretmeni de yoktu Kusursuzluğu, kendi özündendi. O'nu tanıyan bütün kişiler, bu konuyu iyice biliyorlardı. Bununla beraber, eserlerini gördünüz ilim ve mükemmelliğim işittiniz. Dünva çapında ünlü hikmet ve felsefesini görmektesiniz, İlkeleri bu çağın ruhudur. Bütün dünya filozofları «Bu ilkeler, dünya ufuklarının ışığıdır» diye tanıklık edip söylemektedirler.

İlâhi Peygamber, Tanrı'nın ışığı olmalıdır. Aydınlığı, başkasından değil, güneş gibi kendisindedir. Bunun gibi Kutsal Doğuşların ışığı kendi özündendir. Ayın ve bazı yıldızların ışığı gibi başkasından alınmış olamaz. Onlar, başkalarından değil, başkaları onlardan ilim elde edip

⁵ Kutsal Doğuşlar: Tanrı Elçileri

⁶ İncilden

⁷ Ruhulkudüs : Kutsal ruh

⁸ Hadis'ten.

SEVGİDEN BİRLİĞE

aydınlanmalıdırlar. Bütün Tanrısal Doğuşlar böyledirler.

Hız. İbrahim, Hız. Musa, Hız. İsa, Hız. Muhammed, Hız. Bab ve Hız. Bahauallah hiçbir okula gitmediler. Fakat, herkesin eşsiz olduğuna tanıklık ettiği nice kitaplar O'lar tarafından meydana getirildi. Bu konuyu, yani Hız. Bahauallah'ın ve Hız. Bab'ın okula gitmeyişini, şimdi halk İran'da delil olarak bilirler. Hız. Bahauallah'ın kitaplarıyla ilgili gerçekliğine doğuda şöyle delil getirmektedirler: «Hiçbir kimse bu ayetler gibi yazamaz ve O'na benzer yazabilen bir kişi bulunamaz. Çünkü bu kitaplar ve eserler hiçbir okula gitmeyen bir şahıs tarafından meydana gelmiştir, işte O'nun gerçeğinin kanıtı.»

Kısacası, bu mükemmellikler kendi kişiliklerinden idi ve başka türlü de olamazdı. Başkalarından öğrenmeye muhtaç olan kimseler nasıl Tanrı'nın Elçisi olabilirler? Işığa ihtiyacı olan lamba nasıl aydınlık saçabilir? O halde, Peygamber bütün mükemmellikleri sonradan kazanmış değil, kendiliğinden sahip olmalıdır. Yapay olarak değil, kendi özünden meyve veren bir ağaç olmalıdır. Böyle bir ağaç dünya ufuklarını gölgeleyen ve hoş bir meyve veren kutsal bir ağaçtır. O halde, Hız. Bahauallah'ta görülen olgunluklara, bilgisine ve eserlerine bakınız! Bunlar hep Tanrı'nın gücü ve O'nun belirginlikleri idi.

Hız. Bab, bütün kitaplarında o ilâhi bağış ve olgunlukların doğuşunu müjdeledi. Bunun için, Hız. Bab'ın (ruhum O'na feda) Emrini açıkladığı bu günde sizi tebrik ederim. Bu mutlu bayram ve yeni gün hepimize kutlu ve gönüllerin sevincine sebep olsun.

SAYIN, BAY A. A. DANZIDGEZ HOLLANDA (Onun üzerine selâm ve övgü olsun)

«O'DUR TANRI»

Ey gerçeği arayan saygıdeğer kişi! 4 Nisan 1921 tarihli mektubunuz ulaştı ve tam bir sevgiyle okundu.

Tanrı'nın varlığı akli⁹ delillerle sabittir. Fakat Tanrının gerçeği kavranamaz. Çünkü, dikkatli bir gözle bakarsanız, hiçbir alt aşama, üst aşamayı anlayamaz. Örneğin, bir alt aşama olan cansız varlık dünyası bitki dünyasını anlayamaz. Bu kavrama tamamiyle olanaksızdır. Bunun gibi, bitki dünyası her ne kadar da ilerlese, hayvan dünyasından habersizdir ve anlaması da olanaksızdır. Çünkü, hayvan aşaması bitki aşamasının üstündedir. Bu ağaç, kulak ve gözün değerini anlayamaz. Hayvan dünyası ise her ne kadar da ilerlese, görünmez gerçekleri anlayan ve eşyaları keşfeden aklın gerçeğine akıl erdiremez. Çünkü, insan aşaması hayvana nazaran bir üst aşamadır. Oysa bu evren tamamiyle oluşum gösteren bir yaratık alanıdır, fakat aşamalarının farklı oluşu, anlamaya engel olmakta. Hiçbir alt aşama üst aşamayı anlayamaz ve bu olanak dışıdır. Fakat her üst aşama alt aşamayı anlar. Örneğin, hayvan, bitki ve cansız varlık aşamalarını anlar. İnsan hayvan, bitki ve cansız varlık aşamalarını anlar. Fakat cansız varlık için insanlık dünyasının kavranması olanaksızdır. Bu gerçekler yaratık alanında olduğu halde, hiçbir alt aşama üst aşamayı anlayamaz ve bu olanaksızdır. O halde, bir yaratık gerçeği olan insan nasıl olur da, en ezeli hakikat olan Tanrı gerçeğini kavrayabilir? İnsan ve Tanrı gerçeği aşamalarının arasındaki fark, bitki ve hayvan arasındaki farktan yüz bin kere daha büyüktür. İnsan zihninde ne canlandırırsa canlandırın, bu insanın hayal ürünüdür ve çevrelenen olup, çevreleyen değildir. Yani insan o hayal ürünlerini çevreler, oysa Tanrı'nın gerçeği çevrelenen olamaz ve evrenin tümünü çevreler, evren ise çevrelenendir. İnsanın zihninde canlandığı Tanrı gerçeği ise hakiki bir varlık değil, zihni bir varlıktır. Ama insan hem zihni varlığa ve hem de gerçek varlığa sahiptir. O halde, insan zihninde canlandığı o hayal ürünü hakikatten daha yücedir.

Yeryüzü kuşları bu sonsuzluğun ancak bir kısmını uçabilir. Ama güneşin zirvesine ulaşılması olanaksızdır. Tanrı varlığı için ise, insan anlayışı kapasitesince, akli ya da esinlenmiş kanıtlar getirilmelidir.

Bütün evrenin birbirine kesinlikle bağlantılı olduğu açıktır. Aynen insan vücudundaki organların bağlantısı gibi. İnsanın vücudundaki organlar ve parçalar nasıl birbirine bağlantılı ise, aynı şekilde, sonsuz olan bu evrenin tüm parçaları birbirine bağlantılıdır. Örneğin, ayak ve adım, kulağa ve göze bağlıdır. Ayağın adım atması için göz görmelidir, gözün dikkat etmesi için kulak işitmelidir. İnsan organizmasındaki organlardan en küçüğünün bile eksikliğinde, diğer organlarda aksaklık ve hata meydana gelir. Beyin, kalp ve mide ile bağlantılıdır. Akciğer ise bütün organlarla bağlantılıdır. Bunun gibi diğer bütün organların her birinin de ayrı bir görevi vardır. Şu akıl gücü; ister ezeli, ister

⁹ Akli : Ussal,Mantıksal

SEVGİDEN BİRLİĞE

sonradan yaratılmış olsun, insanın bütün organlarının yöneticisi ve önlem alıcısıdır. Organların her birinin son derecede düzenli olarak görevini yapabilmelerini sağlar. Şu akıl gücünde bir bozukluk mevcut ise bütün organlar asıl görevini yapamayarak insanın vücudundaki organların çalışmasında bozukluk meydana gelir ve bir sonuç elde edilemez.

Bunun gibi de, bu sonsuz evrene bakınız! Bu sonsuz evrenin bütün parçalarının yöneticisi ve önlem alıcısı olan, çevreleyen ve tümü kapsayan bir güç mutlaka mevcuttur. Eğer bu yönetici ve önlem alıcı olmasaydı, varlık dünyası karışır, düzen bozulurdu ve bir deliye benzerdi. Madem ki, bu sonsuz evren son derece düzen içerisinde ve parçaların her biri son derecede mükemmel olarak görevini yapmakta ve hiç şaşmamakta olduğunu görmektesiniz, bu sonsuz evrenin yöneticisi ve önlem alıcısı olan bir Tümü Kapsayan Güç'ün mevcut olduğu açıktır. Her akıllı kimse bunu algılar.

Başka bir konu da şudur: Evrenin tümü her ne kadar gelişip, oluşum göstermekte ise de, dış etkenlerin etkisi altındadır. Örneğin, insanın gelişip büyümesi için, güneş ısı yayar, yağmur olgunlaştırır ve rüzgâr hayat bağışlar. Şu halde, insan vücudunun dış etkenlerin etkisi altında bulunduğu belli oldu. Bu etkenler olmadıkça insan gelişmez ve yetişmez. Bu dış etkenler ise başka etkenlerin etkisi altındadır. Örneğin, insanın vücudunun gelişmesi ve büyümesi suyun varlığına bağlıdır. Su, yağmurun varlığına; yağmur, bulutun varlığına; bulut ise, kara ve denizi buharlaştırarak bulutu meydana getiren güneşin varlığına bağlıdır. Bunların her biri hem etkidir, hem de etkilenendir. O halde başka bir varlıktan etkilenmeyerek zincirlemeyi kesen bir etkene varılacağı kesindir. Fakat O'nun varlığının, gerçeğinin bilinmezliğine rağmen, eserleri belli ve açıktır. Bundan başka, var olan tüm evren sınırlı olup, evrenin bu sınırlı oluşu dahi, sınırsız bir gerçeğin varlığını kanıtlar. Çünkü sınırlılığın var olması, sınırsızlığının delilidir. Kısacası, O Tümü Kapsayan Gerçeği kanıtlayan bunun gibi deliller çoktur. O Tümü Kapsayan Gerçek ezeli bir gerçek olduğundan, yaratılmışların halleri ve eylemlerinden uzak ve kutsaldır. Çünkü, yaratılmışların ve eylemlerin etkisi altında kalan herhangi bir gerçek, ezeli değil, yaratılmışlıktır.

Şu halde bil ki, milletlerin ve toplumların zihinlerinde canlandırdıkları Tanrı, canlandırılanın altındadır, üstünde değildir. Oysa Tanrı'nın gerçeği canlandırılanın üstündedir. Fakat kutsal Tanrı Zuhurları¹⁰, O Kutsal gerçeğin olgunluklarının ve eserlerinin Onlarda görüldüğü kimselerdir. Bu sonsuz verimli ve kutsal Görünüm, insanlık aleminin ebedi hayatıdır.

Örneğin, Gerçeklik Güneşi, kimsenin ulaşamadığı yüce bir ufuktur. Bütün akıllar ve düşünceler kusurludur. O ise herkesin akıl erdirmesinden kutsal ve uzaktır. Ancak, Tanrı'nın Kutsal Zuhurları, Gerçeklik Güneşimden verimlenen ve insanları verimlendiren temiz ve nurlu aynalara benzerler. Güneş, tüm yücelik ve olgunluğuyla bu parlayan aynada belli ve açıktır. Bunun için, eğer aynada mevcut olan güneş, «Ben Güneşim» derse, doğrudur ve eğer «değilim» derse yine doğrudur. Eğer güneş bütün yücelik, güzellik ve olgunluğuyla bu temiz aynada belli ve açık olur ise, yücelik aleminden ve kendi yükseklik makamından alçalarak bu aynaya girmiş demek değildir. Ve sonsuza dek de daima kendi kusursuzluk ve kutsallık yüceliğinde kalmış ve kalacaktır. Dünyadaki varlıkların tümü, o güneşten verimlenmelidir. Çünkü, onların varlığı, güneşin ışınlarına ve etmenlerine bağlı ve koşulludur. Eğer bu güneşten yoksun kalırlarsa yok ve mahvolurlar.

Kutsal kitaplarda, «insan Tanrı'yı tanımalıdır» sözü, Tanrı'nın bizlere bir yardımudur. Şu halde belli oldu ki Tanrı Gerçeğinin görünümü, olgunluklarıdır ve O'nun Güneşi ile olgunlukları gözle görünen aynadır ve Tanrı'nın verimlerinden varlık kazanmışlardır.

Görebilen bir göz ve işitebilen bir kulak bulacağımızı ve perdelerin gözünüzün önünden çekileceğini umuyorum.

İstemiş olduğunuz fotoğraf ilişiktir. Esenlik ve övgü üzerinize olsun.

Mayıs 1921. Abdülbaha Abbas

CHICAGO ve WASHINGTON ARASINDAKİ BÜYÜK BİR TOPLULUĞA HİTABEN YAPILAN KONUŞMA 1912 Amerika

Bugün bütün dünyada, ruhani duygular tamamen yok olmuş ve maddi düşünceler yaygın haldedir. Doğa denizine dalmışlar ve doğadan başka bir âlem düşünmemektedirler. Düşünceleri, maddi güçlere hasredilmiştir. Akıllı bir insanın, doğa ve madde aleminden başka bir âlemin varlığını tanımayışını, kişinin ve aklın yüceliğine delil olarak kabul etmektedirler.

¹⁰ Tanrı Zuhurları : Peygamberler, Tanrı Mazharları.

SEVGİDEN BİRLİĞE

Suphanallah! Bu fikir yürütme zayıflığıyla kendilerini bilgin sanırlar. Oysa, Tanrı'nın kudret eliyle onların benliklerinde emanet bırakılan, parlayan gerçekten habersizdirler. Sizden, konuşmamın dikkatle izlenmesini ve gerçeğin araştırılmasını rica ederim.

Bütün hayvanlar, madde ve doğa aleminden başka bir alemini kavrayamazlar. O halde, hayvanların her biri doğa aleminin birer filozofudur. Çünkü doğadan başka asla duyguları yoktur. Acaba bu, hayvanların aklına ve onların bilinç ve algısına delil midir? Yoksa bu, duyguların ve kavramanın zayıflığı ve aklın yokluğundan mıdır? Aklın yokluğundan dolayı doğanın esiri oldukları açık ve bellidir. Eğer akıl ve bilince sahip olsalardı, olgun bir insanın malik olduğu başka duygulara da mutlaka sahip olacaktı. Tanrı Elçilerinin akıl ve algılamada bile başkalarına nazaran daha üstün oldukları açıktır. Bunun için vicdani duyguların kurucularıdır. Ruhani gerçeğe dalmışlardır.

Bakınız! Bütün evren doğanın esiridir ve doğanın genel bir kanunu ve hükmü altındadır. Büyük varlıklar, yani çok büyük olan bu parlayan iri gök cisimleri bile doğanın hükmü altındadır. Doğa kanunundan zerre kadar dışarı çıkamaz ve kendi yörüngelerinden asla ayrılamazlar. Bu yer küresi, bu büyüklüğüyle ve yerdeki bütün varlıklar, bitkiler ve hayvanlar dahil doğanın esiridir. Kısacası, bütün varlıkların tamamı doğanın bağlarına ve zincirlerine sıkıca bağlanmıştır ve zerre kadar öteye geçemezler. Fakat, Rab'bin emaneti'ne erişen ve Cömert Tanrı'nın ilhamlarının¹¹ merkezi olan insan bundan ayrı tutulmuştur.

Bakınız! Doğa kanununa göre, insan yırtıcı hayvanların esiridir. Fakat insan, yırtıcı hayvanları esir eder. İnsan, çağların bilim ve ilimlerini gelecek çağlar için miras olarak bırakır. Doğa kanununa göre, etki ve etken birbirine bağlıdır; etkenin yokluğuyla etki de yok olur. Oysa insanın eserleri ölümünden sonra da belli ve açıktır, insan doğa kanununa aykırı olarak, verimsiz ağacı verimli yapar, insan, doğa yasasına aykırı olarak, ölüm nedeni olan zehirleri, yaşam aracı yapar ve ilaç olarak kullanır, insan, doğa kanununa göre örtülü ve saklı olan bütün yer hazinelerini, yani madenlerini yeryüzüne çıkarır, insan, doğa kanununa göre topraktan olan bir ruhsuz varlık olduğu halde, manevi gücüyle bu sağlam doğa kanunlarının dışına çıkıp, doğanın elinden kılıcı alır ve ona karşı kullanır. Havada uçar ve denizin üzerinde dolaşır. Denizin dibine dalar. Doğa, insanın sırlarını keşfetmediği halde, insan doğa sırlarını keşfeder, gerçekleri ve sırları görünmez alandan görüş seviyesine çıkarır. Bir dakikada Doğu ve Batı ile haberleşir ve bu, doğa kanununa aykırıdır. Serbest sesi bir alette kuşatır ve hapseder, bu doğa kanununa aykırıdır. Kendi merkezinde oturduğu halde, uzak yerlerle görüşür, danışır ve konuşur, bu da doğa kanununa aykırıdır. Bir dağı dağıtabilecek elektrik gücünü bir lambada esir ve hapseder, insan yerededir, göksel keşifler yapar, bu da doğa kanununa aykırıdır, insan istediğini yapabilir, doğa ise koşulludur. İnsan bilince sahiptir, doğa ise bilinçten yoksun. İnsan canlıdır, doğa ise hayattan yoksun. İnsan gelecek olayları keşfeder, doğa ise ondan habersizdir. İnsan belli olan konular aracılığıyla bilinmez konuları bulur, doğa ise ondan yoksun.

Su halde açık ve belli oldu ki, doğada bulunmayan kutsal bir güç, insanda vardır. Doğada olmayan bir takım olgunluk ve erdemlik, insanda vardır. İnsan ilerleme halindedir, doğa ise durağan, insan sırları keşfeder, doğa cahil ve bilgisiz, insan erdemliğin kurucusudur, doğa ise aşağılıkların kaynağıdır. İnsan akıl kanununa göre hareket eder, doğa ise işkence kanununa göre. Doğanın işkenceleri daima varlığın felâketine sebeptir. Doğa aleminde iyilik ve kötülük eşittir, insan âleminde ise iyilik beğenilir ve kötülük aşağılanır, insan, kanunları yeniler, fakat doğanın tek bir kanunu vardır. Bütün bu erdemlikler ve ayrıcalıklar ruhani güçle meydana gelir ve o ruhani güç doğa ötesidir. Doğa, erdemliklerden yoksundur. Bu kutsal gücün doğa ötesinden geldiği açıktır, çünkü doğa kanunlarını çiğner.

İnsan ne kadar gafil olmalıdır ki, bu açık delillerin varlığına rağmen doğaya tapsın, kendini doğanın kölesi saysın ve bununla beraber kendini en büyük filozof bilsin. Suphanallah! Bu ne gaflet, ne bilgisizliktir ki, insan Tanrı'dan haberdar olmasın, kendi özünde Rabbin emaneti olarak bırakılardan habersiz kalsın ve doğa aleminin esiri olsun.

İşte gerçek körlük, gerçek sağırlık, ebedi dilsizlik ve hayvanlaşmanın son haddi budur.

VAHAN GAZETESİNİN OKUYUCULARI, Londra

«O'DUR TANRI»

---

¹¹ İLHAM : içe doğma, Esin.

SEVGİDEN BİRLİĞE

Bu güneş, dünya ufuklarını aydınlatandır. Yeryüzünün bütün varlıkları onun eğitiminin ışığı altında gelişmekte ve yetişmektedir. Güneşin ışığı ve ısısı olmasaydı yer küresindeki tabakalar teşekkül etmezdi, zengin madenler oluşmazdı, bu kara toprak, bitki yetiştirme gücünü bulmazdı, bitki âlemi gelişmezdi. Hayvan âlemi gelişip büyümezdi ve insan âlemi yer küresinde gerçekleşemezdi. Bütün bu bağışlar, Tanrı'nın Kudret Ayetlerinden biri olan, güneşin verimindedir. Doğuş noktasından doğduğu zaman, dünya başka bir dünya olur, toprak yeşillik kılıfı giyer, bütün ağaçlar yaprak ve filiz açar, taze ve yeni meyveler verir, yaşayan her varlığın damarlarında ve sinirlerinde kan dolaşmaya başlar, yeni bir hayat bulur ve yeni bir güç kazanır.

Bunun gibi de Gerçeklik Güneşi; insanların, akılların ve ruhların âleminin parlayan yıldızı, düşüncelerin ve kalplerin dünyasının güneşidir, insan gerçeğinin eğiticisidir; ruhların, akılların ve nefislerin gelişip büyümesine sebeptir. Bu İlâhi Yıldız'ın da doğuşu, batışı, doğuş noktası, ekvatoru ve çeşitli burçları vardır.

Şimdi bu Güneşin batışından bir zaman geçmişti. Akıllar ruhlar ve nefisler dünyası kararmıştı. Vicdanın gelişme ve büyüme gücü büsbütün yok olmuştu. Akli keşifler sona ermişti. Tanrı'ya övgü olsun ki, Gerçeklik Sabahı doğdu ve ufukları aydınlattı. Evrenin tümü harekettedir. Her an yeni bir hayat meydana gelmekte ve her gün hayret veren eserler görünmektedir. Uykuda olanlar uyanmalı ve habersiz olanlar haberdar olmalıdırlar. İşte bugün körlerin görme, sağırların işitme, dilsizlerin konuşma ve ölülerin dirilme zamanıdır. Böyle olunca, bu büyük çağın nimetlerinin eserleri dünyada görünür, büyük günün sevinci bütün gönülleri kapsar, düşünceler ile kalplerin karanlığı büsbütün yok olur. Gönül ve canın sevgi ışıkları parlak.

Gönlünüz hoş olsun.

Abdülbaha Abbas

BİLGİNLER ve BÜYÜK ŞAHSİYETLER HUZURUNDA BAYAN MAXWELL'İN EVİNDE DOĞA KONUSU ÜZERİNDE YAPILAN KONUŞMA 3 Eylül 1912 Montreal, Kanada

Bir saat önce, bir genç buraya geldi ve onunla şu konuda konuştuk: Acaba doğa mükemmel mi yoksa eksikmidir? Aydın mı yoksa karanlık mıdır? Şimdi huzurunuzda bu konuyu tamamlamak isterim: Doğanın tümünden, madde âlemi demek istenmiştir.

Doğa âlemine dikkatle baktığımız ve derinliği ile sırlarına eriştiğimiz zaman, eksik ve karanlık olduğu görülür. Dikkat ediniz: Eğer bir araziye terk edip kendi haline bırakırsak dikenler kaplar, faydasız otlar biter. Dağlık bir bölgeyi kendi haline terk edersek yabani ve düzensiz bir orman olur. Şu halde bu doğa âlemi karanlıktır, onu aydınlatmak gerekir. Onun aydınlığı neye bağlıdır? Doğanın gereğine göre diken ve faydasız otlar bitmiş olan bu toprağı, hoş kokulu çiçekler ve insanı besleyen verimli ekinler yetiştirmesi için sürmek gerekmektedir. Doğaya terkedilmiş ve karanlık halde olan ormanların bağış ve verimi yoktur. Verimsiz ağaçları, eğitim sayesinde verimli hale getiririz. Düzensizken düzen veririz. Önce karanlık, yabani orman iken, bağ ve bahçeye çeviririz.

Bunun gibi insanı da kendi tabiatına bırakırsak hayvandan beter olur, cahil ve bilgisiz kalır. Orta Afrika'daki insanlara benzer.

Şu halde, karanlık âlemi aydınlatmak istediğimiz zaman onu eğitiriz. Görgüsüz görgülü olur, ahlâksız iyi huylarla bezenir. Fakat doğaya bırakır ve eğitmezsek, kuşkusuz hayvandan daha kötü olur. Kendi cinsini öldürür, parçalar ve yer.

O halde, eğer doğayı kendi haline bırakırsak karanlık olacağı açıklandı. Bunun için insanı eğitmeliyiz, ta ki bu karanlık insan aydınlansın, bu cahil, bilgin olsun, görgüsüz görgülü olsun, eksiği olan mükemmelleşsin, ahlâksız iyi huylu olsun ve bu hayvan, insan olsun. Kuşkusuz eğitilmemiş insan hayvandan da beterdur. Şu halde doğa âleminin eksik olduğu ve eğitim ile mükemmelleşeceği açıklandı.

Bugünlerde bütün filozoflar doğa âleminin mükemmel olduğunu körü körüne iddia etmektedirler. Doğa âleminin eksik olduğunun, fakat eğitim ile mükemmelleştiğinin farkına varmamışlardır. Niçin öğrenciler okulda eğitilmektedirler? Mademki doğa âlemi mükemeldir niçin onları eğitiyorlar? Tüm insanları bıraksınlar kendiliğinden eğitim görsünler. Bütün bu sanayi, eğitimin sonucudur. Zira bu sanayi doğa âleminde yoktu, bu keşifler eğitim sayesinde meydana geldi. Örneğin, elektrik gücü, telgraf, fonograf, telefon ve başka yeni keşiflerin tümü eğitimden doğmuştur. Eğer insanlık eğitim görmeseydi ve doğaya terkedilseydi bu sanayi hiç doğmazdı. Bu uygarlık ve ilerlemeler insanlık âleminde görünmezdi. Mükemmel bir filozof ile cahil kişinin arasındaki fark nedir? Cahil, insanın doğadaki ilkel halidir. Bilgin bir filozof ise mükemmelleşmesini eğitime borçludur. Aslında ikisi de

SEVGİDEN BİRLİĞE

insandır. Tanrı; peygamberlerini bunun için göndermiştir, Semavi Kitaplarını bunun için indirmiştir. Ruhulkudüs ilhamlarını bunun için göndermiştir. Melekût¹² kapılarını bunun için açmıştır, gözle görünmez ilhamlarını bunun için gerçekleştirmiştir, akli güçleri bunun için vermiştir ki, doğa âleminin eksiklikleri tamamlansın, doğa kötülüklerinin karanlığı kalksın, doğa âleminin bilgisizliği yok olsun, doğa âleminin kötü ahlâkı düzelsin, doğa âleminin zulmü yok olsun, insanoğlunun İlahi Eğitim görebilmesi ve doğa âleminin eksikliklerinden kurtulabilmesi için peygamberler gönderilmiştir.

Peygamberler bahçivana, insanlar ise yabani orman ve dikenliğe benzer. Birer ilâhi Bahçivan olan peygamberler, insanlık ağaçlarını eğitirler, eğilmiş dal ve fidanları doğrulturlar. Verimsiz ağaçları verimli kılarlar. Düzensiz ormanı, gönül açan bahçeye çevirirler. Eğer doğa âlemi aydın ve mükemmel olsaydı, eğitime ve okullara gerek kalmazdı, bu sanayiye ihtiyaç olmazdı. Eğer mükemmel olsaydı, peygamberlere, öğretmene, kitaplara ve Tanrı'ya hiç gerek yoktu. Bunların tümü doğa âleminin eksikliğinden ileri gelir.

Bu Amerika kıtası, doğanın gereği olarak yabani orman ve boş arazilerle kaplı idi. Onu değiştiren ve bu hale getiren nedir? İnsanın aklı. Şu halde doğa eksikti, insanlar bu eksiklikleri giderdi. Başlangıçta boş arazi ve orman idi, şimdi bayındır şehirler olmuştur. Kristof Kolomb gelmeden önce, Amerika ne idi? Doğanın elinde iken insanların eline geçti. Eğer doğa âlemi mükemmel olsaydı, olduğu gibi kalmalıydı. Şimdi bakınız: ilk önce karanlıktı, şimdi aydınlandı; önce haraptı, şimdi bayındır oldu. Ormandı, şimdi bağ ve bahçe oldu. Önce dikenlikti, şimdi gül bahçesi oldu. O halde, doğa âleminin eksik ve karanlık olduğu kanıtlandı.

Eğer yeni doğan çocuğu eğitmez ve kendi haline bırakırsak ne olur? Kuşkusuz anlayışsız ve cahil kalır ve hayvana benzeyecektir. Orta Afrika'ya bakınız, hayvanlar gibi, belki de, hayvanlardan da daha kötüdürler. O halde, İlahi Eğitimin insanlık âleminde neler yaptığını görüyoruz.

Doğa âlemi, hayvan âlemdir. Evcil hayvanlar hariç, yabani hayvanlar çölde ve ormanda doğal halde kalmıştır. Tümü doğa âleminde. Bir öğretim ve eğitim yoktur. Hayvan âleminde, ruhani âlemden hiçbir iz yoktur. Hayvanın; Tanrı'dan haberi yoktur, insanın aklından haberi yoktur, insanın ruhani gücünden haberi yoktur. Hayvan, insanı kendisi gibi hayal etmekte ve asla bir fark görmemektedir. Bunun nedeni, doğal halde kalmasındandır. Bütün hayvanlar doğal haldedirler. Bütün maddeciler, hayvanlar gibi, maddesel duygulara sahiptirler, ruhani duyguları yoktur. Tanrı'yı inkâr ederler. Tanrı'dan, peygamberlerden, İlahi Cennetten haberleri yoktur. Bütün hayvanlar da İlahi İlkelerden habersizdir. Hayvanların tümü, yalnız duyduklarının esiridir. Bu çağın maddeci filozofları gerçekte hayvanlara benzerler; çünkü onlar da Tanrı'dan, peygamberlerden, ruhani duygulardan, Ruhulkudüs'ün verimlerinden ve doğaötesinden habersizdirler. Herhangi bir hayvan çile çekmeden bu olgunluklara erişebilir. Filozoflar yirmi yıl öğrenimden sonra Tanrı'yı inkâr ederler, İlahi ilhamların ruhani güçlerini inkâr ederler. Hayvan çile çekmeden mükemmel bir filozoftur. Örneğin inek hazretlerinin, hiç bir şeyden haberi yoktur. Tanrı'dan haberi yoktur, ruhani duygulardan, haberi yoktur, ruhaniyetten haberi yoktur. Bütün hayvanlar ruhtan habersizdir. Bu filozoflar da gördükleri ve duyduklarından başka her şeyden habersizdirler. Bununla birlikte, görüp duyduklarından başka bir şey bilmedikleri için filozof olduklarını iddia ederler. Oysa inek hazretleri, ilimlerin öğrenimini görmeden bu erdemliğe erişmiştir. Kişiliği göstermek için bu bir onur değildir. İnsanın, Tanrı'dan haberdar olması, ruhani duyguları duyabilmesi ve doğa ötesinden haber alabilmesi onurdur. İnsanın, Ruhulkudüs ilhamlarından faydalanabilmesi onurdur, İlahi İlkelerden haberdar olması onurdur. İşte budur insanın onuru. Yoksa habersizlik onur değildir, cehalettir, cehaletten doğan gaflettir.

Acaba son derece cahil olan kimseler, Tanrı olgunluklarını bilebilirler mi, gerçeği anlayabilirler mi, Hz. İsa ve bütün Kutsal Mazharlardan haberdar olabilirler mi, ve bu kimselerin bilinci Onlardan daha üstün olabilir mi?

Hz.İsa, İlahi, Semavi, Melekûti ve Ruhani idi. Tabii ki, O bu filozoflardan daha iyi anlardı. Hem O'nun aklı daha fazla, bilinci daha güçlü, kuvvetleri daha üstün ve anlayışı daha yüksekti. Şu halde nasıl her şeyden, bu cismani yaşantıdan, rahatından ve dünyevi nimetlerden vazgeçti. Bütün belaları kabul etti. Felâketlerin tümüne dayandı. Niçin? Çünkü: Ruhani duygulara ve Ruhulkudüs gücüne sahipti. Melekût'u görmekteydi. İlahi verimlere ve manevi güçlere sahipti, ruhaniyetin özü idi, bütün İlahi Kutsal Zuhurlar gibi.

¹² Melekût: Ruhlar ve Melekler âlemi

SEVGİDEN BİRLİĞE

SAYIN PROF. DR. FOREL¹³ (TANRININ BAHA'SININ NURU ONUN ÜZERİNE OLSUN)

Ey gerçeğe tutkun olan saygıdeğer kişi! 28 Temmuz 1921 tarihli mektubunuz ulaştı. Güzel konular kapsamaktadır ve Tanrı'ya övgü olsun ki gerçeği arayan bir gençsiniz. Fikir alanınızın güçlü olduğu ve aklınızın bulgu gücü görünmektedir.

Dr. Fisher'e yazmış olduğum mektubun birçok nüshaları yayınlanmıştır. 1910 yılında yazıldığını herkes biliyor. Bu mektuptan başka, konu üzerinde çeşitli mektuplar Harp'ten önce yazılmış ve San Francisco Üniversitesi Dergisinde¹⁴ bu konulara işaret edilmiştir. O derginin tarihi açık ve bellidir. Ayrıca üniversitede verilen konuşma hakkında, geniş görüşlü filozofların övgüleri ifade sanatının uyum ve güzelliğini vurgulamaktadır. Bunun için o derginin bir nüshası bu mektubun ilişindedir. Yapmış olduğunuz derlemeler elbette faydalıdır. Bunun için, basılmış ise her birinden birer nüsha bize gönderiniz.

Tanrı'nın varlığı konusu üzerinde, düşünceleri anılan natüralistlerden¹⁵ maksat, dar görüşlü, duyulara tapan natüralistler grubudur. Onlar beş duyuya bağlıdır. Onlar için algının ölçüsü, duygunun ölçüsüdür. Duyulanı kesin sayarlar ve duyulan olmayanı yok ve şüpheli bilirler. Tanrı'nın varlığını bile tamamen şüpheli görürler. Bütün filozofların niyeti ve isteği genellikle yazmış olduğunuz gibidir. Maksat, dar görüşlü natüralistlerdir. Fakat, Sokrat, Platon ve, Aristoteles gibi Tanrı'yı tanıyan ve insan âlemine üstün hizmet eden filozoflar ve ayrıca hizmet eden ılımlı bilgin natüralistler, gerçekten saygıya değer ve övgüye layıktırlar. Biz bilim ve hikmeti¹⁶ insanlık âleminin ilerlemesi için temel biliyoruz ve geniş görüşlü filozofları övüyoruz. Gerçeğin görünmesi için San Francisco Üniversitesi dergisine dikkat ediniz.

Güneşin özelliklerinden olan ışın gibi aklın güçleri de ruhun özelliklerindedir. Güneş, ışınları yenilenmekte olduğu halde kendisi kalıcıdır. Görüyorsunuz ki insanın aklı yükselmekte ve alçalmaktadır. Hatta akıl yok da olabilir. Fakat ruh, sabit bir durumdadır. Aklın belirtisi ise vücudun sağlığına bağlıdır. Sağlam bir vücut, sağlam bir akla sahiptir. Ruh ise vücuda bağlı değildir. Akıl, ruhun kuvvetiyle algı, hayal ve elde etme gücüne sahip olur. Ama ruh özgür bir güçtür. Akıl, duyular aracılığı ile belli şeyleri kavrar. Ruhun ise sonsuz doğuşları vardır. Akıl, sonlu bir daire içinde olduğu halde ruh sonsuzdur. Akıl; görme, işitme, tatma, koklama ve dokunma duyuları ile kavramlara varır. Oysa ruh özgürdür. Görüyorsunuz ki ruhun uykuda ve uyanırken hareketi vardır. Bazen uyanırken meçhul kalan güç sorunların birini rüya âleminde çözebiliriz. Akıl, beş duyunun çalışmaması ile algılamadan aciz kalır Cenin¹⁷ ve bebeklik devresinde akıl tamamen kayıptır. Ruh ise son derece güçlüdür. Aklın yok olduğu zamanlarda dahi, ruhun gücünün var olduğuna dair deliller çoktur. Fakat ruh, aşamalar ve mevkilere sahiptir:

Cansız varlığın, kendi âleminin gerektirdiği gibi, bir ruh ve yaşama sahip olduğu açıktır. Meçhul bir sır gibi görünen bütün evrenin yaşama sahip oluşu, doğa bilginlerince bile açıklığa kavuşmuştur. Kur'an şöyle buyurur: «Her şey diridir».

Bitki âleminde de gelişme gücü vardır. Bu gelişme gücü, ruhtur. Hayvan, âleminde ise ruh, duygu gücüdür. Fakat insan âleminde ruh, her şeyi içine alan bir güçtür. Bütün, önceki aşamalarda, akıl yok olduğu halde, ruhun tecelli ve belirtisini görüyoruz.

Duygu gücü, ruhu kavrayamaz. Fakat akıl gücü onun varlığına deliller getirir. Ayrıca akıl gücü, evreni içine alan ve aşamaların her birinde eseri ve belirtisi olan, fakat gerçeği akılların kavrayışının ötesinde olan, gözle görünmez bir Gerçeğin, varlığına deliller getirir. Şöyle ki: Cansız varlık, bitkinin gerçeğini ve gelişmesini kavrayamaz. Bitki, hayvanın gerçeğini algılayamaz. Hayvan ise eşyalara egemen olan insanın keşfedici gerçeğini kavrayamaz. Hayvan, doğanın esiridir. Onun kanunlarından ve kurallarından dışarı çıkamaz. Fakat insanda keşif edici bir güç mevcuttur, işte bu, doğaya hükmedip onun yasalarını bozar. Örneğin, cansız varlık, bitki ve hayvan tamamen doğanın esiridirler. Bu Güneş, bütün büyüklüğü ile öylesine doğanın esiridir ki, hiç iradesi yoktur ve doğanın yasalarından zerre kadar dışarı çıkamaz. Cansız varlık, bitki ve hayvan gibi; başka varlıkların da hiç

¹³ Prof Dr. Auguste (Agust Henri) Forel (18481...) İsviçreli Psikolog

¹⁴ Stanford Üniversitesi, Palo Alto, California, 1912, Amerika.

¹⁵ NATURALİST : Tabiatçı, Doğacı.

¹⁶ Hikmet: Bilgelik, felsefe, gizli neden, Tanrı'nın insanlarca anlaşılmayan amacı.

¹⁷ Cenin: Dölüt.

SEVGİDEN BİRLİĞE

biri doğa yasasının dışına çıkamazlar. Hepsi de doğanın esiridir. Fakat insanın vücudu doğanın esiri olduğu halde, ruhu ve akli özgür ve doğaya egemendir. Görüyorsunuz ki, doğanın yasasına göre insan, toprak üzerinde yaşayan varlıktır. Fakat insanın ruhu ve akli doğa yasasının dışına çıkarak kuş gibi havada uçar, deniz üzerinde hızla dolaşır, balık gibi denizin dibine dalarak keşifler yapar. İşte bunlar doğa yasaları için büyük bir yenilgidir. Ayrıca insan, dağları dağıtabilen ve büyük bir güç olan elektrik kuvvetini bir lambada hapseder. Bu, doğa yasasına aykırıdır. Bunun gibi de, doğanın gerekliliğine göre saklı bir sır olarak kalması gereken bir çok şeyi insan keşfederek görünmez alandan görünür alana, getirmektedir. Bu da doğa yasalarına aykırıdır. İnsanın keşfettiği eşyaların özellikleri, doğanın sırlarındandır. Geçmiş devirlerdeki olaylar doğa âleminde silinmiş olduğu halde insan onu bulur. Daha doğa âleminde belirtisi olmayan, gelecekteki olayları insan delil getirmek suretiyle keşfeder. Doğa yasasına göre haberleşme ve buluşma yakın uzaklıklara özgü olduğu halde insan eşyaların gerçeğini bulan o manevi gücüyle, doğudan batıya haberleşir. Bu da doğa yasalarının dışına çıkmaktır. Doğa yasasına göre görüntü kaybolabilen bir şeydir. İnsan bu görüntüyü bir camda sabitleştirir. Bu da doğa yasasına aykırıdır.

Dikkat ediniz: Bilim, sanayi, teknik, icatlar ve diğer hususların tümü doğanın sırlarındandır. Doğa yasası gereğince saklı kalacaktı. Fakat insan, buluş yeteneğiyle doğa yasasının dışına çıktı ve bu saklı sırları görünmez alandan görünür alana çıkarttı. Bu ise doğa yasasına aykırıdır. Kısacası, insanın gözle görünmeyen o manevi gücü kılıcı doğanın elinden alır ve doğanın başına indirir. Başka varlıklar çok büyük oldukları halde, bu mükemmellikten yoksundur, insanda irade ve bilinç mevcuttur, doğa ise ondan mahrumdur. Doğa mahkûmdur, insan ise özgürdür. Doğa bilinçsizdir, insan ise bilinçlidir. Doğa geçmiş olaylardan habersizdir, insan ise haberdardır. Doğa gelecek olayları bilmez, insan ise buluş yeteneğiyle bilir. Doğa kendisinden habersizdir, insan ise herşeyden haberdardır. Eğer biri, «insan, doğa âleminin küçük bir parçasıdır ve bütün bu mükemmelliklere sahiptir, o halde bu mükemmellikler doğa âleminin bir tecellisidir ve böylece doğa, bu mükemmelliklere sahip olup ondan yoksun değildir» diye derse, cevapta şöyle deriz: Parça, bütüne bağımlıdır. Bütünde bulunmayan mükemmelliklerin parçada bulunması imkânsızdır. Doğa, eşyanın gerçeklerinden doğan gerekli bağlar ve özelliklerden ibarettir. Bu evrenin gerçekleri her ne kadar son derece farklı görünüyorsa da, birbirlerine sıkı bir şekilde bağlıdır. Bu değişik gerçeklerin hepsini birbirine bağlayan toplayıcı bir vasıta gerekmektedir. Örneğin, insanın organları, parçaları ve elemanları ayrıcalığın son haddinde olduğu halde, insan ruhu olarak yorumlanan o toplayıcı vasıtayla hepsi birbirine bağlanır. Düzenli olarak yardımlaşma ve işbirliği sağlanır. Vücudun yaşamasına sebep olan düzenli yasalar altında, bütün organların hareketi gerçekleştirilir. Onun istemi altında bütün organlar daima kendi görevini yerine getirmekte olduğu halde, insan vücudu bu toplayıcı vasıttan büsbütün habersizdir.

Gelelim filozoflara. İki kısma ayrılmışlardır. Bunlar arasında Tanrı'nın birliğine ve ölümden sonraki hayata inananlardan biri Sokrat idi. Düşünceleri, dar görüşlü halkın düşüncelerine aykırı düşüğü için o ilâhi bilgine zehir içirttiler. Bütün Tanrısal bilginler, akıl sahipleri ve düşünürler sonsuz olan bu evrene baktıkları zaman şöyle bir sonuca varmışlardır. Bu büyük ve sonsuz evren, cansız âlemi ile sonuçlanmakta; cansız bir bitki âlemi ile ve bitkiler ise hayvan âlemi ile sona ermektedir. Nihayet hayvan âleminin sonucu olarak insan âlemi meydana gelmektedir. Böylece, ululuk ve büyüklüğe sahip bu sonsuz varlık insanla sonuçlanmaktadır, insan ise kendi aşamasında bir süre üzüntüler ve sıkıntılarla rahatsız olup sonra da verimsiz ve sonuçsuz olarak parçalanmaktadır. Aşama burada biterse, sonsuz olan bu evren bütün mükemmellikleriyle sayıklama, saçmalık ve boşlukla sona ereceği kesindir. Ne bir sonucu, ne bir verimi, ne bir devamı ve ne de herhangi bir eseri olacaktır. Sayıklamadan ibaret olur. Bunun böyle olamayacağı ve bu büyük çarkın hayret verici yücelik ve sonsuz mükemmellikleriyle nihayet sayıklamalarla sona eremeyeceği, onlarca da anlaşılmıştır. Elbet başka bir aşamanın varlığı gereklidir. Örneğin, bitki aşaması insan âleminin aşamasından habersizdir. Bizim de, insan aşamasından sonraki daha büyük aşamadan haberimiz yoktur. Fakat habersiz olmak, var olmamağa delil değildir. Örneğin, cansız âlemi, insan âleminde büsbütün habersizdir ve onu algılayamaz. Fakat algılamamak, var olmamaya delil değildir. Bu sonsuz varlığın insan yaşamı ile sona ermediğine dair çeşitli, kesin deliller vardır. Fakat Tanrı'nın Hakikati gerçekte soyuttur. Gerçek bir soyutlanmadır, algılanamaz. Çünkü insan zihninde canlandırılan kavram sonsuz değil, sonlu bir gerçektir. Çevreleyen değil, çevrelenendir. Ve insanın algısı onu çevreler, ondan üstündür. Şurası açıktır ki, insanın tasarımları ezelden beri var olan bir şey değil, sonradan meydana gelmiştir. Gözle görünür varlığı yoktur, sadece zihinde bir varlığa sahiptir. Bunlardan başka, yaratılış âlemindeki aşamaların farklılığı anlamayı önlemektedir. Öyleyse sonradan yaratılmış olan, ezelden beri var olanın gerçeğini nasıl anlayabilir?

Söylediğimiz gibi, yaratılış âleminde aşamaların farklılığı algılamayı önlemektedir. Cansız, bitki

SEVGİDEN BİRLİĞE

ve hayvan, eşyanın gerçeklerini insan aklının gücünden habersizdir. Oysa insan, bütün bu aşamalardan haberdardır. Her üst aşama, alt aşamayı çevreler ve onun gerçeğini keşfeder. Alt aşama ise üst aşamadan habersizdir, onu kavrayamaz. Bunun gibi de insan, Tanrı gerçeğini zihninde canlandıramaz. Ancak akli, kuramsal ve mantıki kurullarla, fikrin doğuşları ve vicdanın buluşları ile Tanrı'nın varlığına inanır. Tanrı'nın verimini keşfeder. Tanrı'nın gerçeği, gözle görünmediği ve varlığı duyulmadığı halde, kesin İlahi deliller O'nun gerçek varlığına kanıttır. Fakat O'nun gerçek niteliğinin meçhul olduğu kesindir. Örneğin, esir maddesi¹⁸ mevcut olduğu halde, gerçeği bilinmemekte ve sadece eserleri ile tanınmaktadır. Isı, ışın, elektrik onun dalgalarıdır. Bu dalgalarla esir maddesinin varlığı ispatlanır. Biz, Tanrı'nın verimine bakarak, O'nun varlığından emin olabiliriz. Örneğin, evrenin varlığı tek tek elemanların bileşiminden ve yokluğu ise elemanların çözülmesinden ibarettir. Çözülme; elemanların ayrılışına nedendir. Elemanların bileşimine bakalım. Her bir bileşimden bir varlık gerçekleşmiştir. Evren sonsuzdur, sonuç da sonsuzdur, öyleyse asıl neden nasıl sonlu olabilir?

Bileşim üç türdür, dördüncü çeşidi yoktur. Rastlantılı bileşim, zorunlu bileşim ve isteyerek bileşim. Evrendeki elemanların bileşiminin, rastlantı eseri olmadığı açıktır. Çünkü hiçbir sonuç, nedensiz gerçekleşemez. Zorunlu bileşim de değildir. Zorunlu bileşim bileşikteki parçaların gerekliliğinden doğan bir bileşimdir. Özünden gelen bu özellik elemanlardan ayrılamaz. Bu eşyanın görünmesine sebep olan ışık, maddelerin hacimlerini büyüten ısı ve Güneşin özünün gerekliliğinden olan ışınlar gibi, özünden ayrılamazlar. Zorunlu olan özellikler herhangi bir varlıktan ayrılamadığından, bileşimlerin çözülmesi imkânsızdır. Yukardaki iki bileşim olmadığına göre, üçüncü bileşim olan isteyerek bileşim geçerlidir. Ezeli Güç olarak yorumlanan ve gözle görünmeyen bir kuvvet, bu elemanların bileşimine nedendir. Her bileşimden ise bir varlık, oluşmuştur.

Tanrısal Gerçek için saydığımız irade, bilim, güç ve öncesizlik gibi özellik ve mükemmellikler, anlaşılması mümkün olmayan Tanrısal Gerçeğin hakiki mükemmellikleri olmayıp, gözle görünür alanda görünen eserlerin gerekliliğindedir. Örneğin, evrendeki sonsuz mükemmellikleri ve düzeni görünce, bunu oluşturan O Ezeli Güç'ün elbette ki cahil olmayıp bilgin olduğunu söyleriz. Aciz olmadığı için güçlüdür. Yoksul olmadığı şüphesizdir, öyleyse zengindir. Mevcut olduğu için O'na yok diyemeyiz. Ama şu ki, O Gerçek için saydığımız nitelikler ve mükemmellikler, insanın algı alanında görünen mükemmelliklerin kanıtı için değil, sadece noksanların giderilmesi içindir. Bu nedenle, nitelikleri bilinmez O Tümsel Gerçek; saydığımız özgüler, özellikler algılar ve akılların tümünden kutsal ve arıdır. Bu sonsuz evrene dikkatli bir bakışla bakıldığında, hareket eden herşeyin bir etkenle harekete getirildiği ve bu etken olmaksızın hareketin de olmayacağı açıkça görülür. Hiçbir sonuç, nedensiz oluşmaz. Evrendeki her varlık, çeşitli etkenlerin etkisi altında meydana gelmiş ve devamlı olarak etkilenmektedir. Etkenler ise, başka etkenlerin etkisi ile gerçekleşmektedir. Örneğin, bitki, nısan bulutunun yağışıyla gerçekleşir ve yeşerir. Bulutun da kendisi başka etkenlerin etkisi altında oluşur. O etkenlerde başka etkenlerin etkisi altındadır. Örneğin, bitki ve hayvan, bugünkü filozofların deyimiyle oksijen ve hidrojen denilen ateş ve su elemanı ile büyüyüp gelişir. Yani bu iki etkenin etkisi altındadırlar. Fakat bu iki maddenin kendisi de başka etkenlerin etkisi altında oluşur. Başka varlıklar da böyledir, etken ve etkilenenlerden oluşur. Bu bir zincirleme olaydır, zincirleme olayları ise gerçek değildir. Şüphesiz bu etkenler ve etkilenenler, mutlak zenginlik sahibi, etkenlerden kutsal, Güçlü Tanrı'da sona erer. O Tümsel Gerçek hissedilmez ve gözle görünmez. Böyle de olmalıdır. Çünkü, çevrelenen değil çevreleyendir. Bu özellikler nedenin değil, sonucun özellikleridir. Dikkat edilirse görülür ki, insan, meyvede mevcut bulunan ufacık bir mikroba benzer. O meyve çiçekten oluşmuştur. Çiçek bir ağaçtan meydana gelmiştir. Ağaç, damarlarında akan maddeden oluşup büyümüştür. Bu akan madde ise toprak ve sudan gerçekleşmiştir. Bu durumda o ufacık mikrop nasıl bahçenin gerçeklerini anlayabilir, bahçıvanın farkına varabilir ve onun gerçeğini kavrayabilir? Bunun imkânsız olduğu açıktır. Eğer o mikrop ayılsa, bu bağın, bahçenin, ağacın, çiçeğin ve meyvenin kendiliğinden bu düzen ve mükemmelliğe erişemediğini hisseder. Bunun gibi akıllı ve uyanık insan da, bütün büyüklük ve düzeni ile bu sonsuz evrenin kendiliğinden gerçekleşmediğine emin olur. Ayrıca varlık âleminde gözle görünmeyen güçler mevcuttur. Bunlardan biri de önceden bahsedildiği üzere duyulmaz ve gözle görünmeyen olan esir gücüdür. Bu güç, eserlerinden, yani dalgaları ve titreşimlerinden oluşan ışık, ısı ve manyetik gücü ile tanınır. Aynı şekilde gelişme, duygu, akıl, düşünme, hafıza, hayal ve keşfetme güçleri de böyledir. Bu manevi güçlerin tümü gözle görünmez ve hissedilmez. Sadece eserlerle açık ve belli olur.

¹⁸ Esir maddesi : Bütün evreni ve atomlar arasındaki boşluğu dolduran ve tartısı olmayan bir töz (Cevher). Bu töz, ısının ve ışığın yayılma aracı olarak kabul edilir ve elektrik ile manyetizma olayları da buna dayandırılır.

SEVGİDEN BİRLİĞE

Sonsuz Güç'e gelince: Sonlunun varlığı, sonsuzun varlığına kanıttır. Çünkü sonlu, sonsuzla tanınır. Nasıl ki, güçsüzlüğün varlığı gücün varlığına, cehaletin varlığı bilimin varlığına, yoksulluğun varlığı zenginliğin varlığına delildir. Eğer zenginlik olmasaydı yoksulluk da olmayacaktı. Bilim olmasaydı cehalet de olmayacaktı. Işık olmasaydı karanlık da olmayacaktı. Karanlığın varlığı ışığa kanıttır. Çünkü karanlık, ışığın yokluğudur.

Doğaya gelince: Doğa, eşyanın gerçeklerinden doğan zorunlu bağlar ve özelliklerden ibarettir. Bu sonsuz gerçekler bir yandan birbirleriyle farklılığın son derecesinde oldukları halde, başka yönden sonsuzca kaynaşma ve ilişki içindedirler. Açık görüş ve dikkatle bakılırsa her bir gerçek başka gerçeklerin zorunlu parçalarındandır. O halde, bu sonsuz gerçeklerin kaynaşma ve ilişki sağlamaları ve evrendeki parçaların her birinin bir şekilde kendi görevini yerine getirebilmeleri, bir toplayıcı aracılığı ile gerçekleşir. Örneğin, insana bakınız -bir parçadan tüme delil getirilmelidir- insan vücudunda birbirine bağlı olan ve kaynaşan çeşitli parçalar ve organlara bakınız. Her bir parça, başka parçaların zorunlu bir kısmı olduğu halde, bağımsız olarak da görevi vardır. Fakat toplayıcı vasıta, yani akıl, onları birbirine öyle bağlar ki kendi görevlerini kendi görevlerini düzenli bir şekilde yerine getirirken yardımlaşma, işbirliği ve etkinlik meydana gelir. Hepsinin hareketi vücudun gerekliliğinden olan bir takım yasaların etkisi altındadır. Bu parçaların yöneticisi olan toplayıcı vasıtada herhangi bir noksanlık ve yetersizlik meydana gelirse, şüphesiz organlar ve parçalar da kendi görevlerini düzenli yapmaktan yoksun kalırlar, insan vücudundaki toplayıcı güç, gözle görülmez, hissedilmez ve gerçeği ise meçhuldür. Ancak eserleri ile apaçık bir şekilde aşikârdır. O halde, sonsuz varlıkların her birinin kendi görevlerini başarabilmek ve dünya düzenini sağlayabilmek için bir Tümsel Gerçeğin iradesi altında bulunması gerekliliği ispatlandı. Örneğin, insan vücudunu meydana getiren parçalar arasındaki işbirliği, etkinlik ve yardımlaşma inkâr edilemeyecek kadar açıktır. Ancak bu yeterli değildir. Bu parçaların yöneticisi ve tedbircisi olan bir toplayıcı vasıta gerekmektedir. Bu vasıta ile bileşik parçalar yardımlaşma, işbirliği ve etkinlikle sonsuz düzen içinde kendi zorunlu görevlerini yerine getirirler. Bütün varlıklar arasında -tüm veya parça, her ne şekilde olursa olsun- işbirliği ve etkinliğin varlığı bellidir. Tanrı'ya şükürler olsun ki bu konuyu bilmektesiniz. Büyük varlıklar arasında bu etkinlik güneş gibi açıktır. Küçük varlıklar arasındaki etkinleşme bilinmez olduğu halde, büyüklerle karşılaştırılarak etkileşmenin varlığı kanıtlanır. O halde, bütün etkileşmeler, onu harekete getiren, merkezi ve ekseni olan, çevreleyen bir güce bağlı olur.

Örneğin, söylediğimiz gibi, insan vücudunun parçaları arasında işbirliği ve yardımlaşma mevcuttur. Herhangi bir organ ve parça, başka organlar ve parçalara hizmet etmektedir. Bütün organlara ve parçalara el, ayak, göz, kulak, fikir ve tasarım yardım etmektedir. Ancak bütün bunlar bu etkinlikleri düzenli olarak meydana getiren ve gözle görünmeyen çevreleyen bir güce bağlıdır. Bu ise gözle görünmeyen akıl ve ruhtan ibaret olan insanın manevi gücüdür. Fabrikalara bakınız, etkinlik bütün aletler ve cihazlar arasında mevcuttur ve bunlar birbirine bağlıdır. Bütün bu bağlar ve etkinlikler bunların kaynağı, ekseni ve çalıştırıcısı olan genel bir güce bağlıdır. Bu güç ise, buhar gücü veya çalışanın ustalığıdır. Böylece varlıklar arasındaki etkileşme, işbirliği ve bağların ekseni, çalıştırıcı ve kaynağı olan bir hareket getirici gücün iradesi ve yönetimi altında olduğu apaçık belli oldu.

Düzenli ve tertipli olmayan herhangi bir birleşime, rastlantılı bileşim diyoruz. Düzenli olan her bileşimde parçalar arasında iyi bağlantılar mevcuttur. Her parça kendi yerinde olup başka parçaların gerekli malzemesini oluşturmaktadır. Böyle olunca, bu bileşimin irade ve bilinçle düzenlendiğini söyleyebiliriz. Birey elemanların bileşiminden meydana gelen ve sonsuz şekillerde oluşan varlıklar muhakkak bilinçsiz ve iradesiz olmayan bir Gerçek tarafından meydana getirilmiştir. Bu, akıl seviyesinde açık ve kanıtlanmıştır, inkâr edilemez. Biz, O Tümsel Gerçeği veya Özelliklerini kavradığımızı kastetmiyoruz. Ne O'nun Gerçeğini ve ne de Gerçek özelliklerini kimse algılayamamaktadır. Fakat bu sonsuz evrenin gerekli bağları ve mükemmel bileşiminin, şüphesiz iradesiz ve bilinçsiz olmayan bir Kaynaktan ileri geldiğini söyleriz. Sonsuz şekillerde oluşan bu sınırsız bileşim, Tümsel Bir Hikmet'e dayanmaktadır. Bu durumun inkârı olanaksızdır. Bir kimse, sadece inat yüzünden direnerek, apaçık belli olan bu anlamların inkârına kalksa, Kuran'ın şu kutlu ayetinde Anlatıldığı gibi olur : «Sağır, dilsiz ve kör oldukları halde yine de sözlerinden dönmezler.»

İnsanda ruh ve akıl gücünün bir olduğu sorusuna gelince: Aklın güçleri, ruhun özelliklerindedir; insan gerçeğinin özelliklerinden olan hayal, düşünme ve algı gücü gibi. Güneşin özelliklerinden olan ışınlar benzer. İnsan vücudu aynaya, ruhu güneşe ve düşünme güçleri ise güneşin bağışlarından olan ışınlar benzemektedir. Işın aynadan ayrılabilir, fakat Güneşten ayrılamaz.

Amacım şudur ki, insan âlemi gerçekte doğaötesi olmadığı halde, bitki âlemine nazaran doğa ötesidir. İnsan gerçeği işitme ve görme güçleri, bitkiye nazaran doğa ötesidir. Bitki, insan gerçeğini

SEVGİDEN BİRLİĞE

ve düşünme gücünün niteliğini kavrayamaz Bunun gibi de insan, Tanrı Gerçeğini ve ölümden sonraki hayat aşamasının gerçeğini anlayamaz. Fakat Tanrı'nın Bağışları bütün varlıkları kapsamaktadır. Tanrı Gerçeğinin niteliği hakkında değil, O'nun Bağışları, örneğin ruh, hususunda derince düşünmelidir. Bu insan kavrayışı için son aşamadır. Önceden de söylendiği gibi, Tanrı gerçeği, saydığımız vasıflar ve mükemmellikler, gözle görülen ve var olan evrenden örnek alınmıştır. Bu, Tanrı Mükemmelliklerini ve O'nun Gerçeğini kavradığımız anlamına gelmez. «Tanrısal Gerçek, algılayıcı ve egemendir» diye denildiğinde, Tanrı'nın irade ve istediğini yapabilme gücünü keşfetmek demek değildir. Bu kavrayışa, cisimlerin gerçeklerinde görünen Tanrısal Bağışları vasıtasıyla varılmaktadır.

Elli yıl önce yayınlanmış olan ve sosyal meseleleri içeren, Hz. Bahau'llah'ın ilkeleri konusuna gelince: Bu, bütün ilkeleri içine almıştır. Bu ilkeler olmaksızın, insanlık toplumu için kurtuluş ve huzurun sağlanmasının mümkün olmadığı açıkça görünür, insanlık âleminde bulunan her toplum, en güzel şekilde ve kendi arzularına uyan bir yaşamı bu semavi ilkelerde açıkça görebilir. Bu ilkeler, en olgun şekilde bütün meyveleri kendisinde toplayan bir ağaca benzer. Örneğin; filozoflar, sosyal konuların en mükemmelini ve fizikötesi meselelerin gerçeğine en uygun şeklini bu semavi ilkelerde görmektedirler. Dinlere inananlar da din gerçeğini bu semavi ilkelerde açıkça bulmakta ve hakikatin, insanlık toplumunun tüm hastalıklarına ve bozukluklarına gerçek ilaç ve çare olduğunu kesin deliller ve görünür kanıtlarla ispatlamaktadırlar. Bu yüce ilkeler yayılırsa, insanlık âlemi bütün tehlikeler, bozukluklar ve müzmin hastalıklardan kurtulacaktır. Ayrıca Bahai ekonomisi konusu, idarecilerin son arzusu ve ekonomik grupların son amacıdır. Özet olarak bütün gruplar için Hz. Bahau'llah'ın ilkelerinden bir pay ve nasip vardır. Bu ilkeler sinagoglarda, camilerde ve diğer ulusların, hatta Budist'lerin ve Konfüçyüs'lerin mabetlerinde, küçük grup ve materyalistlerin kulüplerinde ilan edildiği zaman herkes, «Bu ilkeler insanlık âlemi için yeni bir yaşam aracı ve toplumun tüm hastalıklarının ivedi ilacıdır» diye tanıklık eder. Kimse bunu asla eleştiremez. Duyunca, işitince, mutlu olur ve ilkelerin önemini itiraf ederek şöyle der: «İşte budur gerçek ve gerçeğin ötesinde karanlıktan başka bir şey yoktur.»

Konunun sonunda, herkesçe kesin delil ve kanıt olarak bilinen bu birkaç kelimeyi de üzerinde düşünmeniz için yazmak isterim. Her bağımsız padişahın hükümlerini yaşadıkça geçerlidir. Bunun gibi de, her filozofun teorisi öğrencilerinin bir grubu üzerinde, yaşamı boyunca etkilidir. Fakat peygamberlerin gerçeklerinde görünen Ruhulkuds'un Gücü yani irade gücü, binlerce yıl büyük bir millet üzerinde etkisini sürdürebilecek büyüklüktedir. Bu güç, yeni bir toplum yaratarak insanlık âlemini eski aşamasından yeni bir aşamaya ulaştırır. Bunun nasıl, bir güç olduğuna dikkat ediniz. Bu harikulade bir güçtür. Peygamberlerin gerçeğine yeterli bir kanıttır. Vahiy gücüne açık bir delildir.

Tanrı'nın Nuru üzerinize olsun.

Hayfa, 21 Eylül 1921 ABDÜLBAHA ABBAS.

PARİS'DE TANRI'NIN VARLIĞI HAKKINDAKİ KONUŞMA 9 Şubat 1913

«ODUR TANRI»

Bu gün bir kişi, Tanrı varlığı hakkında ne gibi delilleriniz var diye sordu, insanlar iki gruba ayrılmışlardır. Bir grup Tanrı'yı tanımakta, başka bir grup ise Tanrı'yı inkâr etmektedir. Bugün akli delillerden biri ile Tanrı varlığını ispat etmek istiyoruz. Çünkü, nakli kanıtlar sizce ve herkesçe bilinmektedir.

Mevcut olan bütün varlıklara bakıldığında, her birinin tek tek elemanların bileşiminden oluştuğu görülür. Örneğin, birey elemanlar ve parçalar birleşerek insanı meydana getirmiştir. Basit elemanlar birleşerek bu çiçek meydana gelmiştir. Birey parçalar birleşerek bu taş oluşmuştur. Kısacası, bütün evrenin varlığı bileşim vasıtası ile ortaya çıkmıştır. Bu bileşimin çözülmesinden ise, ölüm ve yokluk meydana gelir. Birleşim parçalanınca ortada basit elemanlar kalır. Böyle, basit elemanların birleşmesinin hayata ve çözülmesinin ise yokluk ve ölüme sebep olduğu açıkça belli oldu. Temel elemanlar basit oldukları için yok olmamaktadırlar. Ancak bileşim çözülmektedir. Öyleyse, evrenin varlığı bileşimden ve yokluğu çözülmeden ibarettir. Bu konu inançla değil, bilimle ilgili bir husustur, inançla ilgili ve bilimle ilgili konular arasında fark vardır, inançla ilgili kanıtlar, kulaktan kulağa ve taklit edilerek meydana gelmiştir. Oysa akli konular, kesin delillerle desteklenmektedir. O halde, evrenin varlığının bileşimden, yokluğunun ise çözülmeden ibaret olduğu bilimsel olarak kanıtlanmaktadır. Materyalistler şöyle diyorlar: «Mademki evrenin varlığı bileşimden ve yokluğu çözülmeden ibarettir, Güçlü Yaratan'a ne ihtiyaç vardır? Çünkü, bu sonsuz evren, sonsuz şekillerde birleşmekte, ve her bileşimden bir varlık meydana gelmektedir.» Bu konuda, Tanrı'yı tanıyanların cevabı ise şudur: Bileşim üç çeşittir; rastlantılı, zorunlu ve isteyerek. Bir dördüncüsü yoktur. Bileşim

SEVGİDEN BİRLİĞE

ancak bu üç çeşitten ibarettir. Evrenin bileşiminin rastlantılı olduğunu söylersek, bu, gerçeğe açıkça aykırıdır. Çünkü sonuç, nedensiz olamaz. Şüphesiz her sonucun bir nedeni vardır. O halde, rastlantılı bileşim olmadığı herkesçe anlaşılır, ikincisi, zorunlu bileşimdir. Bu bileşim, her varlığın özünde olan gereklilikten ve bu elemanların özünün lüzumundan doğar. Örneğin: Isı ateşin ve rutubet suyun özünün gereği olduğu gibi. Öyleyse, evrenin bileşimi özünün gerekliliğinden doğmuşsa, ısı ateşten ve rutubet sudan nasıl ayrılamıyorlarsa, evrenin bileşiminde de hiçbir çözülme olmamalıdır. Mademki bu bileşim özünün gereğindedir, bileşimin çözülmesi mümkün olamaz. O halde, evren bu tür bileşimin neticesi değildir. Çünkü, evrenin bileşimi özünün gereğinden doğmuş olsaydı, çözülmesi söz konusu olamazdı. Bu yüzden zorunlu bileşim de değildir. Başka ne kaldı? isteyerek bileşim. Yani bu evrenin bileşimi ve cisimlerin varlığı, Tanrı iradesi ile meydana gelmiştir. Bu, delillerin birisidir. Konu çok önemli olduğundan üzerinde düşünüp kendi aranızda tartışınız. Ne kadar fazla düşünürseniz, konunun ayrıntılarının derinliğine o kadar inebilirsiniz. Bunun gibi konuları kavrayabilme gücünü size başışlayan Tanrı'yı övünüz.

ÇAĞIN İLERLEMESİ KONUSUNDAKİ KONUŞMA NEW YORK – AMERİKA 12 Temmuz 1912, Saat 21.00 Cuma Günü

Varlık âlemi insana benzer, insan, ana rahmi, emzirme, gelişme ve yetişme, erginlik aşamalarından geçer. Aynı şekilde varlık âleminin de aşamaları vardır, insan emzirme çağında iken duygusaldır. Buluş yaşından önce hissetme ve ayırt edebilme gücüne sahip olur, ancak algısı zayıftır. Erginlik çağına geldiği zaman manevi ve görünür güçleri son derece kuvvetli olur. Algı gücü, cisimlerin gerçeklerini keşfedebilme seviyesine erişir. Oysa çocukluk ve emzirme çağında bu olanaksızdır. Bütün olgunluklara çocukluk yaşında değil, erginlik çağında erişilir.

Varlık âlemi de bir zaman emzirme çağında idi. Sonra bir çocuk gibi kavrayabilme çağına geldi. Günden güne gelişip yetişti. Şimdi ise erginlik çağına gelmiştir. Bu çağ, çağların sultanıdır. Bu çağ, bütün çağların aynasıdır. Eski çağlarda olanların tümünün görüntüleri bu aynada görünmektedir. Ayrıca bu çağ, kendine özgü olgunluklara, büyük buluşlara ve yepyeni endüstriye sahiptir. Şaşırtıcı kuruluşlar ve hayret verici bilim dallarına sahne olmuştur. Her yönden sonsuz mükemmellikler doğmuştur ve doğacaktır. Yani eski çağların erdemlikleri, nitelikleri ve buluşlarını içine aldığı halde, o devirlerde asla bulunmayan özel erdemliklere, sanayiye ve buluşlara da sahiptir. Örneğin, eski devirlerde mimarlık bilimi mevcuttu, fakat bu çağda erginliğin son haddine kavuşmuştur. Ancak o çağlarda elektrik gücü bilinmiyordu. Doğu ile Batı'nın dakikada haberleşme olanağını sağlayan telgraf yoktu. Fonograf ve telefon da yoktu. Bunlar bu çağın özelliklerindedir. Bu asırda eski erdemliklerle çağın erdemlikleri bir araya gelmiştir. Bu yüzden bu çağ, bütün çağları bir araya toplamıştır. Hepsinden üstündür, çağların sultanı ve bütün asırların güneşidir. Böyle bir devirde yaşadığımız için Tanrı Bağışlarına karşılık olarak bu çağa yaraşan işler yapmalıyız. Örneğin, insan erginlik çağına gelince, çağına yaraşan eylemler ve davranışlarda bulunmalıdır, ilerleyen varlık âlemi bugün, sırların çözüldüğü nurlu bir devreye, insanlık âleminin erdemliklerine, Tanrı Melekût ve Günü'ne varıldığı çağdadır. Biz bu çağa yaraşan bir şekilde davranmalıyız. Çünkü varlık, erginlik aşamasına gelmiştir. Şimdiye dek bu aşamaya varmamışsa erginliğe yakındır.

Bakınız, akıl ve düşünce alanı ne kadar gelişmiştir. Yeni buluşlar ne kadar çoğalmıştır. Büyük kuruluşlar meydana gelmiştir. Yepyeni endüstriler ortaya çıkmıştır. Faydalı bilimler ne dereceye kadar yapılmıştır. Bu Tanrısal Bağışların varlığından sonra insan maddiyat denizine dalsa veya doğa âleminde esir kalsa, acaba yaraşır mı?

Bu çağda insanın manevi güçleri açığa çıkmıştır. İnsanlık âleminin aydınlığı doğmuştur. Allah'ın sonsuz bağışları görünmüştür. Maddi mükemmellikler en yüksek dereceye vardığı gibi, ruhani mükemmellikler de en yüksek dereceye varmalıdır. Böylece, insanın dışı ile içi aydınlanır, dünya ile Melekût mutluluğunun her ikisi elde edilir, doğal faziletler ve Tanrısal erdemliklerin tümü açığa çıkar.

İnsanın düşüncesi, cisimlerdeki gerçeklerin aynasıdır. Yani insanda, eşyaları keşfedebilme gücü vardır. Aynı şekilde insanın hakikati, İlahi Nurların aynasıdır. Tanrısal Gerçekler onda görünebilir. Tanrı'nın Sırları onda açığa çıkabilir ve Tanrı Katı'nda olan özelliklere bürünme yeteneğine erişebilir. Öyleyse her iki yönde, maddi ve ruhani, ilerlediği takdirde, insan gerçeği sonsuz güzellik ve erdemliklerle görünür. Tanrı'ya övgüler olsun ki bu çağda her kapıyı bize açmıştır. Her mumu bizim için yakmıştır. O'nun Bağış Yağmuru herkese yağmıştır. O'nun Bağış Rüzgârı esmiştir. Her yönden olgunluğa erişme araçlarını hazırlamıştır. Bu Tanrısal Armağanları, bu ruhani bağışları ve bu İlahi Işıkları boşuna harcamamız hiç de yerinde değildir. Bu Tanrısal Bağışların insan hakikatinde son derece güçlü görünebilmesi, insanoğlunun Yüce Rab'bın Melekût'unun aynası olabilmesi ve dünyevi

SEVGİDEN BİRLİĞE

alemin Tanrı Katı'nın benzeri haline gelebilmesi için, can ve gönülle çalışmalıyız. O zaman dünyada, öbür âlemdeki mutluluklar, Tanrısal Bağışlar, büyük bir ruhaniyet ve Melekût'un aydınlığı insan âlemi için elde edilir. O halde bağışlanan lütuflara şükredebilmek, Ruhulkuds'un ilhamlarını alabilmek, aydınlığı bulabilmek, erdemlik ve Tanrı Bağışlarının şükranını sunabilmek için gayret gösteriniz. Böyle bir çaba gösterirseniz, dünyanın Doğusu ile batısı birbirini kucaklar. Düşmanlık ve nefret temelden büsbütün yok olur. Tanrı katı'nın sevgisi yayılır. Ruhani kardeşlik meydana gelir, insan âlemi birliği doğar. En büyük barış gerçekleşir, insanoğlunun tümü sonsuz sevgiyle birbirine dostluk gösterir. Dünya ve Melekût mutluluğunun her ikisi meydana gelir. Hepinizin bu makama ermesini umuyorum, işte budur benim vasiyetim.

RİVERSON YORK'DAKİ KONUŞMA 1912, AMERİKA

«O'DUR TANRI»

Maddi âlem ne kadar ilerlerse ilerlesin yine de Ruhulkuds'un öğretilerine muhtaçtır. Çünkü maddi âlemin olgunlukları sınırlı, ilâhi olgunluklar ise sınırsızdır. Maddi âlemin olgunlukları sınırlı olduğundan, sınırsız olan ilâhi olgunluklara, insan muhtaçtır, insanoğlu tarihine bir göz atınız: Maddi olgunluklar üstün bir seviyeye ulaştığı halde yine de sınırlı idi. Fakat ilâhi olgunluklar sınırlı olmayıp sonsuzdur. Bu yüzden sınırlı, sınırsıza muhtaçtır. Maddiyat ruha ve cisim âlemi ise Ruhulkuds'un ilhamlarına muhtaçtır. Ruhsuz beden yararsızdır. Beden, her ne kadar sonsuz güzelliğe sahip olursa olsun, yine de ruha ihtiyacı vardır. Kandil her ne kadar güzel olursa olsun, ışığa da muhtaçtır. Işıksız lâmba nasıl yararsız ise, ruhsuz vücut da o denli yararsızdır. Cismani öğretmenin öğretme ve eğitmesi sınırlıdır. Filozoflar, insanoğlunun eğitmeni olduklarını ileri sürerler. Oysa tarihe bakıldığında, ya kendileri veya çok az sayıda kişiyi eğittikleri görülür. Genel bir eğitime neden olamadılar. Fakat Ruhulkuds'un Gücü, genel bir eğitime neden olmaktadır. Örneğin, Hz. İsa, genel bir eğitime neden oldu. Çok sayıda ulusları putperestlik âleminin köleliğinden kurtardı. Herkesi Tanrısal Birliğine yöneltti. Karanlıkta olanı aydınlattı. Cismani olanı ruhani kıldı. Ahlâk dünyasını nurlandırdı. Toprakta olanı göksel yaptı. Bunlar filozofların gücü ile değil, Ruhulkuds'un Gücü ile meydana geldi. O halde, insanlık âlemi ne kadar ilerlerse ilerlesin Ruhulkuds'un eğitimi olmaksızın olgunluk derecesine erişemez. Bundan ötürü sizlere öğüdüm şudur: Ruhani eğitimi almak düşüncesinde olunuz. Maddi âlemde göstermiş olduğunuz çabayı, ruhani uygarlığın ilerlemesinde de gösteriniz. Ruhani duyguları seziniz. Tanrı katma yöneliniz. Ruhulkuds'ten pay alınız ve manevi güce sahip olunuz. Böyle olunca, insanlık âleminin yüceliği doğar. Sonsuz mutluluk meydana gelir ve ebedi hayata kavuşursunuz. Sonsuz yüceliğe erişirsiniz. Yeniden doğmuş olursunuz. Tanrı lütuflarının kaynağı olursunuz ve Rahman'ın hoş kokularının yayıcısı olursunuz.

NEW YORK'DAKİ KONUŞMA 7 Temmuz 1912, Amerika

Hoş geldiniz! Hoş geldiniz! İnsanda iki türlü yaşam vardır; maddi yaşam ve ruhani yaşam. İnsanın maddi yaşamı hayvansal yaşamdır. Maddi yaşamın, yemek, yatmak, giyinmek, dinlenmek, gezmek ve duyulur şeyler olan yıldız, güneş, ay, dağlar, dereler, denizler, pınarlar, ormanlar gibi başka varlıkları görmekten ibaret olduğunu görüyorsunuz. Bu yaşam, hayvansal bir yaşamdır. Hayvanın maddi geçimini insanlarla ortak olarak sağladığı açıkça görülmektedir. Başka bir şey daha vardır, o da hayvanın maddi geçimini insana göre daha kolay elde edilmesidir. Kırlarda, dağlarda, denizlerde olan bütün hayvanların kendi geçimlerini hiç zahmet ve zorluk çekmeden kolaylıkla temin ettiklerini görüyorsunuz, Kuşların ne bir işi, ne bir sanatı vardır ve ne de bir ticaret ve ziraatla uğraşırlar. Hiç bir sorunları yoktur. Çok temiz bir havada yaşamakta, yemyeşil ağaçların en yüksek dalları üzerinde yuva ve barınak kurmakta ve kırlarda mevcut olan tanelerden beslenmektedirler. Bütün harmanlar onların servetidir, acıkınca yem hemen hazırdır. Yemlerini yedikten sonra ağaçların en yüksek dalları üzerinde zorluk ve zahmet çekmeksizin sonsuz huzur ve rahat içinde dinlenmektedirler. Başka hayvanlar da bunlar gibi. Fakat insan, kendi maddi geçimini sağlamak için, gece gündüz dinlenmeden büyük zorluklara katlanmalıdır. Tarım işlerinde veya sanayide çalışmalı, ticaretle meşgul olmalı, gece gündüz madenlerde uğraşmalıdır. Sonsuz sıkıntı ve zorluk içinde her tarafa yolculuk yaparak yerin üstünde ve altında çalışmalıdır. İşte bunları yaparsa maddi geçimini elde edebilir. Oysa hayvan, bu zorlukları çekmeksizin bu maddi geçimde insanla ortaktır. Rahat bir yaşam sürdükleri halde, onların bu maddi yaşamlarından bir sonuç sağlanmıyor. Yüz yıl yaşasalar bile, maddi yaşamlarından sonunda bir sonuç elde edilmiyor. Bunu iyice düşününüz. Acaba maddi yaşamda bir sonuç var mıdır? Dünyadan göçüp giden milyonlarca kişinin kendi maddi yaşamlarından sonuç aldıklarını hiç gördünüz mü? Hepsinin yaşamları boşa geçti, zorlukları, zahmetleri, sanatları, ticaretleri boşa gitti. Dünyadan göç ettikleri an kendileri ile beraber hiçbir şey götüremediler ve bir sonuç alamadılar. Fakat ruhani yaşam, gerçek yaşamdır. İnsanlık âlemini aydınlatan bir yaşamdır. İnsanı hayvandan ayıran bir yaşamdır. Sonsuz ve ebedi bir yaşamdır. Tanrısal Bağışların ışınlarıdır.

SEVGİDEN BİRLİĞE

İnsanın ruhani yaşamı, ölümsüz yüceliğin doğuşuna, Tanrı yakınlığına ve Tanrısal katına girmeye, bütün erdemliklerin elde edilmesine ve insanlık dünyasının aydınlanmasına nedendir.

Tam bir ruhani yaşamla yaşayan kimselere bakınız. Onlar için yokluk ve çöküş yoktur. Yaşamlarından sonuçlar ve yararlar elde ettiler. O sonuç nedir? Tanrısal yakınlık, ölümsüz yaşam ve sonsuz aydınlıktır. Ruhani yaşam, kalımlılık, dirilik, aydınlık ve öteki insana yaraşır olgunluklardır. Dünyaya bakıldığında yaşamları sadece maddi olan ve ruhani yaşamdan bir pay almayan kimselerin eserlerinin tamamen yok olduğu görülür. Onlardan bir anı, bir eser, bir yarar ve bir ün kalmadı. Hatta toprakta bile bir mezar ve bir iz kalmadı. En fazla birkaç gün için mezarları bayındır idi. Sonra yıkılıp yok oldu. Fakat ruhani yaşama sahip olanlar Tanrısal Melekût'unda ebediyete dek bir yıldız gibi parlamakta, sonsuz yüceliğe erişmekte ve Tanrı'nın tecelli ettiği topluluktur. Semavi besinlerle beslenmekte ve İlâhî Güzellik'ten feyz almaktadırlar. Sonsuz yücelik onlar içindir. Bütün Tanrısal katlar, hatta bu insanlık âleminde bile bunların eserleri, anıları ve kurdukları ahlâk düzenlerinin kalımlı olduğu görülür. Örneğin, üç bin veya iki bin yıl önce Tanrısal Eşiğine bağlı, inançlı ve Tanrı Emrinde sıkı duran kimseler vardı. Şimdiye dek onların eserleri kalmıştır. Onları anmak için bağışlar ve hayır işleri yapılmaktadır. Onların adına okullar ve mabetler dikilmekte ve hastaneler kurulmaktadır. Örneğin, Hz.İsa'nın Havarilerinden olan Petros'un maddi yaşamı balıkçılıktan ibaretti. Bir balıkçının yaşantısının ne olduğu bilinir. Onun ruhani yaşamı Hz.İsa'nın sonsuz ilhamları ile aydınlandı. Bütün büyüklüğü ile Roma İmparatoru Neron'dan bugüne kadar hiçbir eser, yarar anı ve belirti kalmadığı halde, Petros'un eserleri dünya üzerinde kalımlı olmuştur. Böylece insanın asıl yaşamının ruhani yaşam olduğu belli oldu. Bu ruhani yaşamın sonucu vardır, insanın bu ruhani yaşamı kalımlıdır, ebedidir, ölümsüz yüceliktir.

Allah'a şükürler olsun ki, Hz. Bahau'llah'ın bağışı ile sizlere bu ruhani yaşam hazırlandı, en büyük bağış doğdu ve bu aydın mum yakıldı. Yeryüzünde gördüğünüz, tüm insanlar krallardan halka kadar, hiçbirinin yaşamında ne bir sonuç, ne bir yarar ve ne de bir eser vardır. Yakında tamamen yok olduklarımız ve bu dünyadan göç ettiklerini göreceksiniz. En fazla elli yıl yaşarlar, yaşamlarından hiçbir eser, yarar ve düzenli bir sonuç sağlanamaz. Tanrı'ya şükürler olsun ki Hz. Bahau'llah'ın bağışı ile ruhani yaşamı buldunuz. Melekût'un nurları ile aydınlanmakta ve sonsuz bağışlardan feyz almaktasınız. Bu bakımdan sizler ebedisiniz, kalımlısunuz, ölümsüzsunüz, aydınsınız. Yaşamlarınızda büyük sonuçlar doğacaktır. Dünyada bile eserleriniz kalımlı ve baki olacaktır, unutulmayacaksınız. Tanrısal Âlem'de güneş gibi parlayacaksınız. Aydınlığınız açık ve bellidir. Tanrı'nın tecelli ettiği toplulukta ebediyete dek hazırsınız. Güzellik ve olgunluk ışıklarına dalacaksınız. Bunlar için şükrediniz.

PARİS'DEKİ KONUŞMA 21 Kasım 1911

«O'DUR TANRI»

İnsanoğlunun tümünü daima iki duygu etkilemektedir. Biri sevinç diğeri üzüntü. Sevinç halinde, insanın ruhu uçar, insanın bütün güçleri güçlenir. Düşünce gücü fazlalaşır. Algı yeteneği artar. Akıl gücü bütün aşamalarda ilerleyip cisimlerin gerçeğini kavrar. Fakat insana üzüntü egemen olunca insan; uyuşur, bütün güçleri zayıflar, algı azalır, düşünme yeteneği kalmaz, cisimlerin gerçeğini araştıramaz, cisimlerin özelliklerini keşfedemez, ölü gibi olur. Bu iki duygu bütün insanları kapsamaktadır.

Ruh, insana üzüntü kaynağı olmaz, insanın akli, zorluk ve sıkıntı nedeni olmaz. Yani ruhani güçler insana sıkıntı ve üzüntü vermez, insanda görünen üzüntü, uyuşukluk ve sönüklük maddi şeylerden doğar. Örneğin, biri tüccardır, zarar edince üzülür. Biri çiftçidir, mahsulü verimli olmayınca kederlenir. Bir müessese yaratan, kuruluşu bozulunca üzüntülü ve huzursuz olur. Amaç budur ki insanın üzüntüsü ve gücenmesi maddi şeyler âleminde doğmaktadır. Ümitsizlik ve üzüntü, doğa âleminin sonuçlarındandır. Böylece insanın üzüntüsü, sıkıntısı, talihsizliği ve zavallılığının tümünün maddiyattan olduğu açıkça belli oldu. İnsana, ruhani duygulardan hiçbir zarar, ziyan, üzüntü ve kaygı meydana gelmez.

Bugün bütün insanlık kaygı, üzüntü ve sıkıntı içersindedir. Üzüntü, elem, sıkıntı, zorluk, eziyet, yorgunluk ve zararlara uğramayan hiçbir insan yoktur. Üzüntüler maddiyattan doğduğu için, maneviyata, ruhaniyete başvurmamızdan başka bir çare kalmamıştır. Ne zaman ki insan maddiyattan doğan sonsuz sıkıntılara düşer ve ruhaniyete yönelirse bu sıkıntıları yok olur. İnsan, sonsuz zorluklardan dolayı ümitsizliğe düştüğünde, bir Bağışlayıcı Tanrı'ya sahip olduğunu hatırlarsa sevinir. Sonsuz maddi darlık içine düşerse ruhani duygulara sahip olunca kendini Tanrı katı hazinesi ile zengin görür. Hastalandığı zaman şifa düşüncesi ile içi rahatlar. Dünya zorluklarıyla karşı karşıya gelince, Tanrı düşüncesi ile teselli bulur. Doğa âleminin zindanında sıkıldığı zaman ruh âlemine

SEVGİDEN BİRLİĞE

uçacağını hatırlayınca sevinir. Maddi yaşamı felce uğradığı an, ebedi yaşam düşüncesi ile memnun kalır. Sadece maddi âleme yönelen ve dünyevi şeylerin denizine dalmış olan kimseler, belâ ve acı olaylar karşısında ne ile teselli bulabilirler? İnsan yaşamının sadece maddi hayatla sınırlandırılmış olduğuna inananlar, güçsüzlük, belâ ve zorluklara uğradıkları ve ayrılık çanları çalındığı zaman neye ümit bağlayabilirler ve ne ile avunabilirler? Diri, Güçlü ve Bağışlayıcıya inanmayanlar nasıl canlılık ve ferahlık bulabilirler? Sonsuz ıstırap ve ümitsizlik içinde kalacakları açıktır. O halde, siz Tanrı'ya şükrediniz. Çünkü, ruhani duygular ve gönül ferahlığınız vardır. Gören gözünüz ve işitebilen kulağınız vardır. Diri bir ruh ve Tanrı sevgisiyle dolu bir gönlünüz vardır. Herhangi bir zorlukta teselli ediciniz vardır. Dünya yaşamı felce uğrarsa semavi yaşamla müjdelenmişsiniz. Doğa karanlığında çabalarken Tanrı katı aydınlığı ile sevinçlisiniz. Ruhani duygulara sahip olan insanın gönül tesellisi vardır. Bir yıla bile dayanılması mümkün olmayan bir hapiste ben, kırk yıl yaşadım. Bu zindana getirilen her tutuklu bir yıldan fazla yaşayamıyordu, üzüntü ve sıkıntıdan ölürdü. Tanrı'ya övgüler olsun ki bu kırk yıl içinde ben, sonsuz sevinç içinde idim. Her sabah kalktığımda sanki bana yeni bir müjde geliyordu. Gün kararınca sevinç ışığı gönülde artıyordu. Ruhani duygular, gönül tesellisine ve Tanrı'ya yönelme ise canlılık ve ferahlığa neden olur. Tanrı'ya yönelme ve ruhani duygular olmasaydı kırk yıl hapiste ne yapacaktım? O halde, insanlık âlemine verilen en büyük Tanrı Bağışı'nın ruhani duygular olduğu ve insanın sonsuz yaşamının Tanrı'ya yönelme ile sağlandığı açıklandı. Umuyorum ki günden güne Tanrı'ya yakınlığınız artsın, gönül teselliniz daha da fazlaşsın. Ruhulkuds'un ilhamları sizleri daha fazla etkilesin. Melekût Güçleri daha fazla görünsün, işte budur en büyük arzu ve isteğimiz. Böyle olmasını Tanrı'dan dilerim.

PARİS'E İLK GELDİKLERİ GÜNDE BAYAN ŞANDERSON'IN EVİNDEKİ KONUŞMA 15 Ekim 1911 Perşembe Gecesi

«O'DUR TANRI»

Varlık âlemi, insan vücuduna benzer. Maddi güçler bu vücudun organları ve parçaları gibidir. Vücudun harekete gelebilmesi, dirilmesi, yaşam bulması, görme, işitme, hafıza ve algı güçlerine sahip olması için bir ruha ihtiyacı vardır. Ruha sahip olunca akıl ışığı görünür ve bu güçle cisimlerin gerçeği keşfedilir, insanlık âleminin ilerlemesi sağlanır. Vücut sonsuz güzellik ve sevimlilik içinde olsa bile, ruhsuz kalınca, bu sonuçlara erişemez. Cansız, algısız, düşüncesiz ve olgunluktan yoksun bir heykelden ibaret kalır.

Varlık vücudunun maddi dünyasındaki kuruluşu, her ne kadar yenilik ve güzellikle dolu ise ruhsuzdur. Onun ruhu Tanrı'nın dini'dir. Tanrı'nın dini varlık âleminin ruhudur. Varlık, onunla aydınlanmıştır. Evren, onunla tamamlanıp süslenmiştir. Düşüncenizi, maddi ilerlemelere yönelttiğiniz gibi ruhani ilerlemeler yolunda da harcamayınız. Maddi uygarlıkta çalıştığınızdan daha fazlasını ve yoğununu ruhani ilerlemeler için yapmalısınız. Vücuta önem verdiğiniz gibi ruha da önem vermelisiniz, insan vücudu, ruhsuz olursa ondan ne fayda sağlanır? Vücut ölüdür. Aynı şekilde varlık vücudu, manevi ilerlemelerden yoksun olursa cansız bir cisimdir.

İnsan, hayvanın yapısındadır, onunla hayvan arasında şu farklar vardır, insan, ruhani güçlere sahiptir, hayvansa ondan yoksundur. İnsan, Tanrı'dan haberdar, hayvansa habersizdir, insan, cisimlerin gerçeklerini kavrayabilir, hayvan ise büsbütün cahildir, insan, irade gücü ile varlıkların saklı gerçeklerini açığa çıkarır, oysa hayvan, insanın bu gerçeğinden hiçbir pay almamıştır.

Olgunluklar, lambadan saçılan ışıklara benzer. Işık, bu lambanın olgunluklarının açığa çıkışı olduğu gibi, din de insan olgunluklarının açığa çıkışına sebeptir, insanı hayvandan üstün tutan işte bu erdemliklerdir. Ruhulkuds esintileri, ebedi yaşamı bağışlar. O halde, insanlık âlemi, din ruhundan yoksun kalırsa cansız bir vücut olur. Ruhulkuds esintilerinden mahrum kalır ve Tanrısal ilkelerden pay almaz olur. Böyle bir vücut ölü gibidir. İşte bunun için Hz. İsa «Bırakın ölüleri ölüler gömsün. Çünkü, cesetten doğan cesettir ve ruhtan doğan ruhtur» diye buyurmuştur. Hakikat ruhundan amaç dindir. Şu halde biri görünür olgunluklara, bilimlere ve sanatlara sahip olduğu halde Ruhulkuds'un bağışlarından yoksun kalırsa ölü gibi olacağı açıkça görüldü. Bunun için yalvarıp dua ederim ki bu ülkede yaşayanlar Ruhulkuds'un esintileri ile dirilsinler. Tanrı'ya yönelsinler. Tanrı'nın tecellisinin merkezleri olsunlar. Tanrısal ilkelerle hareket etsinler. Böylece her biri lamba gibi yansın ve dünyayı aydınlatsın.

SEVGİDEN BİRLİĞE

TEKTANRICILAR (UNİTARİAN) KİLİSESİNDE YAPILAN KONUŞMA 11 Ağustos 1912, Dublin, Amerika

«O'DUR TANRI»

Doğa âlemi eksiktir. Eğitime muhtaçtır. Düşünce sahipleri bunu açıkça görürler, İnsan, eğitim görmezse son derece yabani olur. İnsanı insan yapan eğitimidir. Doğal halde bırakılırsa diğer hayvanlar gibi olur. Uygur ülkelere bir göz atınız, insan eğitilince erdemliklere erişir, uygur, akıllı, bilgin ve mükemmel olur. Orta Afrika ülkelerinin halkı eğitim görmedikleri için yabani kalmışlardır. Orta Afrika ve Amerika ülkelerinde yaşayanlar arasındaki fark, oradaki eğitimin yokluğu ve buradaki eğitimin varlığından doğmaktadır. Afrika halkı doğaya bırakılmıştır, oysa Amerika toplumu eğitim görmüştür. Eğitim, eğilmiş dalı düzeltir. Ormanı bahçe, meyvesiz ağacı meyveli ve dikenli yeri sümbül bahçesi haline getirir. Eğitim, harap ülkelerin bayındırlığını ve yabanilerin uygarlığını sağlar. Eğitim; bilgisizi bilgili eder, insanı Tanrısal kaftan ve Tanrımdan haberdar eder. İnsanı ruhani, doğa sırlarının bulucusu ve cisimlerin gerçeklerinin keşf edicisi yapar. Kısacası, doğa âlemi eksik olup, olgunlaşmasının eğitime bağlı olduğu herkesçe açıkça bilinmektedir. Eğitim olmazsa insan diğer yırtıcı hayvanlar gibi, belki de onlardan daha da alçak olur. İnsan, hayvanın yapmadığı bazı davranışlarda da bulunmuştur. Örneğin, eğitim görmeyen hayvan ne kadar yırtıcı olsa da, günde bir hayvan parçalar. Oysa eğitilmemiş yırtıcı bir insan, günde yüzbin kişiyi öldürür. Geçmiş tarihteki yırtıcı kimselere bakınız, kurttan daha yırtıcı ve hayvandan daha alçak idiler. O halde, insan eğitilmezse hayvandan daha kötüdür.

Eğitim iki kısma ayrılır, maddi ve İlâhi Eğitim. Dünya filozofları maddi öğretmenler idiler. Halka doğal eğitimi öğrettiler. Bu yüzden doğal ilerleme ve eğitime sebep oldular. Fakat Kutsal ve İlâhi Doğuşlar, birer Tanrısal eğitici idiler. Ruhları, gönülleri ve ahlâk âlemini eğittiler. Dünya filozofları cisimleri ve Kutsal Doğuşlar ise ruhları eğittiler. Örneğin, Hz. İsa -O'nun üzerine selâm olsun- ruhani, semavi ve Tanrısal bir eğitici idi. Ruhları ve ahlak dünyasını eğitti. Akli gerçekleri yaydı. Filozoflar ise uygarlığa hizmet ettiler, insanoğlunu maddi yönden eğittiler. Gerçekte insan, her iki eğitime muhtaçtır, hem Tanrısal hem de doğal eğitime, insan semavi eğitim görmezse diğer hayvanlar gibi olur. Sadece duyulur gerçekleri keşfeder. Tanrı, insana akli gerçekleri keşfedebilme gücünü vermiştir. O güç, Tanrı katı gerçekleri ve Tanrısal bağışların bulucusudur. O güç, ebedi yaşam ve manevi mükemmelliklerin doğuşuna nedendir ve insanı hayvandan üstün kılandır. Çünkü, hayvan ancak dünyaya ait olan gerçekleri bulabildiği halde, insan Tanrısal gerçekleri keşfeder. O halde insan, ne kadar maddi ilerleme yaparsa yapsın yine de Ruhulkuds'un esintilerine, Tanrısal eğitime ve semavi bağışlara muhtaçtır, insan, bu eğitimi görmedikçe olgunlaşamaz. Bu nedenle, her devirde Kutsal Doğuşlar halkı, Tanrısal olarak eğitmek, doğal eksikliklerden kurtarmak ve manevi olgunluklara erdirmek için ortaya çıktılar. Doğa ormana ve Hz. İsa Tanrısal bahçivana benzer. O, bahçeyi ve meyvesiz ağaçları verimli, doğal olarak dikenle dolu olması gereken araziye hoş kokulu çiçeklerle süslü bağ yaptı. Toprağı sürdü, faydasız otları dışarı attı. Doğanın gereği olarak biten dikenlerin tümünü yok etti. Dikenli tarla güllük oldu. Doğanın eline bırakmış olsaydı kuşkusuz ormanlık veya dikenlik olurdu. Çiftçi, ormanı bostan, dikenliği tarla, meyvesiz ağaçları verimli ve çayırı çiftlik yapar.

Amaç şudur: insan, her ne kadar doğal ilerleme gösterse ve maddi olgunluklara erişse yine de hayvan sayılır. Bu yüzden insan gerçeğinin sonsuz güzellik ve olgunluğunun görünebilmesi için, ruhun esintilerine ve Tanrısal eğitime ihtiyaç vardır. Bu elde edilirse Tevrat'taki ayet tam anlamıyla gerçekleşir, insan, Tanrı mîsali ve suretinde görünür, ilâhi Gerçeklerden pay alır. Yerdedir, semavi olur. Dünyaya aittir, Tanrısal olur. Cismanidir, ruhani olur. Karanlıktır, aydın olur. Ebedi yaşam ancak Ruhulkuds ile elde edilebilir. Bu olmayınca, hayvansal yaşama nazaran üstünlük sağlanamaz.

Kutsal Doğuşlar vücutlara yeni bir ruh ve insanlara yeni bir düşünce verirler, büyük ilerlemeler sağlarlar ve dünyayı aydınlatırlar. Fakat çok zaman geçmeden yeniden karanlık basar, semavi aydınlık yok olur ve doğal duygular üstün gelir. Örneğin, bir çiftçi toprağı çayırken elverişli duruma getirir, ziraat yapar ve ürün meydana gelir. Bu toprak kendi haline bırakılırsa yeniden dikenli ve çayırılık olur. Dünya bir zamanlar Kutsal Doğuşların gücü ile bereketli bir çiftlik, bağ ve bahçe olmuştu. Bilgisizlik karanlığı yok olmuştu. Tanrısal Aydınlık görünüyordu. Fakat, zamanla gitgide dünya karardı. Tanrısal aydınlık ve bağışları hiç kalmadı. Ruhani eğitim yok oldu. Böyle bir devirde Hz. Bahauallah zahir oldu. O devirde, Doğu ülkeleri sonsuz çekişme ve kavgalar içinde boğulmuştu. Din sahipleri birbirinin kanlarını dökerler, mezheplere inananlar savaş ve kavgalarla uğraşırlardı. Sevginin izi asla görülmez olmuştu. Semavi aydınlık yok olmuştu. Böyle bir asırda, Hz. Bahauallah zuhur etti. Ve insanlık toplumunun birliğini ilan ederek şöyle buyurdu :< İnsanların tümü Tanrı'nın kulları ve bütün dinler Tanrı Bağışının gölgesinin altındadır. Bazı insanlar bilgisiz, noksan ve çocuk

SEVGİDEN BİRLİĞE

gibidirler. Bilgili, mükemmel ve ergin olmaya çalışmalıdırlar. Doğa karanlığına dalmışlar, aydınlığa kavuşmalıdırlar. Tanrı, herkesi severdir. Tanrı Bağışları halkın tümünü kapsar. Herkes O'nun Bağış Denizine dalıp bağışlarından pay almaktadır>. Kısacası çekişmeler, kavgalar ve düşmanlıkları ortadan kaldırdı. Bütün din sahiplerini birbirleriyle uzlaştırdı. Mezheplerin aralarına kaynaşma bağışladı. Sonsuz düşmanlıklar sevgiye dönüştü. Bu gün İran'da, Hz. Bahauallah'ın Emri'ne uyanlar sonsuz kaynaşma ve barış içersindedirler. Herkes sonsuz dostluk ve sevgi ile birbirleriyle geçinmektedir.

Hz. Bahauallah şöyle buyuruyor: insanlık âlemi, dalları ve yaprakları milletler ve ırklar olan bir ağaca benzer. Onun bahçıvanı olan Tanrı ise hiçbir ayırım gözetmeksizin hepsini eğitmiştir. Bu arada bilgisiz kalanlara bilgi verilmeli, eksikleri olanı mükemmelleştirmeli, hastaları tedavi etmeli, çocuk gibi olanları eğitip erginlik çağına erdirmeli. Herkes Tanrı'nın kuludur. Tanrı herkesin babası ve herkese bağışlayıcıdır. Halkın tümü O'nun Bağış Denizine dalmıştır. O, herkesi sever, biz neden birbirimizi sevmeyelim? O, herkesle barış içindedir, biz neden savaşalım ve birbirimizi yok etmeye çalışalım? Neden milleti, mezhebi, vatani, siyasi görüşü, ismi bahane ederek çekişme ve kavga ile uğraşalım? Birbirlerimizin kanına girelim ve ailelerimizi yok edelim? İsyan ettiğimiz ve başkaldırdığımız an dahi, bağışlarını kesmeyen ve hatalarımızı örten esirgeyici ve lütfkâr Tanrı'nın Gölgesinde olduğumuz halde, böyle davranışlar yaraşır mı? Böyle bir Tanrı'ya karşı gelmek yaraşır mı? O herkesi sevdiği halde biz neden birbirimizi sevmeyelim?

Kısacası, Hz. Bahauallah böyle bir kuruluşu meydana getirdi. Genel barışı öğretti. Elli yıl önce bütün krallara mektup yazarak, tümünü doğruluk, barış ve gerçeğe tapmaya çağırıldı.

Savaştan daha kötü bir felâket mevcut değildir. Bu, taassuplardan doğmakta olup, Tanrı isteğine karşıdır. Dikkat edilirse görülüyor ki tarihin başlangıcından bu yana insanlar arasında savaş ve kavga vardı. Bu savaş, ya siyasal, ya ırk, ya ülke veya mezhep taassuplarından doğmaktadır. Bu taassupların tümü insanlık temelini yok eder. Tanrı'nın taassubu yoktur, biz niçin taassuplu olalım? Tanrı herkese aynı davranır, biz neden ayrı davranalım? Bütün dünya bir vatandır ve yer küresi tektir, insanoğlunun tümü Âdem sülalesinden ve bir yurttandır.

Bundan ötürü aynı aile ve cinstendir, Niçin ayrı olalım? Bu savaşlar, kavgalar, çekişmeler ve öldürmeler ne için devam etsin? Tanrı isteğine uymalıyız. Kuşkusuz Tanrı isteği, sevgi ve muhabbetedir. Çünkü, savaş insanlık temelini yok eder. Savaş ortadan kalkmadıkça insanlık âlemi için huzur sağlanamaz.

Din sahiplerinin bilinçsizce yaptıkları taklitler, birlik ve beraberliği önler. Taklitler çeşitlidir. Taklitlerin çeşitli oluşu, kavgalara ve öldürmelere nedendir. O halde, taklitler bırakılmalı ve gerçek aranmalıdır. Herkes gerçeği ararsa, gerçek bir olduğuna göre, insanların tümü birleşir. Beraberlik meydana gelir. Bütün kavgalar taklitten doğar. Tanrısal Dinlerin temeli birdir, o da insani erdemliklerdir. Kimse bu erdemliklerden ötürü ayrılığa düşmez. Herkes, erdemliklerin aydınlık ve kötülüklerin karanlık olduğu kanısındadır. O halde, Tanrısal Dinlerin temeline başvurmalıyız, taklitleri bırakmalıyız. Kuşkusuz birleşeceğiz ve asla ayrılık kalmayacaktır.

Başka bir husus, dinin, akıl ve bilime uygun olmasıdır, Din akıl ve bilime uygun olmazsa kuruntu olur. Tanrı, akıl gücünü cisimlerin gerçeğini aramak ve kavramak için vermiştir. O halde din, akla aykırı ise kuşkusuz kuruntudur. Din, sevgiyi önlerse, dinsizlik daha iyidir. Çünkü din, sevgi ve birlik için doğmuştur. Kavga ve çekişmeye sebep olursa, elbette dinin yokluğu daha iyidir. Din, ilaç gibidir, ilaç hastalığa neden olursa şüphesiz yokluğu daha iyidir.

Tanrı herkesi aynı yaratmıştır. Hz. Bahauallah, kadın ve erkek eşitliğini ilan ederek bu konuda şöyle buyurdu: Kadın ve erkek, her ikisi, Tanrı'nın kullarıdır, insandır ve eşit haklara sahiptir. Tanrı nezdinde erkek ve kadın diye bir ayırım yoktur. Davranışları daha iyi ve inancı daha güçlü olan, Tanrı Eşiğine daha yakındır. Tanrısal ve Melekût Âleminde erkek ve kadın diye bir ayırım yoktur, herkes birdir. O halde, kadın ve erkeklerin tümü birlik içinde ve eşit olmalıdırlar.

Dünya halkının çoğunluğu bilgisiz oldukları için Hz. Bahauallah, herkesin bilim ve tekniği öğrenmesi gerektiğini açıkladı ve şöyle buyurdu: Şehirlerde ve köylerde bütün çocuklar okula gitmelidirler. Eğitilmemiş kimselerin kalmaması için, çocuğunu okutmayan babaya toplum yardım etmelidir. Okullarda maddi ve ruhani olmak üzere, iki çeşit eğitim uygulanmalıdır. Çünkü, maddi bilimler bedene ve Tanrısal Bilimler ruha benzer. Vücudun yaşamı ruhun varlığına bağlıdır. Ruh olmazsa vücut ölüdür. Beden sonsuz güzellikle olduğu halde, ruhtan yoksun kalırsa yararsızdır ve bir sonuç sağlamaz. Yokluğu, varlığından daha iyidir. Nasıl ki ceset kalırsa bozulur ve kokar. Bu yüzden yok olursa daha iyidir. İncil'deki «Cesetten doğan ceset ve ruhtan doğan ruhtur» diye söylenen ayetin anlamı işte budur. Yani maddi şeyler cesede ve Ruhulkuds' ün esintileri ise ruha benzer. Beden bu

SEVGİDEN BİRLİĞE

ruhla diridir. Hz. İsa «Yeniden doğuşun» gereğini bu yüzden buyurdu. Anlamı ise şudur: İnsan dünyaya gelince gözü açılır, kulağı işitir, zekâ ve bedensel güçlere sahip olur ve ruhani kuvvetler elde eder. İnsan, ana rahminde iken bütün bu bağışlardan yoksundu. Tanrı, bunları ana karnında verdiği halde orada görünmez; insan dünyaya gelince bu bağışları açıkça görür. Göz ve kulağa sahip olduğunu anlar. Evreni, denizleri, çölleri ve bahçeleri görür. Ana karnında iken bunlardan büsbütün habersizdi. Aynı şekilde, insan doğaötesi âlemine girebilmek için, doğa âleminin eksikliklerinden kurtulmalıdır. Yani Tanrısal Âlemin erdemliklerinden pay alabilmek için doğa âleminin eksikliklerinden kurtulmalıdır. Çünkü, doğa eksiktir. Başka bir yolla ruhani duyguları ve Tanrı katını keşfedemez. Tanrısal Âlem'den haber alamaz. Örneği şudur: Çocuk rahimde iken dünyadan haber alması olanaksızdır. Hatta bu dünyayı inkâr eder. Biri ona, bu rahim âleminde daha geniş bir dünya, güneş, ay, bağ ve bahçe vardır derse, inkâr ederek ana karnından başka bir âlem bulunmadığını söyler. Fakat dünyaya gelince, ana rahminde iken habersiz olduğu bağışları görür. Bunun gibi de insan, doğa âleminde ruhani âleme doğmadıkça Melekût ve Tanrı'dan haber alamaz, ruhani duyguları ve Tanrısal Bağışları anlayamaz. Fakat doğa âleminde kurtulup ruhani âleme doğunca bağışların aydınlığını görür ve Tanrısal katın kavranmasının yeniden doğuşa bağlı olduğunu anlar.

Kutsal doğuşların amacı, insanoğlunun yeniden doğuşunun, Tanrı'dan, Tanrısal kat ve gerçeklerden haber almasının ve beşeri eğitimin sağlanmasıdır. Örneğin, Arap yarımadası karanlıktı. Kabileler ve aşiretler haşarat gibi yaşamakta idiler, insanlar şeytani duyguların esiri olmuş ve ufuklar Tanrı Işığından tamamen yoksun kalmıştı. Yasalar ve kurallar, insanlık topluluğunun mutluluğunu önlemişti. Erdemlikler, yerini kötülöklere bırakmış ve onlar beğenilip kabul edilmişti. Tanrı Âlemi'nden hiçbir haber yoktu. Sonsuz feyizlerden hiçbir eser yoktu. Hicaz ufkundan Muhammed Nuru aniden parladı. Hakikat Güneşi Batha²⁰ ufkundan doğdu. Arap yarımadası aydınlandı. Tanrısal öğretmen, öğretime başladı. Gerçek eğitici terbiye etti. Uykuda olanlar uyandılar ve baygınlar kendilerine gidiler, insanoğlu ilerledi, eski kurallar yok oldu. Araplar, Hicaz ezgisinin sesini yükselttiler ve uygarlık dünyasında Şehnaz makamında öylesine çaldılar ki onun terennümü sonsuza dek insanların kulağında kalacaktır.

Ey Tanrı! Ey Bağışlayıcı! Bu topluluk senin yüzüne âşık ve Senin için perişandır. Senin rızanı almak ve sevgini bulmak için bu mabedde toplanmıştır. Affını ve bağışını dileriz. Ey Tanrı! Biz çocuklarız, Sen ise lütuf kâr Baba, Biz zavallıyız, Sen ise aziz ve eşsiz. Ey Tanrı! Biz sonsuz acz içindeyiz, Sen ise kudretin zirvesinde. Biz yoksuluz, Sen ise zengin. Biz güçsüzüz, Sense güçlü. Ey Tanrı! Günahları bağışla, bizi Kendi Gölgeye sığındır. Dünya karanlığından kurtar ve ilâhi Âlemin ışığı ile aydınlat. Doğa âleminde kurtar ve gerçeklik âlemine kavuştur.

Ey Tanrı! Susamış olanlar susuzluğumuzu gidert, acıkmışız semavi gıda bağışla. Hastayız, ebedi şifa inayet buyur. Fakiriz, Melekût hazinesini bağışla. Bizleri Kendi Bağış Gölgede sığındır ki, gözlerimiz Senin Işıklarınla aydınlansın ve kulaklarımız sesini duysun.

Ey Tanrı! Bağış bahçenin hoş kokulu esintilerini duyabilmemiz için bize güç ver. Ey Tanrı! Bizi, Kendi Yolunda yürümeye başarılı kıl. Sınırlı dünyadayız, sonsuz dünyaya yönelt. Melekût kapılarını aç. Lütüflarınla bizi sar, bağışlarını tamamlar.

Sensin bağışlayıcı, Sensin esirgeyici, Sensin Rahman: Sensin Rahim ve lütufkâr.

PARİS'DEKİ KONUŞMA 20 Kasım 1911

«O'DUR TANRI»

Yırtıcılık vahşi hayvanlara özgüdür, insana yakışan ise sevgi ve birliktir. Tanrı, sevgi ve birliği gönüllerde yaratmak için peygamberler göndermiştir. Semavi kitaplar da gönülleri birbirine yakınlaştırmak için indirilmiştir. Tanrı Elçileri ve Evliyalar da hayatlarını insanların kalplerinde birlik ve beraberlik yaratmak için feda etmişlerdir. Ne yazık ki insanoğlu hâlâ kan dökmekle meşguldür.

Tarihi olaylara bakıldığında, bütün çağlar boyunca bu kara toprak insan kanıyla boyanmıştır. İnsanoğlu, yırtıcı kurtlar gibi birbirine saldırmış ve parçalamıştır. Bu aydınlık devirde, uygarlık ilerlemiş, maddi imkânlar artmış, zekâlar gelişmiş ve insani duyguların da daha olgunlaşmış olmasına rağmen kan dökücülük hâlâ bitmemiştir. Şu Trablus'daki olaylara bakınız. Zavallılar ne duruma düşmüşlerdir. İtalyanlar kendi geniş ülkelerini bırakarak, susuz ve çorak Arap çöllerine göz dikmişlerdir. İki taraftan ne kadar genç insanlar ölmektedir. Ne kadar yuvalar yıkılmaktadır. Ne çok

²⁰ Batha : Mekke'nin lakabı.

SEVGİDEN BİRLİĞE

anneler evlâtsiz, çocuklar babasız kalmaktadır. Yetimler grubu dalgalar gibi çoğalmaktadır. Daha gelişme çağının başında olan birçok fidanlar sökülmemekte, birçok güzel sesli kuşlar ötmeye fırsat bulmadan susturulmaktadır. Bütün bunların gerekçesi yalnız tamah ve aşırı ihtirastır. Görülüyor ki maddi ilerlemeler ahlâkın düzeltilmesine ve yüceltilmesine neden olmuyor. Maddi ilerlemenin bu mükemmeliyete erişemediği eski devirlerde, kan dökücülük bu kadar çok değildi. Krupp marka toplar, mavzer tüfeği, mitralyöz, dinamit, cehennemi maddeler, zırhlı ve torpidolu gemiler yoktu. Maddi uygarlığın ilerlemesiyle beraber şimdi, insanoğlu için afet sayılan bu tip aletler de çoğaldı. Bu patlayıcı maddeler Avrupa'da patlamaya hazır bir çibanbaşı gibi büyümektedir. Allah korusun! Bu iltihaplı maddeler bir gün patlarsa dünyanın altını üstüne getirmeye yeterdir. Özetle, görülüyor ki maddi uygarlık insan refahı ve ahlâkının yükselmesini ters yönde etkilemektedir. Gerçek ilerleme maddi uygarlığın yanı sıra ruhani uygarlığın da yaratılması ile mümkündür, ilâhi öğretiler gereği gibi yapılsa, Tanrı Elçilerinin vasiyetleri gereği gibi etkilese, Tanrı öğütleri yürekleri aydınlatsa, işte o zaman insanlar arasında ruhani duygular meydana gelir. Maddî ilerleme, ruhani yükselme ile beraber olursa sonuç elde edilir. Çünkü maddî ilerleme vücuda ve ruhani ilerleme ruha benzer. Cisim, ruh ile yaşar, onsuz ölü sayılır. Tanrı'nın Bağış ve Yardımıyla, dünyanın aydınlanması ve gönüllerde ruhani duyguların doğması için Tanrı Elçilerinin ruhaniyetinin etkisini dileriz. Ahlâk dünyası bu ışıkla aydınlansın, gönüllerde ruhani duygular çoğalsın. Bu şekilde Tanrı'nın adaletli olduğu anlaşılır ve her davranışın karşılığı görülür. Tanrı, hiç kimsenin zulmünü unutmaz. O halde adaletlidir.

Maddiyata bağlı kimseler, çalışıyorlar, çabalyorlar yine de zorluk, üzüntü ve sıkıntıdan kurtulamıyorlar. Çünkü, insan kalbinin rahatlığı Tanrı sevgisiyle, insan ruhunun neşesi, Tanrı'ya tanınmasıdır. Gönüller Tanrı'ya bağlanmazsa ne ile sevinebilir? Bir gün biteceğini bildiğimiz iki günlük yaşam boyunca insan, Tanrı ümidiyle yaşamazsa neye gönül bağlayabilir? O halde insan ümidini yalnız Tanrı'ya bağlamalı. O'nun fazlı sonsuz, lütufları ezeli, bağışları yüce, güneşi daima aydın, rahmet bulutu yağışlı ve inayet meltemi her zaman esmektedir. Acaba böyle bir Tanrı'dan habersiz kalmak, doğanın kölesi ve esiri olmak yaraşır mı? Bize öyle şeyler bağışlamıştır ki bunları kullanarak doğaya egemen olabiliriz, insan dışındaki bütün evren doğanın esiridir. Örneğin, güneş bu ululuğuyla doğanın kölesidir. Asla iradesi yoktur. Yörüngesinden hiç şaşmaz. Doğanın kanunlarına bağlıdır. Bu koskoca deniz, sonsuzluğu ile doğanın elindedir. Yer küresi de doğanın esiridir, O'nun yasalarından asla ayrılmaz. Tanrı, bize doğa yasalarını lağvedip onlara hükmetmeyi sağlayan iradeyi vermiştir. Bakınız, insanoğlu doğanın yasaları gereğince yerde yaşadığı halde gökte uçabiliyor, denizlerde dolaşiyor, bir bulut gibi geniş fezada hareket ediyor. Akan elektrik gücünü bir yerde biriktiriyor, ses dalgalarını kaydediyor. İşte bütün bunlar doğa yasalarına aykırıdır. Kılıcı, doğanın elinden alıp onun başına indiriyor, doğaya karşı geliyor. Tanrı bize böyle bir güç verdiği halde, yine doğanın kölesi ve esiri olmamız, ona tapmamız, onu Tanrı gibi görmemiz mümkün müdür? Oysa insanoğlu kılıcı doğanın başına indirir ve onun genel kurallarını alt üst ederek ortadan kaldırır. O halde Tanrı'nın bize bağışlayıp, doğayı ondan yoksun bıraktığı bu büyük lütufları biliriz.

Tanrı bize bilinç ve irade vermiştir, doğa ise ondan yoksundur. Bize akıl ve irade vermiştir, doğayı yine mahrum bırakmıştır. Tanrı, istediği için biz doğaya hükmederiz.

PORT SAİD'DEKİ KONUŞMA 27 Haziran 1913, Mısır

«O'DUR TANRI»

Gerçekten çok güzel bir toplantı. Bundan daha iyisi olamaz. Burada bulunan ahbablar Tanrı'ya sonsuz yönelme ve beraberlik içinde oturmuşlardır. Gönüller son derece sevgi, şefkat ve sevinçle doludur.

Sevgili ev sahibimiz Sayın Bay Mirza Cafer, burası için Macma-ül-Bahrin²¹ diyorlar. Kuran'da ise Merc-ül-Bahrin²² den söz edilir. Bu sözün anlamı, Hz. Musa ve Yuşa'nın «Kendi ilmimizi öğrettiğimiz» yüce bir şahıs ile, ölü balığın dirildiği zaman görüştükleri yerdir. Ve sözün bu anlamı yenidir.

Ümidimiz, Tanrı'nın görünmez desteğinin arka arkaya görünmesi ve bu tür toplantıların devamlı

²¹ Macna-ül-Bahrin; İki denizin bir araya geldiği yer. ‘

²² M<-MT ül-Bahrin: İki denizin birbirine kaynaştığı yer.

SEVGİDEN BİRLİĞE

yapılmasıdır. Yaratılış âleminde bu toplantıların etkisi çok yücedir. Bu bilince varmış kimseler, sonuçlarını ve doğuracağı eserleri anlayabilirler. Hz. İsa devrinde Havarileri ile dağ başında toplanırlardı. Dikkatle incellerseniz, sonradan meydana gelen olayların ve elde edilen bütün sonuçların hepsinin bu toplantıdan doğduğunu görürsünüz. Hz. İsa'dan sonra Havariler dağıldılar. Hepsisi son derece üzgün idi. İşte bu devirde Meryem Mecdeliye, O hazretlerin tekrar bir araya gelmesine neden oldu ve Hz. İsa'nın yolunda sabit ve bağlı kalmalarını sağladı. Onlara neden üzgün ve perişan olduklarını sordu ve değişen bir şey olmadığını, Hazretin defalarca, bu olayın meydana geleceğini buyurduğunu söyledi. Vücudunun, gözler önünden kaybolduğunu, fakat gerçeğinin yükselip meydana çıktığını ve parladığını ve O'na hiçbir kötülük gelmeyeceğini söyledi. Bu yalnız, Hz. İsa'nın cesedine yapılmış bir harekettir. Gerçek yüce ruhuna değildir. O halde niçin üzgünsünüz? dedi. Bundan başka, Hazret'in çektiği öyle güçlükler vardı ki, kimse bir gün bile onları çekemezdi. Üç yıl sürekli olarak çölde kaldı. Bazen bir bitki ile yetinir, bazen toprağı kendine yatak yapardı. Geceleri yıldızlardan başka ışığı yoktu. Bu sonsuz zorluk ve zahmetlerden sonra sizleri bugün için eğitti. Eğer gönlünüzde O'nun vefası varsa, O'nu unutmamalısınız. Rahatınızı ve refahınızı düşünmeyiniz. Eğer vefalıysanız, geliniz ve O'nun anısıyla meşgul olunuz.

Acaba O parlayan yüzü unutmanız yakışır mı? O inayet kaynağını yok etmeniz, O kendinden geçerek canını verene göz yummanız size yakışır mı? Bu keremli Hazret unutulsun ve biz kendi havamızda işlerimizle meşgul olalım ve başkaları gibi yemek yemeyi, yatmayı, nimeti ve rahatı düşünürsek buna nasıl vefa diyebiliriz.

Her neyse; Havarileri topladı ve bir dağın başında ziyafet verildi ve birkaç kişi Hz. İsa'nın lütuflarından bahsettikten sonra, «Vefalılık neyi gerektiriyorsa öyle davranmalıyız. Şüphesiz, Hazretten sonra rahat oturmamız, dünya zevklerine yönelmemiz ve kendi hayallerimize dalmamız vefalılık değildir. Gerçekte, varımızı yoğumuzu O'nun yoluna feda etmeliyiz. Öncelikle her şeyden vazgeçelim. Bağlı olan kimselerin bağlandıklarından vazgeçmeleri, bağlı olmayanların ise hiçbir şeyi kendilerine bağ yapmamaları gerekir. Hiçbir kimsenin O'nun düşüncesinden başka hiçbir düşüncesi olmasın. Bütün düşünceleri O'nun kulluğunda hasredelim. O'nun rayahasını yaymakla meşgul olalım ve sözlerini herkese duyurmaya çalışalım, dediler. Sonra hep beraber sözleştiler ve karar aldılar. Dağdan indiler, her biri emri açıklamak için coşku içinde bir tarafa dağıldı. Tanrı'nın hizmetine başladılar. Hz. İsa'nın devrinde meydana gelen bütün olaylar ve başarılar bu toplantının sonucu idi ve şimdiye kadar eserleri mevcuttur.

Şimdi biz de, büyük bir sevgi ve ruhaniyetle bir araya, gelerek toplanmış bulunuyoruz. Bu birlikten büyük sonuçların doğmasını ümit ederim.

BAYAN PHİLİPE'İN EVİNDEKİ KONUŞMA 12 NİSAN 1912, New York-Amerika

«O'DUR TANRI»

Bugün güzel bir gündür. Bu cismani ve maddî dünyada ahabpların ziyareti kadar beni sevindiren bir şey yoktur. Bu dünyada benim cismani ve ruhani sevincim, ahabpları görmek ve Tanrı Esintilerini yaymaktır. Bu nedenle, bugün son derece sevinçle geçti. Çünkü, Ebha Melekûtu'nun desteği bizi hiç yalnız bırakmadı ve ahabpları arka arkaya görebilmemizi sağladı. Aslında en büyük sevincimin kaynağı; sizlerin Hz. Bahauallah'ın öğretileri gereğince hareket edişiniz, davranışınız, Tanrı Sevgisine bağlanmış bir gönülle, Tanrı Esintileriyle harekete gelen bir ruhla ve Ruhulkuds ile yaşayan bir canla Hz. Bahauallah'ın vasiyetlerine uymanızdır.

Hz. Bahauallah'ın ilk öğretisi sevgidir, insanlar arasında büyük bir sevgi yaratılmalıdır. Çünkü, Tanrı'nın kullarını sevmek, O'nu sevmek demektir, insan topluluğuna hizmettir. Bunun için, Melekût'a yönelerek Tanrı Sevgisi Ufku'ndan parlayan bir yıldız gibi olmanız için yalvardım. Bu günlerin değerini biliniz, Bu çağ, Hz. Bahauallah'ın çağıdır. Bu devir, nurlu bir devirdir. Bu zaman, bütün Elçilerin müjdesini verdikleri zamandır. Şimdi ekim zamanıdır. Tohum serpmeye ve ekme zamanıdır. Tanrı bağıışı arka arkaya gelmektedir. Herkes bir tohum ekmelidir. Gerçek filizleri yeşerecektir. İşte bu Tanrı sevgisidir, Tanrı irfanıdır, gökyüzünün bağıışıdır, umumi adalettir, en büyük barıştır ve insan âlemi birliğidir. Böyle bir tohumu bu dünyada eken kimse diğer bütün âlemlerde Tanrı'nın bereketini görecektir.

Bugün bütün dünya halkı şehvete düşmüşlerdir. Nefsani arzuları ile meşguldürler. Düşmanlık ve ayrılık hastasıdır. Birbirini yok etme ve ortadan kaldırma düşünce ve isteğindedirler. Fakat siz, herkese sevgi göstermekten, insanoğluna hizmet etmekten başka arzusu olmayan bir topluluksunuz. Bütün gücünüzle çalışınız ve Hz. Bahauallah'ın öğretilerine uygun bir biçimde davranınız. Tüm insanlara eşitlik ve sevgi ile muamele ediniz ki, bu temiz tohum yeşersin, semavi bereketle canlansın,

SEVGİDEN BİRLİĞE

Melekût'un nurları parlansın, Tanrı bağışı olgunluğa erişsin.

Bu bağışların değerini biliniz. Hz. Bahau'llah'ın eserlerinin ve ışığının sizin davranışınız ve sözlerinizden belli olması için can ve gönülden çalışınız. Öyle olunuz ki, herkes sizin gerçek bir Bahai olduğunuza tanıklık etsin, işte böyle olursanız sonsuz mutluluğa erersiniz ve Tanrı bağışları size devamlı iner ve her biriniz kutsal bir ağaç haline gelir, kalıcı eserler meydana getirmiş olursunuz. Çünkü bu devir, Hz. Bahau'llah'ın devridir. Tanrı'nın bahar devridir. Gül ve çiçek devridir. Sevinç ve yeşillik zamanıdır. Bunun değerini biliniz. Gece ve gündüz kalpler arasında sevgi yaratmağa çalışınız. Sonsuz birlik içinde olunuz. Çünkü birlik arttıkça Tanrı desteği de artar.

Bakınız, ben bu ilerlemiş yaşım ve zayıflığımla sizin yüzlerinizdeki Tanrı sevgisi nurunu görmek için bu Büyük Okyanustan geçtim. Tanrı sevgisi ruhunun yüreklerinizdeki büyük etkisini görmek ve sizleri sonsuz birlik içinde bulmak için geldim. Bakınız, sizler bir bahçenin çiçekleri, bir dalın yaprakları ve bir güneşin ışıklarısınız. Bu nedenle sonsuz bir yalvarışla sizler için ebedî yücelik ve ölümsüz bağışlar diliyorum. Sizin için dua ediyorum.

Bugün öyle bir gündür ki, hiçbir zaman unutulmayacak. Bugün öyle bir gündür ki, anısı elmas kalemiyle yazılacaktır.

LONDRA DOĞU (Eastern) DERGİSİ'NİN MÜDÜR ve OKUYUCULARINA

«O'DUR TANRI»

Saygı değer dostum, mektubunuzu aldım. Can ve vicdanınızdan doğan ruhani ilgiden sonsuz sevinç duydum. Bu gezimde Batı milletlerinin uygarlıkta olağanüstü ilerlediklerini görmeme rağmen, İlahi uygarlığın unutulmaya yüz tuttuğunu gözledim. Bunun nedeni, bütün düşüncelerin doğa âlemine yönelmiş olmasıdır. Düşüncelerde, Tanrı'nın değil, doğa âleminin yansıması söz konusudur. Oysa doğa âleminde birçok eksiklikler mevcuttur. Bu yüzden İlahi Uygarlığın ışıkları görünmez hale gelmiş ve hükmetme olanağı doğanın eline geçmiştir. Doğa âleminde en büyük etken yaşam kavgasıdır. Zorlukların, savaşların, kavgaların, düşmanlıkların kaynak ve temeli insanlar arasındaki bu yaşam kavgasından gelmektedir. Zira zorbalık, kendini beğenmişlik, baskı, başkalarının hakkına sahip olma gibi hayvanlar âlemine ait rezil ve kötü nitelikler doğada bulunmaktadır. Doğanın gereği olan bu nitelikler insanlar arasında hüküm sürdükçe mutluluk ve kurtuluşun mümkün olamayacağı apaçıktır. İnsan âleminin kurtuluşu ve mutluluğu, erdemlikler ve güzel vasıflarla gerçekleşir. İnsan gerçeğinin süsü olan bu özellikler doğa yasalarına aykırıdır. Doğa savaşçıdır, doğa kan içicidir, doğa zorbadır, doğa Tanrı'nın varlığından habersizdir. Görüyorsunuz ki, yırtıcılık hayvanlar âleminde doğaldır. Yüce Tanrı, sadece Kendi lütuf ve bağışlayıcılığı gereğince; insanlar İlahi eğitimle doğanın kötülüklerinden ve zorbalıklarından kurtulup, manevî olgunluklara, vicdan duygusuna ve ruhani erdemliklere erişerek güzel huyların sahibi olsunlar diye Peygamberler ve kitaplar göndermiştir. İşte budur İlahi Uygarlık. Bütün insanlık âlemindeki maddî uygarlık son derece güzel olan bir lambaya benzer. Fakat ne yazık ki, bu lamba ışıktan yoksundur. Onun ışığı, İlahi Uygarlıktır. Bu uygarlığın kurucusu ise Tanrı'nın Kutsal Doğuşlarıdır.

Bu çağ, aydınlık çağı, gerçeğin zuhur çağı ve ilerlemelerin çağı olduğu halde, ne yazık ki, hâlâ insanoğlu arasında cahilce taassuplar, doğadan doğan kavgalar, düşmanlık ve karşı çıkmalar bütün şiddetiyle devam etmektedir. Bütün bu zararlar İlahi Uygarlığın tamamen ortadan kalkması ve Peygamberlerin öğretilerinin unutulmasından ileri gelmektedir. Örneğin, Tevrat'ta «Bütün insanlık şeytanın değil, Tanrı'nın yarattığıdır ve Yaratan'ın lütuflarının gölgesindedir», İncil'de ise «İlahi Güneş, hem asiye hem de itaatliye doğar» diye yazar. Kuran'da da «Tanrı'nın yaratılışında hiçbir fark görünmez» denir. İşte budur Kutsal ve İlahi Doğuşların temeli! Ne yazık ki, yanlış anlamalar Peygamberlerin koydukları temelleri tamamen ortadan kaldırmıştır. Gerçekte sevgi, kaynaşma ve insanlık âleminin birliğine sebep olması gereken din; ancak düşmanlıkların ve ayrılıkların sebebi olmuştur. Altı bin yıldan beri gerçekte hayvanlar âleminin bir özelliği olan yırtıcılık ve kan dökücülük, insanlar arasında devam etmektedir. Fakat görünürde buna, din taassubu, ırk taassubu ve vatan taassubu adını koymuşlardır. Baltayı, insanlık âleminin köküne vuruyorlar. Yazıklar olsun!

Ben bütün Batı ülkelerini dolaştım. Birçok büyük cami ve kilisede, Hz. Bahau'llah'ın öğretileri gereğince insanlık âleminin birliğini ilan ettim. Genel barışın yayılmasını destekledim. Yüksek sesle herkesi Tanrısal Melekût'a şöyle çağırdım: Allah'a şükürler olsun ki, gerçeklik güneşi, Doğu ufkundan sonsuz bir parlayışla doğdu, Bütün ufukları aydınlattı. Onun ışınları Semavi öğretilerdir. Bu öğretiler ise, insanlık âleminin birliği, genel barışın yayılması, gerçeğin araştırılması, dinin etkenliğiyle kaynaşma ve sevginin kurulması; din, bilim ve aklın birlikte yürümesi; insanların din, ırk, ülke ve siyasî taassuplardan arınması; genel eğitimin sağlanması, uluslar ve ülkeler arasındaki

SEVGİDEN BİRLİĞE

sorunlara çözüm getirecek Uluslararası Mahkemenin kurulması, kadınların erkekler gibi bütün insansal erdemliklerde yetiştirilmesi, ekonomik sorunların çözülmesi, uluslararası bir dilin kurulması ve buna benzer başka konular. Bunlar onun içindir ki, insanlık âlemi cehaletin karanlığından kurtulsun, doğruluk ışığının kaynağını bulsun. Bu kavgalar, savaşlar ve düşmanlıklar insanlık topluluğundan temelli olarak kalsın. Dinler arasındaki yanlış anlaşılmalara yok olsun. Çünkü: bütün dinlerin temeli birdir, o da insanlık âleminin birliğidir.

Tanrı'ya şükürler olsun ki Amerika'da, bütün insanlar arasında birlik yaratmak çabasında olan ve insanlık âleminin olağanüstü ilerlemesini arzulayan anlayışlı, aynı düşünce ve amaçları paylaşan, kimselerle karşılaştım. Aynı şekilde, Londra'da da can ve gönülden insan birliği ve sevgisi için çabalayan kimselerle karşılaştım. Ümit ederim ki, günden güne bu mükemmel düşünce ve iyi niyet gelişsin, böylece bütün uluslar, Rahmani Özelliklerin doğuş kaynağı olsunlar. Topluluklar ve dinler arasında hiçbir kavga ve savaş kalmayın, işte budur sonsuz yücelik, tükenmez mutluluk ve insanlık âleminin cenneti.

Bu toplulukta bir din adamı kutsal Pulos'un şu sözlerini söyledi : «Siz ışıkları, çeşitli renkli camlardan görmektesiniz. Bir gün siz, Onunla karşı karşıya gelip gerçek ışığı göreceksiniz». Gerçekte gerçeklik ışığı renkli camlardan görülüyordu. Şimdi ise, Tanrısal Tecellilerin temiz kalp aynası ve arınmış ruh vasıtasıyla görünmesini umuyoruz. Burada sözü edilen gerçeklik ışığı, İlâhi Öğreti, Semavi ilkeler, Rahmani huylar ve Tanrısal Uygarlıktır.

Ben bu ülkeye geldiğimde maddî uygarlığın çok ilerlediğini, ticaretin en iyi düzeyde olduğunu, sanayi ve tarımın mükemmel dereceye vardığını gördüm. Ancak ruhani uygarlık geride kalmıştır. Aslında maddî uygarlık lambaya benzer, ruhani uygarlık ise onun ışığı gibidir. Eğer maddî uygarlık, ruhani uygarlıkla birleşirse mükemmeliyete erişir. Çünkü: maddî uygarlık güzel bir vücutta, ruhani uygarlık ise ruha benzer. Eğer bu güzel vücutta o yüce ruh tecelli ederse olgunluklara sahip olacaktır.

Hız'ın gelişi yalnızca insanlık âlemine semavi uygarlıkları öğretmek içindi, maddî uygarlık için değildi. Varlık vücuduna İlâhi Ruhu üfleyerek nurlu uygarlığı kurdu. İlâhi uygarlığın temellerinden biri, en büyük barıştır. Ruhani uygarlığın temellerinden biri, insanlık âleminin birliğidir, insanlık âleminin erdemlikleridir. İlâhi Uygarlığın temellerinden biri, huyların güzelleştirilmesidir. Bugün beşer, insanlık âleminin birliğine ve genel barışa muhtaçtır. Bu büyük temelin yayılabilmesi için yüce bir güce ihtiyaç vardır. Açıkça görülüyor ki, insanlık âleminin birliği ve genel barış, maddî güçlerle yayılamaz ve siyasî güçle kurulamaz. Çünkü: ulusların politik çıkarları ayrıdır. Devletlerin çıkarları değişik ve birbirine aykırıdır. Bu barış, ırk ve yurt sevgisiyle de yayılamaz. Çünkü: bu güçler insansal olup zayıf güçlerdir. Irk ve yurt ayrılığı da birlik ve beraberliğe engeldir. O halde görülüyor ki, Tanrısal Elçilerin öğretilerinin özü olan insan birliğinin yayılması ancak ruhani güç ve Ruhulkuds'un esintileriyle gerçekleşir. Diğer güçler zayıftır, bunu gerçekleştirmez.

İnsanlık için iki kanat gereklidir. Biri maddî güç ve maddî uygarlık; diğeri, İlâhi Uygarlık ve ruhani güç. Tek bir kanatla uçmak olanaksızdır. İki kanat gereklidir. Maddî uygarlık ne kadar ilerlese ilerlesin, ruhani uygarlıkla beraber olmazsa, mükemmeliyete erişemez. Bütün Tanrı Elçileri, İlâhi erdemliklerin yayılması, ruhani uygarlığın kurulması ve ruhani huyların öğretilmesi için gelmişlerdir. O halde, biz bugün bütün gücümüzle ruhani gücün üste çıkmasına çalışmalıyız. Zira bugün dünyada maddî güç daha ağır basmaktadır ve insanlık âlemi maddî işlere dalmıştır. Gerçek Güneşinin ışınları renkli camlardan görünmektedir. Tanrısal lütufların pek parıltısı ve belirtisi yoktur.

İran'da hizipler ve dinler arasında büyük ayrılıklar mevcuttu. İşte Hz. Bahau'llah, İran'da, ruhani uygarlığı kurdu. Çeşitli uluslararası kaynaşmayı sağladı, insanlık âleminin birliğini yaydı. En büyük barışın sancağını yükseltti. Bu konularda bütün hükümdarlara özel mektuplar yazdı. Bundan altmış yıl önce Emrini bütün siyasî ve dinî liderlere duyurdu. Bu nedenle Doğu'da ruhani uygarlık ilerlemektedir, insan birliği ve uluslararası barışın kurulması yavaş yavaş gelişmektedir, insanlık âleminin birliğinin sonsuz sağlamlıkla kurulmasını ümit ediyorum. Bu böyle olunca, Doğu ve Batı birbirleriyle sonsuz uyum içinde kaynaşır ve tam bir bağlılık meydana gelir. Doğu ve Batı'nın yürekleri birlik ve beraberlik içinde çarpar, gerçek birlik doğar, yol gösterici ışık parlar ve Tanrı'nın Tecellileri günden güne görülür, insanlık âlemi tam bir huzura kavuşur, insanın ebedî mutluluğu görülür, insanların gönülleri ayna gibi olur. Gerçeklik Güneşi ışıkları onda parlar. O halde sizlerden bu Gerçeklik Işığının parlaması ve insanlık âleminin sonsuz mutluluğunun doğması için çalışmanızı rica ediyorum. Bu sonsuz mutluluğu kurabilmeniz için sizler hakkında dua edeceğim.

Bu şehirde, Tanrısal Sevgiye ve ruhani uygarlığa değer, gerçek yeteneklerle karşılaştığımdan son derece mutluyum. Bu nedenle Tanrı'nın bütün rahmani bağışlarına erişmeniz için dua ediyorum.

SEVGİDEN BİRLİĞE

Ey Tanrı! Ey Allah! Ey Şefkatli!

Senin bu kulun, Doğu'nun en uzak noktalarından Batıya, belki, Senin bağışlarının hoş esintisinden bu topluluk yararlanır, gül bahçesinin tatlı meltemi bu ülkelerde eser, insanlar Senin lütuflarını görme yeteneğini bulur, yürekler Senin müjdelerine sevinir, gözler Gerçeklik Işığını görür, kulaklar Senin katının tatlı nağmelerinden pay ve nasibini alır, diye koştum.

Ey Tanrı! Gönülleri aydınlat. Ey Şefkatli Allah! Gönülleri gül bahçelerinden ve güzel çiçeklerden özenerek süsle. Ey Eşsiz Sevgili! Bağış rüzgârlarım estir, lütuflarını parlat. Ta ki; gönüller arınmış olsun, Senin desteğinden faydalansın. Bu topluluk Senin Yolunda yürüsün ve Senin sırlarını arasın. Senin Yüzünü görsün ve Senin huyuna bürünsün.

Ey Tanrı! Sonsuz lütuflar ve hidayet hazinesini bağışla ki, bu zavallılar çare bulsunlar.

Sensin şefkatli, Sensin bağışlayıcı, Sensin bilici ve güçlü.

Abdülbaha Abbas

BABTİST KİLİSESİNDEKİ KONUŞMA 26 Mayıs 1912, 5. Cadde 125. Sokak, New York

«O'DUR TANRI»

Bu gece okunan ilâhi, Tanrısal yakınlık hakkında idi. İnsanlık âleminde en büyük nimet, Tanrı'ya yakınlıktır. İnsan için mümkün olan her yücelik, her onur, her erdemlik ve her mutluluk yalnız Tanrısal yakınlıkla sağlanır. Bütün Tanrı Elçileri ve Nebileri, Tanrısal yakınlığı arzuladılar. Nice geceler ve gündüzler ağlayıp yalvardılar ve Tanrısal yakınlığını istediler. Ancak Tanrı'ya yaklaşmak kolay değildir.

Hız. İsa'nın gelişinde, herkes Tanrısal yakınlığı arzuluyordu. Fakat Havarilerden başka kimse bu makama erişemedi. Çünkü: Tanrısal yakınlık, Allah sevgisine bağlıdır. Tanrısal yakınlık, Tanrı irfanına ve O'ndan başka her şeyden el çekmeye bağlıdır. Tanrısal yakınlık, can vermeye bağlıdır. Tanrısal yakınlık, benliği, malı ve canı O'nun yolunda feda etmeye bağlıdır. Tanrısal yakınlık; ruhun, ateşin ve suyun vaftiz edilmesine bağlıdır. Çünkü İncil'de şöyle buyrulur: «Herkes, su ve ruh ile vaftiz edilmelidir». Yine başka bir yerde de buyrulur: «Ateş ve ruh ile vaftiz olunmalıdır». Şunu bilmek gerekir ki, sudan amaç hayat suyu, ruhtan amaç ise Ruhulkudüs'tür. Ateşten gaye ise, Tanrı sevgisinin ateşidir. Amaç şu ki, insan, hayat suyu, Ruhulkudüs ve Tanrı sevgisinin ateşi ile vaftiz edilmelidir,

Tanrısal yakınlığa kolaylıkla erişilemez. Bu, yirmi bin Bahai'nin can verdikleri gibi sağlanır. Çünkü Bahailer, mal, mülk, izzet, rahat ve canlarından, vazgeçtiler, Büyük bir sevinçle şahadete erişecekleri meydana koştular. Cesetleri parçalandı. Evleri yıkıldı. Malları yağma edildi. Çocukları esir oldu. Fakat hepsi bu belâları büyük bir sevinçle karşıladılar. İşte böyle bir özveri ile Tanrısal yakınlığa erişilir. Açıktır ki, Tanrısal yakınlık, yer ve zaman tanımaz. Tanrısal yakınlık gönül temizliği ister. Tanrısal yakınlık, ruhun müjdelerine bağlıdır.

Bakınız, ayna, kir paslarından temiz ve saf olduğu için, güneşten milyonlarca kilometre uzakta olsa bile, güneşe yakındır. Sırf temizlik ve saflığı nedeniyle güneş onda parlar. Aynı şekilde gönüller de saf ve temiz olunca Tanrı'ya daha yakın olur, Gerçeklik Güneşi O'nda parlar, Tanrı sevgisi O'nda alevlenir, manevî başarıların kapıları O'na açılır. İnsan, İlâhi Sırların gerçeğini bulur, ruhani keşifler yapar ve Melekût Âlemini görür. Bütün Tanrı Elçileri bu yolla Tanrısal yakınlığı elde ettiler. O halde, biz de kendi arzu ve isteklerimizden ve insanlık âleminin bulanıklığından kurtulup O Kutsal Zatların yollarını izleyelim ki, gönüllerimiz bir ayna gibi olsun ve yüce yol gösterici ışıkları ondan parlasın.

Hız. Bahauallah Saklı Sözler'de şöyle buyuruyorlar; Tanrı, Elçileri vasıtasıyla şöyle buyurdu: «Yüreğin yurdumdur; onu gelip yerleşmem için arıt. Ruhun nazargâhımdır; onu görünmem için temizle». Buradan anlaşılıyor ki Tanrı'ya yakınlık, Tanrı'ya yönelmek, katına girmek, insan âlemine hizmet etmek, insanları sevmek, bütün dinlerin ve milletlerin birliği için uğraşmak, bütün insanlara sevgi göstermek, gerçeği araştırmak, bilim ve erdemlik kazanmaya çalışmak, genel barışın kurulmasına yardımcı olmak, arınmış ve kutsal olmak, canından,, inalından, işinden ve makamından vazgeçmekle mümkün olabilmektedir.

Bakınız, güneş, bütün evrene doğmaktadır. Fakat temiz ve arınmış bir yüzeyde bütün gücüyle yansımaktadır. Güneşin ışınları yayılmaktadır, ama bundan kara bir taşın kazancı yoktur. Çorak toprak onun parlamışından bir fayda görmez. Kuru ağaç onun ısı ile yeşermez. Kör bir göz O'nun ışınlarını göremez. Onu ancak görür gözü olanlar görür. Yeşilliği olan ağaçlar onun ışımından yararlanır. O halde, insan kendinde bir yetenek ve istidat yaratmalı; insanda bunlar olmadıkça İlâhi

SEVGİDEN BİRLİĞE

Feyizler onda görünmez. Tanrı'nın Rahmet bulutları yüzlerce yıl çorak toprağa yağsa da, hiçbir zaman çiçek ve gül yetişmez. O halde, gönül bahçemizi Tanrı'nın Rahmet yağmurunun yağıp, gül ve çiçeklerin yetişmesi için temiz ve arınmış tutmalıyız. Güneşin ışınlarını görebilmemiz için görür bir göze sahip olmamız gerekir. Gül bahçesinin hoş kokularını duyabilmemiz için koklama duyumuzu arıtmalıyız. Tanrı Nidasını duyabilmemiz için kulağımızı hazırlıklı turalım. Kulak sağır olursa, Tanrı katından gelen nağmeleri ve nidayı işitemez. Nezleli burun, hoş kokuları duyamaz. O halde, yetenek ve istidat kazanmak gereklidir. Bunlar olmazsa Tanrı Feyizleri etkili olamaz.

Hız. İsa, İncil'de şöyle buyuruyor : «Benim bu sözlerim bir çiftçinin serptiği tohumlara benzer. Bu tohumlardan kimisi taşa, kimisi çorak toprağa, kimisi yaban otların arasına, kimisi de temiz ve mübarek olan toprağa düşer. Çorak toprağa düşen tohum, bir zaman sonra çürür, hiçbir zaman da yeşermez. Taşa düşen tohum ise ufak bir bitki haline gelse de, kökü olmayışından kurur. Yaban otları arasına düşen tohum ise boğulur ve yeşeremez. Yeşeren ancak teiniz ve iyi toprağa düşen tohumdur. O, yeşerir, salkım ve harmanı meydana getirir.» Benim sözlerim de aynı şekilde, bazı kalpleri asla etkilemez. Bazılarına biraz etki ederse de zamanla unutulur. Bazılarının gönüllerinde öyle çok kuruntular vardır ki, benim öğüt ve tavsiyelerim onda boğulur gider. Fakat kutsal kişiler, benim vasiyet ve sözlerimi duyunca gönüllerinde o temiz tohum yeşerir. Bu kişiler, günden güne sonsuz bir ilerleme göstererek Doğruluk Ufkundan bir yıldız gibi parlarlar. Görüyorsunuz ki, yetenek ve liyakat olmazsa Tanrı Nidası kulaklara erişemez, O halde, bizim bütün çabamız bu yetenek ve liyakati kazanma yolunda olmalıdır ki, ilâhi Nidayı duyalım ve Tanrısal Müjdelere işitebilelim. Ruhulkuds'un esintileriyle dirilip, milletlerin birliğine sebep olalım, insan birliğinin sancağını yükseltelim. Ruhani kardeşliği insanlar arasında yayalım. Tanrı rızasına ve ebedi hayata erişelim.

Ey Tanrı! Ey Bağışlayıcı! Bu kullar Senin Melekût'una yöneliyor, bağış ve feyzini diliyorlar. Ey Tanrım! Kalpleri iyi ve temiz kıl ki, Senin sevgine lâyık olsunlar. Hakikat Güneşinin ışınlarının parlayabilmesi için, ruhları temiz ve kutsal eyle. Senin Işıklarını görebilmek için gözleri temiz ve kutsal kıl. Senin Melekût'unun Nidasını işitebilmek için kulakları temiz ve kutsal yap.

Ey Tanrı! Biz zayıfız, Sen ise güçlüsün. Biz yoksuluz, Sen ise zenginsin. Biz muhtacız, Sen ise vericisin. Ey Allah! Bizlere acı, bağışla, yetenek ver ki, Senin lütuflarına lâyık olalım, Senin Melekût'una yönelelim, hayat suyundan doyalım, Senin sevgi ateşinle yanalım, Ruhulkuds'un esintileriyle bu aydın asırda yaşayalım.

İlâhi! İlâhi! Bu topluluğa inayet gözüyle bak ve hepsini kendi himaye ve gölgede koru. Semavi bereketini bu kişilere indir. Onları Rahmet denizine batır ve Ruhulkudüs esintileriyle dirilt. Ey Tanrı! Bu adaletli hükümeti destekle ve başarılı kıl. Bu ülke Senin koruyuculuğun altındadır. Bu millet Senin kulundur. Ey Allah! İnyetini yağdır. Fazıl ve bağışlarını herkese ihsan buyur. Bu saygıdeğer milleti değerli kıl ve Kendi katına kabul buyur.

Sensin güçlü, Sensin kuvvetli, Sensin rahman, Sensin bağışlayıcı, Sensin şefkatli ve Sensin bol verici.

CLARCK ÜNİVERSİTESİNDEKİ KONUŞMA 23 Mayıs 1912, Amerika

EY KUTLU TOPLULUK!

Bu üniversiteli grupta hazır bulunduğumdan son derece memnunum. Bu üniversiteyi bir gün görmeyi çok arzuluyordum -Tanrı'ya övgüler olsun ki, gerçekleşti- çünkü bu üniversite büyük yararların kaynağıdır, insanlık âleminin en övünülecek şeyi bilimdir, insan, akıl ve bilimle hayvandan üstündür, insan, bilimle evrendeki sırları keşfeder. İnsan, bilimle geçmiş çağların sırlarını anlar. İnsan bilimle gelecek çağların sırlarını bulur, insan, bilimle yerin içindeki saklı sırları keşfeder, insan, bilimle gökyüzünün büyük cisimlerinin hareketlerini bulur. Bilim, insanın ebedî yüceliğine sebeptir. Bilim, insanlık âleminin onuruna sebeptir. Bilim, insanın iyi ün ve şöhretine sebeptir. Bilim, Kutsal Kitapların sırlarını keşfeder. Bilim, gerçeğin sırlarını açığa çıkartır. Bilim, gerçeklik âlemine hizmet eder. Bilim, geçmiş dinleri taklitlerden kurtarır. Bilim, İlâhi Dinlerin gerçeklerini keşfeder. Bilim, insanlık âleminin en övünülecek şeyidir. Bilim, insanı doğa köleliğinden kurtarır. Bilim, doğanın ihtişam ve yasalarını altüst eder. Bütün evren doğanın esiridir. Bu büyük cisimler doğanın esiridir. Bu büyük yer küresi doğanın esiridir. Bitki ve hayvan âlemi doğanın esiridir. Hiçbiri doğa yasalarından dışarı çıkamaz. Bu güneş, bütün büyüklüğüyle zerre kadar doğa yasalarından ayrılamaz. Fakat insan, bilimle doğa yasalarını çiğner. Bilim gücüyle doğa düzenini değiştirir. Oysa toprakta yaşayan bir varlıktır. Havada uçar. Denizde dolaşır. Denizin altından geçer. Kılıcı doğanın elinden alır ve onun ciğerine indirir. Bütün bu işleri bilim gücüyle yapar. Örneğin, görüyoruz ki insan isyan eden bu elektrik gücünü bir lambada mahpus eder. Serbest sesi kaydederek. Havayı dalgalandırarak

SEVGİDEN BİRLİĞE

haberleşmeyi sağlar. Gemiye çölde yürütür. Araziyi deniz yapar. Dağı parçalar. Doğuyu Batının arkadaşı eder. Güney ve Kuzeyin kucaklaşmasını sağlar. Saklı doğa sırlarını açığa çıkartır. İşte bunlar doğa yasalarının dışındadır. Bütün bu sanayiler ve yeni buluşları bilim gücüyle görünmez alandan görünür alana çıkartır. Bütün bu olaylar doğa yasalarına aykırı düşer. Fakat bilim gücüyle gerçekleştirilir ve meydana gelir. Kısacası, tüm evren doğanın esiridir. Fakat insan özgürdür. Bu özgürlük ise bilim aracılığıyla sağlanır. Bilim, doğa hükümlerinin kurallarını altüst eder, doğa düzenini bozar. Bunu ise bilim gücüyle yapar. O halde, bilimin insanlık âleminin en övünülecek şeyi olduğu belirlendi. Bilim, ebedi yüceliktir. Bilim, sonsuz hayattır.

Ünlü bilginlerin yaşamlarına bakınız, bedenlerinin yok olmasına rağmen bilimleri kalıcıdır. Dünya krallarının saltanatı geçicidir. Oysa bir bilginin saltanatı ebedi ve şöhreti daimidir. Bilgin insan, bilim gücüyle dünyada ün yapar ve evrenin sırlarını keşfeder. Bilimle hor görülen kimse yücelir, tanınmayan adam ünlü olur ve milletlerarasında yanan bir mum gibi parlar. Çünkü: bilim ışıktır. Bilgin kimse lamba gibi parlayan ve aydındır. Bütün halk ölüdür, bilginler ise diridirler. Halkın tümü tanınmaz, bilginlerse meşhurdurlar. Geçmiş devirlerin ünlü bilginlerine bakınız. Onların yücelik yıldızı ebedi ufuktan parlamış ve ebediyete dek kalacaktır. Bunun için bu üniversitede hazır bulunduğumdan dolayı son derece sevinç duyuyorum. Bu kuruluşun büyüyen bilim ışıklarıyla ufukları aydınlatmasını, körleri, gören göze kavuşturmasını, sağrıları, işitebilir hale getirmesini, ölüleri diriltmesini ve dünya karanlığını aydınlığa dönüştürmesini umarım. Çünkü: bilim aydınlıktır, bilgisizlik ise karanlıktır. Hz. Eşiya tarafından İncil’de şu sözler nakledilir: «Bu halkın gözleri var fakat görmezler, kulakları var fakat işitmezler. Akılları var fakat anlamazlar.» Hz. İsa da incirde buyuruyorlar : «Ben onlara şifa vereceğim.» O halde, ispatlandı ki, bilgisiz ölü, bilgili ise diri; bilgisiz kör, bilgili ise gören; bilgisiz sağır, bilgili ise işitebilendir. Ve insanlık âleminin en şerefli övünülecek şeyi ise bilimdir.

Tanrı’ya övgüler olsun, bu kıtada bilim, günden güne ilerlemektedir. Çeşitli okullar ve üniversiteler kurulmuştur. Bu okullarda öğrenciler çok çaba harcamakta ve insanlık âleminin gerçeklerini keşfetmektedirler. Başka ülkelerin de bu ülkeyi kendilerine örnek tutarak kendi çocuklarının eğitimi için çeşitli okulların kurulmasını ve bilimin sancağını yükseltmesini ümit ederim. Böyle olunca, insanlık âlemi aydınlanır. Evrenin sırları ve gerçekleri açığa çıkar. Bu cahilce taassuplar kalmaz. Milletler arasındaki ayrılıklara neden olan ve birer kuruntu olan taklitler ortadan kalkar. Ayrılık, yakınlığa dönüşür. İnsanlık âleminin birlik sancağı yükselir. Genel barışın çadırı, bütün dünya ülkelerini gölgesine alır. Çünkü bilim, insanoğlunun tümünü birleştirir. Bilim, bütün ülkeleri bir ülke haline getirir, bütün vatanları bir vatan gibi yapar. Bilim, bütün dinleri bir din yapar. Çünkü bilim, gerçeği keşfeder ve İlahi Dinlerin tümü ise gerçektir. Şimdi ise insanoğlu taklitlerin denizine dalmıştır. Bu taklitler tamamen kuruntudur. Bilim, bu taklitleri kökünden yok eder, Gerçeklik Güneşini perdeleyen bu karanlık bulutları dağıtır. Tanrısal Dinlerin gerçeği meydana çıkar ve gerçek bir olduğundan bütün Tanrısal Dinler birleşir. Bir ayrılık ortada kalmaz. Kavga ve savaş temelden yok olur. İnsanlık âleminin birliği ortaya çıkar. İşte bilim, kuruntuyu yok eder ve Melekût’un aydınlığını ortaya çıkartır. Bunun için günden güne bilim sancağının daha çok yükselmesini ve bilim yıldızının daha da parıldamasını Tanrı’dan dilerim ki, insanoğlu bilimin ışığından aydınlansın, zekâlar gelişsin, duygular çoğalsın, buluşlar fazlaşsın, insan, erdemliklerin bütün aşamalarında ilerlesin ve Büyük Tanrı’nın Gölgesinde sonsuz mutluluk sağlansın. Bu konular sadece gerçeğe uygun gerçek bilimlerle gerçekleşebilir.

Ben uzak ülkelerden bu saygıdeğer bilimsel topluluklarda hazır bulunmak, bu düzen ve nizamları görmek ve son derece mutlu olmak için buraya geldim. Belki bu bilimsel ve teknik düzenler Doğu ülkelerinde de kurulur ve Doğu’da bu bilimler yayılır. Ben Doğu’ya döndüğümde, herkesi faydalı fen ve bilimlerin öğrenimine teşvik edeceğim. Sizlerin de büyük gayretlerle Doğu ülkelerinde önemli okullar kuracağınızı ümit ederim. Ayrıca, burada bilim ve fen öğrenimini görmekte olan Hintli, Çinli, Japon, Arap gibi Doğu halkı da kendi ülkelerine döndüklerinde bilim, sanayi ve yeni buluşların yayılmasına çalışsınlar. Böyle olunca Doğu ülkeleri de Batı’ya uyar. Çünkü Doğu halkı çok yeteneklidir. Fakat şimdiye dek genel eğitimin araçları ortada yoktu. Bu ülkelerdeki okullara benzeyen okullar da yoktu. Doğunun çok yakın bir zamanda bilimin, İlahi Hikmetin ve çağdaş tekniğin aydınlığından yeterince faydalanacağını umarım. Böyle olunca bilimin ışığı bütün ufukları aydınlatır. Bütün ülkeler aydınlanır. İnsanoğlu arasında tam bir bağlılık meydana gelir. İnsanlık âleminin mutluluğu görünür. İlahi Bilimlerin tecellileri Doğu ve Batı ufuklarına tamamen yayılır. Herkesin hakkı korunur. İnsan bireyleri günden güne erdemliklerin ilerlemesine sebep olur. Sonsuz birlik ve beraberlik milletlerarasında meydana gelir. İşte budur benim son arzum! İşte budur benim Amerika’ya yaptığım seyahatin gayesi!.

SEVGİDEN BİRLİĞE
MAHFİL SEKRETERİ BAYAN A.G. DAYSRENG ELİYLE, GENEL BARIŞ UYGULAMA KONGRESİ
ÜYELERİNE, HOLLANDA

«O'DUR TANRI»

Ey insanlık âleminin saygıdeğer topluluğu! Bu iyi niyet ve yüce gayeden ötürü bütün insanlar size minnettar olmalıdır. İnsanoğlunun huzuruna neden olan böyle bir gaye güden bu işinizden dolayı, herkes sizden memnun olmalıdır. Çünkü: yaratık dünyasının mutluluk ve huzuru, iyi huyların herkesçe benimsenmesiyle mümkündür. İyi huyların kazanılmasının en büyük aracı ise yüce gayret ve geniş düşüncelerdir. İnsanlık âlemini bu büyük erdemliğe çağırmak gerekir. Bakınız, insan bireylerinin her birisinin esas görünen ilkesi, kendisi için faydalı olanı almak ve zararlıyı atmaktır. İnsan, daima kendi rahatını ve sevincini düşünmektedir. Yaşantısında eşsiz olmasını arzulamaktadır. Herkesten daha rahat, neşe ve izzet içinde olma gayesini gütmektedir. İşte budur insan bireylerinin her birisinin isteği! Bu ise sonsuz alçaklık, mutsuzluk ve düşüncesizliktir, insanın düşüncesi ilerleyip gayesi yükseldikçe kendi ailesinin tümü için faydaların sağlanması ve zararların yok edilmesi düşüncesine kapılır. Çünkü: kendi ailesinin mutluluğunu kendi mutluluğu olarak bilecektir. Düşünce alanı daha fazla genişleyip gayesi daha da yücelince, millet ve vatandaşının faydasını isteyip zararların ortadan kaldırılmasını düşünecektir. Bu yüce gaye ve düşüncesi her ne kadar kendisi, kendi ailesi, vatandaşı ve milleti için faydalı ise de, başka milletler için zarar kaynağıdır. Çünkü: insanlık âleminin tüm faydalarını kendi milletine, ailesine ve insanlığın tüm mutluluğunu kendisi için ister ve diğer milletlerin, komşu devletlerin geri kaldıkça kendi vatan ve milleti yükseleceğini ve böylece bu araçla güç, servet ve iktidarda olanlara galip olacağını düşünür. Fakat Tanrı'yı tanıyan ve göksel insan, bu bağlardan uzaktır. Onun düşünce alanı ve gayesi sonsuz genişlik ve yüceliktedir. Onun düşünce alanı öylesine genişlenir ki tüm insanların faydalarını, insan bireylerinin herbirisinin mutluluk kaynağı olarak bilir. Başka milletlerin ve devletlerin zararlarını ise kendi millet, devlet, aile ve en önemlisi kendi zararı gibi görür. Bunun için, imkânları dahilinde can ve gönülden bütün insanların mutluluğu ve kazancının sağlanması ve zararların ortadan kalkması için çalışır. Bütün insanların yükselmesi, mutluluğa erişmesi ve aydınlanması için çabalar. Bir ayırım gözetmez. Çünkü: İnsanlık âlemini bir aile ve tüm milletleri bu ailenin bireyleri olarak kabul eder. Bütün insanlık toplumunu bir vücut gibi düşünür ve her milleti bu vücudun organlarının biri olarak sayar. Genel ahlâka hizmet etmek ve insanlığın yücelmesine sebep olmak için, insanın gayretinin yüceliği bu düzeyde olmalıdır.

Şimdi ise durum tam tersinedir. Bütün milletler kendi ilerlemelerini ve diğer milletlerin geri kalmalarını düşünmektedir. Kendi çıkarlarını ve başkaların zararlarını istemektedirler. Bunu ise yaşam kavgası sanıyorlar ve bunun, insanlık toplumu yaratılışının temeli olduğunu söylüyorlar. Fakat gerçekte bu büyük bir hatadır. Bundan daha büyük bir hata düşünülemez. Suphanallah! Bazı hayvanlarda yaşam yardımlaşması ve işbirliği vardır, tehlike anında birbirlerine yardım etmek için yarıştıkları bile görülür.

Bir gün küçük bir nehir kenarında iken kanatları daha çıkmamış birçok yavru çekirgeler güzüme ilişti. Gıdalarını temin etmek için nehrin karşı kıyısına geçmek istiyorlardı. Onun için, kanatları olmayan çekirgeler hücum ederek yarışircasına nehre döküldüler. Böylece diğerleri için bir köprü meydana getirdiler. Onlar da bu köprüden geçerek karşıya vardılar. Tabii suda kalanlar öldüler. Dikkat ediniz, işte bu yaşam yardımlaşmasıdır, yaşam kavgası değildir. Hayvanlarda bu yüce duygu varken, evrenin en onurlu varlığı olan insan, nasıl olmalı ve ona ne yaraşır? Özellikle Tanrısal öğretiler ve semavi dinler insanı bu erdemliklere erişmeye de zorlamaktadır. Tanrı nezdinde millet üstünlüğü, yurt ayrımı, aile özelliği ve kişisel bağlar beğenilmez ve geçersizdir. Bütün Tanrı Elçileri ve Tanrısal Kitaplar işte bu erdemlik ve güzel gaye için gelmiştir. Bütün Tanrı öğretileri; özel çıkarların düşüncesini ortadan kaldırmak, insanlık âleminin ahlâkını iyileştirmek, tüm insanlar arasında eşitlik ve başkalarına daha fazla değer vermek konularını kapsamaktadır. Bu böyle olunca, herkes başkası için canını feda eder. İşte budur Tanrısal temel ve işte budur semavi din! Böyle bir sağlam temel insanoğlunun duygularını yenen genel bir güçle ancak kurulabilir. Çünkü Ruhulkudüs gücü hariç, herhangi bir güç bunu gerçekleştiremez. Ruhulkudüs esintileri insanı öylesine değiştirir ki, huylar tamamen bambaşka olur. Yeni bir doğuş olur. Bütün insanları sevmek olan Tanrı Sevgisinin Ateşi, sonsuz hayat suyu ve Ruhulkudüs ile vaftiz olur.

İlk çağların filozofları, bütün çabalarıyla insanlara iyi huylar kazandırmaya çalıştılar. Ama sonunda genel ahlâki değil sadece kendi ahlâklarını düzelttirdiler. Tarihe başvurunuz, açıkça görülür. Fakat Ruhulkuds'ün gücü genel ahlâki düzeltir, insan toplumunu aydınlatır, gerçek ululuğu bağışlar ve bütün insanları eğitir. O halde, dünyanın iyiliğini isteyenler, çekim gücüyle Ruhulkuds'ün teyitlerini çekmeye çalışmalıdırlar.

SEVGİDEN BİRLİĞE

Bu insanlık âleminin hayırsever derneği değerli topluluğunun, Tanrı'nın Gerçeklik Işığını ayna gibi yansıtmasını ve bütün insanların ahlâkının eğitilmesine sebep olmasını umarım. Yüce değerli heyetiniz için sonsuz saygılarımın kabulünü rica ederim.

Abdülbaha Abbas

DÜNYA SAVAŞI KONUSUNDAKİ KONUŞMA (I)

Şaşırtıcıdır, bütün insanlar ıstırap çekmektedir. On, onbeş gün önce savaş sorunu hakkında Alman konsolosuyla konuşuldu. O, savaş güçleri ne kadar mükemmelleşirse uygarlık o derece ilerler, diyordu. Bu toplantıda birkaç Alman ve başkaları da vardı. Hepsi de onun dediğini doğruluyorlardı. Bu konuda hepsi aynı düşüncede birleşmişlerdi. Ben ise şöyle dedim: Sevgi gücü üstün gelirse, bunun etkisi savaş gücünden daha fazla olacaktır. Varlık dünyasında hiçbir güç, sevgi gücü kadar etkili değildir. Dünyadaki insanlar, savaş gücüyle istemeyerek sessiz ve sakin olurlar. Oysa sevgi gücüyle bu işi istekle yaparlar. Bütün milletler şimdi devamlı olarak savaş güçlerini artırmaya çalışıyorlar. Görünürde savaş olmadığı halde, gerçekte sürekli bir mali savaş vardır. Çünkü: zavallı ve yoksul bir grup el emeği ve alın teriyle birkaç kuruş biriktiriyorlar, sonra da bunun tümü savaş uğruna harcanıyor. Onun için bu savaş sürekli. Bakınız, savaş aletleri yapmadaki bu arzu ve ihtiras; savaş biliminde harcanan bu emekler, bu çalışmalar, bu çabalar, bu gayret ve düşünceler, insanlar arasındaki sevgi, milletlerin ve devletlerin bağlılığı ve kavimlerin arkadaşlığı için yapılırsa daha iyi olmaz mı? Kılıç çekip birbirinin kanına girmektense, birbirinin rahatı, ilerlemesi ve refahı için çalışsalar daha iyi olmaz mı?

Toplantıdaki beyler bu sözlerimi kabul etmeyip benimle çekişiyorlardı. Şöyle dedim: Bu kan dökücülüğün yararı nedir? Bu zulmün sonucu nedir? Bu düşmanlığın ve saldırının yararı nedir? Dünya kuruluşundan beri tarihin kanıtladığı savaşların getirdikleri nedir? Ne kazanıldı? Ne sonuç alındı? Bunun aksine, sevgi gücünün yarattığı güzel sonuçlara bakınız: Nice manevi fetihler yapıldı. Nice ruhani sonuçlar elde edildi, O halde, dünya düşünürlerin düşünceleri sevgi gücünün yayılması yolunda kullanılırsa dostluk ve uzlaşmaya, sonsuz yüceliğe ve insanlık âleminin huzuruna sebep olur.

Topluluktakilerin hiçbiri bunu kabullenmek istemiyordu. Sessiz kalmalarına rağmen, hiçbiri doğruluğunu itiraf etmediler. Susmayı yeğlediler. Bugün, Almanların, savaş ilanından sonra anlatılmayacak kadar üzüntü ve hüznü düşüklerini görüyoruz. Çünkü: Hepsi Almanya'nın yenilme tehlikesiyle karşılaşacaklarından korkuyorlar. İnsanları tehlikeye atmaya ne gerek var? Gerçekte bu insanlar hepsi aynı dine ve Hz. İsa'ya bağlılar. Hepsi aynı ırka yani geçmiş devirlerde Asya'nın kalbinden kalkıp Avrupa'nın çeşitli bölgelerine yerleşen Aryan soyundandırlar. Sonradan, bir kısım kendisini Fransız, bir kısım Alman, bir kısım İngiliz ve bir kısmı da kendisini İtalyan diye tanıttılar. Zamanla kavgaya sebep olacak sorunlar yarattılar, Fakat gerçekte bir ırktandırlar. Zamanla kuruntular doğdu, ayrılıklar günden güne arttı. Doğrusunu düşünecek olursak şunu görürüz ki Avrupa denilen bir parça toprakta yaşıyorlar. O halde, ayrılık ve kavganın sebebine din desek, tek bir dine sahip oldukları hemen göze çarpar. Yok, ayrılığın sebebi ırk ise, bunlar aynı ırktandırlar. Ayrılığın nedeni ülkedir, denilirse görülüyor ki, hepsi aynı kıtada yaşıyorlar. Ayrıca hepsi de insandırlar. Yine hepsi aynı ağaçtan ve aynı daldan türemişlerdir.

Avrupa'da iken her milletin ağzından «vatan, vatan, vatan» diye sesler yükseliyordu. Ben onlara şöyle diyordum: Bu ne telâştır? Bu ne haykırıştır? Uğruna bu kadar bağırp çağırduğumuz vatan, yeryüzündedir, insan vatanıdır. Kim nereye yerleşirse, onun yerleştiği yer vatanıdır. Tanrı dünyayı bölmemiştir. Tek bir dünyadır. Koyduğumuz bu sınırlar hayalidir, gerçek değildir. Bu, şu odada hayali çizgiler çizip yarısını Almanya, yarısını İngiltere ve Fransa dememize benzer. Hayali sınırlar gerçekte hiç yoktur. Bu hayali bölmeler ve sınırlar dünyadakine benzer. Bir meydanın sakinleri, hayali çizgilerle birbirlerinden ayrılmış olmalarına ve kendi hududunu aşmak isteyene diğerlerinin saldırıp hücum etmelerine benzer. Oysa bu sınırların gerçek varlığı yoktur. Bundan başka, sizin vatan, vatan, diye söylediğinizin ne olduğu da meydandadır. Eğer toprağı kastediyorsanız, insanoğlunun kİsa bir süre onun üstünde yaşadığı ve sonsuzluğa dek altında kalmaya mahkûm olduğu açıktır. Bu yer onun devamlı mezarıdır. Bir mezarlık için insanın kardeş kanını döküp savaşması ve Tanrısal Temeli yıkması hiç yaraşır mı? Çünkü insan Tanrısal Temeldir. Acaba bu yaraşır mı?

O günlerde, benim bu sözlerimi kabullenmek Alman dostları için çok zor gelmişti. Bugün ise, onları üzüntülü, perişan ve yaslı görüyorum. Fakat öte yandan, bu ne büyük bir gayrettir? Gençler savaşmak için kendi işlerini bıraktılar. Elli kişi kendi istekleri ile yolculuğa hazır oldular. Şu küçük köyden yüz kişi hiçbir şikayette bulunmaksızın ve sevinçle yola çıkmaya hazırdırlar. Yalnız, Fransızların, Rusların ve İngilizlerin Almanlara karşı birleştikleri haberi onları üzmektedir.

SEVGİDEN BİRLİĞE

İnsanların birbirlerini parçalaması ne kadar insafsızca bir şeydir. Buna da neden senin Alman, benim Fransız, onun ise İngiliz olmasıdır. Oysa herkes insandır. Herkes bir Tanrı'nın gölgesi altında yaşamakta, Tanrı'nın feyzi, bağıışı ve inayeti herkesi kapsamaktadır. Herkes Tanrı'nın koyunudur ve bu gerçek çoban tümü için sevgi beslemektedir.

Başka bir konu ise şudur: Bu heyecan, doğanın yarattığı bir heyecandır. Bu zavallılar, hayvanlar gibi doğanın tutsağıdır. Ona mağlup ve esir düşmüşlerdir. Hayvan, doğa kuralları gereğince birbirine saldırıp ve birbirini öldürmeye çalışır. Bu, doğanın kuralları ve gereğine uygundur. Doğa âleminde yırtıcılık, zulüm ve yaşam kavgası vardır. Bunlar doğanın gereğidir. Doğanın bu kurallarına bütün hayvanlar nasıl tutsaksa, insan da aynı şekilde alçak, tutsak ve yenilmiştir. Örneğin, insanı kızgınlık satar, yırtıcılık duygusu ona üstün gelir. Şehvet arzularının tutsağı olur. Bunlar nedir? Bunlar, doğanın gerekleridir. Ancak gerçekten Tanrı'ya inanan, O'nun sözlerine iman eden, O'nun Melekût'una bağlanan ve O'na gerçekten yönelen kişiler doğanın pençesinden kurtulmuş olurlar. Doğanın esiri iken, onun efendisi olurlar. Doğaya yenilmiş iken, onu yenip galip gelirler. Doğa, insanı heves ve arzulara çağırır. Tanrı Sevgisi ise insanı yüceliğe ve kutsallığa çıkarır.

DÜNYA SAVAŞI KONUSUNDAKİ KONUŞMA (II)

Müthiş bir kargaşalık olmuştur. Dünya birbirine girmiştir. Herkes birbirini yok etme çabasında. Avrupa ve Amerika'daki toplantı ve sinagoglarda gidişatın kötülüğünü söylemiş, Avrupa'nın bir cephaneye benzediğine, ufacık bir ateşle büyük infilakların doğacağını, yol yakinken bu ateşi söndürüp savaşı durdurmayı tavsiye etmişim. Kimse dinlemedi. İşte sonucu! Şimdi görüyorsunuz savaş, insan neslini kökünden yok etmekte ve dünyayı mahvetmektedir. Asla bir sonucu yoktur. Yenen ve yenilen her ikisi zarar görecektir, iki geminin birbirine çarpmasına benzer. Biri diğerini batırsa da batmayan da zarar görecektir ve bozulacaktır. Sonunda, bir devlet diğerine geçici bir üstünlük sağlayacaktır. Bu üstünlük geçicidir. Aradan çok geçmeden yenilen, yenen haline gelecektir. Defalarca Fransa, Almanya'yı yendi. Kısa bir zaman sonra da Almanya'nın Fransa'yı yendiği görülmüştür.

Kuruntuların kalplere ne kadar etkili olduğu ve gerçeğin etkisiz kaldığı ne şaşırtıcıdır! Örneğin, ırk ayırımı bir kuruntudur, ne büyük bir etkisi vardır. Hepsini insan olmasına rağmen bir kısmına İslav, bir kısmına Alman, bir kısmına İngiliz, diğer kısmına ise Fransız denmiştir. Bu ırk ayırımı kuruntu olmasına rağmen ne derece etken olduğu görünmektedir. Gerçek ise, hepsinin insan olmasıdır, hepsinin aynı soydan gelmiş olmasıdır. Fakat bu gerçeğin etkisi yoktur. Bu ırk ayrılığı kuruntu ve mecaz olduğu halde etkilidir. Bu kadar savaşlar yapılmıştır, kanlar dökülmüştür, aileler dağılmıştır ve şehirler yıkılmıştır; bunlara rağmen hâlâ savaşa doymamışlardır. Hâlâ, kalpler ve gönüller yumuşamamıştır. İnsanoğlu, gereken dersi almamıştır, daha uyanmamışlardır. Düşmanlık ve nefretin, insanlık kökünü sildiğini; sevgi ve kardeşliğin ise, rahat ve huzura neden olduğunu hâlâ anlamamışlardır. Bugün insanlar ne kadar ıstırap içersindedirler. Nice babalar bu gece sızlayıp inlemekte ve huzursuz olmakta, nice anneler ağlamaktadırlar. Anlatılmayacak derecede perişandırlar. Bu işe bunları kim zorladı? Savaşın yaratıcıları, kendi evlerinde son derece rahat içinde yaşarlarken, bu zavallı fakirler birbirini savaş meydanlarında parçalasınlar diye, bunları birbirlerine düşman ederler. Bu ne büyük bir insafsızlıktır! Kendi saçlarının bir teline bile zarar gelmesine razı görünmezken, neden binlerce insanı savaş meydanlarında ölüme sürüklüyorlar? Buna ne gerek var?

Şimdi Sırbistan'la Almanya arasında bir anlaşmazlık çıkmıştır. Bu sorunların çözümü için genel bir mahkemeye başvursalar, bu Yüce Mahkeme araştırır, suç Almanya'da veya başkasında ise ona göre hüküm verir. Bu savaşa ne gerek vardır? Yüce Mahkeme buna çözüm bulabilirdi, insanlar arasındaki bir anlaşmazlığı nasıl dava mahkemeleri çözerse, aynı şekilde uluslar ve devletler arasındaki sorunları çözecek yüce bir mahkeme kurulmalıdır. Bundan iyi ne vardır? Bunda ne zarar vardır? Hem devletler ve hem de idare edenler rahatlamış olurlar. Sonsuz huzura kavuşurlar. Gerçekte, tarihin kaydettiği dünyanın kuruluşundan şimdiye dek sevgi, barış ve birliğin iyiliğinden asla zarar gelmemiştir. Bunlar herkesin sevinç ve rahatına neden olmuştur. Savaşa daima herkes için zararlı olmuştur. Böyle olmasına rağmen, insanlar savaşmakta ısrar etmekte ve daima savaşmaktadırlar. İşin garip tarafı ise, Tanrısal dinin temelini savaş olduğunun bu milletler tarafından sanılmasıdır. Bu ne büyük bir habersizliktir, bu ne büyük bir düşüncesizliktir! Galiba, kalplerde birazcık sevgi kalmamıştır!

Bakınız, yırtıcılık insanda olmasına rağmen bu suçu hayvana yüklemektedir. Hayvan yalnız kendi cinsinin dışında ve gıdasını sağlamak zorunluluğundan ötürü avını parçalar. Örneğin, kurt, yırtıcılığıyla tanınır. Zavallı kurt, yalnız bir koyunu parçalar, bu yemeği içindir. Çünkü bunu da yapmazsa, etobur olduğundan açlıktan ölür. Bir insan ise savaşta milyonlarca insanın parçalanmasına

SEVGİDEN BİRLİĞE

sebepler olur, yine de hayvanı yırtıcılıkla suçlar.

Ey insanoğlu! Sen bir milyon insanın ölmesine sebep olmuşsun, hâlâ, kendine galip, cesur, fatih ve yiğit diyorsun! Bu katliamla da övünüyorsun! Kurt ve ayıya yırtıcı demen çok şaşırtıcı!

13 MAYIS 1912 GECESİNDEKİ KONUŞMA

Amerika

«O'DUR TANRI»

Tarihe baktığımızda, dünya kuruluşundan beri dünya halkının arasında savaş ve kavganın olduğunu görüyoruz. Bu savaşlar, dinler arasında, ırklar arasında, devletler arasında ve kıtalar arasındaydı. Bütün bu savaşların nedeni ise insanoğlunun cehaleti, yanlış anlaşılmalara ve iyi terbiyenin var olmayışındandır. Savaşların ve insan öldürmelerinin en büyüğü dinler arasında doğmuştur. Oysa Tanrısal Elçiler, insanlığa birlik ve beraberlik getirmek için gelmişlerdir. Çünkü onlar kurtlar değil, çobanlardır. Çoban, sürü içinde ayrılık yaratmak için değil, sürüyü toplamak için gelmiştir. Her Tanrısal Çoban, dağılmış bazı koyunları kendi sürüsüne topladı. Tanrısal Çobanlardan biri Hz. Musa idi. Dağınık koyunlar gibi olan İsrailoğullarını bir araya topladı. Birbirlerini sevmelerini sağladı. Mukaddes Topraklara götürdü. Onları ayrılıktan kurtararak birliğe yöneltti. Uzlaşmalarını sağladı. Böylece ilerlemelerine neden oldu. Zavallılıklarını yüceliğe, yoksulluklarını zenginliğe, ahlâk bozukluklarını erdemliğe dönüştürdü. Süleyman Krallığını kurabilecek kadar ilerlediler. Yüceliklerinin ünü Doğu ile Batıyı kapladı. Görülüyor ki, Hz. Musa, gerçek bir çobandı. Çünkü: dağınık olan İsrail koyunlarını topladı ve aralarında birliği sağladı.

Hz. İsa da geldiğinde çeşitli koyunların bir araya toplanmasını sağladı. Dağılmış bir sürü gibi olan İsrail, Yunan, Roma, Keldani, Suriye ve Mısır halklarını bir araya topladı. Daha önce bu kavimler birbirleriyle savaş ve kavga halinde idiler. Yabani hayvanlar gibi birbirlerini parçalar, her zaman birbirlerinin kanlarına girerlerdi, işte Hz. İsa bu milletleri topladı, birleştirdi ve bir araya getirdi. Aralarında bağlılığı sağladı, savaş ve kavgalara son verdi.

O halde, görülüyor ki Tanrısal Dinler, birlik ve sevgiye sebep olmuştur. Allah'ın Dini, savaşların ve kavgaların yaratıcısı değildir. Din, kavga ve öldürmeye sebep olarsa dinsizlik daha iyidir. Çünkü din, yaşama sebebi olmalıdır. Eğer ölüme neden olursa, yokluğu daha hoş ve dinsizlik daha iyidir. Din öğretileri ilaç gibidir, ilaç, hastalığı arttıracak olursa onu kullanmamak daha iyidir.

Arap aşiretleri, aynı şekilde birbirleriyle sonsuz düşmanlık içinde savaşarak, öldürerek, kan dökerek, yağmacılık, kadın ve çocuk ticareti yaparak Arap yarımadasındaki çöllerde yaşamaktaydılar. Hiç kimse rahat delildi Hiçbir kabilede huzur yoktu. İşte böyle bir zamanda Hz. Muhammed geldi. Bunları bir araya topladı. Dağınık kabileleri uzlaştırdı. Birbirleriyle beraberce yaşamalarını sağladı. Artık eski kan dökücülük ve savaş kalmadı. Arap kabileleri o kadar ilerlediler ki onlardan bir Endülüs Krallığı ve büyük bir halifelik doğdu.

Bunlardan da anlaşılacağı gibi ilâhi Dinin temeli savaş değil, barıştır. İlâhi Dinin temeli tektir ve o da sevgi, gerçek ve bağlılıktır. Fakat bu kavgalar sonradan meydana gelen taklitlerden doğmuştur. Dinin temeli birdir o da gerçektir. Bu gerçeklik Tanrısal Dinlerin temelidir, onda ayrılık yoktur. Ayrılık, taklitlerdedir. Taklitler farklı olduğundan ayrılıklar ve kavgalar doğmaktadır. Eğer bütün dünya dinleri taklitleri bir yana bırakarak dinin temeline uysalar hepsi birleşirler. Savaş ve kavgalar son bulur. Çünkü: din gerçektir ve gerçek ise tektir. Tek olan şey çokluk kabul etmez.

İrk üstünlüğü ve kavim ayrılığı sırf kuruntudur. Çünkü: İnsanın türü tektir. Herkes aynı cinstendir ve herkes aynı kişinin sülalesindedir. Bütün insanlar aynı dünyanın sakinleridirler. Yaratılış ve Tanrının yaratışında cins ayrılığı yoktur. Tanrı, herkesi insan olarak yaratmıştır. Birini İngiliz, birini Fransız, birini İranlı ve diğerini Amerikalı olarak yaratmamıştır. O halde, insan cinsinin yaratılışında ayrılık yoktur. İnsanların tümü bir dalın yaprakları, bir denizin dalgaları, bir ağacın meyveleri ve bir bahçenin çiçekleridirler. Hayvanlar âlemine bakınız, hiçbir cinste üstünlük yoktur. Doğu ve Batının koyunları aynı merada bir arada oturluyorlar. Hiçbir zaman Doğulu koyunlar Batılı koyunları yabancı saymıyor ve başka bir kavim olarak görmüyorlar. Birbirleriyle aynı merada dostluk ve beraberlik içinde oturuyorlar. Aralarında cins ve milliyet kavgaları yoktur. Aynı şekilde, Doğu ve Batının kuşları, güvercinler gibi, sonsuz sevgi ve beraberlik içindedirler. Asla aralarında milliyet üstünlüğü yoktur. Bilgiden yoksun hayvanlarda bu konular kuruntulara neden değilken, insanoğlunun bu kuruntulara uyması acaba yaraşır mı? Oysa insanoğlu; akla sahiptir. Tanrı Vergisinin kaynağıdır, algılama ve düşünme gücüne sahiptir. Bu Tanrı Vergileriyle nasıl böyle kuruntulara uyabilir? Biri, ben Almanım diyor. Diğer ben İngilizim, biri de İtalyanım diyor. Bu kuruntulardan ötürü kendi

SEVGİDEN BİRLİĞE

aralarında kavga edip savaş açarak birbirlerini öldürüyorlar. Acaba bu yaraşır mı? Haşa! Hayvan, bu kuruntulara önem vermezken, sırf kuruntu ve zan olduğu halde, insanoğlu bunu nasıl önemser? Bu Kuzeydir, bu Güneydir, bu Doğudur ve bu Batıdır diyerek bu vatan kavgaları ve ayrılıkları acaba yaraşır mı? Haşa! Bu, tamamen kuruntu, sırf zan ve hayaldir. Bütün dünya tek bir kıta ve tek bir vatandır. Onun için insanoğlu hiçbir zaman bu kuruntulara bağlı olmamalıdır. Tanrı'ya şükür, ben Doğudan buraya geldim. Görüyorum ki, bu ülke son derece bayındır, havası çok güzeldir. Halkı çok terbiyeli ve hükümeti adaletlidir. Burası benim yurdum değildir, desem yaraşır mı? Böyle dersem sonsuz bir taassubu dile getirmiş olurum. İnsan mutaassıp olmamalıdır. Gerçeği araştırmalıdır. Bütün insanlar aynı cinsten ve dünya tek bir vatan olduğu kesindir. O halde, savaşların ve öldürmelerin gerçek nedeninin kuruntular olduğu ispatlandı. Asla bir temeli yoktur. Trablus'a bakınız, İtalya'nın gayrimeşru saldırısından neler olduğunu görünüz. Nice zavallı insanlar kanlar içinde yerde yuvarlanmaktadır. Her iki taraftan da günde binlerce kişi ölmektedir. Nice çocuklar babasız ve nice babalar evlâtsiz kalmaktadır. Birçok anneler çocuklarının ölümünden ötürü inleyip ağlamaktadırlar. Sonunda ne sağlanacaktır? Ne bir yararı ve ne de bir sonucu vardır. İnsanın bu kadar habersiz olması insafsızlıktır. Şu mübarek hayvanlara bakınız. Savaş ve kavgaları hiç yoktur. Binlerce koyun bir arada otlar ve binlerce güvercin beraberce uçar. Aralarında asla kavga çıkmaz. Fakat kurtlar ve yırtıcı köpekler birbirleriyle boğuşmakta ve kavga etmektedirler. Ancak avını, yiyeceği için yakalamaya mecburdur. Ama insan buna gereksinme duymayıp; yiyeceği olduğu halde açgözlülük, şöhret ve ün uğruna bu kanları dökmektedir. Dünya büyükleri köşklerinde rahatça yaşamlarını sürdürürken, zavallıları savaş meydanlarına sürmekte ve insan neslini yok edici silâhlar yapmaktadırlar. Asla zavallıların durumuna acımamaktadırlar. Çocuklarını büyötmek için gecelerce rahatını düşünmeyen ve çocuklarının terbiyesi için günlerce zorluklara göğüs geren, böylece onları sonsuz sevgi ile yetişkin çağa getiren annelerin feryadına kulak asmamaktadırlar. Anne ve babaların bir günde binlerce genç evlâdının parçalanmış vücutlarını savaş meydanında görmeleri yakışır mı? Bu nasıl bir vahşettir? Bu ne büyük bir gaflet, cehalet, kin ve düşmanlıktır? Yırtıcı hayvanlar, gerekli yiyecekleri için parçalarlar. Kurt günde yalnız bir kuzuyu parçalar, insafsız insanoğlu ise günde yüz binlerce insanı toprak ve kana bular. Bu işi ile de övünerek bahadırılık ve cesaret örneğini verdiğini, bir ülkeyi bir günde yok ettiğini ve binlerce insanı öldürdüğünü anlatır. Bakınız, insanın gaflet ve cehaleti ne derece varmıştır; Eğer biri birisini öldürürse katil diyerek onu ya müebbet hapse veya ölüme mahkûm ediyorlar. Ama eğer biri binlerce insanı bir günde öldürürse ona en büyük rütbeyi verirler ve onu dünyanın en cesur adamı sayarlar. Başkasının malından beş kuruş çalana hırsız ve zalim derken, ülkeleri yağma edenlere dünya fatihi diyolar. Bu ne gaflet ve cehalettir?

İran'da da çeşitli dinler ve mezhepler arasında sonsuz düşmanlıklar ve kavgalar vardı. Aynı şekilde Asya'nın diğer ülkelerinde de dinler arasında düşmanlıklar bulunmaktaydı. Mezhep sahipleri birbirlerinin kanına girerler, ırklar ve kabileler her zaman savaş ve kavga ederlerdi. Onlar, en büyük övücün kendi cinsini öldürmekte olduğunu sanıyorlardı. Bir dinin mensupları başka dinlerden olanlarla savaştıklarında, onları öldürür ve mallarını yağma ederlerse, bundan büyük kıvanç duyarlardı.

İşte böyle bir devirde Hz. Bahauallah, İran'da ortaya çıktılar, insan âlemi birliğini kurdular, en büyük barışın temellerini getirdiler. Bütün insanların Tanrı tarafından yaratıldığını, herkese, verici Tanrı'nın varlığını ve herkesin de O'nun kulu olduğunu anlattılar. Tanrı, bütün insanlara sevgi göstermektedir, biz niçin birbirimize sevgi göstermeyelim? Tanrı, kullarına karşı şefkatli ve bağışlayıcıdır, biz niçin birbirimize düşman ve karşı olalım? Mademki Tanrı bütün insanları seviyor, biz niçin kavga ve düşmanlık içerisinde olalım. Mademki O herkese rızk vericidir, herkesin eğiticisi ve herkese karşı şefkatlidir, biz de herkese karşı şefkatli ve dost olmalıyız, işte budur Tanrısal Yöntem! Biz bu Tanrısal Yönteme uymalıyız. Acaba, insanoğlu bu Tanrısal Yöntem'den daha iyi bir yöntem kurabilir mi? Bu olanaksızdır. O halde, O'nun yöntemine uymamız gerekir. Tanrı nasıl herkese şefkat ve sevgi ile davranıyorsa, bizim de herkesi sevip, herkese şefkat göstermemiz gerekmektedir.

Kısacası, Hz. Bahauallah, genel barışın temellerini kurdu, insanlık âlemi birliğinin sesini yükseltti, barış ve dostluğun öğretilerini Doğuda yaydı. Bu konuda, bütün hükümdarlara levihler yazdı. Onları bu yola teşvik ederek, insanlık âlemi yüceliğinin barış ve dostlukta olduğunu herkese ilan etti. Bu olayın başlangıcı altmış yıl önce olmuştur. Barış öğretilerine çağırıldığı için Doğu hükümdarları O'na karşı çıktılar. Çünkü: Bu öğretilerin kendi çıkar ve hayallerine karşı olduğunu sandılar O'na her türlü eziyeti uygun gördüler. Şiddetli hapse ve vuruşlara mahkûm ettiler. Uzak şehirlere sürgün ettiler. O'nun dostlarına karşı çıktılar, insanları taklitlerden ve kuruntulardan vazgeçirmek, insan birliği, genel barış ve beraberlik için çalışan yirmi bin kişinin kanına girdiler. Nice aileleri perişan ettiler. Birçok kişiyi öldürdüler ve malını yağma ettiler. Fakat Hz. Bahauallah'ın dostları asla yılmadılar.

SEVGİDEN BİRLİĞE

Şimdi de can ve gönülden büyük bir çaba ile genel barışın ve birliğin kurulmasına çalışmaktadırlar. Hareketleriyle bu yüce işi yerine getiriyorlar. Hz. Bahauallah'ın öğretilerini kabul eden bütün kavimler, genel barışın koruyucusu, insan birliğinin destekleyicisi ve insan cinsine karşı sonsuz sevgi besleyicisidirler. Çünkü onlar, herkesin aynı Tanrı'nın kulu, aynı cinsten ve aynı sülâleye mensup olduğunu biliyorlar. Ne var ki bazı insanlar cahildirler, eğitilmeli; hastadırlar, tedavi edilmeli; çocuklurlar, öğretim ve eğitim görmelidirler. Çocuğa düşman gözüyle bakmamak gerekir. Hastaya kızmamak lâzım, onu tedavi etmeli. Bilgisiz olan eğitilmelidir.

Tanrısal Dinlerin esas temeli, insan sevgisi ve dostluktur. Tanrısal Din, düşmanlık ve kine sebep olursa o din Tanrı tarafından değildir. Çünkü din bağlılığın, birliğin ve dostluğun doğuşuna sebep olmalıdır.

Sadece bir şeyi bilmek yeterli değildir. Adaletin iyi olduğunu herkes bilir. Fakat onu yürütecek bir güç gerekmektedir. Örneğin, mabet yapmanın iyi olduğunu biliyorsak bunu bilmekle mabet meydana gelmez. Onu inşa etmeye karar vermek ve daha sonra da maddî olanaklar gereklidir. O halde, yalnız bilmek yeterli değildir. Biz hepimiz barışın iyi olduğunu, yaşama neden olduğunu biliyoruz. Fakat onu yaymağa ve uygulamağa gereksinimimiz vardır.

Bu devir, aydınlık bir devir olduğundan barış yeteneği belirlenmiştir. Bu yüzden, bu düşünceler yapılacaktır, uygulama ve tatbik aşamasına varacaktır. Zamanın, barış koruyucusu yetiştirmekte olduğu kesindir. Bütün dünya ülkelerinde barış koruyucuları bulunmaktadır. Zira, halk zor durumdadır. Devletler her yıl silâhlanma giderlerini artırmaktadırlar, insanlar yorulmuştur. Şimdi Avrupa topraklarının altı harp aletleriyle doludur. Yakıcı maddelerin insanlık âleminin temelini mahvetmesi yakındır.

Barışın en büyük yaratıcısı Tanrısal Dinlerin temelidir. Eğer yanlış anlaşılmalardan dinler arasında kaldırılsa, hepsinin barış koruyucusu ve insan âleminin birliğinin yayıcısı olduğu görülür. Çünkü, hepsinin temeli tektir, o da gerçektir. Gerçek tektir ve parçalanmaz. Örneğin; Hz. Musa, bu gerçeği yaydı. Hz. İsa da bu gerçeği kurdu. Hz. Muhammed, bu gerçeğin koruyucusu idi. Bütün peygamberler bu gerçeğin ışıkları idiler. Hz. Bahauallah, gerçeğin sancağını yükseltti. Genel barışı ve insanlık âleminin birliğini yaydı. Hapiste ve sürgünde iken, Doğu'da barışın sancağını yükseltmedikçe, bir an bile rahat etmedi. Onun öğretilerine uyanlar barışın koruyucusudurlar. Kendi mal ve canlarını bu yolda feda ederler.

Amerika, maddî ilerleme yönünden, sanayinin gelişmesinde ve yardımlaşmada ne kadar dünyada ün yapmışsa, genel barışın yayıcılığında da sonsuz çaba göstermelidir. Ancak bu şekilde Tanrı'nın desteğini görür ve bu büyük iş buradan dünyanın başka yerlerine yayılabilir.

Sizlerin başarılı olmanız için hakkınızda dua ediyorum.

«GENEL ÇAĞRI»

«O'DUR TANRI»

Bu kırk yıllık mahpus, özgürlüğe kavuşunca, 1910 -1913 yılları arasında üç yıl süreyle Avrupa ve geniş Amerika kıtalarını dolaştı. Şiddetli güçsüzlüğe rağmen bütün şehirlerdeki büyük toplantı ve kiliselerde hay kırarak uzun konuşmalar yaptı. Hz. Bahauallah'ın levihlerinde ve öğretilerinde bulunan barış ve savaşla ilgili konuları anlattı.

Yaklaşık olarak, elli yıl önce Hz. Bahauallah birçok öğreti yayınladı. Genel barışın sesini yükseltti. Bugünkü olayların hepsini yazıları ve levihlerinde açıkça haber verdi. Şöyle buyurdu : «insanlık âlemi büyük bir tehlike içindedir. Gelecekte dünya savaşları kaçınılmazdır. Çünkü, Avrupa'da depo edilen patlayıcı ve yakıcı maddeler ufak bir kıvılcım beklemektedir. Bir kıvılcımla patlayacaktır. Balkan, volkana dönüşecektir. Avrupa haritası değişecektir.» Onun için, insanlık âlemini genel barışa çağırdı. Genel barışın yararlarını ve savaşın büyük zararlarını anlatan yazılarla devrin hükümdarları ve krallarını uyardı ve şöyle söyledi : «Savaş, Tanrısal Temeli olan insanı yok eder. Barış, gerçek yaşam ve savaş, hayali ölümdür. Barış, Tanrısal Ruh ve savaş şeytani esintilerdir. Barış, ufukların ışığı ve savaş her yeri kapsayan karanlıktır. Bütün yüce peygamberler, geçmiş filozoflar ve kutsal kitaplar barış ve vefanın müjdecisi, savaş ve zorlukların uyarıcısı idiler, işte budur Tanrısal Temel, işte budur semavi bağış ve işte budur Tanrısal Dinlerin esası.»

Ben bütün toplantılarda haykırarak dedim: Ey dünyanın akıl sahipleri! Ey Batının filozofları! Ey dünya bilginleri! Karanlık bulutları, insanlık ufkunu kaplamağa hazırlanmaktadır, insanların hayat gemilerini mahvedecek olan şiddetli bir fırtına arkadan gelecektir. Korkunç bir sel, pek yakında Avrupa'nın şehir ve diyarlarını kaplayacaktır. O halde, uyanınız, dikkatli olunuz, dikkatli olunuz!

SEVGİDEN BİRLİĞE

Hepimiz sonsuz çaba ile kalkalım, Tanrı'nın yardım ve inayetiyle insanlık âlemi birliğinin sancağını yükseltelim. Genel barışı yayalım. Böylece insanlık âlemini bu büyük tehlikeden kurtaralım.

Avrupa ve Amerika'da, genel barış ve insanlık âleminin birliği konusunda aynı görüş ve istekte olan birçok kutsal kişiyle görüştim. Ne yazık ki, sayıları az idi. Birçok mevki sahibi kişiler, barışın orduların donatımı ve savaş aletlerinin çoğalmasıyla korunabileceğini sanıyorlardı. Böyle olmadığını açıkça söyledim. Ben, donatılan bu ordunun mutlaka bir gün savaş meydanına çıkacağı, bu patlayıcı maddelerin ölüm saçacağını ve bu patlamanın ufacık bir kıvılcıma bağlı olarak ansızın ufukları alevlendireceğini ifade ettim. Fakat düşünce darlığı ve gözlerin görmemezliğinden ötürü, bu sözler önemsenmiyordu. Ta ki, aniden ufacık bir kıvılcım Balkanı volkana çevirdi. Bu Balkan savaşının başlangıcında birçok önemli kişi, bu savaşın dünya savaşına yol açıp açmayacağını, benden sordular. Ben ise, bu savaşın dünya savaşıyla sonuçlanacağını onlara söyledim. Amaç şudur ki, Hz. Bahauallah yaklaşık olarak elli yıl önce, bu büyük savaş için bizi uyardı.

Savaşın zararları düşünce sahiplerince önceden beri biliniyordu, ancak savaşın, insanlık âlemi için bir afet olduğu, Tanrısal Temeli yok ettiği, ebedî ölüme neden olduğu, bayındır kentleri yıktığı, dünyayı saran bir ateş ve büyük bir felâket olduğu artık şimdi herkesçe de anlaşıldı. Onun için, çılgılık ve feryatlar her taraftan gökyüzüne yükselmekte, ahlar ve inilti her dünyanın temellerini sarsmakta, bayındır şehirler yıkılmaktadır. Yetimlerin ağlaşmaları gözleri yaşartmaktadır. Zavallı kadınların feryatları kalpleri yakan ateşi körüklemektedir. Annelerin gönüllerinden ahlar ve haykırışlar yükselmektedir. Yaşlı babaların inilti ve feryatları gökyüzünde yankılanmaktadır. Yaratılış dünyası rahattan yoksundur. Top ve tüfek sesleri şimşekler gibi gülmekte ve savaş meydanları patlayıcı maddelerden ötürü yeni yetişkin gençlerin mezarları haline gelmektedir. Gerçekler bu dediklerimizden kat kat kötüdür.

Ey dünya devletleri! İnsanlık âlemine acıyınız. Ey dünya ulusları! Savaş meydanlarına bir göz atınız. Ey dünya bilginleri! Mazlumların durumunu soruşturunuz. Ey Batı filozofları! Bu büyük belânın derinliklerini görünüz. Ey dünyanın başındakiler! Bu afetin yok edilmesi için düşününüz. Ey insanoğlu! Bu yırtıcılığı önlemek için tedbir alınız. Şimdi, genel barışın sancağını yükseltme ve büyük belâ olan bu güçlü sele karşı koyma zamanıdır. Bu mahkûm kırk yıl istibdat hapsinde idi, fakat hiçbir zaman bugünkü kadar üzüntülü ve özlem dolu değildi. Ruhum yanıp erimektedir. Gözlerim yaşlı, kalbim üzüntü ve kederle doludur. Ciğerim kan ağlamaktadır. Bu şiddetli ateşin alevlerini söndürmek için ağlayınız, inleyiniz ve acele ediniz. Belki çabanızla, dünyayı saran bu ateş söndürülebilecektir.

Ey Tanrım! Bu zavallıların feryadına yetiş. Ey arınmış olan Tanrım! Bu yetim çocuklara acı. Ey muhtaç olmayan Tanrı! Bu güçlü seli durdur. Ey dünyada olanları Yaratan! Alevlenen bu ateşi söndür. Ey öksüzlerin imdadına Yetişen! Ey Gerçek Yargılayıcı! Ciğerleri kan ağlayan bu anneleri teselli et. Ey Bağışlayıcı ve Esirgeyici! Gözleri yaşlı ve gönülleri acıyla dolu olan babalara acı. Bu fırtınayı dindir. Dünyayı saran bu savaşı, genel barışa ve dostluğa çevir.

Sensin güçlü ve kuvvetli. Sensin gören ve işiten.

Abdülbaha Abbas

«HÜRLER KURUL»UNDAKİ KONUŞMA 25 Mayıs 1912, Boston, Amerika

«O'DUR TANRI»

Tanrısal Dinler, sevgi amacıyla, insanlar arasına inmiştir. Dostluk ve insanlık âleminin birliği için inmiştir. Fakat ne yazık ki, din sahipleri, aydınlığı karanlıkla karıştırmışlardır. Her biri, her peygamberi başka peygamberlere karşı saymaktadır. Örneğin; Museviler, Hz. İsa'yı Hz. Musa'ya karşı biliyorlar. Hıristiyanlar, Hz. Zerdüş'tü Hz. İsa'ya karşı, Budistler Hz. Zerdüş'tü Buda'ya karşı ve hepsi de Hz. Muhammed'i tümüne karşı biliyorlar. Herkes, Hz. Bab ve Hz. Bahauallah'ı inkâr ediyor. Oysa bu yüce kişilerin kaynağı birdir, amacı birdir. Hepsini bir gaye uğrunda birleşmiş ve öğretilerinin temeli de birdir. Getirdikleri dinin gerçeği tektir. Hepsini, aynı Tanrı'yı tanıtır, O'nun dinini yaydılar. Örneğin, Hz. Zerdüş tam Hz. İsa'ya benzer bir peygamberdi, onların öğretileri arasında hiçbir fark yoktur. Aynı şekilde, Hz. Buda'nın öğretileri, Hz. İsa'nın öğretilerine asla karşı değildir. Bunun gibi de başka peygamberler, bu kutsal kişilerin kaynağı birdi, amaçları birdi, dinleri birdi, öğretileri birdi. Fakat ne yazık ki sonradan taklitler doğdu ve bu taklitler ayrılığa neden oldu. Çünkü, bu taklitler gerçek değildi, kuruntu idi. Hz. İsa dinine tamamen aykırı, Tanrısal Yasalar ve öğretilerine karşı idi. Aykırı olduğundan kavga ve savaşa neden oldu. Dinlerin birbirleriyle sonsuz dostluk içinde olması gerekirken, sonsuz ayrılığa düştüler. Birbirlerinin kalplerini kazanacaklarına birbirlerini öldürmeye kalktılar. Anlaşıp işbirliği yapacaklarına birbirlerine savaşlar açtılar. İşte bu

SEVGİDEN BİRLİĞE

yüzden insanlık âlemi, başlangıcından bugüne dek, rahat yüzü görmemiştir. Daima dinler arasında kavga, çatışma, savaş ve öldürmeler olmuştur. Onların gerçeğine inerseniz, gece ve gündüz ağlarsınız. Çünkü, sevginin temeli olan Tanrı Dinini düşmanlığa sebep etmişlerdir. Çünkü, Tanrı'nın dini ilaç gibidir, eğer yerinde kullanılırsa şifaya neden olur. Ancak ne yazık ki, bu ilaçlar uzman olmayan doktorun elinde idi. Şifa verecek ilaç, hastalığa neden oldu. Yaşamaya neden olması gerekirken ölüm getirdi. Aydınlık doğuracağına karanlığın kaynağı oldu. Çünkü bu ilaçlar, uzman olmayan doktorun eline geçti. Uzman olmayan doktor, hayat kurtaramaz, verdiği ilacından bir yarar sağlanamaz ve ölüme dahi neden olur.

Hz. Bahauallah, altmış yıl önce İran'da ortaya çıktı. Bu ülkede dinler, mezhepler ve cinsler arasında sonsuz kin ve düşmanlık hüküm sürmekteydi. O dereceye kadar ki başkalarının önderlerini kötüyerek herkes birbirlerinin kanına giriyordu. Hz. Bahauallah, insan âleminin birliğini ilan etti. Dinin sevgi, dostluk ve yaşama sebep olması gerektiğini açıkladı. Din, düşmanlık yaratacaksa dinsizlik daha iyidir, dedi. Çünkü amaç, insanlar arasında sevgidir. Dinden dolayı insanlar arasındaki düşmanlık yayılırsa, bu dinin yokluğu daha iyidir.

Hz. Bahauallah, ayrıca şöyle açıkladı: Din bilimle paralel olmalıdır. Çünkü, bilim ve din birer gerçektir ve bu gerçekte ayrılık bulunamaz. Eğer dinsel konuların biri, akıl ve bilime aykırı ise bu kuruntunun kendisi olup asla temeli yoktur. Çünkü, bilimin karşıtı cehalettir ve aklın karşıtı bilmezliktir. Bu ise güneş gibi apaçıktır. İnsan âlemi Yüce Tanrı'nın gölgesindedir. Herkes, Tanrı'nın kuludur. Herkes, Tanrısal Ağacın gölgesinde rahat etmiştir. Tanrı, herkesi yaratmıştır. Herkese rızık vermekte, herkesi eğitmekte ve korumaktadır. O, herkese sevgi beslerken biz niçin birbirimizi sevmeyelim? Tanrı, bütün kullarını severken biz niçin kin ve düşmanlık besleyelim? Tanrı, herkesle barış içinde iken biz niçin kavga ve savaşla uğraşalım? Tanrı, bizi düşmanlık için değil, sevgi ve kardeşlik için yaratmıştır. Tanrı, bizi kavga ve savaş için değil, barış ve dostluk için yaratmıştır. Bunca Tanrısal özellikleri niçin şeytani özelliklere çevirelim? Böyle bir aydınlığa niçin karanlıkla karşı koyalım? Böyle Tanrısal bir sevgiye niçin düşmanlıkla cevap verelim?

Altı bin yıldır birbirimizle savaşıp münakaşa ediyoruz. Şimdi bu aydın devirde, birbirimize sevgi ve dostluk göstermeliyiz. Bugün dinler arasında büyük bir düşmanlık ve kin hüküm sürmektedir. Acaba bunlardan neler sağlanmış? İnsanoğlu için ne yarar elde edilmiştir? Acaba bu yetmez mi? Bu çağ, aydınlık bir çağdır. Bu kuruntulardan kurtulma çağıdır. Düşmanlık ve kinin yok olması çağıdır. Dinlerin bir din haline gelmesi ve mezheplerin birleşerek birbirleriyle sevgi ve hoşgörüyü kaynaşması çağıdır. Çünkü hepimiz tek bir Tanrı'nın kullarıyız. Büyük bir Bağışlayıcının yaratığıyız. Tek bir güneşten aydınlanmışız. Tek bir ruhtan hayat bulmuşuzdur. Ancak, biri hastadır, onu sonsuz şefkatle tedavi etmeli. Biri bilgisizdir, ona öğretmeli. Biri çocuktur, onu eğitmeli. Böylece semavi kardeşlik güneşi, bu karanlık bulutları dağıtır. Kimseye düşman gözüyle bakmayalım. Kimseyle çekişmeyelim. Herkes babalardır, herkes annelerdir, herkes kardeşlerdir. Tanrı'nın yarattığı birliği biz bozmayalım. Tanrı'nın kendi sevgisi için kurduğu temeli yıkmayınız. Tanrısal iradeye karşı koymayalım. Tanrısal Yöntemi izleyiniz, O'na göre hareket ediniz. Tanrısal Yöntemin, insan yönteminden üstün olduğu açıktır. Çünkü, insan yöntemi her ne kadar ilerlerse ilerlesin olgunluğa erişemez. Tanrısal Yöntem ise mükemmeldir. Biz, Tanrısal Yöntem'den örnek almalıyız. Tanrı'nın, kullarına davrandığı şekilde davranmalıyız. Tanrı'ya uymalıyız. O'nun açık eserlerini, O'nun hikmetini, O'nun bağışını, O'nun kudret ve gücünü görmekteyiz. Kuruntu ve taklitlerden elimizi çekelim. Hakka sarılalım, ihtilaf ve ayrılıktan kaçalım. Tanrı'ya sığınıyorum! Tanrısal Peygamberler buna razı değildirler. Tanrısal Elçilerin hepsi tek bir ruh idiler. Bütün insanlara tek bir öğretiyi getirdiler. Tanrısal Elçilerin öğretileri ruhun, gerçeğin, sevginin ve dostluğun ta kendisidir. O halde, biz, Tanrısal Elçilerin yollarını izlemeliyiz.

BAYAN PARSONS'UN EVİNDEKİ KONUŞMA 1912, Dublin, Amerika

«O'DUR TANRI»

Üç haftadır Dublin'deyim. Gerçekten Dublin çok hoş, çok güzel ve iyi iklimlidir. Özellikle, Dublin'de bulunanlar saygıdeğer kişilerdir, iyi huyludurlar, mîsafirperverdirler, yabancılara karşı naziktirler. Bana, sonsuz saygı gösterdiler. Bu sevgi ve saygılarını unutmuyacağım. Daima hatırımda kalacaktır. Bu yüzden, Tanrı'nın herkesi desteklemesi, bu saygıdeğer kişileri kutsal kılması, bağışını herkese vermesi ve günden güne daha iyi olmanız için dua ederim. Amerika kıtasına geldiğimde, Tanrı'nın rahmet eserlerini her yönden gördüm. Bu geniş ülke, doğa olgunluklarının tümüne sahiptir. Halkı son derece dürüsttür. Kadın ve erkeği ilerlemektedir. Onun için bu yönden memnun ve sevinçliyim. Ancak bu ülkelerde ruhaniyet ilerlememiştir. Ben, Doğudan gelerek Tanrısal Mesajı ve Kutsal Müjdeyi getirdim. Herkesi, Melekûtun parlakan ışıklarına müjdeledim. Hz. Bahauallah'ın

SEVGİDEN BİRLİĞE

öğretilerini anlattım. Tanrı'nın varlığını akli deliller ve kanıtlarla ispatladım. Vahyin varlığını akli delillerle anlattım. Akli deliller getirerek şöyle dedim: Tanrı'nın yarlıgaması sürekli dir. Melekûtun kapıları açıktır. Tanrısal Verimlilik ebedidir. Gerçeklik Güneşinin ışıkları parlamaktadır. O, hiçbir zaman kesilmez. Tanrı'nın saltanatı sürekli olduğundan Tanrı'nın Bağışı da sürekli dir. Her kim Tanrı'nın verimlerini bir sınıra bağlarsa, Tanrı'ya bir sınırla sınırlandırmış olur. Tanrı, bir sınırla sınırlı olmadığından, Tanrı'nın Bağışları da sonsuzdur. Kısacası, her delili açıkladım ve kanıtı anlattım. Şöyle ki, insanlık âleminde bir ruhani güç vardır, bir etkin ruh vardır ve insan onunla başka yaratıklardan üstündür. İnsan, diğer varlıklarla tüm aşamalarda ortaktır. Ancak ruhun bağışıyla bütün evrenden üstündür. Bu ruh; Tanrısal Esintilerden bir esintidir, Hakikat Güneşinden bir ışıdır. Ruhun ölümsüzlüğü konusunda kesin deliller getirdim. Tanrı'nın yol göstericiliği olmaksızın insan ruhunun karanlık olduğunu açıkça anlattım. O halde kalpler Tanrı Melekûtuna yönelmelidir ki, sonsuz verimlerin ışıkları parlansın. Bu Amerikan ulusu, maddî uygarlıkta ilerledikleri gibi ruhani uygarlıkta da ilerlesinler. Doğaötesi âlemden haber alsınlar. Tanrısal Saltanatı kendi gözleriyle görsünler. Ruhulkuds, yaşam suyu ve Tanrı Sevgisi Ateşiyile vaftiz edilsinler. Hz. İsa'nın buyurduğu gibi, sonsuz yaşama kavuşsunlar. Tanrı Melekûtunun Işıklarını görsünler. Tanrısal Melekûta girsinler.

Bugün son günümüdür. Yarın hareket edeceğim. Amacınızı yüksek tutmanız için sizleri öğütliyorum. Bu maddî dünya, geçici yaşamdır, bir gün son bulacaktır. Bu dünyadaki yaşam ve zevkler ölümlüdür. Buradaki rahatın sonu zahmet, yüceliğın sonu alçaklık, yaşamın sonu ölüm, varlığın sonu yokluktur. Ölümlü olan şeyler, akıl sahibi için önemsizdir. Çünkü akıllı insan, ölümlü dünyaya değil kalıcı dünyaya yönelir, geçici yaşamla yetinmez ebedi yaşamı arar, doğa karanlığında kalmaz, ışıkların Melekûtunu ister. Onun için bu fâni yaşamla yetinmeyiniz. Sonu olmayan bir yaşamı isteyiniz. Sonsuz ve ebedi olan yüceliği isteyiniz. Göksel olan rahatı isteyiniz. Tanrısal Ruhaniyeti isteyiniz. Manevî olgunluğu isteyiniz. Melekûti erdemlikleri arayınız. Tanrı Yakınlığını dileyiniz. Tanrı Melekûtuna yöneliniz. İnsanlık âleminin en büyük olgunluklarına erişiniz. Göksel bağışları dileyiniz. Bakınız, geçmiş bilginler, düşünürler, peygamberler kendilerini doğanın karanlığından kurtardılar. Melekût âleminin ışıklarından paylarını aldılar. Bu dünyanın geçici yaşamına önem vermediler. Ebedi yaşamı diliyorlardı. Dünyada oldukları halde Ebha Melekûtunda dolaşıyorlardı. Her ne kadar ruhları bedenlerinin esiriyse de, ölümsüzlük dünyasının özgürlüğünü arıyorlardı. Bu, onların kutsal ruhları Ebha Melekûtuna yükselinceye kadar sürdü ve böylece ölümsüz yaşamı buldular. Dikkatle bakınız; dünya büyüklerinin tümü yok oldular, onlardan bir eser kalmadı. Ancak o kutsal kişilerin eserleri sonsuza dek kalıcıdır. Bütün hükümdarların mumu sönmüştür, ama onların mumu günden güne daha fazla aydınlandı. Bu dünyaya son derece güçlü nice kraliçeler geldiler. Hepsi yok oldular. Birkaç tarih kitabındaki adlarından başka hiçbir iz kalmadı. Köylü bir kadın olan Mecdelli Meryem'e bakınız; Tanrı Nuruyla aydınlandığından parlayan bir yıldızla dönüştü ve sonsuza dek izzet ufkundan parlayacaktır. Bu örnekle, Ebha Melekûtuna girenlerin nasıl bir sonsuz izzete büründüklerini kıyaslayınız. Şöhretleri sonsuza dek sürer gider ve Tanrı Katında bir yıldız gibi parlarlar. Onların yaşamı ölümsüzdür. Adları, anıları ve eserleri ebedidir.

O halde, Ebha Melekûtunun nurlarına erişmeğe çalışınız. Tanrı bağışıyla hayat bulunuz. Ruhulkuds'un esintileriyle yaşama varınız, işte budur benim vasiyetim. Tanrı'nın sizlere sonsuz lütuflarını bağışlaması için dua ederim. Sizlerin bana göstermiş olduğunuz sevgiyi asla unutmayacağım. Benim için yaptıklarınızı her mektupta yazdım ve yazacağım.

BAY ALİ KULİ HAN'IN EVİNDEKİ KONUŞMA 23 Nisan 1913, Washington

«O'DUR TANRI»

Tanrı'ya şükürler olsun ki, karanlık çağlar geçti. Nurlu çağ geldi. Düşünceler ve insanlar ilerlemektedir. Algılar artmaktadır. Herkes gerçeği araştırmaktadır. Her insan, doğruyu ve ilerleme nedeni olanı anlamaya çalışmaktadır. Kadınlar dünyasında da büyük bir heyecanı vardır. Tek istekleri ilerlemek ve insan âlemine hizmettir. Kadın topluluğunun bu çağda ilerleyeceği kesindir. Çabaları, erkeklerle eşit olmak içindir. Bu büyük bir amaçtır. Kadın toplumu ilerleyip güçlenirse bugün yerine getiremedikleri birçok görevi ilerde yüklenerek yapabileceklerdir.

Bugün dünyanın en büyük felâketi savaştır. İnsanlık âlemi rahat değildir. Sürekli bir savaş vardır. Çünkü bütün devletler sürekli olarak savaş aletlerini çoğaltmaktadırlar. Maddî olanakların hepsini savaş uğruna harcamaktadırlar. Zavallı çiftçi geceyi gündüzüne katarak alın teriyle birkaç darıyı elde etmek ve harmanını yapıp hasatını kaldırmak için çalışmaktadır. Ne yazık ki, bu hasat geliri savaş aletlerine harcanmaktadır. Bu gelirler topa, tüfeğe, cephaneye ve savaş gemilerine harcanmaktadır. Bu sürekli bir mali savaştır. Nice insanların savaş meydanlarında öldürölüp cesetlerinin çığnendiğine bakınız. Her ne kadar insanları öldüren savaş kısa süreli ve özel ise de malî savaş sürekli ve geneldir.

SEVGİDEN BİRLİĞE

Onun zararları bütün insanlık âlemini etkilemektedir.

Şimdi, bu devirde kadınlar harekete geçtiklerinden bunu göz önünde tutmalıdırlar ki, genel barış yayılsın. İnsanlık âleminin birliği ortaya çıksın, insanoğlunun erdemliği görünsün, milletlerin gönülleri birbirine yaklaşınsın, din ve mezhep taassupları ortadan kaldırılsın, ırk taassubu yok olsun, siyasal ve ülke taassubu ortadan kalksın. Çünkü insanoğlu tek bir ailedendir. Herkes Âdem'in evlâtları ve Tanrı'nın çocuklarıdır. Bütün ülkeler bir kürede ve bir vatandır. Bütün din sahipleri tek bir Tanrı'nın kuludurlar. Herkesi Tanrı yaratmıştır. Herkesi Tanrı korur ve onların geçimlerini sağlar. Tanrı'nın bağış ve rahmeti herkesi kapsar. Mademki O adaletli ve şefkatlidir biz neden birbirimize zulüm ve kötülük edelim? Acaba biz Tanrı'dan daha iyi mi anlıyoruz, daha mı akıllıyız? Estağfurullah! Tanrı, adaletli ve herkesi severdir, biz niçin sevmiyoruz?

Siz kadınlar topluluğu, gönüllerin yeni bir bağlılıkla birbirine yaklaşması için çalışınız. El ele vererek insanlık âleminin onurunu görünceye dek insan toplumunun iyiliği için çalışınız. Bakınız, bir ailenin bireyleri birbirlerine sevgi gösterebilirler ne kadar yararlıdır. Eğer bir kentin halkı birlik ve beraberlik içinde olurlarsa ne kadar işbirliği ve yardımlaşma doğar, genel sonuçlar sağlanır, toplumsal servet ve yükselme meydana gelir. Aynı şekilde bir ülkenin halkı birleşirse daha fazla ilerler, yüceliği ve mutluluğu daha da artar. Örneğin, Amerikan milleti birleşince, bu birleşme mutluluk, ilerleme ve uygarlıklarına neden oldu. Bu birleşme eyaletler arasında doğmasaydı sanayide ve bilimde gelişme ve ilerleme sağlanamazdı. Bunu örnek alarak bir de bütün ulusların birleştiğini düşününüz. Böyle olursa bu dünyanın Tanrı Cennetine dönüşeceği açıktır. Sonsuz huzur doğar. Büyük bir kurtuluş sağlar. Bütün mezhepler birlik ve beraberlik içinde kaynaşır. Doğu ve Batı el ele ve kucak kucağa gelir. Kuzey ve Güney barış ve birlik içinde yaşar. İnsanlık âleminin birlik sancağı dalgalanır. Genel barışın çadırı kurulur. Tanrı Katından beğeni ve övgü sesleri yükselir.

O halde, siz bilgili, saygıdeğer ve hayırsever bayanlar gece gündüz çalışınız ki, birlik ve beraberlik sancağı Amerika'da yükselsin ve başka yerlere yayılsın. Böylece dünya, başka bir dünya olur ve yeni bir olgunluk doğar.

TEOSOFİSTLER KURULUNDAKİ KONUŞMA 3 Mayıs 1912, New York, Amerika

«O'DUR TANRI»

Sayın başkanın göstermiş olduğu ilgiye teşekkür ederim. Aynı şekilde Sayın başkan yardımcısının yakınlığından sonsuz sevinç duydum. Bu sevincimin nedeni amaçlarımızın ve arzularımızın aynı oluşudur. Dileğimiz insanlık âleminin birliği, amacımız ise genel barıştır. O halde, amaç ve istekte beraberiz. Varlık âleminde bu iki konudan daha önemli bir sorun yoktur. Çünkü insanlık âleminin birliği, insanların yücelmesine ve genel barış ise dünya huzuruna neden olur. Bu iki amaçta birleştik. Aslında en önemli konular da bunlardır. Bundan böyle Teosofistler ve Bahailer arasında sonsuz birlik ve sevginin oluşacağını umarım. Çünkü her iki toplumun istek ve amacı tektir. Ruhani duygularda ortaklırlar. İki grup da aynı şey arzu etmektedir. Tanrı Melekûtunun teklifinde birleşmiş durumdadır. Bu yüce amaçların uygulanması için bugün büyük bir güç gereklidir. Bildiğiniz gibi, büyük barış oldukça yüce bir iştir. Bütün dünya güçleri bu işin gerçekleşmesine karşıdır. Bu milletler, savaşın sevince neden olacağını sanıyorlar. Ayrılığın yücelik getireceği kanısındadırlar. Bir ulus diğerine saldırıp fetihler yaparak bir ülkeyi veya herhangi bir devleti yenersen bu işin ulusun ve devletin ilerlemesine neden olduğunu sanıyorlar. Oysa, bu tamamen yanlıştır. Milletleri ailenin bireylerine benzetebiliriz. Aileyi bireyler meydana getirir. Her millet de birçok bireyden meydana gelmiştir. Bütün milletleri bir araya toplarsak büyük bir aileyi yaratmış oluruz. Aile bireyleri arasındaki savaş ve kavganın o aileyi dağıtmaya neden olacağı açıktır. Bu şekilde de uluslar arasındaki savaş da büyük bir kayıp doğurur. Kısacası, bütün Tanrısal Kitaplar, bütün Tanrısal Elçiler ve bütün bilginler savaşın yıkıcılığa neden olduğu ve barışın ise bayındırlık getirdiği kanısındadırlar. Hepsi, savaşın insan neslini tüketiceği fikrindedirler. Barışın uygulanması, savaşın yasaklanması ve insanlık âleminin birliğini ilan etmesi için büyük bir güç gereklidir.

Sadece bir şeyi bilmek yeterli değildir. Zenginliğin iyi olduğunu bilen bir insan, bu bilgisiyle zengin olamaz. Bilginin yararını bilen biri, bilgin olamaz. İzzetin değerini bilen biri, aziz olamaz. Kısacası, bilmek, bir şeyi elde etmek değildir. Yeniden söylüyorum, bir hasta, sağlığın iyiliğini bilse sağlığa kavuşmaz. Gerçekte tedavi gerekmektedir. İlaç kullanmak gereklidir. Bütün hastalıkların sırrını bilen, tüm tedavi yöntemlerine vakıf ve tedavi yollarını gösterebilen bilgili bir doktora ihtiyaç vardır. Ancak bu şekilde tam anlamıyla bir sağlığa kavuşabilir. Sadece sağlığın iyi olduğunu bilmekle sağlığa kavuşulmaz. Güç ve uygulama gereklidir. Bundan başka, her şeyin meydana gelebilmesi için üç koşul, gerekmektedir. Bunların birincisi, bilmek ikincisi istemek, üçüncüsü ise uygulamak. Her konunun gerçekleştirilmesinde bu üç ana unsura ihtiyaç vardır. Ev yapımında, önce tasarı sonra istek

SEVGİDEN BİRLİĞE

ve sonra da inşaata başlamak gereklidir, inşaata başlamak için ise maddî güç lâzımdır. Bunlar olursa bu iş için ümitlenebiliriz. O halde, ümitlerimizin gerçekleşebilmesi için büyük bir güce ihtiyacımız vardır. Açıkça görülüyor ki, yukarıda sözünü ettiğimiz amacımıza maddî güçlerle erişemeyiz. Eğer ırkçılıkla bu isteğimiz gerçekleşir, dersek, ırklar değişiktir. Eğer ülke gücüyle amacımıza ulaşabiliriz, dersek, ülkeler değişiktir. İnsanlık âleminin birliğini ve genel barışı siyaset gücüyle kurabileceğimizi düşünürsek, baştakilerin siyasetleri değişik, milletlerin ve devletlerin çıkarları çeşitli olduğundan, bu da olanaksızdır, insanlık âlemi birliğinin dinlerin taklit gücüyle kurulabileceğini düşünürsek bu taklitlerin de değişik olduğunu da görürüz. Açıkça görülüyor ki bütün bunlar değişik ve sınırlıdır. Bu yüce devirde kendini gösteren manevî güç, ruhani kuvvet, Tanrısal Fetihler ve Ruhulkuds'un esintilerinden başka bir şey bunu gerçekleştiremez. Bunların dışında olan başka hiçbir şeyle bu olası değildir. Bunlar olmazsa bu gaye yalnızca düşüncede kalır ve gerçekleşemez.

Tarihe bakınız, insan gruplarının birleşmesine neler neden olmuştur? Genel ahlâkı ne değiştirebilmiştir? Toplumun ilerlemesine neler etken olmuştur? Bütün tarihi araştırıp incelediğinizde birleşme ve beraberlik nedeninin yalnızca Tanrısal Dinler olduğunu görebilirsiniz. Birleşme yolundaki en büyük etken dinler olmuştur. Amacım, Tanrısal Dinlerin gerçekleridir, bugünkü insanların elinde kalan taklitler değildir. Çünkü, insanların elinde kalan bu taklitler birbirlerinin karşıtıdır. Onun için kavgaya, savaşa, kine ve düşmanlığa sebep olmuştur. Bizim amacımız ise, Tanrısal Dinlerin köküdür. Şimdi Tanrısal Dinlerin kökünün ne olduğunu görelim:

Birincisi, yaratılışın birliğidir, ikincisi, ırkların birliğidir. Üçüncüsü, milletlerin birliğidir. Dördüncüsü, siyasetin birliğidir. Yani kişisel üstünlük, ırksal üstünlük, siyasal üstünlük ve ülke üstünlüğü kalmasın. Dikkatle bakınız, Hz. İsa ortaya çıkınca çeşitli milletleri bir araya topladı. Savaş halindeki devletleri barıştırdı, insanlık âleminin birliğini yaydı. Güçlü Roma Devletini, felsefenin kaynağı olan Yunan milletini, uygar Mısırlıları; Süryanlılar, Asurlular, Babilliler ve diğerlerini bir araya topladı. Daha önce bunlar birbirleriyle sonsuz kavga ve savaş halinde idiler. Hz. İsa, bu çeşitli kavimleri bir araya getirdi. Ayrılığı, savaş ve kavgayı ortadan kaldırdı. Bu işi ırksal, millî veya siyasal güçle yapmadı. Tek etken Tanrısal Güçtü. Ruhulkuds'un gücüyle bunu gerçekleştirebildi. Aslında bundan başka bir gerçek olanaksızdı, bu ayrılıklar ve savaşlar sonsuza dek sürüp gidecekti. Bu büyük işin gerçekleştirilmesi; Tanrısal Güce, Ruhulkuds'ün esintilerine ve Tanrı'nın Verimlerine bağlı olduğu ve bunların nereden bulunabileceği sorusu aklınıza gelebilir. Gerçekten de bu soru düşünülebilir, işte size bu kadarını söyleyeyim :

Bu Tanrı, eski Tanrı'nın Kendisidir, yeni bir Tanrı değildir. Tanrı'nın saltanatı ezelden beri mevcuttur, yeni bir saltanat değildir, altı bin yıllık bir saltanat değildir. Bu sonsuz evrene bakınız. Yüceliğiyle bu kuruluş ve ululuğuyla bu saltanat birkaç asrın işi değildir. Tanrı'nın sıfatları ve isimleri ezelden beri vardır. Tanrı özellikleri ve isimleri, evrenin varlığını gerektirir, yaratılışı gerektirir, varlıktaki gerçeklerin tümünü gerektirir. Tanrı'ya yaratan diyoruz, pek iyi, yaratıcılık yaratılışla koşulludur. Eğer yaratılanlar olmazsa, Tanrı'nın yaratıcılığı nasıl gerçekleşir? Tanrı'ya rızk verici, deriz. Rızkları olmazsa O nasıl verici olabilir? O'na Rab (Sahip) sıfatı verilir, eğer kullar olmazsa nasıl böyle bir sıfattan bahsedilebilir? O halde, Tanrı ezelden beri Yaratıcı, Verici ve her şeye sahip olmandır. Dolayısıyla O'nun yarattıkları, O'nun verdikleri ve O'nun sahip olduğu şeyler ezelden beri vardır. Kuşkusuzca anlaşılacağı gibi Tanrı'nın İlâhi Saltanatı ezeldendir. Saltanat; halk, ordu, hazineler, maddî olanak, bakanlar ve idareciler ister. Acaba halkı, ülkesi, ordusu ve bakanları olmayan bir kral veya devlet başkanı düşünülebilir mi? Tanrı için, O'nun bir zamanlar yarattığı halkı, ordusu olmadığını söyleyenler, O'nu gerçekte azletmiş oluyorlar. Demek istedikleri O'nun yeni başa geçtiği, saltanatının yeni kurulduğudur. Süt emen çocuk bile böyle bir şey söylemez. Yüceler Yücesi Tanrı, ezelden beri Yaratıcı, Verici, Hayat Bağışlayıcı, İşitici ve Görücüdür. Tanrısal varlığı ezelden beri nasıl mevcut idi ise, O'nun Tanrısal Işığı da ezelden beri mevcuttur. Bu aydınlık bütün dünyayı kaplamış bulunmaktadır. Tanrı'nın Kendisi sınırsız olduğundan, isimleri ve özellikleri bakımından da sınırsızdır. O'nun Tanrısal gerçeği sınırsız olduğundan, O'nun Bağışı da sınırsızdır. Tanrısal Yüceliği ezelden beridir, sonu yoktur. O'nun olgunlukları da ezelden beridir, sonsuzdur. O'nun her şeye sahip oluşu ezelden olup, sonsuza dek sürecektir. Eskiden nasıl Ruhulkuds'ün esintileri varlık âlemine hayat bağışlamışsa yine de bu bağış sürecektir olup, sonsuzdur. O'nun Bağışı için, bitti sona erdi, diyemeyiz. O'nun Bağışı bitmiştir, dersek, O'nun Tanrısallığını sona erdirmiş oluruz. Nasıl ki güneşin aydınlığı ve ısısı kalıcı ve ebedidir. Bir gün gelir de güneşin ısısı ve ışığı kesilirse güneş karanlıkta kalacaktır. Güneş, ışığıyla ve ısısıyla güneştir, yoksa karanlıktan farksızdır. Eğer biz de Tanrı'nın İlâhi Bağışlarını sınırlandırmak istersek bizzat Tanrı'nın Kendisini sınırlandırmış oluruz.

Tanrı'nın Bağış ve inayetinden emin olunuz. Tanrısal Müjdelere sevininiz. Herkese eskiden beri Acıyıcı ve Bağışlayıcı olan eskiden herkese Tanrısal Ruhunu bağışlayan, sonsuz ışığı herkese yansıtan

SEVGİDEN BİRLİĞE

Tanrı, her zaman ve her an insanlık âlemini Tanrısal Nurlarla nurlandırabilecek güçtedir. Eskiden beri Verici olan Tanrı'nın şimdi de verebileceğinden ve Kendi suret ve örneğini insan yapısında zahir edeceğinden ümidinizi kesmeyiniz. Ruhulkuds'ün esintilerini estiren O Tanrı, hâlâ buna muktedirdir ve estirecektir. O'nun Bağışı kesiksizdir. Bu Ruh sürekli olarak esintidedir. Bu Tanrısal Işıktır ve bu Tanrısal Işığın kesilmesi doğru değildir. Bakınız, acaba atomlara sınır konabilir mi? Gerçekte evrendeki hiçbir türe gerçek sınırlar saptanamaz. Acaba, bu toprağın tabakaları bittiği ve bundan sonra bir tabakanın olmadığı, deniz bu denizle sonuçlandığı ve bundan sonra bir deniz bulunmadığı, yağmur bu yağışla son bulduğu ve bir daha yağmayacağı denilebilir mi? Güneş bir kez battı mı bir daha doğmayacak mıdır? Tanrı korusun! Cansız âlemde de Tanrı'nın Işığının sürekli olduğunu görüyoruz. Rabbani Işığın, Ruhulkuds'ün gücünün ve sonsuz aydınlığının nasıl kesikli olabileceğini söyleyebiliriz? Açıkça görülüyor ki Tanrısal Gerçeklerin ışığı cansızlardan çok daha yücedir. Mademki insan vücudunun yaşaması süreklidir, o halde gerçeğin Ruhu da sürekli olacaktır. Çünkü, vücudun sürekli olmasına karşı gerçeğin ve ruhun kesikliği olası değildir.

Kendimi bu saygıdeğer topluluğun arasında görmekten ötürü Tanrı'ya şükrediyorum. Sizlerde ruhani duygular mevcuttur. Gerçeği araştırıyorsunuz. En büyük arzumuz genel barıştır. Amacınız insan âlemine hizmettir. Evrene bakıldığında her şeyin birçok devirler geçirdiğini görebilirsiniz. Evrende esir maddesi bulunmaktadır ve harekettedir. Nerede bir dalga meydana gelirse göz ondan etkilenir, aydınlığı görür. Bunun gibi de Tanrısal Işık bütün evrende harekettedir. Başı ve sonu yoktur. Nerede yetenekli bir makam bulsa bu sonsuz ışık orada görülür. O halde, Tanrı'nın inayeti ve bağışıyla bu yaşam ruhunun bütün evrende akmasını sağlayabileceğimizden ümitli olalım. Bütün insanları bu aydınlıkla diriltip Tanrısal bir toplum haline getirelim. Böylece bu dünya öbür dünyaya benzesin. İnsanlık âleminin erdemlikleri ve iyilikleri görülür hale gelsin. Tanrısal suret ve örneği bu vücutta görünsün.

Ben Sayın Başkana sonsuz teşekkür ve memnuniyetimi beyan etmek isterim. Benim tarafımdan saygılarımı duyuruyoruz. Ümidim, hepinizin Tanrı'nın rızasına erişmenizdir. Sizlerin ve hazır bulunan kimselerin duygularından sonsuz sevinç duydum. Tanrı'dan herkes için her zaman destek ve başarılar dilerim.

SAN FRANCİSCO YAHUDİLERİNİN BÜYÜK MABEDİNDEKİ KONUŞMA 12 Ekim 1912, Amerika

«O'DUR TANRI»

Tanrı'nın insanlığa verdiği en büyük bağışı dindir. Çünkü, din Tanrısal öğretilerdir. Tanrısal öğretilerin, diğer bütün öğretilerden üstün olduğu açıktır. Din, insana ebedî hayat bağışlar. Din, ahlâk dünyasına hizmet eder. Din, ebedî mutluluğun yolunu gösterir. Din, insanlık âleminin ezeli yüceliğinin sebebidir. Din, bütün milletlerin ilerlemesine neden olur. Buna kanıt olarak, gerçek bir araştırmacı gözle baktığımızda dinin milletlerin ilerleme ve mutluluklarına sebep olduğunun görünmesidir. Şimdi bizim, dinin dünyanın aydınlanmasına ve insanlık toplumunun olağanüstü ilerlemesine sebep olup olmadığını araştırmamız gerekir. Dinlere taklitçi gözle değil, gerçekçi gözle bakmamız lâzımdır. Taklitçi gözle bakacak olursak herkesin kendi inancım daha üstün olarak göstereceğini görürüz. Bazıları, dinin mutluluğa değil mutsuzluğa sebep olacağını söylerler. O halde, biz başta dinin ilerlemeye mi yoksa gerilemeye mi, yüceliğe mi yoksa zavallılığa mı sebep olduğunu araştırmamız gerekir. Ancak bu şekilde bizler için herhangi bir şüphe kalmamış olur. Onun için konuşmamda peygamberlerin ve onun devrinde geçen olayları anlatacağım. Rivayetlerden ve bazılarının inkâr edebileceği sözlerden kaçınacağım. Herkes için açık olan şüphe götürmez konuları söyleyeceğim. İşte bunlardan bazıları:

Hız. İbrahim peygamberlerden biri idi. Putlara tapılmasını yasakladı. Herkesi Tanrı Birliğine çağırdı. Ona çeşitli eziyetler ederek ülkesinden sürdüler. Fakat bakınız, din nasıl ilerlemeye sebep olmuştur. Hız. İbrahim bir aile meydana getirdi. Tanrı ona bereket verdi ve onu mübarek kıldı. Bu dinden doğan bereketi o aileden birçok peygamberlerin türemesine sebep oldu. İşte bu soydan olmak üzere Tanrı tarafından Yakup ve Yusuf geldi. Musa zahir oldu. Harun, Davut, Süleyman ve diğer Tanrısal Nebiler o aileden doğdular. Kutsal Topraklar onların egemenliği altına girdi. Büyük bir uygarlık kuruldu. Bütün bunların temeli dindi. O halde din, yüceliğe, ilerlemeye, uygarlığa ve insan âleminin mutluluğuna sebep olmuştur. İşte bu yüzden Hız. İbrahim'in soyu bütün dünyada yaygındır. Daha büyük bir örnek: İsrailoğulları Mısır'da esir idiler. Sonsuz zavallılık içinde Mısırlıların esareti altında idiler. Mısırlılar, İsraililere karşı son derece düşmanlık içinde idiler. Genellikle en zor işlere onları koşturuyorlardı, İsrailoğulları yoksulluk, zavallılık, yabanilik ve cehalet içinde yüzüyorlardı. İşte böyle bir durumda Hız. Musa geldi. Görünüşte bir çobandı. Fakat dinin gücüyle şaşırtacak derecede iktidar ve ululuk kazandı. Peygamberliği dünyaya yayıldı. Şeriatı ufukları sardı. Yalnız ve

SEVGİDEN BİRLİĞE

tek başına olmasına rağmen din gücüyle İsrailoğullarını esirlikten kurtararak Kutsal Topraklara götürdü. İnsanlık âleminin uygarlığını kurdu. İsrailoğullarına verdiği terbiye ile onları sonsuz yüceliğe erdirdi. Esirlik çukurundan kurtararak kurtuluş doruğuna çıkarttı. İnsanlık erdemliklerinin en güzelini onlara, kazandırdı. Böylece uygarlıkta, teknikte, bilimde, sanayide ve hikmette çok ilerlediler. Onların bilimsel ve diğer konulardaki başarıları o kadar çoğaldı ki, Yunanlı filozoflar Kutsal Topraklara gelerek, İsrailoğullarından hikmet dersi almaya başladılar. Tarihte de kesin olarak görüldüğü üzere Sokrates'in bile Kutsal Topraklara giderek İsrailoğullarından hikmet ilmini öğrenip Yunanistan'a dönerek Tanrı'nın teklifi ve ruhun ölümsüzlüğü konularını açıklayan felsefe ekollerini kurduğu açıktır. İşte bütün bu gerçekleri İsrailoğullarından öğrendi; aynı şekilde Sokrates. Kısacası, filozofların çoğu Kutsal Topraklarda İsrailoğulları Nebilerinden hikmet ilmini öğrenip kendi ülkelerine döndükleri zaman onu yaydılar.

İşte zayıf bir milleti böyle güçlü, esir olan bir grubu saltanata kavuşturan, cahillikten bilim ve hikmete eriştiren, kurtuluş ve rahatı bağışlayan, bütün her işte ilerlemeye sebep olan gerçek nedenin din olduğu açıklandı. O halde, dinin ilerlemeye, insanoğlunun yücelmesine ve sonsuz mutluluğuna temel olacağı açıkça görülüyor. Sonradan doğan taklitler, toplumun bozucusu, milletin mahvedicisi ve ilerlemenin önleyicisidir. Tevrat ve tarih kitaplarında yazıldığı gibi Yahudiler taklitlere düştüklerinde Tanrı Gazabı onlara yöneldi. Çünkü dinin temellerinden ayrılıp uzaklaştılar. Tanrı, Buhtunnasır'ı görevlendirdi. O, Yahudi büyüklerini öldürdü, çocukları esir aldı, Kudüs'ü yıktı, yetmiş bin kişiyi Irak'a tutsak olarak sürdü ve Tevrat'ı yaktı.

Sonuç olarak, Tanrısal Dinin yücelik ve ilerlemeye sebep olacağını, taklitlerin ise zavallılık ve alçaklık yaratacağını anladık. Bu nedenle Roma ve Yunan devletleri Yahudileri egemenliği altına aldılar. Onlara kötülükler ettiler. Romalı komutan Titus, Kutsal Toprakları kuşattı. Yahudileri perişan etti. Bütün erkekleri öldürdü, mallarını yağma edip Kudüs'ü yıktı, İsrailoğullarında şimdi de görülen dağınıklık işte o zaman kendini göstermiştir. O halde, Hz. Musa tarafından getirilen Tanrısal Dinin sonsuza, yüceliğe, ilerlemeye ve hayata sebep olduğu, sonradan doğan taklitlerin ise onları zavallılığa ve perişanlığa sürdüğü açıkça görülüyor. Bu yüzden Kutsal Topraklardan tamamen ayrılıp dünyaya dağılmak zorunda kaldılar.

Tanrı Elçilerinin gelişlerinden gaye insanoğlunun mutluluğu ve insan toplumunun eğitimidir. Tanrı Elçileri, umumi birer öğretmendirler. Öğretmen olup olmadığını anlamak için gerçeği araştırmak gerekir. Onlar insanları eğitmişlerse, cahillikten ve bilgisizlikten bilginin en yüksek seviyesine yükseltmişlerse, bu onların gerçek Elçiliklerine en güzel kanıttır. Bunu kimse inkâr edemez. Bazılarının inkâr ettiği başka konuları söylemeye gerek yoktur. Aslında Hz. Musa'nın hareketleri yeterli bir delildir, başka konuların söylenmesi gerekmez. İnsaflıca gerçeği araştıran tarafsız bir kimse, Hz. Musa'nın büyük öğretici olduğuna tanıklık eder.

Şimdi konunun esasına gelelim. Yalnızca beni insaflıca dinleyiniz. Taassuplarınızdan sıyrılınız. Hepimiz gerçeğin araştırmacısı olmalıyız. Dinlerin gayesi insanlar arasındaki sevgidir. O halde, Tanrısal dinlerin temeli tektir, farklılık göstermez. Her dinde iki bölüm vardır: Birincisi ahlâk dünyasına aittir. Bu, insan toplumunun yücelmesine, ilerlemesine ve Tanrı'yı tanımaya ve cisimlerin gerçeğinin anlaşılmasına yardımcıdır. Bunlar manevi birer olaydır. Tanrı'nın Gerçek Temeli hiçbir zaman değişmez. Bu temel aynı zamanda dinlerin de gerçeğidir. O halde, Tanrısal Dinlerin temeli birdir.

Dinin ikinci bölümünü maddî işler meydana getirir ve bu geri planda kalır. Zamanın gereksinimleriyle değişir. Nuh devrinde insanlar deniz hayvanlarını yiyebilirlerdi. İbrahim devrinde ise bir erkek kendi kız kardeşiyle evlenebilirdi. Örneğin; Sara, Hz. İbrahim'in kız kardeşi idi. Aynı şekilde Âdem'in devrinde de zamanın gereği olarak Hâbil ve Kabil'in yaptıkları gibi kız kardeş ile evlenilebilirdi. Ama bu, Tevrat'ta haram sayılmıştır. Hz. Musa devrinde herkes çöllerde yaşamakta idi, suçluları hapsedecek bir zindan yoktu. Bu bakımdan devrin gereği olarak Hz. Musa; birisinin gözünü kör edenin gözünü kör edin, diş kıranın ise dişini kırın, diye buyurdu. Acaba şimdi bu hükümler geçerli midir? Tevrat'ta on ölüm buyruğu vardır, bugün hiçbiri yerine getirilemiyor. Katili bile öldürme konusunda bütün bilginler fikir ayrılığındadırlar. Bazıları, katil öldürülmemeli, diyorlar. O hükümlerin hepsi kendi devrinde hakti. O zamanlar bir dolar için hırsızın eli kesilirdi. Acaba şimdi bin dolar için de olsa bu mümkün müdür? O halde hükümler her devirde böylece değişir ve esas değildir. Dinin esas temeli olan ahlâk ve ruhaniyet hiçbir zaman değişmez. Bu esas birdir, çoğalma ve değişme kabul etmez. Aynı temeli Hz. İsa kurdu. Yine aynı gerçeği Hz. Muhammed yaydı. Bütün Tanrısal Haberciler, insanları gerçeğe davet ettiler. İstekleri aynıdır, o da, insan toplumunun ilerlemesi, yücelmesi ve göksel uygarlığın kurulmasıdır. Daha önce dediğimiz gibi Tanrı Habercisinin vahyinin en büyük ispatı hareketleridir. Eğer o, insan toplumunun ilerlemesine sebep olursa hak olduğuna bundan daha güzel bir kanıt olamaz. Şimdi insafla tanıklık ediniz: Yahudiler, Roma devleti

SEVGİDEN BİRLİĞE

baskısı altında esarete iken, Tanrı Dini ortadan kalkmışken, işte böyle bir devirde Hz. İsa geldi. Önce Musa'nın peygamberliğinin hak olduğunu açıkladı. O Hazretin adını bütün dünyaya yaydı. İsa'dan önce İran'da, Hindistan'da ve Avrupa'da Musa'dan bir şey söylenmiyordu. O bölgelerde Tevrat Kitabı bulunmuyordu. Hz. İsa, Tevrat Kitabının altı yüz dile tercüme edilmesine neden oldu. İsa, İsrail Nebilerinin sancağını yükseltti. Böylece bütün dünya milletleri, İsrailoğullarının Tanrı tarafından, kutsal ve bereketli olduklarına, ayrıca bütün İsrail Nebilerinin vahiy ve ilham kaynağı ve ebedi ufuktan parlayanlar olduklarına inandılar. O halde İsa, Musa'nın Emrinin yayılmasına sebep oldu. Hiçbir zaman Musa'nın peygamberliğini inkâr etmedi. Aksine O'nun Emrini yaydı. Tevrat'ı mahvetmedi, daha çok yayılmasına sebep oldu. Yaptığı şey, yalnızca devrin gereği olarak sosyal kurallarda bazı değişiklikleri yapmasıdır. Bunun hiçbir önemi yoktur. Gerçekte Musa'nın temelini sağlamlaştırıp, Tanrı Sözü'nün etki ve üstünlük gücüyle Doğu ve Batı uluslarının çoğunu bir araya getirdi. Daha önce sonsuz savaş ve kavga içinde olan bu milletlerin hepsini birlik cadırı altında topladı. Romalıları, Yunanlıları, Süryanlıları, Babillileri, Asurluları ve Mısırlıları birlik içinde yaşayacakları şekilde terbiye etti. Tanrısal Uygarlığı kurdu. İşte bu olağandışı etki ve Göksel Kuvvet, Hz. İsa'nın hak olduğuna yeterli bir kanıttır. Dikkatle bakacak olursanız O'nun Göksel saltanatının hâlâ devamlı ve kurulu olduğunu görürsünüz. İşte budur kesin ve açık bir kanıt.

Yine dikkatle dinleyiniz. Hz. Muhammed, kendi kavmine ilk söylevinde Musa'nın Tanrı Peygamberi ve Tevrat'ın Tanrı Kitabı olduğunu söyleyerek, sizlerin Tevrat'a ve bütün İsrail Nebilerine inanmanız gereklidir, dedi. Hz. İsa'ya ve yüce İncil'e inanmanız gerekir, diye söyledi. Yedi kez Hz. Musa'nın tarihini anlattı; hepsinde de O Hazreti övdü. Şöyle diyordu: Hz. Musa din getiren büyük peygamberlerdendir. Tur çölünde İlâhi Sesi duydu, Tanrı ile konuştu. O'na birçok levihler indi. Bütün Arap kabile ve kavimleri aleyhine ayaklandılar. Sonunda Tanrı, O'nu zafere ulaştırdı. Çünkü hak, hak olmayana galip gelir. Yine dikkat edecek olursanız, Hz. Muhammed, Arapların vahşi kabileleri arasında doğup yaşadı. Dış görünüşte okuma yazma bilmeyen ve habersiz biriydi. O devirde Arap kavimleri sonsuz cehalet içinde idiler, kendi kızlarını diri diri gömüyorlardı. Bunu da sonsuz övgü, gayret ve gurur meselesi sanıyorlardı. İran ve Roma hükümetlerinin egemenliği altında son derece zavallılık ve esaret içerisinde yaşamakta idiler. Arap çölünde dağınık olarak yaşamakta, birbirleriyle savaşıp, birbirlerini öldürmekte idiler. Hz. Muhammed'in Işığı doğunca, Arap çölünde cehalet karanlığı ortadan kalktı. Vahşi olan kavimler kısa bir zamanda uygarlığın doruğuna çıktılar. Onların bu uygarlığından Bağdat ve İspanya'da Avrupa milletleri yararlandılar. Bakınız bundan daha açık ve büyük bir delil var mıdır? Ancak insaf gözünü kapayanlar ve zulüm edenler buna arka çevirebilirler.

Kıscası, Hıristiyanlar, peygamber olan Hz. Musa'ya inanıyorlar. Aynı şekilde müslümanlar da O'nun Tanrı Peygamberi olduğuna inanıp, O'ndan iyi bir şekilde bahsediyorlar. Acaba bu övgünün hıristiyanlar ve müslümanlar için bir zararı var mıdır? Hayır aksine, Musa'nın kutsallığını ve Tevrat'ın yüceliğini anlattıklarından onların insafı ispatlanmış olur. Acaba İsrailoğulları da Hz. İsa ve Hz. Muhammed'den övgü ile bahsetseler kötü müdür? Böylece iki bin yıllık bu savaş ve katliamlar ortadan kalkıp, kötülükler yok olur. Onlar Hz. Musa'nın Tanrı Kelimi (Tanrı ile konuşan) olduğunu söylerler, acaba museviler de Hz. İsa'nın Tanrı Ruhü ve Hz. Muhammed'in Tanrı Resülü olduğunu söyleseler ne zararı vardır? Aksine çatışmalar, kavgalar, savaşlar ve öldürmeler ortadan kalkar. Şimdi ben, Hz. Musa'nın Tanrı ile konuşan, Tanrı'nın Peygamberi, Tanrı Şeriatının sahibi ve dünya mutluluğunun temelini atıcısı olduğunu söylersem ne zararı vardır? Acaba benim Bahai oluşuma bir kötülüğü dokunur mu? Aksine, yemin ederim ki çok faydalıdır. Hz. Bahauallah benden razı olacak ve insaf göstererek kin beslemediğim, gerçeği araştırdığım ve Tanrı Peygamberine inanıp O'nun Kitabını tanıdığım için beni destekleyecektir. Mademki bu azıcık insafla bütün savaşların, kavgaların ve katliamların sona erdirmesi ve dinler arasındaki kardeşliğin sağlanması mümkündür, bunu yapsak ne zararı vardır? Nasıl ki diğer bütün insanlar Hz. Musa'dan övgü ile bahsediyorlarsa İsrailoğulları da diğerlerin peygamberlerinden övgü ile bahsetseler, herkes birbirinin peygamberini överse büyük mutluluğa, insan toplumunun birliğine, sonsuz yüceliğe, birliğe ve beraberliğe sebep olmuş olur. Mademki Tanrı birdir, herkesi O yaratmıştır, herkese verici O'dur, herkesi koruyucu ve herkese sevgi göstericidir biz niye birbirimizi sevmeyelim, savaşlar ve kavgalar yaratalım?

Bu devir bilimin devridir. Doğanın sırlarının keşfedildiği ve insan toplumuna hizmet devridir. Acaba bu taassup ve taklitlere uymamız yaraşır mı? Acaba geçmişin hurafeleri ve çürümüş düşüncelerini kavga ve öldürme sebebi yapmamız yakışır mı? Birbirimizden nefret edip küfür edeceğimize, sonsuz birlik, dostluk ve sevgi içinde yaşamamız daha çok beğenilmez mi? Hep beraber, Yüce Katın ezgisiyle insanlık toplumunun birlik şarkısını göklere yükselterek, Tanrı'nın birliğini, peygamberlerinin övgüsünü bütün büyük toplantı ve umumi topluluklarda söylersek fena mı olur? Bunu yapsak dünya, Tanrısal Cennete döner. Kurt ve kuzunun aynı çeşmeden su içeceği, kartal ve

SEVGİDEN BİRLİĞE

güvercinin bir çalılıkta yuva yapacağı, arslan ve ceylanın bir otlakta yaşayacağı bir gün kesin olarak vaad edilmiştir. Bunların anlamı nedir? Şu demektir ki kurt ve kuzu gibi birbirleriyle kavga edip savaşan çeşitli dinler, çeşitli kavimler birlik ve sevgi içinde bir arada yaşayacaklar, birbirlerine sonsuz sevgi göstereceklerdir. İşte Hz. İshak'ın yukarıdaki sözünün gayesi budur. Aslında kurt hiçbir zaman kuzu ile, arslan da ceylanla bir arada bulunamaz. Çünkü, ceylan arslanın ve kuzu kurdun gıdasıdır. Arslanın dişleri eğiktir, et yiyicidir. Azı dişleri yoktur, ot ve darıları çiğneyip öğütemez. Et yemesi gereklidir. O halde, bu müjdelere maksat, kurt ve kuzunun arasında olduğu gibi aralarında dostluğun kurulması zor olan milletlerin ve kavimlerin kardeşliğinin doğacağı, vaad edilen günde birlik ve beraberliğe kavuşacaklarıdır. İşte bütün milletlerin birbirleriyle sonsuz birlik içinde olacakları, bütün dinler arasında genel barışın kurulacağı ve bütün kıtaların tek bir kıta haline geleceği çağ gelmiştir. Böylece insanların tümü insanlık âleminin birliği çadırı altında yaşayacaklardır.

MİNNEAPOLİS SİNAGOG'UNDAKİ KONUŞMA 19 Eylül 1912, Amerika

"O'DUR TANRI"

Kendimi sizin gibi bir topluluk arasında görmekten çok mutluyum. Allah'a şükürler olsun ki yüzler aydın, kişiler ruhani ve gönüller gerçeğin araştıracısıdır. Bu yüzden ben de gerçeklerden söz etmek istiyorum. Söylediklerim bilim ve akılla çatışmıyorsa yani aynı paralelde ise kabul ediniz, değilse inkâr edebilirsiniz. Çünkü, insan âleminde akıldan büyük bir Tanrı vergisi yoktur. Akıl, eşyanın gerçeklerinin bulucusu ve algılamının ölçüsüdür. O halde, her konuyu akıl ölçüğüne vurabiliriz. Eğer akla uyuyorsa daha iyisi olamaz, uymuyorsa kuruntu olduğu şüphe götürmez. Tanrı, akli gerçeklere varmamız için vermiştir. Akla uygun olmayan konular güvene layık değildir, kuruntudur. Benim bu konuşmamı aklın terazisiyle tam olarak ölçünüz.

İnsanlık tarihinin başından beri insanlar arasında kavga, savaş, düşmanlıklar ve Öldürmeler mevcuttur. Bunların tek sebebi dinler arasındaki yanlış anlaşılmalardır. İşte bu yanlış anlaşılmalardan ötürü insanlık toplumu bozuldu, insanlar birbirlerinin kanlarına girdiler, birbirlerinin çocuklarını esir ettiler, birbirlerinin mallarını yağma ettiler, zayıf olan milletler güçlü olan milletler ve dinlerin zulmü altında inlediler. Büyük dinler, zayıf olanlara daima saldırdılar. Bakınız İsrailoğulları binbeşyüz yıl bütün dünyanın her tarafında özellikle Asya, Afrika ve bazı Avrupa ülkelerinde şiddetli baskı altında yaşadılar. Bu kavgaya sebep nedir? Yalnızca dinler arasındaki yanlış anlaşılmalardan doğmuştur. Yine, bu yanlış anlaşılma, savaşlara, kavgalara ve kan dökücülüklerine sebep olmuştur. Allah'a şükürler olsun ki bu aydınlık devir, bilim ve uygarlığın, insan toplumunun ilerlemesinin, büyük şeylerin anlaşılmasının ve insan erdemliklerinin keşfedilmesinin devridir. O halde, yanlış anlaşılmanın bu devirde ortadan kaldırılması ve bütün dinlerle sevgi ve birlik içinde yaşamak gerekir.

Tanrısal büyük dinlerden biri Musevilik, biri Hıristiyanlık ve biri İslâm'dır. Bakınız bunlar arasında ne kadar yanlış anlaşılma mevcuttur. Bütün dinler Hz. Musa'yı kutsal sayıyorlar. Hz. Musa'nın doğuşu, güneşin doğuşuna benzer. Biz kesin kanıtlardan söz etmekteyiz, inkâr edilecek biçimde delil ileri sürmemekteyiz. Hz. Musa, tek bir şahıstı. Dış görünüşüyle halk arasında bir çobandı. İsrailoğulları en kötü ve zavallı bir durumda iken tek başına onlar arasında zahir oldu. O devirde İsrailoğulları Firavun'un elinde Mısır'da esirdiler. Sonsuz cehalet içinde idiler. Hz. Musa bu kavmi zavallılıktan kurtararak Kutsal Topraklara götürdü. Onları öyle eğitti ki zavallılık çukurundan yücelik doruğuna çıktılar. O kadar ilerlediler ki insanlık toplumunda sözleri geçerli oldu. Bilimde, uygarlıkta, sanayide ve felsefede ilerlediler. Süleyman imparatorluğunu kurdular. Öyle tanındılar ki, Yunan filozofları Filistin'e gelerek Hz. Süleyman'ın sülalesinden felsefe eğitimi gördüler. Bu gelenlerin başında Yunanlıların en büyüğü olan Sokrates vardı. Yunan tarihinde Sokrates'in Suriye'ye giderek fen öğrenimi gördüğü yazılıdır. Yunanistan'a döndüğünde Tanrı'nın teklifini ve ölümden sonra ruhun ölümsüzlüğünü açıkladı. Yunanlılar ona eziyet etmeğe başladılar. Sonunda ona krallık toplantısında zehir içirdiler.

Kısacası, bir süre sonra Babil kralının, Yunan devletinin ve Romalıların saldırısıyla İsrailoğulları tekrar esir düştüler. Filistin altüst olup halkın hepsi zavallı ve yoksul oldular. Bu hal, İsrailoğullarından olan Hz. İsa'nın gelişine dek sürdü. Ordusu ve serveti yoktu. Tek başına eski yüceliği kurdu. Roma'ya ve Yunanistan'a sözünü geçirtti, İsrailoğullarından olan Hz. İsa, tek başına ebedi yüceliği kurdu. Hz. Musa'nın ve Tevrat'ın gerçeğini yaydı. Bakacak olursanız Hz. Musa'nın ününü Doğu ve Batıya duyurdu, İsrail ve İsrailoğulları bütün dünyaya tanıttı. Hz. İsa olmasaydı Hz. Musa'nın şöhreti bugün yalnızca Filistin'de kalacaktı. Tevrat, bütün dünya ülkelerine dağılamayacaktı. İsa'nın öğütleriyle Musa'nın adı ve Tevrat dünyaya yayıldı. Hz. Musa'nın yüceliği

SEVGİDEN BİRLİĞE

dünyanın bütün köşelerinde tanındı. Hz. İsa olmasaydı acaba Amerika'da Hz. Musa'dan kimsenin haberi olabilir miydi? Tevratı dünyaya tanıtan Hz. İsa idi. Bin beş yüz yıl İsrailoğullarının kralları ve önderlerinin yapamadığı şeyi Hz. İsa yaparak Tevrat ve onun ününü Avrupa'ya yaydı. İsa aracılığıyla O Hazretin şöhreti ufukları sardı, insafla bakacak olursanız Hz. İsa devrine kadar Musa'nın ününün yalnızca Filistin'de, Tevrat'ın yalnızca Yunanca ve İbranice olduğunu görürsünüz. Hz. İsa, Tevrat'ın altıyüz dile tercüme edilmesine neden oldu. Afrika'nın birçok kabile İlsanına ve Habeş diline çevrildi. Ancak İsraililer bunu anlayamadılar. Hz. İsa'yı Musa'ya düşman sandılar. Oysa Hz. Musa'ya, İsa'dan yakın bir dost yoktu. Çünkü, O'nun yasalarını bütün dünyaya yaydı. Aynı şekilde Kur'an'da da Hz. Musa'nın zuhur tarihi, öğütleri ve sözlerinden devamlı şekilde söz edilmektedir. Ayrıca O'nun yüceliği Tanrı tarafından gönderildiği ve Tevrat'ın Hak Kitabı olduğu açıkça yazılmıştır. Bundan başka Davud, Süleyman, Yuşa, Zeynelkefel, Yusuf, İshak, Yakup, Harun ve bütün diğer İsrail Nebilerinden de söz edilmektedir. Kısacası, nebilerden övgüyle Kur'an'ın birçok yerinde söz edilmektedir. Mademki peygamberler birbiriyle sonsuz birlik ve beraberlik içinde idiler, niçin müminleri birbirleriyle kavga ve savaş etsinler. Mademki Hz. İsa, Musa'yı, Hz. Muhammed'de Musa'yı ve İsa'yı seviyordu niçin Yahudiler, Hıristiyanlar ve Müslümanlar arasında savaş devamlı olsun. Gerçekte onlar arasında sonsuz sevgi ve dostluk kurulmalıdır. Gerçeği araştırmalıdır. Bu çağ, gerçeklik çağıdır, rivayetler ve masallar çağı değildir. Rivayetler ve taklitler çeşitlidir ve ayrılığa nedendir. İsrailoğullarının, Hıristiyanların ve Müslümanların çeşitli rivayetleri vardır. Hiçbiri diğerinin söylediğim doğrulamaz. Bu söylentiler birbirleriyle taban tabana zıttır. O halde, bütün bu söylentileri bir yana bırakarak gerçeği araştırmak gerekir, gerçek gizli kalmaz. Sizler araştırıp İncil'i okursanız Hz. Musa'dan ne büyük bir övgüyle bahsedildiğini, aynı şekilde Kur'an'da da Hz. İsa ve Musa'dan övgüyle söz edildiğini görebilirsiniz. O halde, neden bu dinlere inananlar arasında kavgalar, çekişmeler ve düşmanlıklar sürmelidir? Neden bir millet diğerine saldırıyor, malını yağma edip halkını öldürüyor? Bu insafsızlık, cehalet ve bilgisizliktir. Tanrı'nın herkesi yarattığı, herkese rızık verici olduğu açıkça bellidir. Şeytan kimseyi yaratmamıştır. Herkesi Tanrı yaratmış ve O korumaktadır. Tanrı, herkesi kendine benzeterek yaratmıştır. O şöyle buyurur: «insanı kendi suret ve örneğime benzeterek yarattım.» O halde, bütün insanlar Tanrı'nın suret ve örneğine benzetilerek yaratılmışlardır. Yalnız bazılarında bu görüntü görülür hale gelmiş, bazılarında ise gizlidir. Nasıl ki bazı lambalar yanmaktadır ve bazıları sönmüş durumdadırlar. Bütün lambaları yanar duruma getirmek için çalışmalıyız. Böylece herkes aydınlanmış olur.

Kimse hakkında kötü söz söylemeyelim, kimse ile kavga etmeyelim. Herkesin bir tek Tanrı'nın kulu olduğunu unutmayalım. Herkes O'nun bağış denizinden faydalanmaktadır, insan türü ve cinsi tektir. Ancak bilgisizlikten ötürü ayrılıklar ve düşmanlıklar doğmuştur. Bakınız, insanoğlunun bu taassuplara esir olabilmesi için ne kadar cahil olması gereklidir.

Örneğin, kuruntulardan biri ırk taassubudur. Alman kavmi, İngiliz kavmi, Fransız kavmi ve diğerleri, diye ayırmak ne kadar yanlıştır. Çünkü, herkes Âdem'in soyundandır ve tek bir ailedendir. O halde, tek bir cinsten ve tek bir insanın evlâtları olduklarına şüphe yoktur. Sonuç olarak, ırkların ayrı olduğunu tasavvur etmek kuruntudur. Ülke taassubuna gelince; bu Avrupalı, bu Amerikalı ve bu Afrikalıdır deyip tek bir kıtada hayali çizgiler çizerek ayrılımlar yapanlar ve bu kanıda olanlar çoktur. Gerçekte bütün yer tek bir kıtadır. Örneğin, mademki ben bu evde yaşıyorum bu evin dışında olanlar benden değillerdir, bu ev benim evim olduğundan komşum yabancısıdır, komşunun evi benim yurdum değildir ve onu öldürüp evini yıkmak gerekir, diye bir benzetme yapılabilir. Görülüyor ki yurt taassubu da kuruntudan ibarettir, kavga ve savaşların temelidir. Kişisel çıkarlarını düşünen insanlar ise makam ve idarecilik hırsı ile bu taassupları körükleyerek zavallı insanları birbirlerine düşürmekte ve birçoklarının savaş meydanlarında parçalanmalarına sebep olmaktadır. Krallar, kendi saraylarında rahat ve huzur içinde yaşarlarken yurt sevgisini bahane ederek birçok zavallı yoksulu savaş meydanlarına sürmektedirler. O halde, görülüyor ki bu yurt taassubu da savaşların yaratıcısı olan bir kuruntudur. Yeryüzü tek bir kıtadır. Gerçek gözle bakıldığında yeryüzünün bizlerin ebedi mezarlığı olduğunu anlarız, insanoğlu onun üzerinde birkaç günü yaşadıkdan sonra kendisine ebedi mezar olmaktadır. Onun üzerinde birkaç gün yürüsek de sonsuza dek toprağın altında yatacağız. İnsanoğlunun mezarlığa tapması yaraşır mı? Mezar için savaşıp kavga etmesi doğru mudur? Bu topraklar bizlerin mezarıdır, neden onun için birbirimizin kanına girip çatışmalar yapalım? Bu ne büyük bilgisizliktir? İnsanoğlu ne kadar cahildir! Gerçeği araştırmamaktadır.

Hız. Bahauallah, Doğudan zahir olup bütün bu taassupları ortadan kaldırdı, insanlara yeni bir hayat bağışladı. Semavi aydınlığı kalplere yansıttı. Düşünce alanını genişletti, yüce öğretiler getirdi. Bu getirdikleriyle Yahudilerin, Hıristiyanların, Zerdüştilerin, Müslümanların ve Budistlerin, Bahai adı altında bir arada sonsuz birlik içinde beraberce yaşamalarını sağladı. Öyle ki eğer bir Bahai topluluğuna girerseniz hangisinin daha önce Hıristiyan, hangisinin İsraili, hangisinin Fars ve

SEVGİDEN BİRLİĞE

hangisinin Müslüman olduklarını anlayamazsınız. Hepsi birbirleriyle sonsuz birlik ve sevgi içinde arkadaşlık etmektedirler. Çünkü, Hz. Bahau'llah'ın ilk öğretisi insan toplumunun birliğidir. Zira, bütün insanlar Tanrı'nın Rahmet Denizine dalmışlardır. Tanrı, herkese şefkatlidir, herkesi sevmekte, herkesi bağışından faydalandırmaktadır. Tanrı, herkese rızık verici olduğundan herkesi sevdiği açıkça bellidir. Mademki herkese sevgi göstermektedir, biz neden birbirlerimize sevgi gösterme yelim? Gerçek şudur ki O'nun Siyaseti bizimkinden üstündür. O halde, Tanrısal Siyaseti uygulayalım. Nasıl ki O bütün insanları sevmektedir biz de herkesi sevelim. O, herkese nasıl muamele ediyorsa biz de öyle yapalım. Kavga ve çatışmaları bırakalım. Bu çağ aydınlık bir çağdır. Bu çağ ruhaniyet ve ilerlemeler çağıdır. Cehaletin yarattığı bu taassuplar bizlere yaraşmaz. Allah'a şükürler olsun ki biz hepimiz tek bir Tanrı'nın kullarıyız. Hepimiz O'nun Bağış Denizinden yaralanmaktayız. O halde, bu Hıristiyan'dır, bu Yahudidir veya bu Müslümandır, diye kuruntu yapmamız anlamsızdır.

O'nun Tanrısal Katına yönelip yalvarmamız gerekir: Hz. Bahau'llah'ın öğretilerince davranalım, insan toplumunun birliğinin bayrağını yükseltelim, insanlık temellerini yok eden ırk, mezhep, vatan ve siyaset taassuplarını ortadan kaldıralım ki insanlık âlemi aydın ve Tanrısal olsun, yeryüzü dünyası Ulu Katın yankılarıyla yankılsın, bütün kavimler sonsuz sevgi içinde birbirleriyle dost olsunlar, herkes semavi yaşama kavuşsun, savaşlar ve kavgalar son bulsun, Büyük Barış kurulsun, yüzler aydınlansın ve burunlar hoş kokudan yararlınsın.

Ey herkesi seven Tanrı! Bu topluluk Senin Bağışlayıcılığın gölgesinde ve bu kişiler Senin Melekûtuna yönelmiş durumdadır. Ey Tanrı! Kullarına yücelik ver. Bu yoksullara zenginlik göğünden bağışta bulun. Cahiliz, eşyaların gerçeklerine giden yolu göster. Zayıfız, Semavi Güçle destekle. Ölümlüyüz, ölümsüzlük dünyasına yükselt. Senin desteğine muhtacız ve onu beklemekteyiz. Eğer Senden bir bağış alırsa, damla deniz ve zerre güneş olur. Senin Bağışından yoksun kalan herşeyden mahrum kalır ve hiçbir şeyden payını almaz. O halde, bizlere acı ve bağışını bizlere yönelt, ta ki, insan toplumunun birliğinin bayrağını yükseltelim, Semavi Aydınlık doğu ve batıyı kaplasın, mezhepler birleşip ebedi yaşama kavuşsunlar ve böylece insanlık âleminin birliğini yaysınlar, genel barışı kursunlar.

Sensin cömert, Sensin sözünü dinleten ve Sensin herkesi seven.

TEKTANBICILAR (UNITARIA) KİLİSESİNDEKİ KONUŞMA 8 EKİM 1912, PALO ALTO,

California, Amerika

"O'DUR TANRI"

Allah'a şükürler olsun ki bu gece Tektanbicılar Kilisesinde Tanrı'nın birliğine inananlarla beraberiz. Tanrısal Dinlerin en büyük temeli olan Tanrı birliğinden sizlere söz etmek istiyorum. Bütün Tanrısal dinlerde, Tanrı birliğinden söz edilir. Acaba bu konunun aslı nedir? Bilinen, Tanrılık Gerçeğinin insan tasavvurunun dışında olmasıdır, insanoğlu, Tanrılık Gerçeğini algılayamaz. Çünkü, insan sonradan meydana gelmez. Oysa Tanrılık Gerçeği ezelden beri mevcuttur. İnsan sınırlıdır. Tanrılık Gerçeği ise sınırsızdır. Nasıl sınırlanmış olan sınırsız algılayabilir? Nasıl sonradan yaratılan ezelden olanı kapsayabilir? Evrene göz attığımızda cansızlar, bitkiler, hayvanlar ve insanlar âlemlerini görürüz. Cansızlar ne kadar ilerlerse ilerlesin hiçbir zaman bitki âlemini kavrayamaz. Bitkiler ne kadar ilerlerse ilerlesinler hayvan âleminde habersizdir. Örneğin, bu güzel çiçek ne kadar ilerlerse de hiçbir zaman görme ve işitme olaylarını kavrayamaz; duymanın, görmenin, insan ruhunun ve insan aklının neler olduğunu anlayamaz. Çünkü, bunlar onun anlama yeteneğinin üstündedir. Bunları algılayamaz. Biz ve bitki, ikimiz de sonradan yaratılmış olmamıza rağmen aramızdaki aşama farkı algılamayı önler. Çünkü o, bitki aşamasındadır ve biz insan aşamasındayız. Bitki, bu sınıf farklılığından, insan gerçeğini kavrayamaz. Görülüyor ki farklı aşamalar üst sınıfları kavramaya engeldir. O halde, bizler de Tanrı'yı algılayamayız. Biz sonradan yaratılmışız, O ise evvelden beri mevcuttur. Biz zavallıyız, O ise güçlüdür. Biz yoksuluz, O zengin. Biz muhtacız, O bağışlayıcı. Biz sınırlıyız, O sınırsız. Biz geçiciyiz, O ise kalıcıdır. O halde, nasıl O'nun Tanrılık gerçeğini kavrayabiliriz? O'nu nasıl tanımlar veya övebiliriz? O'nun hakkındaki övgümüz akıl ve algımızın ölçüsündedir. Tasavvurumuzda yarattığımız kavramlar kendi buluşumuzdur. Bunlar sınırlı ve çevrilmiş olandır, insan ise onu çevreleyendir. Oysa, Tanrılık Gerçeği çevreleyen, insansa çevrilmiş olandır. O halde, tasavvurumuzda yarattığımız Tanrı kavramı insanın zihinsel tasavvurudur ve Tanrı ondan arınmıştır. Bunun gerçek bir yanı yoktur. Fakat insanın gerçek bir varlığı vardır. Zihnimizde yarattığımız ve aklımızın onu çevrelediği şey Tanrılık Gerçeği değildir. Çünkü, zihinsel bir varlığı vardır, gözle görünür varlığı yoktur. Zihinsel ve gözle görünür varlığa sahip olan biz ise ondan daha büyüğüz. Çünkü biz, onu çevreleyeniz ve o ise çevrilmiş olandır. O halde, açıkça görülüyor ki insanın akıl gücü Tanrılık Gerçeğini algılayamaz. Ancak Tanrılık Bağışı bütün insanları çevreleyendir.

SEVGİDEN BİRLİĞE

Tanrılık Işığı yaygın ve Tanrılık Sıfatları açıkça görülmektedir. Tanrısal Peygamberlerin kutsal gerçekleri, bir ayna gibi, Gerçeklik Güneşinin Işıklarını sonsuz aydınlık ve parlaklık içinde yansıtmaktadırlar. Gerçeklik Güneşi bütün aydınlığı ve sıcaklığıyla o aynalardan görülmekte ve Tanrısal Mükemmellikler onlarda yansımaktadır. Eğer biz, güneş bu aynada görülüyor ve parlıyor, dersek amacımız hiçbir zaman güneşin en yüce kutsallık derecesinden inip bu aynada yerleşmiş olması değildir. Zaten bu imkânsızdır. Aslında Güneş için bir alçalma söz konusu değildir. O daima arınmışlık merkezinde kalmıştır. Ancak O'nun ışınları ve ısısı bu parlak aynada kendini göstermiştir. Bütün mükemmellikleri buradan zahir olmuştur. Bu aynalar, peygamberlerin gerçekleridir.

O halde, anlaşılıyor ki Tanrılık Gerçeği alçalma ve yükselmeden kutsaldır. Örneğin, güneş aynada yansıdığı vakit, o kendi yerini bırakarak aynaya girmiş değildir, yalnızca onun sonsuz ışınları bu temiz ve yalın olan aynada yansımaktadır. Ayna «Güneş bendedir, buna inanmıyorsanız bana bakın» diyorsa doğrudur. Çünkü biz güneşi onda görebiliyoruz. Ancak bu sözden gaye güneşin kendi yerini bırakıp inerek bu aynaya girmesi değildir. Daha önce de dediğimiz gibi güneşin inip çıkması söz konusu değildir. Ancak bütün ışınlarıyla bu aynada görülür, işte bundandır ki Hz. İsa şöyle buyuruyor : «Baba öğuldadır». Yani O Güneş bu Aynadan görünüp yansımıştır. Hiçbir zaman güneş kendi yerini bırakıp aynaya girmiş anlamında değildir. İşte budur Tanrı Birliğinin anlamı ve bu konunun gerçeği. Gördüğünüz gibi bu konu güneş kadar aydınlıktır. Akıl ve bilimle de beraberdir. Burada dinin akıl ve bilimle beraberliği açıkça bir kez daha görülüyor. Bunda hiçbir şüphe ve kuruntu yoktur. Mademki Gerçeklik Güneşi bu temiz aynada doğmuştur ve buradan bütün ufukları aydınlatmıştır, o halde, bu Güneşin ışığı tektir. Bütün evreni ısıtır ve hiçbir varlığı kendinden yoksun bırakmaz. Kesin olan bütün yaratıkların Tanrısal Bağıştan pay almalarıdır. Bütün insanlar Tanrı Sevgisinin kaynağıdır. Bütün varlıklar O'nun gücünün belirtileridir. Hiçbiri şeytanın yarattığı değildir. Herşeyi Tanrı yaratmıştır. Herşeyin yapıcısı Tanrı'dır. O halde, biz Gücünün belirtilerini övmeliyiz, onların karşısında eğilmeliyiz, onlara sevgi göstermeliyiz. İşte onlar insanlık âlemidir. Çünkü herkes O'nun Gücünün sembolüdür. Onları kim yaratmıştır? Mademki onların Tanrı tarafından yaratıldığını biliyoruz, o halde, bir kısmının bilgili, bir kısmının cahil olduğuna bakmamalıyız. Bilgisizleri eğitmeliyiz, hastaları tedavi etmeliyiz, çocukları terbiye edip yetiştirmeliyiz. Uykuda planları uyandırmalıyız. Herkesi sevmemiz gerekir. Bilgisiz ve olgunlaşmayan çocuğa kızmak yerine onu eğiterek yetiştirmeliyiz ki akıl ve bilgisi artsın, bilim ve sanat öğrensin, Tanrı yanında da beğenilsin. Tanrı çok şefkatlidir. Hz. İsa böyle buyuruyor : «Tanrı Güneşi herkese doğar, hatta günahkârlara bile.» Bakınız ne güzel bir sözdür. Bu dünya ne kadar karanlık olursa olsun güneş kendi ışıkları ile herkesi eğitmekte, aydınlatmakta ve ısıtmaktadır. Güneşin eserlerini inkâr edebilir miyiz? Tanrı da herkese güneş gibi sevgi göstermekte, herkesi eğitmekte ve herkesi bağışlamaktadır. Mademki Tanrı bu kadar sevgiyle doludur, biz neden birbirimize sevgi göstermeyelim? Bizim yaratıcımız, koruyucumuz, yol göstericimiz, vericimiz ve hepimizi seven O'dur. Biz neden birbirimize düşmanlık edelim? Neden, o Yahudi, bu Hıristiyan, bu Müslüman ve o Budist, diye ayırım yapalım? Bu konular bizi ilgilendirmez. Hepimizi yaratan Tanrı'dır. Bizim görevimiz ise birbirimizle sevgi içinde yaşamaktır, inançlarla ilgili olan konular Tanrı'ya aittir. O, Kıyamet Gününde mükâfat ve cezayı verecektir. Tanrı, bu işlerin muhasebe etme yetkisini bizlere vermemiştir. Bizim görevimiz O'nun nimetlerine şükredip bağışlarından ötürü memnuniyetimizi belirtmektir. Hepimizi Kendi benzeri olarak yarattığı için O'na ne kadar şükretsek azdır. Hepimize verdiği bu görme ve işitme olanağı ne büyük bir Tanrı Vergisi ve bağışıdır, ne ışıldayan bir taçtır. Niçin bu bağışları boşu boşuna harcayalım? Kendimize ve başkalarına neden bu kadar eziyet çektirelim? Tanrısal Bağışları niçin inkâr edelim? Biz bunları şükranla karşılamalıyız. Gerçek meydana çıkınca, hepimiz bir toplumun üyeleri, bir vatanda yaşayanlar ve bir millet gibi olacağız, işte o zaman bu insanlık dünyası Tanrısal Âleme dönüşür, bu karanlık dünya aydınlanır. Savaşlar ve kavgalar, yerini sonsuz sevgi ve birliğe bırakır. Budur Tanrısal Elçilerin gelişinin gayesi. Budur Semavi Kitapların inişinin amacı. Gerçeklik Güneşinin doğuşunun amacı budur ki, insan âleminin birliği kurulsun, bütün dünya tek bir yurt olsun, milletlerin ve siyasetlerin birliği sağlansın. Tanrısal Aydınlık insanlık dünyasında açıkça görülsün, İlahi Sıfatlar insanlık toplumunda görünmeye başlasın. Melekler dünyasının birliği, insanlık dünyasında tecelli etsin. Yani insanoğlu meleğe benzesin.

Meleklerin neler olduklarını size açıklayalım. Bu sözden gaye kutsal kişiler, aydınlık kimseler, mükemmel şahsiyetler ve ilahi kimselerdir. Bu kutsal kişiler sevginin, aklın ve bilginin kaynağıdır. Çürümüş taklitlerin esiri değildirler. Çürümüş olan bu dini taklitler; kavgaya, bozgunculuğa, karanlığa, kan dökücülüğe, haksızlığa ve zorbalığa sebeptir. Bu taklitleri bir kenara atınız, gerçeğin temellerine sarılınız. Hz. İsa'nın ve diğer geçmiş peygamberlerin kurdukları temel aynısını Hz. Bahau'llah kurdu. Bu temel ise, insanlık âleminin birliği, umumi sevgi, devletlerarası, milletler arası, ırklar arası, vatanlar arası, dinler arası ve hayat aşamaları arasındaki genel barıştır.

SEVGİDEN BİRLİĞE

Doğruyu düşmanlıklar ve kinler sarmıştı, kirli bulutlar gerçeklik ufkunu kaplamıştı. Doğu insanları arasında din, mezhep, siyaset, ırk ve ülke taassubu vardı. Doğu milletleri birbirleriyle savaşıyorlar, kanlarını döküyorlardı, birbirlerinin dinlerini çirkef sayıyorlardı. Birbirlerinden nefret ederek kaçıyorlardı. Karanlık öyle kaplamıştı ki hiçbir ışık görünmüyordu. İşte böyle bir zamanda Hz. Bahauallah gerçeklik ufkundan doğdu. Getirdiği öğretiler ve söylediği sözlerle bütün milletleri ve dinleri birbirleriyle birlikte içinde yaşamaya yöneltti. Mezhep, siyaset, ülke ve ırk taassuplarını ortadan kaldırdı. Bütün milletleri insan âleminin birliği çadırı altında topladı. Onun çağırışını duyan ve öğretilerini anlayan kimseler, bugün İran'da, sonsuz sevgi ve birlik içinde birbirleriyle arkadaşlık etmekte ve birbirlerine sonsuz sevgi göstermektedirler. Hepsi bir ailenin bireyleri gibidirler. İşte bundandır ki Hz. Bahauallah, bütün insan âlemine şöyle buyuruyor: «Ey dünya sakinleri! Hepiniz bir ağacın meyveleri ve bir dalın yapraklarıdır.» Bunun anlamı; bütün milletlere, dinlere ve kavimlere mensup kişilerin tek bir ağaca ve her din ile milletin ise bu ağacın dalına, yaprağına, gencasına ve meyvesine benzemesidir. Bu ağaç, kutsal bir ağaçtır. Hayat ağacıdır. O halde, insan toplumunun bireyleri arasındaki savaş, kin ve düşmanlık tamamen kalkmalıdır. Herkes birbiriyle sonsuz sevgi ve birlik içinde yaşamalı, günlerini hoşnutlukla geçirmelidir. Böylece İlahi Bağışlar insanlık âlemini kaplar ve Tanrı Katı yeryüzünde kurulur, işte budur bizlerin sonsuz arzusu.

TEKTANRICILAR KİLİSESİNDEKİ KONUŞMA 1912, AMERİKA

Bu saygıdeğer toplulukta Tanrı Birliğinden söz etmek istiyorum. Sonradan meydana gelen, ezelden beri var olanın gerçeğini algılayamayacağı açıkça bellidir. Örneğin, varlıklara baktığımızda, aşama farklılıklarının bir üst sınıfını anlamaya olanak vermediğini görürüz. Cansızlar âlemi ne kadar ilerlerse ilerlesin, bitkiler âlemi de ne kadar gelişirse gelişsin yine de hayvanlar âlemini kavrayamazlar. Hayvanlar âlemi gelişse de görme ve işitme olayını kavrayamaz. Çünkü onun anlayışının üstündedir. Var olmasına rağmen kendinden üstün olan insanlık âleminde habersizdir. O halde, ne kadar ilerlerse ilerlesin insan gerçeğini kavrayamaz, Aşama farklılığı algılamayı önler. Böylece her alt aşama üst aşamayı anlayamaz, oysa cansız, bitki, hayvan ve insan tümü yaratılış alanındadırlar. Bununla beraber aşama farklılığı algılamayı önler. Bakınız bu bitkinin varlığından bizlerin haberi vardır. Buna sebep de ondan daha üst bir aşamada bulunmamızdır. Halbuki bitki bizden habersizdir. Ne kadar ilerlerse ilerlesin işitme ve görme organlarımızdan haberi olamaz.

Mademki sonradan yaratılma olan evrende sınıf farklılıkları algılamayı önlemektedir, sonradan yaratılmış olan insan gerçeği, ezelden beri mevcut olan Tanrısal Gerçeği nasıl kavrayabilir? Bu olanaksızdır. Çünkü Tanrısal Gerçek anlayışımızın çok üstündedir. Ayrıca, tasavvur ettiğimiz şeyler çevrelenmiş ve Tanrısal Gerçek ise çevreleyendir. Acaba çevrelenmiş olan çevreleyeni kavrayabilir mi? İnsansal gerçeğin çevreleyen ve Tanrısal Gerçeğin çevrelenmiş olması mümkün değildir. Oysa insan çevrelenmiş ve Tanrısal Gerçek çevreleyendir. O halde insan, kendi aklında yarattığı şeye Tanrı diyemez. Çünkü Tanrı Gerçeği bizim tasavvurumuzun dışındadır. Bundandır ki Genel Bağışlayıcı olan Tanrı, Kendi Kutsal Elçilerini göndererek bitmeyen kaynağından doğan ışınlarını Onlar aracılığıyla saçmaktadır. Bu İlahi Haberciler aynaya benzemekte, Tanrılık Gerçeği ise güneş gibidir. O, bütün gücüyle bu aynalarda yansımaktadır. Aynalar bu Gerçeklik Güneşinden ışınlarını almaktadırlar. Hakikat olan, güneşin kendi yüceliğini bırakmayıp o aynaların içine inmemiş olmasıdır. Aynalar yalnızca sonsuz temizlik, kabiliyet ve yetenek içindedirler. Onlar, bu dünyadandırlar. Oysa Tanrı Gerçeği kutsal kattadır. Güneş her ne kadar ısı ve aydınlığıyla bu aynalara doğup onları aydınlatmakta ve herkes ondan yararlanmakta ise de, bu hiçbir zaman Gerçeklik Güneşinin kendi kutsallık katından inerek aynaya girmiş olması anlamına gelmez. Gerçeklik Güneşi sonsuz aynalara doğmakta ise de, Güneş tektir ve Tanrısal Işıklar birdir, gerçeği ve ışını birdir, işte tek olan bu ışınlar aynalara doğmaktadırlar. Bazı kimseler güneşin gerçek âşıklarıdır. Onun doğuşunu her aynada görürler. Aynaya bağlanmazlar, bağılıkları güneşidir. Hangi aynada olursa olsun, onlar güneşe taparlar. Oysa yalnızca aynayı görenler, başka aynalardaki güneşin doğuşunu göremezler. Örneğin, Musa'nın aynasını görenler ve O'na inananlar, İsa'nın aynasında güneş doğunca, körü körüne yalnız Musa'nın aynasına bağlı oldukları ve güneşin âşığı olmadıklarından, İsa'nın aynasındaki Gerçeklik Işıklarını göremediler ve ondan yoksun kaldılar. Halbuki Tanrı'nın Gerçeklik Güneşi bütün gücüyle İsa'nın aynasında doğmuştu ve ışınları daha belirgindi. Bakınız, hâlâ Museviler, Musa'nın aynasına bağılıdır ve Gerçek Güneşi görmekten mahrumdurlar.

Kısacası, güneş tek bir güneştir ve ışınlar tektir. Bütün varlıklara eşit olarak doğar ve her varlık ondan bir pay alır. O halde bizler, hangi aynadan doğarsa doğsun O'nun Işıklarına tapmalıyız. Taassuplu olmamalıyız. Taassup, gerçeğin görünmesini önler. Mademki doğuş tektir, o halde, insanlık gerçeği de bu tek olan doğuşun ışıklarından faydalanmalıdır. Bu tek doğuş insanları bir araya

SEVGİDEN BİRLİĞE

toplayabilen güçtür. Bu aydınlık devirde Tanrı'nın Gerçeklik Güneşi tüm insanları aydınlatmıştır. Gözleri görür, kulakları işitir yapmış ve insanları diriltmiştir. Mademki hepimiz bir Güneşten faydalanmakta ve tek bir Güneşin ışınları ile aydınlanmaktayız, o halde birlik ve beraberlik içinde yaşayalım. Ola ki altı bin yıllık kavga, kan dökücülük, zorbalık ve düşmanlıklar ortadan kalksın, Tanrı Sevgisinin Işıkları doğsun herkes birbirlerini severek insan âleminin birliğinin çadırı altında mutluluk ve yüce genel barışın sancağı gölgesinde beraberce yaşasın.

Ey herkesi seven, herkese bağışlayıcı ve acıyan olan Tanrı! Senin Eşiğinin kullarıyız. Hepimiz Senin Birliğinin gölgesindeyiz. Rahmetin herkese doğmakta, Bağış bulutların herkese yağmakta, Lütufların herkesi kapsamakta ve fazlından herkes rızıklandırılmaktadır. Herkesi koruyan ve herkese cömertlik gözüyle bakan Sensin.

Ey Tanrım! Sonsuz lütuflarını bağışla. Yol gösterici ışığını parlat. Gözleri aydınlat. Kalpleri ebedi sevinçle sevindir, insanlara yeni bir ruh ver. Sonsuz hayatı bağışla. İrfan kapılarını aç. İman ışıklarını yansıt. Kendi Bağışının Gölgesinde herkesi bir araya getirerek birleştir. Şöyle ki herkes bir güneşin ışıkları, bir denizin dalgaları ve bir ağacın meyveleri olsunlar. Bir kaynaktan içsinler, bir esintiden hareketlensinler ve bir ışık demetinden yararlınsınlar.

Sensin Verici, Bağışlayıcı ve Güçlü.

PARİS'DEKİ KONUŞMA 3 Kasım 1912

"O'DUR TANRI"

Bugün bayanlardan biriyle Tanrısal Dinin temelini tekliği konusunda konuşuyordum. Şimdi bu konuyu sizlere de açıklamak istiyorum.

Şimdiye kadar gelmiş olan Tanrısal kutsal dinlerde iki ana bölüm vardır. Birinci bölümü ruhaniyet, Tanrı'yı tanıma, Tanrı Sevgisini tatma, insan toplumunun erdemliğine erişme ve göksel sıfatları kazanma konularıdır. Bunların tümü ahlâk dünyasına aittir. İşte bu dinin gerçeği ve esasıdır. Bütün ilahi Peygamberler herkesi Gerçeğe çağırdılar. Bu Gerçek; Tanrı Sevgisi, Tanrı'yı tanıma, yeniden doğuş, Ruhulkuds'un esintilerinden faydalanma, insan toplumunun birliğini sağlama, insanlar arasında dostluk, beraberlik ve adaleti sağlama ve insanlar arasında eşitliği kurmadır. Bütün Tanrısal Peygamberler bu temeli kurup bunu yaydılar. O halde, Tanrısal dinler tektir.

İkinci bölümde ise cisimle ilgili kurallar mevcut olup, bunlar dinin esası değildir. Bu konularda zamanın gerektirdiği değişimler yer alır. Örneğin, Tevrat'ın kanunlarına göre boşanmaya müsaade edilmişken, İsa'nın dininde yasaklanmıştır. Musa'nın dininde Cumartesi gününde çalışmak haramken İsa'nın dininde bu yasak kaldırılmıştır. Bunlar hep maddî âlemle ilgili konulardır, önemi yoktur. Zamana göre gereken değişikliklere uğrar. Yaratılış dünyası insan vücuduna benzer, bazen sağlam ve sağlıklı, bazen de hastadır. O halde, yapılacak tedavi zamanın hastalıklarına göre olmalıdır. Bir gün ateşi vardır, ateşin düşürülmesi gerekir. Başka bir gün soğuk ve rutubetten hastalanmıştır, ona göre ilaç vermek gerekir. Bu benzetmelerden amaç, İlâhi dinin maddî dünya ile ilgili olan, değişen ve yenilenen ikinci bölümü açıklamaktır. Bunların tümü zamana bağlıdır. Musa'nın zamanında bir çeşit ve İsa'nın devrinde başka bir çeşit kurallar gerekli idi. Musa'nın devresinde insan, süt emen bir çocuktur. Ona süt gerekli idi. İsa'nın devrinde yemek yemeğe başladı. Bakınız, insan, hayatının başlangıcından sonuna dek bütün hallerde tek bir şahıstır. Tanrısal din de bütün devrelerde tek bir dindir. İnsan, başlangıçta anne rahmindedir. Sonra süt emen bir bebek, sonra çocukluk devri, daha sonra erginlik çağı, gençlik devri, olgunluk ve yaşlılık çağlarını geçirir. Her ne kadar onda değişiklik meydana geliyorsa da yine o tek bir şahıstır. Aynı şekilde Tanrısal din de tektir. Çünkü gerçektir ve gerçek birkaç tane olamaz. Tanrısal dinlerde gördüğümüz bu değişim, insanın hayatı boyunca geçirdiği değişim, insanın hayatı boyunca geçirdiği değişikliklere benzer. İnsan yaşamının başlangıcından sonuna kadar, örneğin ihtiyarlık çağında da olsa, yine o anne rahmindeki insandır. Her ne kadar değişmiş ve dış görünüşü farklılaşmışsa da yine o tek bir insandır. Bunun gibi de Tanrısal dinin dış görünüşü çeşitli peygamberlerin devirlerinde değişik ise de onun gerçeği tektir.

O halde, bu gerçeğe sarılalım ki bütün milletler birleşsinler, kavga ve savaşlar sona ersin, insanların tümü birlik ve beraberlik içinde yaşasınlar. Sizlerin insan âleminin birliğine sebep olmanızı Tanrı'dan dilerim. İşte o zaman herkes birbirini kucaklar ve insanlık dünyasının ebedi yüceliği doğar.

ÇİN'DE BULUNAN SAYIN SELAM'IN ONURUNA YAZILAN KUTSAL LEVİH

"O'DUR TANRI"

Ey gerçeğe susamış ve ona âşık olan kimse! Sizin mektubunuzu aldım. O, vicdan ufkundan doğan

SEVGİDEN BİRLİĞE

parlak bir sabahın doğuşunu kanıtlıyordu. Sabahın doğuşundan sonra parlayan güneşin de bütün ufukları aydınlatacak biçimde ışık vermesini ümit ederim.

Bildiğiniz gibi, insan toplumu öğretmene ve eğitime muhtaçtır. Eğitimciler iki kısma ayrılırlar. Biri doğa âleminin, diğeri de gerçeklik dünyasının eğitimcileridir. Toprağı doğaya bırakacak olursak her taraf çalılık ve ormanlık olur. Fakat bahçıvanın sevgi dolu eli meydana çıkınca ormanı bağa ve çalılığı bahçeye çevirir. Görülüyor ki doğa âleminde de eğitim gereklidir. Dikkat edecek olursanız, insan türü öğretim ve eğitimden uzak kalırsa zehirli bir vücut gibi olur. Örneğin, vahşi olan kavimler hayvanlardan ayırt edilmezler. Bakınız Afrika'da ve Amerika'da yaşayan zenciler arasında dış görünüş bakımından bir fark yoktur. Afrika'dakiler hayvana benzer insanlardır. Amerika'dakiler ise uygarlığa, zekâyâ ve kültüre erişmişlerdir. O kadar ki bu seyahatimde, Washington'daki zencilere ait topluluklarda, okullarda ve kiliselerde yaptığım ayrıntılı konuşmalarımın tüm konularını dinleyiciler, birer Avrupalı bilgin gibi anladılar. O halde, bu iki siyah ırk arasında ne gibi fark vardır? Biri cahilliğin dibinde diğeri ise uygarlığın doruğundadır. Öğretim, eğitim ve terbiye bu grubun yüceliğine, eğitimin yoksunluğu ise öteki grubun düşünlüğüne neden olmuştur. Bu örnekten de açıkça görüldüğü üzere, uygarlık dünyasının vazgeçilmez unsuru eğitimdir.

Uygarlık iki kısma ayrılır. Doğadaki uygarlık ve ahlâk âlemine bağlı olan gerçeklik dünyasının uygarlığı. Toplumda her ikiside bir arada olmazsa mutluluk ve kurtuluş meydana gelmez. Bakınız, doğa âlemi uygarlık çadırını Avrupa'da kurmuştur, fakat ne kadar karanlıktır. Bütün düşünceler yaşam savaşına yönelmiş, her gün yeni bir silah yapılmakta ve patlayıcı maddeler artırılmaktadır. Huzur tamamen yok olmuş, bütün halk zavallılığın yükü altında perişandır. Buna sebep ise ahlâkı, ruhaniyeti ve Tanrı'ya bağlılığı içeren uygarlığın tamamen ortadan kalkmasıdır.

Doğa âleminde bir öğretici ve eğitime gerek görüldüğü gibi gerçeklik dünyasında da bunlara gerek vardır. Bu gerçeklik dünyası; ruh, vicdan, ahlâk, huylar, sonsuz erdemlikler, insan âleminin gerçek olgunlukları ve iki dünyadaki mutluluktur. Doğa uygarlığının kurucusu yeryüzü filozoflarıdır. Gerçek uygarlığın eğitimcileri ise kutsal İlâhi Zuhurlardır. Her insan toplumu hem doğa öğreticisi hem de gerçek öğreticiden yoksun kalırsa hayvan âleminin en alt sırasında yaşar. Doğa uygarlığı lambaya, Tanrısal uygarlık ise ışığa benzer. Maddî uygarlık bedene, Tanrısal uygarlık ise ruha benzer. Lambaya ışık gerekli ve bedene ruh şarttır. Calinus'un «Yüz Rİsale»sini içeren kitabı oku. Konusu insan dünyasının uygarlıktaki ilerlemesidir ve dinî inançların uygarlığın ve insanlığın ilerlemesine vasıta olduğunu yazar. Dikkatle bakıldığında, bilgisiz fakat inancında sabit olan Hıristiyanların bu devirde gerçek birer filozof olduklarını görürüz. Onlar öyle bir ahlâk ve davranışa sahiptirler ki diğer büyük filozoflar ancak yıllarca zorluk ve çile ile çalışmaktan sonra onu elde edebilirler, Bu dinin bilgisizleri büyük bir kemale ve erdemliğe erişmişlerdir.

Anlaşıyor ki insan toplumu için genel ve gerçek bir öğreticiye ihtiyaç vardır ki, bölünmüş insan topluluklarını tek bir kelimenin gölgesinde toplatsın, birbirleriyle savaş halinde olan bütün milletlere tek bir çeşmeden içirtsin, düşmanlıklar ve kinleri sevgiye çevirtsin, savaş ve kavgaları barış ve mutluluğa dönüştürsün. Örneğin, Hz Muhammed - Onun üzerine selâm ve övgü olsun -savaş ve vahşilik içinde bulunan Arap kabilelerini birbiriyle barıştırarak birlik çadırı altında getirdi. İşte bundandır ki çölde yaşayan o Araplar büyük bir ilerleme gösterdiler. Maddî ve manevî bilim dünyasında parladılar. Sonsuz yüceliği buldular. Aynı şekilde Hz. İsa - Onun üzerine selâm olsun - da kin ve düşmanlıkla birbirinden nefret eden Yunan, Roma, Süryan, Babil, Asur ve Mısır milletlerini tek bir amaç uğruna bir araya getirdi. Birbirleriyle tam bir beraberlik içinde yaşamayı onlara öğretti. Açıkça görülüyor ki insan toplumu için genel bir eğitici ve öğreticiye ihtiyaç vardır. Bunlar ise Tanrı tarafından gönderilen Kutsal Zuhurlardır.

Bazıları «Biz bilgili kişileriz öğreticiye ihtiyacımız yoktur» derlerse bu, bilgili ordu amirlerinin «Biz savaş ilmini biliyoruz, genel komutana ihtiyacımız yoktur» demelerine benzer. Buradan açıkça anlaşıldığı gibi bu söz doğru değildir. Orduda bulunan, bilgili veya bilgisiz, tüm askerlerin bir komutana ve daha doğrusu bir öğreticiye ihtiyaçları vardır.

Bu verilmiş olan örnekler, duyucu kulağı olanlar için yeterli kanıtlardır.

Tanrı'nın Nuru üzerinize olsun.

Abdülbaha Abbas

BAY DREYFUS'UN KIZ KARDEŞİNİN EVİNDEKİ KONUŞMA, 29 EKİM 1911, PARİS

"O'DUR TANRI"

Tanrılık Gerçeği sonsuz temizlik ve kutsallık içindedir. Tanrılık Gerçeği için bir alçalma ve

SEVGİDEN BİRLİĞE

yükselme söz konusu değildir. Hak'kın yaratılış âlemine inmesi imkânsızdır. Çünkü mutlak zenginlik ile yoksulluğun özü arasında bir bağ yoktur. Tanrılık Gerçeği zenginliğin özüdür, ezelden beri mevcuttur. Fakat insan sonradan yaratılmadır ve yoksulluğun özüdür: Tanrılık Gerçeği mutlak güç, insanoğlu ise aczin ta kendisidir. O halde, mutlak zenginlik ile yoksulluğun özü, ezelden beri var olan ile sonradan yaratılan ve gerçek güç ile tam aciz arasında hiçbir bağ yoktur. Sonuç olarak Tanrı ile yaratılış âlemi arasında teması sağlayacak bir aracıya ihtiyaç vardır. Bu aracı güneşten gelen ışınlar gibidir. Yani Gerçek, güneşe ve yaratılış âlemi ise yerküresine benzer. Aydınlanmak için yerle güneş arasında ışın gerekmektedir. Güneş hiçbir zaman inmez, yeryüzü de gökyüzüne çıkamaz. O halde, bunlar arasında ilgiyi sağlayacak aracı nedir? Bu araç güneşin ışığı ve ısısıdır. Ruhulkudüs; güneşin ışınlarına, doğuşuna, ısısına ve sıfatlarına benzer, insan gerçeği Ruhulkudüs aracılığıyla Tanrı gerçeğinden pay alır. Bu araç olmazsa bütün feyzler Tanrı Katından yaradılış dünyasına erişemez. Ruhulkudüs; insanların ebedi hayata kavuşmasına, keşfedici gücün belirlenmesine, ruhani etkinliğe, sonsuz bilgi ve güce davranışların kazanılmasına nedendir. Bütün bunlar Ruhulkuds'un bağışlarındandır. O, Tanrı ile yaratılış dünyası arasında feyz vasıtasıdır. Bakınız, kanıt yeterlidir, fakat bazı din sahipleri işin gerçeğine varmadıklarından Gerçeklik Güneşinin yeryüzüne inip başka bir şeye girdiğini sanıyorlar. Bu imkânsızdır. Aracı Ruhulkudüs'tür. O, evreni eğiten güneşin ışığı ve ısısı gibidir. Cansızın, bitkinin ve insanın yaşamasına sebep olan güneşin ışınlarıdır. Yeryüzünü eğiten güneşin ışınlarıdır. Hareket ve hayata sebep olan güneşin ışınlarıdır. Bu, Ruhulkudüs'tür, ruh gibidir.

Bakınız, Hz. İsa'nın Havarileri halktan olan basit kimselerdi. Biri balıkçı, biri marangoz, biri de dokumacı idi. Ruhulkudüs sayesinde balıkçı Petrus, Yüce Petrus oldu; Yuhanna, ismini İncil'e verdi. Ruhulkuds'un ışınlarından pay alan her biri aydınlandı ve büyük bir kitlenin doğru yola yönelmesine neden oldu. İşte burada Ruhulkuds'un bağışlarından olan kuvvet ve teyid (Tanrı yardımı) kendini açıkça göstermektedir.

BAY DREYFUS'UN EVİNDEKİ KONUŞMA 20 Ekim 1911, Paris

"O'DUR TANRI"

Tanrı'ya şükürler olsun ki burada aydın bir topluluk bulunmaktadır. Paris'te birçok cemiyetler kurulmakta ve toplantılar yapılmaktadır. Bu toplantılar bilimin ilerlemesi, ticaretin gelişmesi, sanayinin çoğalması veya siyasi konuların danışılması içindir. Bu toplantıların tümü faydalı ve beğenilendir. Bunlar maddî dünyanın ilerlemesine yol açan kuruluşlardır. Yalnız bizim topluluğumuz Rahmani bir topluluktur. Gayesi ise Tanrı Katma yönelecek ruhani duyguları yaratmak, insanlık âleminin birliğini yaymak, milletler ve mezhepler arasında bulunan taassupları ortadan kaldırarak sevgiyi bütün kalplerde yaratmaya çalışmaktır. Bu toplantının Tanrı Katında diğer toplantılardan seçkin olmasını umuyorum.

Tevrat'ta şöyle yazılıdır : «Tanrı, insanları Kendine benzer olarak yarattı». Yüce İncil'de ise şöyle buyrulur: Baba, oğulda ve oğul Babadadır». Hz. Muhammed de şöyle buyuruyor: «Tanrı Buyurur: İnsan, Benim sırrım ve Ben insanın sırrıyım». Hz. Bahauallah ise şöyle buyuruyor: Tanrı der ki «Yüreğin yurdumdur; onu gelip yerleşmem için arıt. Ruhun nazargâhımdır; onu görünmem için temizle». Bütün bu sözler, insanın Tanrı benzeri olarak yaratıldığına kanıttır. Tanrı'nın Gerçeği esas anlamı ile insan algılamasının dışındadır. Çünkü algılama zihnimizin çevreleyebildiği konuların bir ayrıntısıdır. Daha açık olarak, insan bir konuyu zihninin sınırları içine sokabilirse onu kavrayabilir. Tanrı çevreleyen olduğundan bizim zihnimizin çevresinin içine giremez, bu nedenle algılaması olanaksızdır. Açıkça görülür ki, çevreleyen çevrelenmiş olandan daha büyüktür. O halde, çevrelenmiş olan ve insan tarafından çevrelenen insanın algılamaları Tanrı'nın Gerçeği değildir, insan zihni, Tanrı Gerçeğini kavrayabilecek genişlikte değildir. O halde tasavvur ettiğimiz şey, Yaratıcı değil yaratılıştır, insan aklının yarattığı şekillerdir. Doğa âlemine bakacak olursanız aşama farklılıklarının anlamayı önlediğini görürsünüz. Oysa hepsi de yaratılmış alanındadırlar. Cansız olan bu parça yaratılmış âleminin bir parçasıdır. Bitki de aynı âlemin bir üyesidir. Hiçbir zaman cansız, bitkinin gelişme gücünü kavrayamaz. Aynı şekilde bitki de ne kadar ilerlerse ilerlesin hayvan âlemini kavrayamaz. İşitme ve görme duyularının güçlerini tasavvur bile edemez. Oysa hem bitki hem de hayvanın her ikisi de yaratılmıştır. Bunun gibi de, insanın fikir gücünü tasavvur edemez, insanda düşünme gücü ve bu güçten doğan keşfetme yeteneği vardır. Cisimlerin gerçeğini keşfeder. Örneğin, hayvanlar ancak duyular şeyleri kavrarlar, duyulur olmayanları kavrayamazlar. Hayvan, sistemimizin merkezinin güneş olduğunu, dünyanın ise hareket ettiğini anlayamaz. Hayvan; aynada yansıyan şekilleri tasavvur edemez, elektrik enerjisini, fotoğrafı, telgrafı, fonografı, telefonu, sinemayı ve insana özgü bu keşifleri algılayamaz. Aslında insan ve hayvanın ikisi de yaratık ve sonradan yaratılmışlardır. Aşama farklılıkları kavrayışı önlemektedir. Sonuç olarak açıkça ispatlanmıştır ki aşamalar anlamaya engeldir. Bir alt aşama üst aşamayı kavrayamaz. Bakınız, yaratılış âleminde

SEVGİDEN BİRLİĞE

aşamalar kavramayı böylesine engellerken, sonradan yaratılmış olan ezelden beri var olan Yaratana nasıl kavrayabilir? Bunun imkânsız olduğu açıkça bellidir. O halde, tasavvurlarımızda yarattığımız şey Tanrı değildir. Tanrı Gerçeği bunlardan yalındır. Bütün evren ve bütün yaratıklar varolma feyzine muhtaçtır. O halde, evrenin yaşamasına neden olacak bir bağışın Tanrı tarafından gelmesi gerekmektedir. İşte Tanrı Gerçeği, isimler ve sıfatların parıltısıyla evrene yansımıştır. Bu Tanrısal Bağış tüm yaratıkları kapsamıştır. Örnek olarak güneşi gösterebiliriz. Güneşin ışınları bütün cisimleri aydınlatır. Her şey onun bağışından ötürü görülür. Yeryüzündeki bütün yaratıklar güneşin ısıyla gelişirler. Fakat insanın dışındaki yaratıklar toprak ve bitkiye benzerler, cansızdırlar. Bunlarda ruh yoktur. Evrende yalnız insanda ruh, akıl ve bilinç vardır. O halde, Tanrısal Bağıştan en büyük payı insanın alacağı doğaldır. O, bütün evrende en seçkin olanıdır. Cansız, maddî bir varlığa sahiptir, bitkisel özellikleri yoktur. Bitki, bitkisel bir hayat yaşar, duygu güçleri yoktur; yani duymaz, görmez. Hayvan ise duygu gücüne sahip olmasına rağmen akli gücü yoktur. Yalnız insanda bütün bu mükemmel sıfatlar mevcuttur. O, maddî varlığa, bitkisel güce ve hayvansal kudrete sahiptir. Duygu yeteneğinin tümü onda vardır. Hepsinden üstün olarak onda düşünme gücü mevcuttur. O halde insan, bütün varlık âleminde en seçkin olanıdır. Bu özelliklerinden ötürü Gerçeklik Güneşinden insanlara düşen nasip ve pay ötekilerin tümünden daha fazladır. Özellikle Tanrısal Zuhurlar; bunlar insanlık toplumunda mükemmellikleri ve anlayış yetenekleri yönünden diğerlerinden çok daha üstündürler. Bunlar temiz birer ayna gibidirler. Gerçeklik Işığı parlak ve aydınlık içinde bunlarda yansır. Gerçeklik Güneşi ışığı ve ısı ile tamamen bunlarda parlar. Biz Güneşi işte bu aynalarda görebiliriz. Hz. İsa buyruğunun «Baba oğuldadır» anlamı, Güneşin bu aynalardaki görüntüsüdür. Güneş hiçbir zaman kendi kutsal yüceliğinden inerek bu aynaya girmiş anlamına gelmez. Çünkü girip çıkma cisimlerin özellikleridir. Tanrılık Gerçeği ise kavrayışın dışındadır. Ancak, Gerçeklik Güneşinin parıltısı Tanrısal Zuhurlarda sonsuz bir yücelik ve büyüklükle görülür. İşte budur Tanrılık konusunun gerçeği. Bunu her mantık kabul eder ve doğrular. Bütün kullarını seven Tanrı, hiçbir zaman, akıl çerçevesi dışına taşan inanç ve ödevleri insanlara yüklemeyiz. Biz, O'nun kulları olduğumuz halde kimseyi mantık dışı bir işe zorlamayız. O halde bağışlayıcı ve acıyıcı olan Tanrı, bizden akıl ve mantık dışı olan konulara inanmamızı nasıl ister? Tanrılık konusunu Hıristiyanların taklit ettikleri gibi ele alırsak mantık dışı olur. Ancak gerçeği araştırmak bizleri mantıki yola götürür. Sizler, yukarıda açıkça bahsettiğim konulara eğiliniz. Dikkat edecek olursanız bunu kimsenin inkâr edemeyeceğini anlarsınız.

Bu gece sizleri bu toplantıda görmekten hoşnutluk duymaktayım. Sizlerden isteğim, Tanrı'nın izniyle, hepimizin çevresini aydınlatan birer mum gibi olmanızdır. Tanrı Sevgisinin kaynağı, Tanrı ilhamlarının alıcısı ve Tanrı Eserlerinin görücüsü olmanızı dilerim.

Paris şehri sonsuz güzellikler içindedir. Ancak bir süreden beri ruhani ışıklar onda doğmamıştır, Böylece ruhani bakımından geri kalmıştır. Büyük bir güçle Ruhulkuds'un esintilerinden bir meltemin ona estirilmesi gereklidir. Hastalık başlangıçta az bir tedavi ile giderilir. Fakat müzmin olan hastalıklara geniş ve etkili bir tedavi gereklidir. Kuvvetli ilaçlar kullanılmalıdır. Örneğin, hepimizin tanıdığı bu meyvelerin bazıları on derece gibi az bir sıcaklıkta, bir kısmı yirmi derecede ve diğer bir kısmı da elli derecede olgunlaşır. Fakat Paris için bin derecelik bir ısıya ihtiyaç vardır. Ancak bu ısıyla harekete geçebilir. Bakınız, fitil ateşe değer değmez yanmaya başlar. Ama bir odun parçası böyle değildir, bu kadar çabuk ve hızlı ateş alamaz. Paris'in, onu etkileyebilecek büyük bir ruhani güce ihtiyacı vardır. O halde, bütün Tanrısal Peygamberlerinin getirdikleri ilahi Öğretilerle davransak şiddetli bir etki görünecektir. Bu öğretiler ise şunlardır: Mezhep, ırk, ülke ve siyâsî taassupları bir yana bırakalım. Taklitleri terk edelim. Tüm insanlara ve bütün dünya topluluklarına sevgi ve dostluk gösterelim, insanlık âleminin birliğine hizmet edelim. Bütün insanları Tanrı'nın kulu ve Tanrı Bağışının kaynağı olarak bilelim. Fakat bazı insanlar süt bebeklerine benzerler, onları yetişkin çağa getirmeliyiz. Bazıları bilgisizdirler, onları aydınlatmalıyız. Bir kısım insanlar hastadırlar, onlara ilaç verip tedavi etmeliyiz. Kör olanlara görür göz vermeliyiz. Şüphesiz insanlık toplumu aydınlanacak, birlik ve dostluk doğacaktır.

Ben sizler hakkında dua ediyorum. Sizleri görmekten çok sevinçliyim. Çünkü burada çeşitli kavimlere mensup kimseler sonsuz ve birlik içinde bir arada oturmaktadırlar. Gerçekte bu toplantılar insanı neşelendirerek sevince yol açmaktadır. Bakınız, çeşitli kavimler sevgi, birlik ve dostluk içinde bir araya toplanmışlardır. İşte insaflı her insanı sevindirecek bir olay. İnsan, birkaç hayvanı bir arada birlik içinde görürse sevince sebep olur. Bir de burada çeşitli ırklara, çeşitli ülkelere, çeşitli örf ve adetlere ait insanların sevgi ve birlik içinde bir arada görülmesi ne kadar sevindiricidir.

Ben, Tanrı Katma yalvarıp sizler için dua ederim ki, bütün dünya insanları bu toplulukta bulunan sizler gibi birlik içinde yaşasınlar, tek bir aile ve bir topluluğun üyeleri gibi sonsuz sevgi, birlik,

SEVGİDEN BİRLİĞE

doğruluk ve samimiyet içinde biricik Tanrı'ya şükretsiner.

Ey Tanrı! Ey Tanrı! Bu kullarının şu anda kutsallık esintilerine yöneldiklerini ve nidana kulak verdiklerini görüyorsun. Ey Tanrı! Onların kalplerini Kendi hidayet yönüne çevir. Yüce Melekûtuna yönelt. Rahmet bulutundan sonsuz bağışını ve devamlı yağmurunu onların üzerine yağdır. Ey Tanrı! Gerçekte zulüm perdeleri gözleri kapatarak Senin zikrinden halkı alıkoymuştur. Kendi birlik ayetleriyle onların gözlerini nurlandır. Kutsallık bulutlarından onların nefislerine şifa indir. Yüzünün parıltısıyla onların gönüllerini aydınlat. Kendi lütuflarının zuhuru ile kalplerini ferahlandır.

Ey Tanrı! Kendi Melekûtunda onlara bütün iyiliklerden pay ver. Dünyada iken onları Tanrı Katının vasıflarıyla vasıflandır ki her yerde kutsallık bayrakları ve her şeyde birlik örnekleri olsunlar. Ey Tanrı! Onları Kitabının Kelimeleri yap. Nimetlerinden onlara bağışla. Bağışlarını ihsan et. Dünyada iken onları Melekûtu isteyen kimseler yap. İman ve ikan nuruyla dünya lambasında onları aydın birer ışık yap.

Sensin güçlü, aziz, bağışlayıcı, merhametli ve rahman.

İSKENDERİYE'DE VİKTORYA OTELİNDEKİ KONUŞMA 2 Mart 1912, Remleh, Mısır

"O'DUR TANRI"

Tanrı'nın Kutsal Doğuşlarından (Peygamberlerden) biri Hz. Zerdüş'tü idi. O'nun gelişi güneş gibi aydınlık ve açıktır. Tanrı tarafından yollanışı kesin, aydınlık ve herkese yaygındır. Hz. Zerdüş'tü zahir olduğunda İran yıkıntı halinde ve İran halkı son derece yardımsız kalmıştı. Uzun bir süreden beri İran ve Türkistan arasında savaş vardı. Lehasb devrinde durum biraz sakinleşti. Çünkü O gerçeği araştıran ve Tanrı'yı tanıyan bir kraldı. Ondan sonra Geştasb başa geçti, İran'ın üstüne büyük bir alçaklık karanlığı çökmüştü. İşte böyle bir zamanda Hz. Zerdüş'tü geldi, İran'ı aydınlattı. Halkı uyandırıp ayıttı. Manevi güçleri azalmış, ahlâk bozukluğu baş göstermiş, bilgisizliğin karanlığında yollarını kaybetmiş durumda olan İranlılar, Hz. Zerdüş'tün öğretileri ile yeni bir hayat kazandılar ve ilerlemeye başladılar. Hz. Zerdüş'tün öğretileri, öğütleri ve vasiyetinin Tanrısal olduğu açıktır. Hz. Zerdüş'tü gelmeseydi İran yok olacaktı. O'nun öğretileri yayılmasaydı İranlılar insan toplumun erdemliklerinden, Tanrı'nın bağışlarından tamamen yoksun kalır ve hatta adları bile kalmazdı. O, İran ufkundan parlak bir yıldız gibi doğup bozulmuş olan ahlâk anlayışını düzeltti ve İranlıları ilahi Terbiye ile yetiştirdi. Hz. Zerdüş'tün peygamberliği güneş gibi açıkça görülmektedir. Hz. Musa'yı peygamber bilenlerin Hz. Zerdüş'tün peygamberliğini inkâr etmeleri hayret vericidir. Hz. Zerdüş'ten Kur'an'da açıkça bahsedilmediği için Kur'an'a inananlar O'na itiraz edip inkâr etmektedirler. Oysa Kur'an'da bir kısım Tanrı Peygamberleri adlarıyla, başka bir kısım ise vasıflarıyla anılmaktadır. Kur'an'da adları geçen peygamberlerin toplamı yirmi sekizdir. Bunlardan başka birçoğunun ismi geçmediği halde onlardan bahsedilmektedir. Hz. Zerdüş'tü hakkında Kur'an'da «Aras ırmağının kenarında zahir olan Peygamber» diye buyrulur. Bu sözle Hz. Zerdüş'ten «Ashab-ul-Ras» (Aras halkının inandığı) peygamberi olarak Kur'an'da bahsedilmektedir. Kur'an'ı yorumlayanlar konuyu iyice anlamadıkları için «Ras» kelimesinin kuyu anlamına geldiğini zannettiler. Onlar, bahsi geçen peygamberin Medyan'da zuhur eden Hz. Şuayb olduğunu, bunu Medyanlıların sularını kuyulardan çektikleri gerekçesiyle ileri sürdüler. Diğer yorumcular ise, «Ras» tan gayenin «Aras» nehri olduğunu, ancak o bölgeden zuhur eden peygamberlerin sayılarının çok olduklarından adları Kur'an'a geçmemiştir, dediler. Kİsacası Kur'an'da Hz. Zerdüş'tü «Ras sahillerinin peygamberi» olarak geçmiştir. Onun yüceliği güneş kadar açık olmasına rağmen, Hz. Bahau'llah'ın zuhuruna kadar gizli kalmıştır. Hz. Bahau'llah, O'nun adını yüceltip kendi levihlerinde Hz. Zerdüş'tün kutsal ilahi Zuhurlardan olduğunu yazmıştır. Yerde gizli kalmış olan her şeyi rüzgârın esmesi, bulutların yağması ve güneşin aydınlatması açığa çıkarttığı gibi, Hz. Bahau'llah'ın Gerçeklik Güneşi de zuhur edince ışıkları ufukları aydınlattı ve sırlar ile saklı gerçekler gün gibi görüldü. Hz. Zerdüş'tün konusu da bunlardan biridir. Farsiler (Hz. Zerdüş'tü inananlar) bin küsur yıl başıboş olarak yersiz ve yurtsuz kaldılar. Allah'a şükürler olsun ki Hz. Bahau'llah onları bağış kucağı ile kucakladı. Bin yıl sonra onları bu zavallılık ve zorluktan kurtardı, Hz. Zerdüş'tün peygamberliğini ilan etti. Bu konu dostluk, beraberlik ve insan âleminin birliğine nedendir.

Hz. Bahau'llah, bütün milletleri kendi bağış kanadı altına topladı. Herkesin kalbini kazanarak herkese sevgi gösterdi. Böylece O'nun Emri insanlar için bir rahmet, Zuhuru ise yeryüzünde olanların kurtuluşuna ve tüm milletlerin sevincine yol açar. O kılıcın egemenliğine son verdi ve onun yerine sevgiyi yarattı. Nefreti ve tiksintiyi ortadan kaldırdı. Birlik ve beraberliği kurdu. Allah'a şükürler olsun ki bizleri her çeşit bağdan kurtararak bütün milletlerle barış ve birlik içinde yaşama olanağını sağladı. Bütün herkesi seven Bahailere, bizleri kattı. O halde, her an O'na bin defa şükrederek O'nun kulluğuna kalkalım. İşte budur bizim tek istek ve arzumuz.

SEVGİDEN BİRLİĞE

Bakınız, bizlere gösterdiği bağış ne denli büyüktür? Şimdi burada bulunan bu toplumun bireylerinin her biri çeşitli yerlerden, kıtalardan ve ülkelerden gelmiştir. Geçmişte bizlerin arasında ne denli büyük anlaşmazlıklar vardı, ne büyük savaşlar ve kavgalar olmuştur. O, Rahmani Sıfatlarla bizlere doğdu. Hepimizi sevgi ve birlik içinde tek bir sofranın başına gurbet ilinde bir araya topladı. Hepimiz sonsuz sevgi, dostluk, birlik ve beraberlik içinde yalnızca O'nun Mübarek Katına kulluk etmek için toplandık. Sevgi ve dostluktan başka hiçbir amacımız olmayacaktır. Gönüllerimiz birbirine bağlı ve ruhumuz Hz. Bahau'llah'ın bağışıyla müjdelenmiştir. Bu topluluktan gelecekte neler doğacağı açıkça görülmektedir. Milletler, mezhepler, tarikatlar, savaş halinde bulunan kabileler arasında ne denli büyük bir beraberlik, dostluk ve sevginin kurulacağı bellidir. Bu, konunun başlığı gibidir. Siz artık yazının ve konunun ne olacağını düşününüz. Bugünkü toplantımız, kitabın önsözü gibidir. Buradan kitabın anlam ve gerçeğini çıkartmak mümkündür.

Umarım, sizler kendi bölge ve ülkelerinize döndüğünüzde Tanrısal Ayetlerden birer ayet, Tanrı Verilerinden bir veri, kalplerin birleşmesine sebep ve halkın birlik içinde yaşamasına yardımcı olursunuz ve insan âleminin birliğine hizmet edersiniz. Tanıdık veya yabancıyı seversiniz. Dost ve düşman ayırt etmezsiniz. Herkese hizmet ederek sonsuz sevgi ve dostlukla davranırsınız. İşte budur bizlerin en son arzusu. Eminim ki hepimiz bunu uygulayacaksınız.

BOSTON ŞEHRİNDEKİ KUTSAL KONUŞMA 1912, Amerika

Ruhun ölümsüzlüğünü Kutsal Kitaplarda hikâye şeklinde okumuşsunuzdur. Benim tekrar etmeme gerek yoktur. Sizler bunu okuyup duymuşsunuzdur. Kutsal Kitaba uygun olması için şimdi sizlere akli delillerle bunu açıklayacağım. Bildiğiniz gibi Kutsal Kitapta ruhun devamlılığı ve ölümsüzlüğünden bahsedilir. İşte şimdi sizlere bu konuda kanıt getireceğim.

Birinci kanıt: Bütün maddî varlıkların elemanların bileşiminden meydana geldiği açıkça görünmektedir. Her bileşimden bir varlık doğmuştur. Örneğin, elemanların bileşiminden bu çiçek meydana gelmiştir ve bu şeklini almıştır. Bu bileşim çözülürse yok olur. Her bileşim sonunda bir çözülmeye uğrar. Ancak yaradılışları cisimsel unsurların bileşiminden meydana gelmeyen varlıklar çözülmeye uğramaz ve hiçbir zaman ölmezler. Sonsuza dek yaşarlar. Ruh, aslında elemanların bileşiminden meydana gelmediğinden çözülmesi de söz konusu değildir. Çözülme ancak bileşimlerde olur, ama ruh bir bileşim değildir. O halde çözülemez.

İkinci kanıt: Evrendeki her varlığın bir dış şekli vardır. Örneğin, biri üçgen, biri dörtgen, biri beşgen ve biri de altıgendir. Bu farklı dış yapılar aynı anda bir varlıkta bulunamaz. Söz konusu varlığın sonsuz şekillerde aynı anda bulunması mümkün değildir. Üçgen şeklindeki varlık aynı anda da dörtgen şeklinde bulunamaz. Dörtgen ise aynı zamanda beşgen halinde bulunamaz. Aynı varlık hem beşgen hem de altıgen şeklinde olamaz. O tek olan varlık ya üçgen, ya dörtgen veya altıgendir. Bir şekilden başka bir şekle geçerken değişiklikler ve başkalaşmalar meydana gelir, çözümler ve yenilenmeler olur. Dikkatle düşünüldüğünde, insan ruhunun aynı anda sonsuz şekillerde olabileceğini kavrayabiliriz. Üçgen, dörtgen, beşgen, altıgen, yedigen ve diğer bütün şekiller aynı anda ruh ve akıl alanında gerçekleşebilirler. Hiçbir şekilden başka şekle geçmesine gerek yoktur. O halde, akıl ve ruh parçalanmaz. Çünkü dış dünyada bir varlığı üçgen şeklinden dörtgen şekline sokmak istersek onu bozup yeniden şekillendirmemiz gerekir. Ancak ruh, bütün şekillere sahiptir, mükemmel ve olgundur. Başka şekil alması mümkün değildir. İşte bundandır ki onda değişme ve başkalaşma söz konusu olamaz ve sonsuza dek devamlı ve kalıcıdır. İşte bu mantıki bir kanıttır.

Üçüncü kanıt: Bütün evrende önce varlık sonra da etki görünür. Var olmayan nesnelere gerçek etkisi yoktur. Fakat iki bin yıl önce yaşamış olan kişilerin etkilerinin hâlâ devam ettiğini ve güneş gibi parladığını görüyorsunuz. Hz. İsa, bin dokuz yüz yıl önce yaşıyordu, saltanatı şimdi de devam etmektedir. İşte bu etkidir. Yok olan bir şeyin etkisi kalamaz, muhakkak etkiyi doğuran bir varlık gerekmektedir.

Dördüncü kanıt: Ölüm nedir? Ölüm cisimsel güçlerin yokluğu, gözün görmeyişi, kulağın işitmemesi, kavrayış ve hareket enerjisinin kalmayışından ibarettir. Bununla birlikte insan uykuda iken cisimsel güçler yok olduğu halde işitebilir, algılayabilir, görebilir ve duyabilir. Gören ve tüm güçlere sahip olanın ruh olduğu açıkça bellidir. Oysa uyku durumunda cisimsel güçler yoktur. O halde, ruh güçlerinin sürekliliği bedene bağlı değildir.

Beşinci kanıt: İnsanın bedeni zayıflar, şişmanlar, hasta olur ve tekrar sağlığına kavuşur. Fakat ruh, aynı durumda kalır. Beden zayıflayınca, ruh zayıflamaz; şişmanlayınca ruh güçlü olmaz. Beden hastalanınca ruh hastalanmaz. Beden sağlam olunca ruh sağlığını bulmaz. O halde, insanın vücudunda cisimden ayrı hiç değişmeyen bir gerçek bulunduğu açıkça belli oldu.

SEVGİDEN BİRLİĞE

Altıncı kanıt: Bütün işleri düşünüyorsunuz ve çoğu zaman kendinizle danışıyorsunuz. Size düşünce veren kimdir? Sanki karşınızda biri oturup sizinle konuşuyor. Düşündüğünüz zaman kiminle konuşuyorsunuz? Kuşkusuz bu ruhtur. Bazı kimseler ruhu görmediklerini söylemektedirler. Şimdi bu konuya gelelim. Bu söz doğrudur, çünkü ruh soyuttur, cisim değildir. Böyle olunca nasıl görünebilir? Görünen şeyler cisimlerdir. Eğer cisim olursa o zaman ruh değildir. Görüyorsunuz ki bu bitki insanı göremiyor, sesi işitemiyor, tatları duyamıyor. Büsbütün insan âleminde habersizdir. Bu üst âlemleri kavrayamaz. Kendi aşamasından başka bir aşama bulunmadığını ve bitkinin ötesinde başka bir cisim mevcut olmadığını sanır. Sınırlı olan kendi aşamasının içinde bulunduğu hayvan ve insan âleminin varlığını kabul edemez. Acaba bu bitkinin duymayışı hayvan ve insan âleminin yokluğuna delil midir? O halde, insanın ruhu kavrayamaması ruh âleminin yokluğuna ve ruhun ölmesine delil olamaz. Çünkü her alt aşama üstünü kavrayamaz. Cansız âlemi, bitkiyi anlayamaz. Bitki, hayvan dünyasını kavrayamaz. Hayvan, insan âlemini düşünemez. Eksik olan insan da aynı şekilde soyutlardan olan ruh âlemini algılayamaz. Bu ancak akli kanıtlarla anlaşılabilir. Ruh âlemine girince kesin ve açık varlığını ve ebedi gerçeğini görürüz. Bu konu şuna benzer: Cansız, bitki aşamasına varınca büyüme gücünün varlığını görür. Bitki, hayvan aşamasına yetişince duygulara sahip olduğunu kesinlikle anlar. Hayvan, insan âlemine gelince akıl gücünün varlığını kavrar. İnsan, ruhani âleme girince ruhun kalımlı, ebedi, sürekli ve devamlı var olduğunu güneş gibi görür.

NEW YORK'UN 78 NO.lu CADDESİNDE BULUNAN Hz.ABDÜLBAHA'NIN KENDİ MÜBAREK EVİNDEKİ KONUŞMASI 6 Temmuz 1912, Amerika

"O'DUR TANRI"

İnsan, insanlık dünyasına gelinceye kadar, varlık âleminde çeşitli aşamalardan geçmiştir. Her aşamada, üst aşamaya geçebilme yeteneğini kazanmıştır. Cansız aşamasında iken bitki aşamasına girebilme yeteneğini kazanınca, bitki aşamasına gelmiştir. Bitki âleminde, hayvan âlemine ulaşabilmek için ilerlemeler kaydetmiş, yetenekler elde etmiştir. Böylece hayvan aşamasına varabilmiştir. Hayvan âleminde insan âlemine geçmiş, insan yaşamının başlangıcında ana rahmi âlemindeydi. O aşamada dünya için gerekli olan ilerlemeler, yetenekler ve güçleri elde eder. Dünyada göze, kulağa ihtiyacı vardır, rahim âleminde bunları bulur. Dünyada gerekli olan bütün güçlere rahim âleminde sahip olur. Rahim aşamasında dünya için hazırlanır. Dünyaya gelince bütün gerekli güçler hazır. Yaşamak için gereken organları ve parçaları elde etmiştir. O halde insan bu dünyada, dünyadan sonraki hayat için hazırlanmalı ve ruh âleminin ihtiyaçlarını buradan elde etmelidir. Rahim âleminde, dünyada muhtaç olan güçleri bulduğu gibi ruh âleminde ona ihtiyaç bulacak şeyleri, yani bütün Tanrı Katı Güçlerine de bu dünyada, sahip olmağa çalışmalıdır.

İnsan, dünyadan ruh âlemine göç edince nelere ve hangi güçlere muhtaçtır? O âlem, kutsallık ve aydınlık âlemi olduğundan dünyada kutsallık ve aydınlık elde etmeliyiz. O âlemde ruhaniyet, inanç, iman, Tanrıyı tanıma ve Tanrı sevgisi gerekli olduğundan bunları dünyada elde etmeliyiz. İşte böyle kalımlı olan o âleme insan yükselince ebedi yaşam için gereken şeyleri elde ettiğini görür. O âlem, nurlar dünyası olduğundan aydın gitmeliyiz. O âlem Tanrı Sevgisi Âlemidir, o halde Tanrı sevgisi gereklidir. O âlem, olgunlukların dünyası olduğu için dünyada olgunlukları kazanmalıyız. O âlem, Ruhulkudüs esintilerinin âlemidir, dünyada Ruhulkudüs esintilerini kavramalıyız. O âlem, ebedi yaşamın dünyasıdır, dünyada ebedi yaşamı elde etmeliyiz. İnsan, bu Tanrısal vergileri sağlamak ve bu Tanrısal Güçleri en iyi biçimde elde edebilmek için bütün gayretiyle çalışmalıdır. Bu Tanrısal Güçler ise şunlardır:

Birincisi Tanrı'yı tanımak, ikincisi Tanrı sevgisi, üçüncüsü inanç, dördüncüsü hayır işler, beşincisi kendi canını feda etmek, altıncısı maddî şeylerden vazgeçebilmek, yedincisi temizlik ve kutsallıktır. İnsan bu güçlere ve işlere sahip olmadıkça şüphesiz ebedi yaşamdan yoksundur. Fakat Tanrı'yı tanırsa, Tanrı Sevgisi ateşi ile yanarsa, ondan gelen en büyük ayetleri görür, insanlar arasında sevgiye neden olursa ve sonsuz temizlik ve kutsallık içinde yaşarsa, kuşkusuz yeniden doğmuş, Ruhulkudüs ile vaftizlenmiş olur ve ebedi yaşamı görür.

Suphanallah! Şaşırtıcı bir olaydır. Tanrı, insanların tümünü O'nu tanınsınlar ve sevsinler, diye yaratmıştır. Tanrı, insan toplumunu olgunluğa erişebilmesi, ebedi yaşamın sağlanabilmesi, Tanrısal Ruhaniyet ve göksel aydınlığa kavuşabilmesi için yaratmıştır. Böyle olduğu halde insanoğlu bütün bunlardan habersizdir. Tanrı'dan başka her şeyi tanımak için araştırma yapmaktadır. Yerin en alt tabakasında ve toprak altında neler bulunduğunu anlamak için gece gündüz çaba göstererek araştırmaktadır, Topraktaki sırların çözülmesi için sonsuz zorluklara katlanır. Fakat asla Tanrısal Katın sırlarını bulmak, Melekût âleminde gezmek, Melekûtun gerçeklerini kavramak, Tanrısal Sırları keşfetmek, Tanrı'yı tanımak, gerçek ışıkları görmek ve Melekût gerçeklerini anlamak düşüncesinde

SEVGİDEN BİRLİĞE

değildir. Asla bunları düşünmüyor. Dünyaya ait olan sırlarla ilgileniyor, Tanrısal Katın sırlarından tamamen habersizdir ve Tanrısal Katın sırlarından kaçınıyor. Bu ne büyük cehalet, bilgisizlik ve zavallılıktır. Bu şuna benzer: Birinin şefkatli bir babası vardır. Evrendeki sırları çocuğun anlayabilmesi için baba çok yararlı kitaplar hazırlamıştır. Refah, huzur ve çeşitli nimetleri vermiştir. Fakat oğlu, çocukluğun gereğinden ve kavrayışsızlığından ötürü babanın hazırladığı bütün bu nimetleri bir yana bırakarak deniz kenarında kumlarla oynamakta ve vaktini harcamaktadır. Bakınız bu çocuk ne kadar bilgisiz ve cahildir. Baba onun için ebedi yücelik arzuladığı halde, o en büyük zavallılığı seçmiştir. Baba ona Melekûti bir saray hazırlamış, o ise toprakla oynamaktadır. Babası ona ipekten elbiseler diktirmiş, o ise çıplak dolaşmaktadır. Onun için besleyici ve lezzetli nimetler hazırlamış, o ise günah meyvelerinin peşinden koşmaktadır.

Allah'a şükürler olsun ki sizler Melekût Çağrısını işittiniz ve gözlerinizi o yöne çevirerek Tanrı'ya yöneldiniz. İsteğiniz, Tanrı'nın rızası; sonsuz arzunuz, Tanrı'yı tanımak; çabanız, Melekût sırlarını bulmak; düşünceniz ise İlahi Hikmetin gerçeklerini keşfetmektir. Gece ve gündüz düşününüz/çalışınız ve araştırınız. Böylece Tanrısal Yaratılışın Sırlarına varıp, İlahi Kanıtlara tanık olursunuz. Sonuçta, bu dünyanın bir Yaratıcısı Yapıcısı, Hayat Vericisi, İdarecisi ve Rızık vericisi olduğunu kesinlikle anlarsınız. Fakat, sadece duygusal doğal, kesin ve açık kanıtlarla ve görünür gerçek keşiflerle anlayabilirsiniz. Güneşi nasıl açıklıkla görebiliyorsanız Tanrısal Ayetleri de o açıklıkla görmelisiniz. İlahi Zuhurların gerçeklerine varmalısınız. Bu kutsal Zuhurları kanıtlarla tanımalısınız. Onların getirdikleri öğretileri öğrenmeli, İlahi Sırları anlamaya çalışmalısınız. Her şeyin gerçeklerine inmelisiniz. Ancak Tanrının lütuflarını böyle elde edebilirsiniz ve Tanrısal Dinde devamlı ve kalımlı gerçek birer mümin olursunuz.

Allah'a şükürler olsun ki, Hz. Bahau'llah Tanrı'yı tanıma kapılarını bizlere açtı. Herkese Tanrısal ve dünyasal sırları anlayabilmek için yeni bir yol yarattı. Bu yolda sonsuz desteğini bizlere sağladı. O'dur bizlerin öğretmeni, bizleri doğru yola yönelten, yol göstericimiz ve önderimiz. O, bağışlarını bizlere yöneltti, lütuflarını bizlerden esirgemedi. Bütün öğütlerini bizlere söyledi. Her öğretiyi bizlere açıkladı. Bizler için sonsuz yüceliği hazırladı. Ruhulkudüs'ün esintilerini bizler için getirdi. Tanrı Sevgisi kapılarını bizlere açtı. Gerçeklik Güneşinin ışınları ile bizi aydınlattı. Rahmet bulutlarının yağmurlarıyla bizleri suladı. Bağış denizinin dalgaları ile bizleri kapladı. Ruhani bahar gelmiştir. Sonsuz Tanrısal Feyizler görünmektedir. Bundan daha büyük bir bağış ve lütuf var mıdır? Bunun değerini bilmeliyiz. O Hazretin öğretilerince davranmalıyız. Böylece bütün iyilikler bizler için doğmuş olur. İki dünyada da aziz oluruz. Ebedi bağışa kavuşuruz. Tanrı Sevgisinin lezzetinin tadına varırsınız. Tanrı'yı tanıma sırlarını anlarız, Semavi nimetleri ve Ruhulkudüs'ün gücünü görürüz. İşte budur benim öğüdüm. İşte budur benim öğüdüm.

TEOSOFİSTLER TOPLANTISINDAKİ KONUŞMA 9 Ocak 1913, Edingburgh, İskoçya

"O'DUR TANRI"

Bu gece sizlerle beraber bu toplantıda bulunmaktan son derece sevinçliyim. Allah'a şükürler olsun ki, sizler hepiniz babalar ve bebelerinizin geleneklerinden kurtularak gerçeği aramaktasınız. Gayemiz, nereden doğarsa doğsun gerçeğe varmaktır. Mevcut dinler taklitlerin esiri olmuşlardır. Dinlerin gerçekleri kaybolup yerini taklitlere bırakmıştır. Gerçekte bunların Tanrısal Dinlerin temeliyle hiçbir ilgisi yoktur. Tanrısal dinlerin temeli, insan toplumunun aydınlanması, kalpler arasında birliğin yaratılması ve insanlık âleminin birliğin doğması içindir. Ancak ne yazık ki bugün, dinleri savaş nedeni yapmaktadırlar. Birbirleriyle bu yolda savaşmaktadırlar. Birçok kimselerin yuvalarını yıkarak kan dökücülük ve katliamlar yapmaktadırlar. Bunların nedeni taklitlerin esiri olmalarıdır. Örneğin, Yahudi olan birine niçin Yahudi olduğu sorulduğunda, babasının Yahudi olduğunu ve bu nedenle kendisi de Yahudi'dir, söyler. Başka biri Hıristiyan'dır, çünkü babası Hıristiyan'dır. Aynı şekilde Müslüman olan biri de babası Müslüman olduğu için Müslüman'dır. Hangi dinden olursa olsun, alacağınız cevap aynıdır. Gerçeği araştırdığınızda hepsinin temelinde taklidin yattığını görürsünüz. Ortada olmayan ise, gerçeğin araştırılmasıdır. Aslında gerçeği araştırma olsaydı bugün bütün insanlar birleşirdi. Çünkü gerçek tektir, çeşitli değildir ve bütün dinlerin temeli bu tek olan gerçektir. Sizlerin taklitlerden ve bu tip bağlardan kurtulup gerçeği araştırdığınız için sonsuz zevk duymaktayım.

Bütün varlıklara baktığımızda görüyoruz ki her varlık sonsuz parçacıkların bileşiminden ibarettir. Bu birey parçacıkların bir araya toplanması ile her varlık ortaya gelmektedir. Bu konu bilimle ispatlanır ve inkâr edilemez. Onun için, bireysel parçacıkların her biri sonsuz şekillerde görünmekte ve her bir şekilde bir olgunluğu vardır. Örneğin, bu çiçek kuşkusuz bireysel parçacıkların bileşiminden oluşmuştur. Parçacıkların her biri, bir zamanlar cansız âleminde idi ve sonsuzca şekil

SEVGİDEN BİRLİĞE

değiştirmiştir. Her bir devrede bir şekilde ve bir olgunluğa sahip olmuş, şimdi ise bitki âlemine ulaşmıştır. Şu anda bitkisel şekil değişimine uğramaktadır. Bir gün bu çiçek şeklinde, bir gün de başka çiçek ve ağaç şekillerinde oluşmaktadır. Kısacası, parçacıkların her biri bitki âleminin sonsuz şekillerinde dolaşmaktadırlar. Bu bilimce ispatlanmıştır. Sonra da doğal kuralları gereğince hayvan âlemine gelmekte ve bu âlemin sonsuz şekillerini almaktadırlar. Nihayet, insan âlemine ulaşır ve insan âleminde sonsuzca şekil değiştirmektedirler. Özet olarak, bu birey, varlıkların bütün şekillerinde dolaşmakta ve her bir şekilde bir olgunluğa sahip olmaktadır. Bunun için her şey, her şeyde mevcuttur. O halde, her birey için bir durumdan başka bir duruma geçişler sonsuzdur. Tüm olgunluklara sahip oluncaya dek her geçmede bir olgunluk kazanmaktadır.

Tanrısal felsefenin kuralları gereğince, insan yok olmaz ve daima kalımlıdır. Çünkü, ruhun kalımlılığı açıktır. Ruh ebedidir, yok olmaz, sonsuzdur. Onun akli kanıtı şudur: İnsan cismani ve manevi olmak üzere iki gerçeğe sahiptir, Cismani gerçek ölümlüdür, fakat manevî gerçek ölümsüzdür. Çünkü yok olmak, bir şekilden başka bir şekle geçmekten ibarettir. Örneğin, bu çiçek kendi şeklinden cansız şekline geçince yokluğu görünür. Fakat yine de yok olmaz. Onun maddesi kalımlıdır, ancak bitki şeklinden cansız şekline geçmiştir. Örneğin, bu otu hayvan yiyince yok olmaz. Onun yokluğu bitkisel şekilden hayvansal şekle geçmekten ibarettir. Tamamen yok olmaz. Ancak şekil değiştirir, ögesi kalımlıdır. İşte budur yok olma anlamı. Örneğin, insan vücudu toprağa dönüşür. Cansız âlemine intikal eder, toprağı yine mevcuttur. O halde, yok olma, bir şekilden başka bir şekle geçmek demektir. Şekiller âleminde aynı anda hiçbir varlık iki şekle sahip olamaz, tek durumdadır. Bir cisim üçgen olduğu sürece dörtgen veya beşgen olamaz. Beşgen veya dörtgen ise üçgen olamaz. Fakat insan ruhu, aynı anda bütün şekillere sahiptir. Şu anda aklınızda hem altıgen, hem beşgen, hem dörtgen hem de üçgen mevcuttur. Şekillerin tümü aynı anda ruhta mevcuttur. Hiçbir şekilden yoksun olmadığı için bir şekilden başka şekle geçmesine gerek kalmaz. Bu yüzden ebedidir, intikali yoktur, daima bütün şekillere sahiptir. Bu kanıt açıktır. Başka bir delil de şudur: İnsan vücudu bazen hasta, bazen sağlam, bazen zayıf, bazen de şişmandır; yani değişik durumlardadır. Fakat ruh, tek bir durumdadır. Vücut zayıflayınca ruh zayıf olmaz. O halde, insanın manevî gerçeği değişikliğe uğramaz. Eğer bir el veya ayak kesilirse ruhta herhangi bir değişiklik meydana gelmez. O halde, yok olma, vücudun değişmesinden ibarettir, ruh ise değişikliğe uğramaz. Bunun için diri ve kalımlıdır. Diğer bir kanıt da şudur:

Ölüm, duyabilme yeteneğinin yokluğundan ibarettir. Uyku halinde vücut duygulara sahip değildir. Göz görmez, kulak işitmez, kokular duyulmaz, dokunum ve tatma yeteneği kalmaz ve tüm güçler işlemez hale gelirler. Beden ölüdür, hiçbir duygusu yoktur. Fakat ruh dolaşmaktadır. Uykuda görür, işitir ve konuşur; onun güçlerinin tümü harekettedir. İnsan sadece bedenden ibaret olsaydı, bu durumda hiçbir harekete sahip olmamalıydı. Aslında ölmüş olacaktı. O halde bu bedende, her şeyin gerçeğine hakim olan ve evrenin sırlarını keşfeden ikinci bir gerçek mevcuttur. Bu gerçek; gözsüz görür, kulaksız işitir, elsiz tutar, kalpsiz duyar. O sonsuz bir gerçektir. Oysa beden sonludur. O halde insanda, değişmeyen, kalımlı olan ve her bir belâdan bağımsız kalan ikinci bir gerçek bulunduğu ispatlandı.

Başka bir husus da şudur: Konuşurken, ben söyledim, ben gittim, diyorsun. Ben böyle söyledim diyen kimdir? O, ikinci gerçektir. Bu işin yapılıp veya yapılmaması gerektiği, fayda veya zarar gibi sonuçlar doğurup doğurmadığı konularında onunla danışılır. İşte bu anda ruhla danışıyorsun. Eğer o, bu işi yap, derse yaparsın; aksi takdirde yapmazsın. O ikinci gerçeğin yürüten, cismani gerçeğin ise yürüten olduğu açıktır. O, lambanın ışığı ve bu onun camıdır. Lambanın camı kırılırsa ışığa bir zarar gelmez ve yanmasına devam eder. İnsan, bu cismani âlemin üst aşamasına gelinceye kadar çeşitli dereceler ve aşamalardan geçer. Böylece olgunluk âlemine erişir. Nihayet, bütün camları bırakıp ışıklar âlemine koşar. Bir zamanlar bu ışık bitkisel camdan ve bir ara da hayvansal camdan parlardı. Şimdi ise insansal lambanın camından görünmektedir. Bunun için eğer bu cam kırılırsa ışık yok olmaz. Bu kanıtlar nakli değil aklidir, inkâr edilemez.

Şimdi konumuza dönelim: Varlık âlemi kendiliğinden var olmamıştır. Yani bu varlık, onu meydana getiren bir Merkezsel Gerçekten pay almaktadır. Örneğin, yerküresi karanlıktır, fakat güneşten gelen ışınlar onu aydınlatır. Çünkü güneş ışıkların merkezidir, evreni ışınları aydınlatır. Evren karanlıktır, fakat ışıklar merkezinden çıkan ışınlar varlıkların tümüne pay vermektedir. Sözü geçen O ışın, Tanrısal Feyzlerdir. En büyük feyz ise Tanrı'nın Kutsal Doğuşlarıdır. Bu Hakikatlerin gerçeği aynı olduğu halde, doğuş yerleri farklıdır. Işık birdir, fakat lambalar değişiklerdir. Her devirde tek olan O Işık, başka başka lambalarda görünür. Işık bölünmez, ancak lambalar çeşitli ve değişiklerdir. O halde, vücut bakımından değişik oldukları halde, gerçek bakımından aynıdırlar. Gerçek ise, çeşitli aynalarda parıldayan tek güneşin görünmesidir. Aynalar çeşitlidir, fakat güneş

SEVGİDEN BİRLİĞE

aynıdır. Işıklar aynı merkezden çıktıkları halde, on iki burç da çeşitlidir. Merkeze bakılırsa hepsi birdir, fakat on iki burca bölünmüştür. Bu on iki burçta bir güneş vardır. Ama bazen koç, bazen arslan, bazen de oğlak burçlarından ve bazen ilkbahar, bazen yaz, bazen de kış noktasından doğmaktadır. Burçlar çeşitli olmakla beraber, güneş aynıdır. Ama güneş akrep burcundan doğduğu zaman ısısı çok şiddetlidir, oysa oğlak burcunda ısısı bu derecede değildir. Tanrısal Kutsal Doğuşların (Peygamberlerin) ayrılıkları da bundan doğmaktadır, fakat gerçekte aynı gerçeğe sahiptirler. O halde insan, hangi noktadan doğarsa doğsun, güneşe tapmalı, burçlara bakmamalıdır. Hangi lambadan parıldarsa parıldasın, insan ışığa tapmalıdır, çünkü lambalar sınırlıdır, fakat ışık sonsuzdur, insanın görüş alanı sonsuz olmalıdır. Eğer sadece lambaya yönelirse, ışık bu lambadan başka bir lambaya geçtiğinde ışıktan yoksun kalır. Fakat ışığa taptığı takdirde hangi lambadan görünürse görünsün ona yönelir.

TEOSOFİSTLERİN TOPLULUĞUNDAKİ KONUŞMA 14 Şubat 1913, Paris

"O'DUR TANRI"

Varlıkların tümüne gerçek gözüyle baktığımızda, gerçekte her varlıkta hayat olduğunu görüyoruz. Geçmiş devirlerde felsefeciler, cansızlarda hayat olmadığını söylerlerdi. Fakat son zamanlarda cansızlarda da hayat bulunduğu derin araştırmalar sonucunda açıklanmıştır. Yeni felsefede de bunun doğruluğunu ispatlayan bilimsel kanıtlar getirilmiştir. Biz özetle, varlıkların hayata sahip olduğunu söyleriz. Fakat her varlığın hayatı onun yeteneğine göredir. Örneğin, cansız âleminde hayat vardır. Fakat çok zayıftır. Ceninin ana rahminde ruhu vardır, ama çok güçsüzdür. Bitki âlemine bakarsanız onda da ruh bulunduğunu ve cansız âlemindekinden daha güçlü olduğunu görürsünüz. Bunun gibi de hayvan âlemindeki hayat, bitkiye nazaran daha fazla belirgindir. İnsan âleminde baktığımızda, insan hayatının sonsuz kuvvet içinde olduğunu görüyoruz. Bunun için insan ne kadar çaba gösterse ruhun gücü o kadar daha kendini gösterir. Yeni doğan çocuk ruh ve algılama yönünden her ne kadar güçsüzse de, erginlik çağına yetişince sonsuz güce erişir ve insanın manevi kuvvetleri sonsuz olgunluğa varır. Böyle bir hayat ve güç hayvan âleminde yoktur. Çünkü insan ruhu her şeyin gerçeğini keşfedendir. Bu endüstriyi icat eder, bilimleri bulur. Doğanın sırlarını keşfeder. Doğuda iken Batının işlerini yönetir. Yerde göksel buluşlarla uğraşır. Bu yüzden sonsuz bir güce sahiptir. Özellikle, Tanrı ile bir bağ kurarsa ve Sonsuz Işıktan faydalanırsa, Gerçeklik Güneşi'nin görünümünden biri olur ve insan âleminin en büyük makamına erişir. İnsan ruhu bu makamda Gerçeklik Güneşini yansıtan bir aynaya benzer. Bunun için böyle bir ruh kuşkusuz ebedi, kalımlı ve devamlıdır. Bütün mükemmellikleri kendinde toplar ve ölümsüzdür. Tanrı bağışlarından biri ve sonsuz ışıkların bir belirtisi olur. Bu makam, Gerçek Verici'den pay alanların makamıdır. Onlarda sonsuz olgunluklar görünür, işte bu, varlığın son aşamasıdır.

Varlıklara başka bir bakışla baktığımız zaman, birey elemanların bileşiminden oluştuklarını görüyoruz. Her bileşimden bir varlık oluşmuştur. Bu bileşim çözülmüşse varlık da yok olur. O halde, varlıkların varoluşu ve yokluğu bileşim ve çözülmeden ibarettir. Bir cismin bireysel elemanları çözülmüşse, bağımsız bireyler başka elemanlarla birleşir ve başka bir varlık oluşur. Bunun için, bireysel elemanların her biri bütün aşamalarda dolaşmaktadır. Bu konu inançla ilgili değildir, duyulur ve apaçıktır. Böylece bireysel elemanların her birinin bütün varlıklarda dolaşmakta olduğu kanıtlandı. Örneğin, şimdi insanda bulunan elemanlar bir zamanlar cansızlardaydı. Cansız aşamasında iken sonsuz sekilerle dolaşmıştır. Her bir olgunluğa erişmiştir. Bunun gibi de, hayvan ve insan âleminde de sonsuz şekillerde dolaşmıştır. Varlıkların şekilleri sonsuz olduğuna göre bireysel elemanların şekilden şekle geçişi de sonsuzdur. Her şekilde bir olgunluk elde eder. O halde bütün varlıklar, bütün varlıklardadır. Bakınız nasıl bir birliktir. Varlığın her bir parçası tümün örneğidir. Bu bilim tarafından kanıtlanmıştır. Varlık âleminde ne büyük bir birlik, hareket ve olgunlaşma mevcuttur. Bu mükemmellikten daha büyüğü olamaz, çünkü her varlık, Tanrı bağışının bir parçasıdır. O halde Tanrı bağışlarının sınırsız ve sonsuz olduğu açıktır. Bu sonsuz evrene baktığımızda, ne büyük ışık kaynaklarını görürsünüz. Bu cisimler de sonsuzdur. Zira bu yıldızların ötesinde başka yıldızlar ve onların ötesinde de başka yıldızlar vardır. Kısacası, âlemlerin sonsuz olduğu bilim tarafından kanıtlanmıştır. Bu Tanrı bağışları maddî olduğu halde sınırsızdır, siz artık ruhani bağışların nasıl olacağını tahmin ediniz. Maddî bağışlar sınırsız olunca, temel olan ruhani bağışlar nasıl sınırlı olabilir? Bu bağış maddî bağıştan büyüktür ve maddî bağış ruhani bağışa nazaran değersizdir. İnsan vücudunun eserleri bir dereceye kadardır, oysa insan ruhunun eserleri sonsuzdur. Yerde iken evrene ait keşifler yapar ve göksel sırları elde eder. İnsanın ruhani gücünün vücuduna oranla ne denli kuvvetli olduğuna dikkat ediniz. Tanrı'nın maddî ve ruhani bağışları sınırsız olduğu halde, yeterli akla sahip olmayanlar, sınırlı olduğunu sanırlar. Bu âlemin on bin yıllık bir düzen olduğunu ve Tanrı bağışının başlangıcının belli olduğunu söylerler. Oysa Tanrı bağışı ezeli ve sınırsızdır. Daima var

SEVGİDEN BİRLİĞE

olmuş ve var olacaktır. Bir başlangıcı yoktur ve sonu da olmayacaktır. Çünkü varlık âlemi tanrısal olgunluklarının doğuş yeridir.

Acaba Tanrı'yı sınırlandırabilir miyiz? Tanrısal gerçek sınırsız olduğu gibi tanrısal bağışlar da sınırsız ve sonsuzdur. Tanrısal bağışlardan biri de, Kutsal Doğuşlar'dır. (Peygamberlerdir). Bunlar, tanrısal bağışların en büyüğü oldukları halde, nasıl sınırlı olabilirler? Maddî bağış sınırsız olunca ruhani bağış nasıl sınırlı olabilir? Damla sınırlı olmadığı halde deniz nasıl sınırlı olabilir? Atom sınırsız olunca güneş nasıl sınırlı olabilir? Maddî âlem sonsuz olduğu halde ruhani âlem nasıl sınırlı ve sonlu olabilir? Bunun için, Tanrı'nın en büyük bağışı nasıl olabilir? Bunun için, Tanrı'nın en büyük bağışı olan kutsal peygamberler ezelden beri vardılar ve sonu olmayan bir sona kadar var olacaklardır. Tanrı bağışını nasıl sınırlandırabiliriz? Tanrı'yı sınırlandırabilirsek, O'nun bağışını da sınırlandırabiliriz.

Her millet daima vaat olunan birini ve her ümmet bir kutsal kişiyi beklediği halde, ne yazık ki, bu beklenen zuhur doğunca ona yönelmediler. Gerçeklik Güneşi'nin doğuşunu bekliyorlardı, fakat O doğunca karanlıkla yetindiler. Örneğin, Museviler Mesih'in (Hz, İsa) zuhurunu bekliyor ve gece gündüz <<Ey Tanrım! Mesih'i zahir et>> diye yalvarıyorlardı. Fakat O Hazret zuhur edince O'ndan uzak kalıp O'nu tanımadılar. Çünkü taklit perdesi onların gözlerini kapatmıştı. O'nu görmediler ve Tanrı çağrısını işitmediler. İki bin yıldır hala bekliyorlar. O halde, zuhur zamanında perdelenmemek için gözümüzü açmalı ve özgür bir düşünceye sahip olmalıyız. Böyle olunca Tanrısal çağrı yükselince O'nu işitebiliriz. Tanrısal cennetten esen kutsal esintileri duyabilmek ve tanrısal ışığı görebilmek için uyanık olalım. O sesleyici tanıyalım. O ruhu arayalım. Yeni bir hayata kavuşalım. Ruhulkudüs esintileriyle dirilelim. Böylelikle evrenin sınırlarına erişelim. İnsanlık âleminin sancağını yükseltelim. Hepimiz Tanrı bağışından pay alalım. Her birimiz dalga gibi olalım; varlık denizine baktığımızda tanrısal denizin yüceliğini görelim, dalgalara bakınca hepsini denizden bilelim. Dalgalar farklı olduğu halde deniz tektir. Varlıkların tümünü tek güneş aydınlatmaktadır. Irk tek olduğu halde varlıklar farklıdır.

Kısacası bu çağ; birlik çağıdır, sevgi çağıdır, genel barış çağıdır, Gerçeklik Güneşi'nin doğuş çağıdır, Tanrı Melekûtu'nun zuhur çağıdır. Bunun için bütün gücümüzle çalışarak bu sonsuz bağışlardan iyice faydalanalım. Bugün insanlık âleminin birliği için her yöünden vasıtaları hazır. Bu da Tanrı'nın teyidinde bir kanıttır. İşte Tanrı teyitlerinden biri olan genel dil de bu Çağa özgedir, yapılmakta olduğunu da görüyoruz. Kuşkusuz, genel dil yanlış anlaşılmalara yol açar. Çünkü bireyler, tüm insanların düşüncelerinden haberdar olurlar. Bu da, insanlık âleminin birliğini yaratacak sebeplerdendir. Bu yüzden bunu yaymak için çaba gösterelim.

Sihhatimin iyi olmamasına rağmen, yine de bu akşam gelip mümkün olduğu kadar konuşmaya çalıştım.

TEOSOFİSTLERİN BÜYÜK TOPLANTISINDAKİ KONUŞMA Perşembe Günü 8 Aralık 1911, Paris

"O'DUR TANRI"

İnsanlık dünyasının en büyük erdemliği Tanrısal hikmettir. Hikmet, her şeyin gerçeğinden kendisinde olduğu gibi haberdar olmaktır. Her şeyin gerçeğini kavramak ve bilmek ancak Tanrısal hikmetle mümkündür. Çünkü bilim iki çeşittir: Zihinde canlandırılarak ve pratik, başka bir deyişle, hayali ve gerçek. Örneğin, biz suyun varlığını biliyoruz, fakat bu sadece zihinde canlandırmadır. Suyu içince gerçeğini anlarız. Bu yüzden bilimin, bir şeyin tasavvuru değil, tam olarak gerçeğini anlamaktan ibaret olduğu söylenir. Eğer insan yiyeceklerin var olduklarını tasavvur ederse bundan hiçbir haz duymaz. Ancak yemekleri yiyince haz duyulur. O zaman tam bir bilimsel gerçekleşme meydana gelir. Örneğin insan, balın dünyada var olduğunu bilir, fakat bu tasavvur yeterli değil ve ağza tatlılık vermez, onu tatmak gerekir. Böylece balın tadı hakkında bilgi edinmiş olur. O halde, hikmet, her şeyin gerçeğinden kendisinde olduğu gibi zihnen ve gerçek olarak haberdar olmaktan ibarettir.

Bunun için Tanrı, insanı bütün gerçekleri kendisinde toplayan bir varlık olarak yaratmıştır. Örneğin varlık aşamaları; cansız, bitki veya hayvan aşamalarından ibarettir. İnsan ise maddesel, bitkisel ve hayvansal olgunlukları kendisinde toplayan seçkin bir türdür. Cansızların olgunlukları maddeseldir. Elemanların bileşimi ve şekillerin gerçekleşmesidir. Bu olgunluk insanda vardır. Bitkisel olgunluk ise büyüme kuvvetidir, o da insanda vardır. Hayvansal olgunluklar duygu gücüdür, bu da insanda vardır. O halde insan, maddesel, bitkiler ve hayvansal olgunlukların tümünü kendisinde toplamış durumdadır. Tanrı vergisi olarak insan, ruh gücü ile de desteklenmektedir. O ruh, insani

SEVGİDEN BİRLİĞE

başka varlıkların en seçkini ve var olanların en onurlusu kılar. İnsan, evrende mevcut bulunan bütün olgunluklara sahiptir. Tanrı bağışlarının doğuş yeridir. Tanrısal olgunluklardan faydalanmaktadır. Çünkü Tanrı'yı onunla övdüğünüz her işin ve özelliğin bir belirtisi insanda mevcuttur. Örneğin, Tanrı görücüdür, diyerek övdüğünüz zaman görme belirtisi insanın gözüdür; eğer gözünüz olmasaydı Tanrı'nın görücülüğünü tasavvur edemezsiniz. Tanrısal olgunluklardan biri işitme, biri var olma, biri irade, biri de kudrettir. Tanrı'yı bu olgunluklarla övüyoruz. Bu olgunlukların her belirtisi insanda vardır. O halde, bu olgunluklar. Tanrı bağışdır. Bunun için insan, varlığın bütün olgunluklarını kendisinde toplayan ve Tanrısal olgunluklardan faydalanan bir varlıktır. İnsanın bütün varlıklara egemen ve üstün oluşu bu sebeptendir. Çünkü büyük ve küçük, bütün varlıklar, doğanın esiridirler. Örneğin, güneş bütün ululuğuyla, deniz ise bütün genişliği ile doğaya esirdir. Göksel büyük cisimlerin tümü doğanın esiridirler ve zerre kadar doğa yasasını aşamazlar. Güneş kendi yörüngesinin merkezinden sapamaz. Yerküresi kendi yörüngesinden dışarı çıkamaz. Bunların tümü doğanın mahkûmudurlar. Fakat insan bunun tersine, doğaya egemendir. Örneğin; doğanın gereği ve yasalarınca insan. havada veya suda değil, toprak üzerinde yaşayan bir varlıktır. Bununla beraber doğa yasasını ortadan kaldırarak havada uçar, yerde olduğu gibi deniz üzerinde dolaşır, deniz altında gemi yüzdürür. Bunlar doğanın genel kanununa aykındır. İnsan, dağı dağıtabilecek güçte olan elektrik gücünü bir lambada hapseder, bütün yükleri onunla taşıtır. Oysa doğa yasası gereğince elektrik gücü özgür ve her şeye galiptir. Ancak insan karşısında mağlup düşer. Böylece insanın doğa yasasını ortadan kaldırılabildiği açıkça görüldü. O halde, varlıkların en onurlusudur, çünkü her şeyi kendisinde toplamıştır.

Materyalistlerin bu noktadan habersiz kalmaları şaşırtıcıdır. Bütün varlıkların doğaya esir olduklarını ve herhangi bir şeyin doğa yasasından dışarı çıkamayacağını kendi öğretilerinde söylerler. Oysa insan, doğa yasasının dışına çıkar. Örneğin, yerde iken evrenin sırlarını keşfeder. Doğa kanunu gereğince görünmeyen alanda ve saklanan sır olanları keşfederek görünür alana getirir. Örneğin; elektrik, fonograf ve fotoğraf eski devirlerde saklı ve gizli sırlardı ve doğanın gereği olarak saklanmalıydı. Fakat tanrısal vergi olan insan aklı, bu saklı sırrı görünmez alandan görünür alana getirmiştir. O halde, bütün varlıklar doğanın esiri olmasına rağmen, insan gerçeği doğaya galiptir. Suphanallah! Doğa, materyalistlerin gücü altında olduğu halde, onlar, doğayı mutlak etkin sayarak ona tapmaktadırlar. Ayrıca, doğada her şeyin varlığının elemanların bileşiminden ve yokluğunun ise çözümlenmesinden ibaret olduğunu delil olarak gösterirler. Örneğin, birtakım elemanların bileşiminden insan var olmuştur. Bu bileşim çözümlenince ve ayrılınca ölüm gerçekleşir. Mademki, her şeyin varlığı bileşimden ve yokluğu çözümlenmeden ibarettir, biricik, güçlü Yaratıcıya ne ihtiyaç vardır, derler. Ancak bileşimin üç çeşit olduğuna hiç dikkat etmiyorlar. Elemanların bileşimi ya rastlantı, ya özün gereği veya Güçlü Diri'nin iradesiyledir.

Eğer elemanların bileşimi rastlantıdır, dersek, nedensiz bir sonucu kabul etmemiz gerekecektir. Bunun yanlışlığı açıkça görünmektedir. Bileşim özün gereği olursa, bu özellik bileşiminden ayrılamaz. Örneğin; isî ateş için özün gereğidir, su için rutubet özün gereğidir. Bu yüzden isî ateşten ve rutubet sudan ayrılamaz. O halde, bu bileşim özün gereği olursa, onun ayrılması ve çözümlenmesi olanaksızdır. Böylece ikinci çeşidin de olmadığı kanıtlandı. Geriye üçüncü çeşit olan elemanların bileşiminin Güçlü Diri'nin iradesiyle oluştuğu konusu kaldı. Elemanların bileşimi bu üç çeşitle sınırlıdır. Böylece varlıkların bir Yaratıcısı olduğu ispatlandı.

İnsanın akıl ve ruhunun var olan şeylerin gerçeğini kavradığı mantıki delillerle güneş gibi apaçıktır. İnsan niçin algılayabilir? Çünkü insanın akli ve ruhu var olan şeyleri çevreleyendir. Fakat bu gücü taşıyan, yani insanın ruhu ve konuşan nefis, her ne kadar son derece etkili ise de onun etkisi sınırlıdır. Örneğin, geçmiş devirlerin bilgin ve filozofların etkileri sınırlı idi. Kendi nefislerini veya az sayıda kişileri eğitebildiler. Fakat Ruhulkuds'un etkisi sonsuz ve bağışları sınırsızdır. İnsan her ne kadar hikmet ve felsefeyi öğrenip derinleşse, gene de Ruhulkuds esintilerine muhtaçtır. Örneğin, Yunanistan'ın en büyük filozofları Platon, Aristoteles, Pithagoras ve Euklides'in etki alanları sınırlı idi. Hikmet ve felsefe gücünün tümüne sahip olmalarına rağmen, kendi canını başkalarının uğruna feda etme aşamasına kimseyi vardi ramadılar. Fakat Ruhulkudsle desteklenen kişiler 6yle bir güce kavuştular ki onun etkisiyle birçok kişi kendini feda olma alanına attı. Görünürde bu kişiler hiçbir bilime sahip değillerdi. İşte bunlardan biri balıkçı Petrus idi. Onun bilgisi, ilmi ve okuma yazması yoktu. Hatta cumartesi tatil günlerinin hesabını bile tutamazdı. Bununla beraber, Ruhulkuds esintileriyle desteklenince, varlık âleminde büyük bir nüfuz ve etkiye sahip oldu. Amaç sudur: İnsan bilim ve felsefe alanında her ne kadar ilerlerse ilerlesin yine de Ruhulkuds esintilerine muhtaçtır. İnsan her ne kadar olgunluğu elde ederse yine de etki alanı sınırlıdır. Dünya kamu düşüncesinde bir hareket yaratsa da bu sınırlı kalır ve herkesi kapsamaz. Fakat Tanısal elçiler, düşünce dünyasında genel hareketler yarattılar ve hayret verici eserler meydana getirdiler.

SEVGİDEN BİRLİĞE

Örneğin, Hz. İbrahim bir taşçının oğlu olmasına rağmen düşünce alanında yeni bir hareket yarattı. Hz. Musa, düşünce dünyasına genel bir hareket getirdi. Hz. İsa, yoksul bir aileden olduğu halde kamu düşünce alanında olağanüstü bir hareket yarattı. Onun nüfuzu dünya temellerini sarstı. Hz. Muhammed'in okuma yazması olmadığı halde kamu düşünceleri üzerinde şaşırtıcı bir etkisi vardır. Arap milletlerini olgunluğun son derecesine ulaştırdı. Hz. Bab, düşünce âleminde genel bir hareket yarattı. O halde, Ruhulkuds esintileriyle desteklenenlerin tam olarak etkili olabildikleri açıklandı. Bu etki o dereceye kadardır ki, dünyayı yenilerler, ebedi yaşamı bağışlarlar, doğu ve batıyı aydınlatırlar. Güçleri ve etkileri sınırsızdır. İki bin yıl geçse bile kalımlıdır. Fakat insan her ne kadar bilgili ve felsefe kurucusu olursa olsun, Ruhulkuds esintileriyle desteklenmedikçe hareketi sinirsizdir.

Tanrısal düşüncelerin hareketi durduğunda, ilahi hikmet ortadan kalktığına, maddecilik egemen olduğunda, kuruntuların karanlığı bastığında ve gerçek saklandığında, işte böyle bir zamanda Hz. Bahauallah İran ufkundan doğdu. Düşünce dünyasına büyük bir hareket verdi. İranlılar, ilahi hikmeti kavrayıp Tanrısal duygulara sahip oldular. Düşünceleri, hareketleri ve davranışları büsbütün değişti. Halkın tümü taklitlerin tutsağı iken, yeni bir ruh kazanıp, yepyeni bir halk oldular. Gerçeklik ışığı parladi.

Kuruntular denizine dalmış olan milletler ve din sahiplerinin tümü Tanrısal dinlerin gerçeğinden haberdar değillerdir. Büyüklerinden ve babalarından duyduklarını kabul ederek uyguluyorlar. Örneğin, Yahudi'nin çocuğu Yahudi olur. Hıristiyan'ın çocuğu Hıristiyan, Budist'inki Budist ve Zerdüşti'ninki Zerdüşti olur. O halde hepsi taklitlerin tutsağıdır ve ecdadının taklitlerine bağlı kalmaktadırlar.

Hz. Bahauallah şöyle buyurdular: Taklit etmek doğru değildir. Gerçek araştırılmalıdır. Bilim ve din el ele yürümeli, birbirinden ayrı olmamalıdır. Akli, bilimi ve tekniği doğrulamayan bir din, babaların ve ecdadın taklidi ve kuruntusudur. Çünkü bilim gerçekten ibarettir. O halde din, bilime uygun olmalıdır, olmazsa kuruntu ve geçersizdir. Din, insanoğlu arasındaki sevgi ve beraberliğe neden olmalı, kalpleri ve ruhları birbirine bağlamalıdır. Eğer din düşmanlığa neden olursa, yokluğu varlığından daha iyidir. Din, insanlık dünyasında olan ayrılıkların birliğe dönüşmesine sebep olmalıdır. Hak olan bir din, kuşkusuz farklı kabileleri birleştirir. Din, insan toplumunun birliğine neden olmazsa, elbette dinsizlik ondan daha iyidir. Din, taassubu ortadan kaldırmalıdır, taassubu yok edemezse o, din değildir. Zira din, Tanrı'ya uymaktan ibarettir. Tanrı; halkın tümünü sever, herkesle barış içindedir, bütün insanlara şefkatlidir. Biz Tanrı'ya uymalıyız, bütün insanları sevmeliyiz ve herkese şefkat göstermeliyiz. O halde ırk, vatan, siyaset ve din taassuplarını bir yana bırakarak gerçeği aramalıyız. Gerçekte bu taassuplar insanoğlu arasındaki ayrılıklara yol açar. Bu taassup, kanların dökülmesine nedendir. Bu taassup, zavallı annelerin yavrularının öldürülmelerindeki ağlama, feryat ve inlemelerine nedendir. Bu taassup, babaların oğulsuz kalmalarına nedendir. Bu taassup, ülkelerin yıkılmalarına nedendir. Bu taassup, dünyanın acı çekmesine neden olmuştur ve olacaktır. Fakat bu taassuplar ortadan kalkarsa, bütün insanlar sonsuz sevgiyle birbirleriyle dost olurlar.

Amaç şudur: Biz Tanrı'ya uymalıyız ve İlahi tedbiri uygulamalıyız. Tanrı, ışık olmamızı istemişken niçin karanlık olalım? Tanrı, bütün kullarını sever, biz niçin sevmeyelim? Tanrı, herkese yaşam ve rızık verir, herkesi korur, çok şefkatlidir, biz niçin şefkatli olmayalım? Ruhulkuds esintilerine uysak kuşkusuz Tanrı bağışı ve vergisi bizi kapsar. Eğer Gerçeklik Güneşinden pay alırsak herkese ışık kaynağı oluruz.

Bu akşam, böyle saygıdeğer kişilerin buldukları bir topluluğa katıldığımdan ve onlarla görüştüğümden çok memnunum. Tanrı'ya övgüler olsun! Yüzler aydın, gönüller temiz, ruhlar Tanrısal müjdelere sevinçli ve amaçlar gerçeği aramaktır. Başarılı olmanızı ve destek bulmanızı Tanrı'dan dilerim ki, ilahi hikmet ve ruhaniyet artsın, varlıkların sırları açığa çıksın ve her yönü Tanrısal bağışlar kaplasın. Böylece ülkeler Tanrısal cennet olur.

PİSKOPOS PASTEUR MONNIER'İN EVİNDEKİ KONUŞMA, 17 ŞUBAT 1913, PARİS

Hz. Abdülbaha (tercümana) buyurdular: Beylerin hal hatırlarını sorunuz.

Piskopos, Tanrı'ya şükürler olsun sıhhatliyiz ve sizin gelmenizden çok sevinçliyiz, dedi.

Buyurdular: Ben de sizleri görmekten çok memnunum ve sevinçliyim.

Söylediler: Biz, Tanrı tarafından olan ve Tanrı Mesajını getiren zatın bu eve onur vermesinden sevinç içindeyiz.

Buyurdular: İşitme duyusu olan her insan, her şeyden Tanrısal sırları duyar ve varlıkların tümü ona ilâhi Mesajı verir.

SEVGİDEN BİRLİĞE

Söylediler: İzin verirseniz bir soru sormak istiyoruz.

Buyurdular: Buyurunuz (pek âlâ).

Söylediler: Biz papazlar grubundan olduğumuzdan «İsa kimdir ve nedir?» onu öğrenmek istiyoruz.

Buyurdular: İncil’de anıldığı gibidir. Fakat biz ibarelerin ve inançların dış görünüşüne bakmayarak açıklamada bulunacağız. Örneğin, Yuhanna İncilinde «Başlangıçta Kelime idi, Kelime Tanrı’nın yanında idi ve Kelime Tanrı idi» diye yazılıdır. Hıristiyanlar, bunu duyar duymaz inanıyorlar. Oysa biz konuyu açıklayarak kimsenin itirazda bulunamayacağı ve aklın kabul ettiği bir şekilde onu yorumlarız. Hıristiyanlar konuyu, Teslis’in (Üçleme’nin) temeli olarak kabul etmişlerdi. Fakat filozoflar Teslis’in olanaksız olduğunu ileri sürerek onlara itiraz ederler. Hıristiyanlar ise her filozofun kabul edebileceği bir yorum ve açıklama yapamıyorlar. Bu konu, sadece inanç ve sözden öteye geçmediğinden filozoflar tarafından kabul edilememektedir. Birin nasıl üç ve üçün nasıl bir olabileceğini ileri sürmektedirler. Biz, bu başlangıcın zamansal olmadığını söyleriz. Çünkü zamansal bir başlangıç olsa, Kelime ezeli değil sonradan yaratılma olur. Kelimeden amaç şudur: Varlık âlemi ve bütün insanlar harflere benziyorlar. Harfin tek başına ve bağımsızca bir anlamı yoktur. Fakat Hz. İsa’nın makamı tam ve bağımsız bir anlamı olan Kelime makamıdır. Bunun için O’na Kelime denir. Tam bir anlamdan maksat ise Tanrısal olgunlukların bağışlarıdır. Çünkü başka kişilerin olgunlukları az ve kendilerinden değil, başkasından alınmadır. Ama Hz. İsa’nın gerçeği, tam ve bağımsız olgunluklara sahiptir. Örneğin, bu lamba ışık veriyor, ay da aydınlatıyor, fakat onların ışıkları kendi özünden değil; başkasından alınmıştır. Oysa Hz. İsa güneş gibidir, ışığı başkasından değil, kendisindedir. Bunun için O’nu Kelime ile yorumlarız. Yani gerçekleri kendisinde buldurmuş ve tüm olgunluklara sahip olmuştur. Bu Kelime’nin zamansal değil, onursal bir başlangıcı vardır. Örneğin, bu kişi herkesten öncedir, dersek, zaman bakımından değil onur ve makam bakımından öncedir, demek isteriz. Bu, Kelime’nin bir başlangıca sahip olduğu anlamına gelmez. Kelime’nin bir başlangıcı ve sonu yoktur. Yani, Hz. İsa’nın vücudunda değil kendisinde görünen olgunluklar Tanrısal olgunluklar idi, aynada görünen güneşin ışıkları gibi. Aynada görünen ışık, ışın ve ısı güneşin olgunluklarıdır. O halde İsa’nın olgunlukları tanrısal bağış ve görünüm idi ve Tanrı’nın yanında olduğu açıktır. Şimdi de o olgunluklar Tanrı’nın yanındadır, O’ndan ayrılmış değildir. Çünkü Tanrı bölünmez. Bölünme eksiklikler ve ezellerin tekrarlanması gerektirecektir, bu ise geçersizdir. Kuşkusuz, Tanrı Hazretleri’nde olgunluklar bölünmemiştir ve birlik makamı vardır. Kısacası, biz bu şekilde açıklama yapıyoruz. Biz sadece «İsa Kelime idi, Tanrı yanında idi ve Kelime Tanrı idi» diyerek üç unsurdan söz etmekle yetinmiyoruz, onun açıklamasını da yapıyoruz.

Soru: Hz. İsa ve Hz. Bahauallah’ın Dinleri arasında ne gibi bağlantılar ve benzerlikler vardır?

Cevapta buyurdular: Tanrısal dinin temeli birdir. Hz. İsa’nın koymuş olduğu ve sonra unutulmuş temeli Hz. Bahauallah yeniledi. Çünkü Tanrısal dinlerin temeli birdir. Yani, her din iki bölüme ayrılmıştır. Esas olan bölüm ahlâka, Tanrı’yı tanımaya, gerçeklere ve anlamlara aittir. Bu ise birdir, asla değişmez. Çünkü gerçektir, gerçek ise değişmez ve başkalaşmaz. Esas olmayan bölümse maddî ilişkilere aittir. Bu her devirde, o devrin gereği olarak değişir. Örneğin, Hz. Musa’nın zamanında Tanrısal dinin aslı ve temeli olan ahlâka, Hz. İsa’nın zamanında da bir değişiklik yapılmadı, sadece dinin ikinci bölümünde değişimler oldu. Zira Hz. Musa’nın zamanında değersiz bir hırsızlık için el kesilirdi. Tevrat’ın yasası gereğince, başkasının gözünü kör edenin gözü kör edilir ve dış kıranın dışı kırılırdı. Bu Musa zamanının gereği idi. Fakat Hz. İsa’nın zamanı bunu gerektirmezdi. Hz. İsa, bu yasayı ortadan kaldırdı. Ayrıca boşanma o dereceye kadar çoğalmıştı ki Hz. İsa onu yasaklamak zorunda kaldı. Hz. Musa zamanının gereği olarak Tevrat’ta on öldürme emri vardır. O zamanda bundan başka bir yasayla güvenlik sağlanamazdı. Çünkü İsrailoğulları Tiye çölünde idiler ve ancak bu sert hükümlerle bağlanmaları ve korunmaları mümkündü. Fakat bunlara Hz. İsa’nın zamanında gerek duyulmadığından, değiştirildi. Farklılıklar bu asıl olmayan bölümden doğar. Bu kurallar önemsiz ve maddî ilişkilere aittir. Tanrısal dinin temeli ise tektir. Bu yüzden Hz. Bahauallah aynı temeli yeniledi. Hz. İsa dininin esas temeli hep ruhani idi. Boşanma ve cumartesi (çalışması haram) günü gibi asıl olmayanların dışında başka bir şey değiştirilmedi. İsa’nın sözlerinin tümü Tanrı’yı tanıma, insanlık âleminin birliği, kalpler arasındaki bağlılıklar ve ruhani duygular gibi konulara aitti. Hz. Bahauallah ise Tanrısal dini n temelini mükemmel bir şekilde kurdu. Din asla değişmez, çünkü gerçektir, gerçek ise başkalaşıp değişmez. Acaba Tanrı birliği, Tanrı’nın tanınması, insanlık âleminin birliği, sevgi ve beraberlik hiç değişir, denilebilir mi? Hayır, asla değişmez, çünkü gerçektir.

Hz. İsa Hz. Bahauallah’ın Tanrı ile irtibatları nasıldır? Diye sordular.

Buyurdular: Hz. İsa, «Baba benim» diye buyurdular. Fakat bunu bilimsel ve mantıki kurallara

SEVGİDEN BİRLİĞE

uygun kılmak gerekir. Eğer uygun olmazsa tam bir güven ve sağlam bir inanç elde edilemez. Yuhanna Mamadani'den ayrı bir kişi olan Yuhanna Femulzehep, birgün deniz kenarında dolaşırken Teslis (Üçleme) üzerinde, birin nasıl üç ve üçün nasıl bir olabileceğini düşünüyordu. Bu konuyu akla uygun kılmak istiyordu. Bu arada deniz kenarında, deniz suyunu kaba doldurmakta olan bir çocuğu gördü. Ona, ne yapıyorsun? Diye sordu. Çocuk, denizi kaba sığdırmaya çalışıyorum, diye cevap verdi. Yuhanna çocuğa, sen ne denli bilgisizsin, deniz böyle bir kaba hiç sığar mı? Dedi. Çocuk ise, senin düşüncen benden daha mantıksızdır, çünkü Teslis gibi bir konuyu küçücük aklına sığdırmaya çalışıyorsun, diyerek cevap verdi. Böylece Yuhanna bu konuyu aklın çözemeyeceğini anladı. Oysa her şey, akıl ve bilime uygun olmalıdır. Böyle olmazsa nasıl kabul edilebilir? Benim açıkladığım bir konu aklınıza uymazsa onu nasıl kabul edersiniz? O halde, her konuyu akıl ve bilime uygun bir şekilde sokmalıyız. Şimdi nasıl «Baba Oğulda» olduğunu tam olarak araştıralım. Bu «Baba» ve «Oğul» konusu bir yorumdur. Hz. İsa'nın gerçeği, Tanrı Güneşi onda görünen bir aynaya benzer. Eğer bu ayna, güneş bendedir, derse kuşkusuz doğrudur. O halde, Hz. İsa da doğru söylemiştir. Burada sayının çoğalmasa söz konusu değildir. Gökteki güneşin ve aynada görünen güneşin her ikisi de birdir, işte konuyu böyle açıklıyoruz. Taklidi bırakıp gerçeği aramak gereklidir. Çünkü Museviler, Mesih'in gelişini bekliyor, gece gündüz ağlayarak «Tanrım Mesih'i gönder» diye yalvarıyorlardı. Fakat taklit eden kimseler oldukları için, Hz. Mesih zahir olunca O'nu inkâr ettiler. Eğer gerçeği arasalardı O'nu çarmıha germez, aksine O'na taparlardı.

Soru: Acaba dinlerin birliği mümkün müdür? Mümkünse nasıl ve ne zaman olacaktır?

Buyurdular: Taklitlerin bir yana bırakılıp kutsal kitapların gerçekleri ortaya çıktığı zaman, birlik meydana gelecektir. Bugün yanlış anlaşılmalarda vardır. Bu yanlış anlaşılmalarda ve taklitler ortadan kalkınca birlik meydana gelecektir. Ben San Francisco'da Yahudilerin Sinagogunda hazır bulunan iki bin Yahudi'nin önünde konuşarak şöyle dedim: Bir konuyu açıklamak istiyorum, ancak sizlerden konunun bitimine kadar dinlemenizi rica ediyorum. Eğer bir itirazınız varsa sonra ediniz, iki bin yıldır sizler ve Hıristiyanlar arasında büyük bir düşmanlık ve ayrılık vardır. Oysa gerçek aransaydı, bu ayrılık bu kadar sürmezdi. Yanlış anlamalardan dolayı, siz, Hz. İsa'yı Hz. Musa'nın düşmanı, Tevrat'ın ve Tevrat şeriatının yok edicisi olarak sanıyorsunuz. Şimdi bu zannınızın gerçeğe uyup uymadığını araştıralım. Gerçeği ararsak, şunu görebiliriz: Hz. İsa zahir olunca, kendinizin de kabul ettiğiniz gibi, Tevrat hükümleri yerine getirilmeyordu. Din ve şeriatın temeli ortadan yok olmuştu. Buhtunnasır gelip bütün Tevrat'ları yaktı. Yahudileri tutukladı, ikinci kez Yunanlı İskender, üçüncü defa da Romalı kumandan Titus, Yahudileri öldürdüler, mallarını yağma ederek çocuklarını tutsak aldılar. Böyle bir zamanda Hz. İsa zahir olunca, ilk olarak; Tevrat Tanrısal kitaptır, Hz. Musa Tanrı Elçisidir, Harun, Süleyman, Davut, İshaya, Zekeriya ve bütün İsrailoğullarının Nebileri gerçektiler, dedi. Tevrat'ı dünyaya yaydı. Bin beş yüz yıl zarfında Tevrat, Filistin'den dışarı çıkmamıştı. Fakat Hz. İsa, O'nu tüm dünyaya yaydı. Hz. İsa olmasaydı kuşkusuz Musa ve Tevrat'ın adı Amerika'ya ulaşamazdı. Yahudiler binbeşyüz yılda ancak bir kez Tevrat'ı tercüme ettiler, oysa Hıristiyanlar altı yüz defa bu işi gerçekleştirdiler. Şimdi insafla düşününüz, acaba Hz. İsa, Hz. Musa'nın arkadaşı mı yoksa sizlerin düşmanı mı idi? Siz, Tevrat'ın hükmünü Hz. İsa'nın ortadan kaldırdığını söylersiniz, ben ise, Tevrat'ı, On Buyruğu ve ahlâk âlemine ait olan konuları yaydığını söylerim. Fakat bir kuruş hırsızlık için elinin kesilmesi, başkasının gözünü kör edenin gözünün kör edilmesi ve dış kıranın dışının kırılması hükümlerini değiştirdi. Acaba bugün bir milyon için hiçbir kimsenin elini kestirmek, bir göz yerine bir gözü kör etmek veya bir diş yerine bir dişi kırmak mümkün müdür? Hazır bulunanlar, hayır, diye cevap verdiler. O halde Hz. İsa, Tevrat'ın hükümlerini altüst etmek istemedi. Ancak gerekli olmayanları kaldırdı, itiraf ettiğiniz gibi, bu hükümler bugün gerekli değildir. Şimdi Hıristiyanlar; Hz. Musa Tanrı peygamberidir, Harun ve İsrailoğullarının Nebileri Tanrı Habercileri idiler ve Tevrat Tanrısal kitaptır, diye söylerler. Bu onların dinine bir zarar getirir mi? Söylediler hayır. O halde siz de İsa'nın «Tanrı Kelimesi» olduğunu söylerseniz aranızda hiçbir ihtilaf kalmaz, dedim. Bu kelime için ikibin yıldır hor gördüğünüz, oysa Hz. Musa'nın Hz. İsa gibi iyi bir dostu yoktu.

Yanlış anlamalar dinler arasındaki ayrılıklara nedendir. Bu yanlış anlamalar ve taklitler ortadan kalkınca birlik meydana gelir. Bugün dinler arasındaki çekişmeler, kelime üzerindedir. Dine inananların tümü, Tanrı ve insan arasında bir aracının bağış veren gerçeğine inanırlar. Museviler bu aracıya Musa, Hıristiyanlar ona İsa, Müslümanlar ona Muhammed, Budist'ler ona Buda ve Zerdüştü'ler ona Zerdüşt derler. Hiçbiri kendi peygamberini görmemiş, ancak adını duymuştur. Fakat gerçekte, herkes Yaratan ve halk arasında aracı olarak mükemmel bir gerçeğin gerekli olduğuna inanır. Kavgaları kelime üzerindedir, yoksa gerçek birdir. Eğer bir Musevi'ye isim vermeden bu aracın ve gerçeğin niteliğini anlatsak doğruluğunu onaylar, ancak adının Hz. Musa olduğunu söyler. Bu nitelikleri kime anlatsak, kendi peygamberine ait olduğunu söyler ve isim üzerinde kavga eder.

SEVGİDEN BİRLİĞE

Oysa gerçeğe ve manaya herkes inanmış ve onda birleşmiştir. Musevi Hz. İsa'ya inanmış, fakat bundan haberi yoktur ve bir isim üzerinde kavga eder.

Kılsacası, kaç bin yıldır insanoğlu arasında çekişme, kavga, kan dökücülük vardır. Şimdi artık yeterlidir. Din; sevgi, kardeşlik, birlik ve beraberliğe yol açmalıdır. Din, düşmanlığa sebep olursa dinsizlik daha iyidir. Çünkü faydası yoktur ve ters sonuç yaratır. Tanrı, insanlar arasında sevgiye ve kardeşliğe sebep olsun diye dinleri göndermiştir. Hz. İsa, halk ona «Tanrı Kelimesi» dir demesi için kendi canını feda etmedi. Gerçekte O, dünyanın ebedi yaşamı için kendi canını feda etmiştir. Bu yüzden İnsanoğlunun (Hz. İsa) insanlığa yaşam vermek için geldiğini buyurdu. Fakat bu temel unutuldu, taklitler meydana çıktı. Baba, Oğul ve Ruhulkudüs kelimeleri yayıldı ve ün kazandı. Böylece esas temel unutuldu. Hz. İsa şöyle buyurdu : «Biri yanağınıza bir tokat attığı zaman yüzünüzün öbür tarafını da ona çeviriniz». Bunun Balkan olaylarıyla ne ilgisi vardır? Bunun Katolik ve Protestan arasındaki kavgalarla ne ilgisi vardır? Tarihe başvurulduğunda sözü geçen olayda dokuzyüzbin kişinin öldürüldüğü görülür. Bu olayların Hz. İsa'nın Petrus'a söylediği «Kılıcını kınına sok» sözüyle ne ilgisi vardır? O halde, biz Tanrısal dinin temeline inanmalıyız, böyle olunca ayrılık kalmaz.

Sordular: Acaba yeni bir dini mi yaymak istiyorsunuz?

Buyurdular: Gayemiz Tanrısal dinlerin temelini taklitlerden kurtarmaktadır. Zira Gerçeklik Güneşi'ni kara bulutlar kaplamıştır. Bu bulutlardan çıkmasını, dünya ufuklarını aydınlatmasını, bu kirliliğin dağılmasını ve Gerçeklik Güneşi'nin ışığının herkese parlamasını arzularız, çünkü bu Güneşin bir başlangıcı ve sonu yoktur.

(Sonra kalktılar) Söylediler: Bizim umudumuz böyle bir barışın, birlik ve beraberliğin kurulmasıdır. Sizlerle birlik ve beraberlik içinde olmamızı temenni ederiz.

Buyurdular: Aramızda sonsuz birliğin meydana gelmesini ümit ederim, öyle bir birlik ki, hiçbir zaman ayrılık olmasın.

Başka bir odada birkaç papaz ve profesör, Hz. Abdülbaha'nın hareketinden önce huzura müşerref oldular ve kendilerini tanıtarak şöyle dediler: Sizin mübarek konuşmalarınız için şükranlarımızı belirtmek isteriz. Gerçekten etkili idi ve herkesin sevincine neden oldu. Bizim ümidimiz de genel barış ve birliktir.

Buyurdular: Tanrı'ya övgüler olsun, gayemiz ve ümidimiz birdir, fakat bu gayelerin gerçekleşmesi için çaba göstermeliyiz.

Söylediler: Dinler Kurultayı Temmuz ayında Paris'te toplanacaktır. Onların davetini kabul edip teşrif etmenizi rica ediyoruz.

Buyurdular: Hayfa'dan ayrılışım iki yılı bulmuştur. Artık dönmem gerekir. Kırk yıl hapisten sonra iki yıldır devamlı olarak yolculuk yapıyordum. Gücüm azalmıştır, konuşamıyorum.

Söylediler: Dinler Kurultayında okunmak üzere bir söylevin yazılması için mübarek huzuruza Kurultay tarafından bir kâğıdın verilmesi isteniyor.

Buyurdular: Pek iyi.

BAYAN ve BAY MOORS İÇİN YAPILAN KONUŞMA 13 Mart 1913, Paris

"O'DUR TANRI"

Hoş geldiniz! Ben kitabınızı görünce sevindim. Eski eserleri derleyip topladığınız için sizi görüp teşekkür etmek istiyordum. Sizin doğudan haberiniz vardır. Doğu ufku ne dereceye kadar bilgisizlik karanlığının bastığını bilmektesiniz. Doğudaki din ve mezhepler sonsuz düşmanlık ve kavga içinde idiler. O dereceye kadar ki, Yahudiler yağmurlu günde evden dışarı çıkamazlardı. Çünkü başkaları, ıslakken onlara dokunmaz ve onları pis sayarlardı. Doğu milletleri birbirlerinin kanını dökmeyi mubah bilirdiler, işte böyle bir devirde Hz. Bahauallah doğu ufkundan güneş gibi doğdu.

İlk olarak insanlık âleminin birliğini ilan etti. O şöyle buyurdu: Herkes Tanrı'nın koyunu ve Tanrı ise gerçek çobandır. O, herkese şefkatli ve rızık vericidir, herkesi besler. O, insanları sevmese onlara şefkatli davranmaz, onları yaratmaz ve onlara rızık vermezdi.

Hz. Bahauallah'ın ikinci ilkesi gerçeği aramaktır. Din sahipleri gerçeği ararlarsa birleşirler. Çünkü gerçek birdir ve birden fazla olamaz. Bunun tersine, taklitler çeşitli oldukları için insanlar taklitlere uydukları sürece ayrılık ve kavga içinde kalırlar.

SEVGİDEN BİRLİĞE

Üçüncüsü: Din, insanlar arasındaki sevgi ve kardeşliğe neden olmalıdır. Eğer din, çekişme ve kavgaya neden olursa, dinsizlik daha iyidir. Zira din ilaç gibidir, eğer ilaç hastalığa yol açarsa, ilacın terk edilmesi daha iyidir. Tanrı, dinleri ayrılık ve düşmanlık için değil, kalpler arasındaki bağlılık, sevgi ve kardeşlik için göndermiştir.

Dördüncüsü: Din, bilim ve akla uygun olmalıdır. Dinsel konulardan biri bilim ve akla uymazsa kuruntudur.

Hz. Bahauallah, bunun gibi birçok ilkeler getirdi. Fakat O'na dinsiz dediler, mallarını yağma ettiler, O'nu hapsedip işkence yaptılar. Nihayet İran'dan Bağdat'a sürdüler. Bağdat'tan İstanbul'a, İstanbul'dan Edirne'ye sürgün ettiler. Fakat bu zorluklara rağmen O'nun ışığının daha parlak ve buyruğunun daha güçlü olmasına tanık oldular. En sonunda Hz. Bahauallah'ı Akkâ zindanına gönderdiler. Fakat Hz. Bahauallah, zincir altında Tanrı buyruğunu yükseltti ve öğretilerini bütün ülkelere yaydı. Hapiste olduğu halde barış ve kardeşliği desteklediler. Elli yıl önce genel barış konusunu ilan etti. İran Şahına şöyle yazdı: «Benim hapisteki sıkıntım ve gördüğüm zulümler, senin ise saltanatın ve yüceliğin kalıcı değildir. Rahatın zahmete dönüşecektir.» Bu levih (yazı) Hindistan'da basıldı ve şimdi de mevcuttur.

Kısacası, bu öğretilerin ışığında çeşitli doğu ümmetleri birleştirdi. Çok sayıda Musevi, Zerdüştî, Hıristiyan ve Müslüman arasında tam bir kardeşlik kuruldu ve birbirleriyle sonsuz birlik ve beraberlik içinde yaşamaya başladılar. Onların topluluğuna biri girerse, kimin Musevi, kimin Zerdüştî, kimin Hıristiyan ve kimin Müslüman olduğunu anlayamaz. Sanki hepsi bir aile ve bir soydan gelen kardeşlerdir.

Bayan ve Bay Boors şöyle söylediler: Bu Emir (din) hakkında çok bilgimiz vardır. Bu din, doğudan doğan ve barışa neden olacak bir ışıktır.

Cevapta buyurdular: Evet, inşallah dünya bu öğretilerle rahata kavuşur. Bu insanlar nice belâlar çektiler. Ne kadar anneler oğulsuz ve çocuklar babasız kaldılar. Bütün bu savaş ve kavgalar, taassuplar yüzündendir. Arkadaşımın biri şöyle diyordu: Doğuda son derece bayındır altı köyüm vardı, şimdi bunların yıkılıp altüst oldukları haberini aldım.

Söylediler: Bu Emir'de (din'de) herkesin ilgisini toplayan, birliğe ve barışa neden olan bir ruhani güç vardır. Aslında, barış için toplanan kurullar çoktur, fakat hepsi faydasız ve etkili değildirler.

Buyurdular: Evet, insanlık dünyasındaki birlik ve barış, ya aynı ülkeden olma özelliğiyle bir toplumu birbirlerine yaklaştıran yurttaşlık bağlarıyla oluşur. Veyahut ırk ve siyasetten bu bağlılık doğar. Fakat bunların hiçbiri yeterli değildir. Aynı ülkeden oldukları halde birbirleriyle savaşan ve kavga eden kimseler pek çoktur. Ayrıca herkes kendi ülkesini sever, ancak bu sevginin düşmanlığa yol açtığı görülmüştür. Bunun gibi, ırksal ve siyasal bağlılıklar da kavimlerin çıkar ayrılıklarına nedendir. Bu da, genel barış ve birliğe sebep olamaz. O halde böyle bir barış ve birliğin doğması için Tanrısal bir güce gerek vardır.

«Ahlâksız kişilere nasıl davranılmalıdır» diye sordular.

Cevapta buyurdular: Tanrısal güç ahlâkı düzeltir. Yolcuları soyan Kafkasyalı bir şâhıs vardı, çok kimseyi öldürmüştü. Bahai olunca, o kadar uysal oldu ki ona ateş edilince karşılık bile vermedi. O denli yırtıcı olan kişi böyle uysal bir insan oldu. O halde insanların kendi şahsiyetini bulabilmeleri için toplumun ahlâkı düzeltilmelidir. Bu iş ise sadece tanrısal güçle sağlanabilir.

Hangi ülkelerde daha fazla Bahai vardır?» diye sordular.

Buyurdular: İran'da Bahailer daha fazladır ve bu din orada yerleşmiştir, Amerika'da da her gruptan Bahailer vardır.

Söylediler: Tanrı'ya övgüler olsun ki bu çağda her milletten genel barışı arzulayan yetenekli kimseler vardır. Onlar, biz Hıristiyanız veya Müslümanız, demeyerek yalnızca kardeşliği istiyorlar. Ancak dini konulardan uzaklaşmışlardır.

Buyurdular: Evet; bu çağ, gerçeklik çağıdır. Dünyada her yönde olağanüstü ilerlemeler görünmektedir. Ama insanların dini bırakmalarının nedeni, eski dinlerin etki ve nüfuzunun kaybolmasıdır. Eski dinler, meyvesiz ağaca ve içsiz çekirdeğe benzerler. Dikkat ediniz, Hz. İsa «Eğer biri size kötülük ederse ona iyilik yapınız» diye buyurmuştur. Fakat şimdi Hz. İsa'nın ümmeti, gece gündüz savaş halindedir, adını da kutsal savaş koymuşlardır. Bu işin tanrısal öğretilerle ne ilgisi vardır? Oysa Hz. İsa çarmıha gerilmeyi kabul ederken, kendi katilleri için şifa dilemiştir.

SEVGİDEN BİRLİĞE

Sordular: Siz Hz. İsa'yı nasıl tanımlıyorsunuz?

Buyurdular: Biz, İncil'de olduğu gibi, Hz. İsa'yı Tanrı Kelimesi olarak biliyoruz. Ancak konuya açıklık getirilmelidir. Biz, bütün peygamberleri kabul ediyoruz. Hz. Musa, Hz. İbrahim, Hz. Muhammed ve diğer bütün peygamberleri Tanrı Elçisi olarak biliyoruz. Bütün ümmetleri barıştırmak istiyoruz. Yanlış anlamalar yüzünden bin üç yüz senedir Hıristiyanlar ve Müslümanlar arasında savaş ve kavgalar sürüyor. Bu yanlış anlamalar ortadan kaldırılırsa birbirleri ile kardeş olurlar.

Söylediler: Hz. İsa'nın öğretileri sırf ruhani idi, oysa İslâm'da savaş vardı.

Buyurdular: Onun açıklaması şöyledir: Hz. Muhammed on üç yıl Mekke'de idi. Daima zahmet ve sıkıntı içinde idi. Düşmanları O'na eziyet ediyorlardı. Sahabeleri kaçtı, bazıları ise tutsak oldular. Kendisini de öldürmek istediler. Bunun için hicret (göç) etti. Fakat O'na karşı çıkanlar bir ordu ile Hz. Muhammed'e saldırdılar, erkekleri öldürüp kadınları tutsak etme arzusunda idiler. Hz. Muhammed savunma emri verdi. İşte bu idi İslâm savaşının temeli. Her ne kadar bu savunma da onları hezimete uğrattı ise de, gene dönüp O Hazrete saldırdılar. Zira savaşa ve kan dökücülüğe alışmışlardı. Savaşmayı, insan öldürmeyi, mal yağma etmeyi, kadınları ve çocukları tutsak almayı övünç sebebi sayıyorlardı. Ayrıca İslâm'da savunma ve öldürme hükmü Kitap Ehli için değil, Tanrı'ya ortak koşan kan dökücü Araplar için idi. Fakat Kur'an'da Kitap Ehli ve İsa hakkında İncil'de asla eşine rastlanmayan övgüler yazılmıştır. Şöyle buyrulmuştur: Meryem'in bir öğreticisi yoktu. Daima Kudüs'te (Kuds'ul Akdas'ta) idi, gökten ona yiyecek inerdi ve Hz. İsa doğar doğmaz konuştu. Ayrıca, Hıristiyanlar arkadaşınızdır, diye açıkça Kur'an'da yazılıdır. Her ne ise, siz fanatik ruhani liderlerin sözüne kulak vermeyiniz. Çünkü onların taklitleri fesada neden olmuştur. Oysa Kur'an'da sonsuz övgüler yazılmış ve mevcuttur.

Hz. Musa, iyi ahlâk, olgunluklara ve büyük ilerlemelere sebep olacak meyveler veren bir ağaç dikti. O ağaç ise Tanrı buyruğu ve dini idi. Fakat yaşlanınca meyve vermez oldu. Hz. İsa gelip aynı ağaçtan bir dal dikti. Bu da temiz meyveler verdi. Bunun gibi de, başka peygamberler. Fakat, bugün tanrısal dinlerin temeli bırakılmış ve hepsi meyvesiz kalmışlardır. Ümmetlerin elinde taklitlerden başka bir şey mevcut değildi. Hz. Bahauallah, yeniden barış ve insanlık âleminin birliği meyvesi veren bir ağaç dikti.

Söylediler: İşte bu, güvene nedendir ve güvenin eserlerinden biri de ölüm anındaki rahatlaktır. Biz, ölüm yatağında iken acı çeken Hıristiyanları çok gördük.

Buyurdular: Evet (doğrudur). Ruhani insan korkmaz, varlık âleminde yokluk olmadığını bilir, Bahailer kılıç altında iken gülüyor, kendi katillerine tatlı ikram ederek şöyle söylüyorlardı: Sizler, bizim mutluluğumuza ve Tanrı'ya yakın olmamıza sebep oldunuz, sizler için tanrısal bağış arzuluyoruz.

Her ne ise, Melekûti bir kitap yazmanı ümit ederim.

Söylediler: Çaba göstereceğiz. Teyid ve yardım rica ederiz.

Buyurdular: Konuşmaya başladığımız an teyid gelir. Hz. İsa şöyle buyuruyor : «Konuşmaya başlayınca ne söylenmesi gereklidir, diye düşünmeyiniz, Ruhulkudüs sizi konuşturur» Bunun için umuyorum ki Tanrı'nın teyidi üzerinize olsun. Asla sizi unutmam, inşallah Tanrısal Melekûtun vefalı hizmetçisi olursunuz. Ve ikiniz birlikte tanrısal Alemde sonsuza dek kalıcı olacak bir kitap yazarsınız.

Hz. Abdülbaha'nın İsviçre'ye teşrif etmeleri için zaman ayırmasını rica ettiler.

Buyurdular: İmkânsızdır, iki buçuk senedir yolculuk yapmaktayım, erken dönmem gerekir.

HAYFA'DAKİ KONUŞMA 23 Aralık 1913

"O'DUR TANRI"

Hoş geldiniz, safa getirdiniz! Ahbapları iki grup yapalım, demiştim, fakat yine de yer azdır. Topluluğumuzu Tanrı çoğaltsın ve kutlu etsin. Avrupa ve Amerika'da Emir'in nasıl ilerleyeceğini düşünenlerin şaşkınlığını görünce onlarla bazen şaka ederdim.

İran'ın ileri gelenleri şöyle düşünüyorlardı : Dünya artık değişti. Dinin etkisi artık yok olmaktadır. Onların bu düşüncesini bildiğimden, sırasında şu konulara da değiniyordum; Hz. İsa'yı çarmıha geldikleri zaman on iki talebesi vardı. Onlardan biri O'nu üç kez inkâr etti. Öbürü de az bir para için O'nu sattı. Bununla beraber yüce dini şimdi ne kadar önem kazanmıştır. Ama Hz. Bahauallah'ın vefatının anında en az binlerce kişi kendi canlarını feda etmeye hazır idiler. Sahip olduğunuz bu düşünceler, o devirlerde de vardı. Hatta Hz. İsa'ya o dereceye kadar önem

SEVGİDEN BİRLİĞE

vermemişlerdir ki, bugün nerede gömülü olduğu dahi belli değildir, işte ilgisizliğin en kötü örneği. Üç yıl sonra Saint Helena Kutsal Topraklara gidince bazı şahıslar kendi çıkarları için onun yanına gidip, biz burayı kazdık Hz. İsa'yı ve çarmıhı bulduk, diye söylediler, işte Hz. İsa'nın türbesinin esası budur. Meryem ve diğer Havarilerin mezarlarının yeri de belli değildir. Bulus ve Petrus'un mezarının Katoliklerce Roma'da, Ortodokslarca ise Antakya'da olduğu söylenir. İsa'ya o devirde önem verilmediği, devrin filozoflarından bir tarafından Hz. İsa'ya karşı yazılan kitabından anlaşılır. Bu kitapta, İsa diye asla bir kişi bulunmadığı, bunu Petrus ve Pulus'un yarattığı ve bu iki kişi, suçlunun birini Kudüs'te astıktan sonra, kendi menfaatleri için onu İsa yaptılar diye yazılıdır. Allah'a övgüler olsun ki, Hz. Bahau'llah'ın buyruğu dünyada ün saldı ve ona inananlar da en güzel kanıt olarak mevcutturlar.

İranlılar İran'ın ne olacağını soruyorlardı. Ben bu gidişatın yokluğa neden olacağını söyledim. Bu ihtilaflar, biri demokrat ve biri liberal, diye kendini tanıtan bu çeşitli partiler İran'ın mahvına ve zor duruma düşmesine neden olacaktır.

Geleceğinin nasıl olacağını sordular. Ben, İran'ın geleceğini bir örnekle size anlatırım, siz artık kendiniz kıyaslayınız, dedim. Bu kanıt tamamen yeterlidir. Mekke, taşlardan oluşan bir yer ve ziraata elverişsiz bir bölgedir. Orada asla bitki yetişmez. O ülke kumsal bir çöldür ve ısı çok yüksektir. Bayındır olmasına olanak yoktur. Böyle taşlık ve kumsal bir bölgede ne yetişebilir? Fakat, Hz. Muhammed'in vatanı olduğundan bu taşlarla dolu olan yer dünyanın kiblesi oldu. Bugün bütün dünya ona yönelerek secde ediyor. Artık bundan İran'ın geleceğinin ne olacağını anlayınız. Bu bir örnektir. Taşlık yer, Hz. Muhammed'in vatanı olması nedeniyle dünyanın kiblesi oldu. Fakat İran yemyeşildir, hoş kokulu çiçekler, tertemiz hava ve güzel suyu vardır, bundan ne olacağını siz kıyaslayınız. Bu örnek yeterli bir ölçektir.

PARIS'DEKİ KONUŞMA 2 Kasım 1911

"O'DUR TANRI"

Ben Avrupa ve Paris'e geldiğimde Avrupa'da maddî uygarlığın son derecede ilerlediğini fakat ruhaniyetin etki ve nüfuzunun, olması gerektiği gibi, olmadığını gördüm. Bunun için bu akşam ruh konusunda bir konuşma yapmayı gerekli buldum.

Ruh, bütün varlıklara ışık saçan ve evrenin tümüne pay ve fayda sağlayan, tanrısal bağıttır. Güneş nasıl bütün yerdeki varlıklara ışık saçarsa, ruh da öyledir. Zira yerküresinde var olan şeylerin tümü güneşin bağıtıyla olgunlaşır ve ondan ışık ile ışın alır. Fakat bu ışınlar her aşamada, o aşamanın gerektirdiği gibi belirmektedir. Güneşin ışınlarının, kayasal cisimlerde başka, saydam cisimlerde ise bambaşka bir belirti ve görünümü vardır. Güneş, bir olduğu halde onun belirtisi cisimlerde çeşitlidir. Bunun gibi ruh varlığın çeşitli aşamalarında o aşamanın gerektirdiği gibi görünmektedir. Cansızlar âleminde bireysel parçacıkların toplanmasına neden olan bir çekim gücü vardır, bu cansızın yaşamıdır. Çünkü cansız da kendi aşamasında yaşamaktadır. Bitki âleminde büyüme gücü bitkinin ruhudur. Hayvan âleminde ise duygu kuvveti hayvansal ruhtur. Bu elementlerin bileşiminden ve bir araya gelmelerinden elde edilir. Aslında elementlerin bir araya gelmesi, bileşiminin gereğindedir. İnsan ise öğelerin bileşiminden doğar. Fakat akıl ve konuşma gücü ile süslenen bir nitelik taşır. Akıl gücü ve konuşan nefisten ibaret olan insan ruhu, her şeyi çevreleyendir. Her şeyi keşfeder ve kavrar, işte bunun içindir ki, varlıkların sırlarını görünmez alandan görünür alana getirir. O, bütün endüstriyi, bilimleri ve teknikleri görünmez alandan görünür alana getiren bir güçtür. Bu kuvvet her ne kadar duyulmaz ve görünür duygularla görünmezse de, iç duygularla duyulur. Fakat ruhanilerin deyiminde kullanılan ruhtan maksat bu ruh değildir. Gaye ebedî ruhtur. O iman yaşamıdır, o ruh, Hz. İsa'nın, onunla insanın vaftiz edilmesi gerektiğini ve o ruh ile vaftiz olunmayınca Tanrı Melekûtuna girilemeyeceğini, söylediği bir ruhtur. Ayrıca İncil'de şöyle buyuruyor : «Cesetten doğan kimse, ceset ve ruhtan doğan, ruhtur». Başka yerde de şöyle buyuruyorlar : «Birakın ölüleri ölüler gömsün». Zira Tanrı'ya inanan kimseler her ne kadar insan ruhuna sahip iseler de, gerçek iman ruhundan yoksundurlar. Bunun için ölü gibidirler. Dünyevi yaşama sahip olmalarına rağmen Melekûti yaşamdan yoksundurlar. Peygamberler, bu insanî ruhu Melekûti ruhla diriltmek için gelmişlerdir. Bu ruh, insanlık âleminin birliğine nedendir. Bu ruh, ebedî yaşama sebeptir. Bu ruh, sonsuz mutluluğa, Tanrı Melekûtuna girmeye, dünyevi insanı, ruhanî insana dönüştürmeye nedendir. Bu ruh, yersel insanı göksel yapar. Bu ruh, karanlığı aydınlığa dönüştürür. Bu ruh, Ruhulkudüs esintileri ile desteklenince etken olur ve dünyayı diriltir. Bilgisizleri bilgiliye karanlığı aydınlığa, insanlık âlemini göksel âleme dönüştürür. Tanrısal öğretilerin gerçekleştirilmesini sağlar. Tanrı dinini yayar. Gökten inen tanrısal Ruhulkudüs'ü destekler. Tanrısal Doğuşların tümü bu ruh ile desteklendikleri için aynadırlar. Bu ruha göre, öğretilerin gerçekleri birdir. Zira Ruhulkudüs birdir. Böylece insan her ne

SEVGİDEN BİRLİĞE

kadar maddî şeylerde ilerlerse ilerlesin, ebedi bağıştan, yani iman ruhundan yoksun oldukça, ancak hayvansal aşamada ilerlemiş olur. Ona ise insan denilmez. Çünkü insan Tanrı'nın örneğidir. Bu konu ile ilgili Tevrat'ta şöyle buyrulmuştur: «Biz Kendi şekil ve Örneğimiz gibi bir insan yarattık.» O halde, gerçek insanın Tanrı ile aynı şekil ve örnekte olduğu, yani tanrısal olgunlukların tümünden faydalandığı açıkça kanıtlandı. Bu insan aynaya, tanrısal bağışlar ise güneşin ışınlarına benzer. Tanrısal Olgunlukların yani yüce isim ve sıfatların tümü bu aynada belirmiştir. Güneş, nasıl maddî âlemin ışık merkezi ise, böyle bir kimse de ruhaniyet âleminin merkezidir. Bu kutsal kişi gönüllere yaşam esintisi verir. Yani insanları ruhani yapar ve böylece ruhun bağışları kalplerde belirir. Böyle mübarek kişiler insanlığın en büyük öğretmeni ve varlıkların en üstünüdürler. İki bin yıl önce zahir olmuş veya üç bin yıl öncede yaşamış olanların eserlerinin bu günde mevcut olduğunu görüyorsunuz. Cisimler dünyasında görünmedikleri halde Melekût alanında mevcutturlar. Bu yüzden eserleri görünmekte ve ışıkları parlamaktadır. Zira yok olan bir şeyin eseri de olamaz. O halde eserin, var olmanın sonuçlarından olduğu açıktır. Mevcut olmayan şeyin eseri nasıl görünebilir? Mükemmel varlıklarda kalımlı olan ve apaçık görünen bu eserler, onların varlığına kanıttır. Onlar, Melekûti yaşama ve tanrısal olgunluklara sahiptirler. O halde biz hepimiz ruhani, aydın, göksel ve tanrısal olmalıyız. Maddî şeyler âleminde her ne kadar ilerlersek ilerleyelim, ruhani gelişmeleri ona eklemedikçe yine de eksik kalırız. Beden sonsuz güzellikte de olsa, ruhtan yoksun kalınca ne faydası vardır? İnsan maddiyatta her ne kadar ilerlerse ilerlesin, Melekûti ruhtan yoksun oldukça ne sonuç doğurabilir? Bu kristal her ne kadar güzel ve saydam ise de eğer ışiksiz kalırsa ne faydası vardır? Bu ağaç bütün güzelliğiyle meyvesiz olursa ancak yakacak olur. Beşer, insan olmasına rağmen tanrısal ruhtan yoksun oldukça ona insan denilmez. Ancak mükemmel bir hayvan olur. İngiliz filozofu Darwin'in, insan maymunun soyundandır, dediği gibi.

Ben, sizlerden çok memnunum, çünkü sizlerde ruhani duygular görüyorum, dirisiniz, hareketlisiniz, donmuş değilsiniz, Tanrı'dan ümidi kesmiş değilsiniz, tanrısal bağışları beklemektesiniz. Umuyorum. Tanrı'nın dileği ile her biriniz ufukları aydınlatmak üzere Melekûti ışıkla parlayan birer lamba olasınız.

L'ALLIANCE SPIRİTUALİSTE TOPLULUĞUNA YAPILAN KONUŞMA 9 Kasım 1911, Paris

"O'DUR TANRI"

Başkanın konuşmaları ve candan olan duyguları için sonsuz memnunluğumu belirtmek isterim. Paris'te böyle ruhani bir toplantıda hazır bulunduğumdan, Tanrı'ya şükranlarımı sunarım. Bu anda, bu toplantının alanına gerçeklik gözü ile baksak, ruhla doludur ve göksel bağışlar kapsamıştır, Ruhulkuds'un teyidi görülür. Tanrı'ya övgüler olsun ki bu kalpler ruhani duygulara sahiptir. Onlarda ruhun belirtileri görünmektedir. Ruh denize ve bu topluluk onun dalgalarına benzer. Dalgalar çeşitli olduğu halde aynı denizden doğar. Görünürdeki farklı şekiller ve görünüşlerine rağmen ruhun birliği kendisini gösterir.

Bütün peygamberler ve Tanrısal Mukaddes Doğuşlar insanoğlunun terbiyesi, insanlık âlemi birliğinin doğması, dalgaların önemini azaltmak ve ancak denizin değerini artırmak için gelmişlerdir. Çünkü ruh denize ve cisimler dalgalara benzer. İncil'de Yeruşalim'in gökten ineceği buyrulmuştur. Başkanın da söylediği gibi, bu göksel Yeruşalim taş, kireç ve çamurdan değildir. O ruh gücü ile insanlar arasında görünen Tanrısal Öğretilerdir, Tanrısal Öğretiler unutulup ve göksel Yeruşalim'in aydınlığından bir eser kalmadığından, Hz. Bahauallah Doğu'dan zahir oldu. Tanrısal Öğretilerden ibaret olan gök sel Yeruşalim, İran ve başka bölgelerde belirdi. Göksel Yeruşalim'in gökten inen Tanrısal Öğretiler olduğu açıktır. Bu Yeruşalim her ne kadar harap oldu ise de bu gün yeniden kuruldu. Maddî ve cismani güçler egemen olmuştu. Şimdi ise Doğu'da ruhani güçler egemendir. Tanrı'ya şükürler olsun ki, Paris'te ruhun esintileri ile diri olan değerli bir topluluk görüyorum. İnsan bedenle değil, ruhla insandır. Zira insan beden yönünden hayvanla ortaktır. Fakat ruh ile hayvandan üstündür,

Bakınız; güneşin ışınları yeri aydınlattığı gibi ruh da cisimleri aydınlatır. İnsanı göksel yapan ruhtur. İn sana Ruhulkuds esintilerinden pay veren yine ruhtur. Her şeyin gerçeğini keşfeden ruhtur. Bu kadar eserleri yaratan ruhtur. Bilimleri meydana getiren ruhtur. Ebedi yaşamı bağışlayan ruhtur. Çeşitli milletleri birleştiren ruhtur. Doğu ve Batı'yı bir araya getiren ruhtur. İnsanlık âlemini Rab Âlemine çeviren yine ruhtur. Bunun için, ruh gücünden faydalanan kimseler âlemin yaşamasına sebeptirler. Tanrı'ya şükürler olsun ki, sizler ruh âlemin den pay almaktasınız. Kuşkusuz ruhaniyetin kurucusu olan Hz. Bahauallah'ın Öğretilerinden memnun ve sevinçlisiniz. Çünkü Bahauallah'ın Öğretileri sırf ruhanidir.

Birincisi gerçeğin aranmasıdır. Gerçeğin aranması ruhun zuhuruna nedendir. Zira ruh, duygu

SEVGİDEN BİRLİĞE

güçleri ile duyulmaz, ancak iç kuvvetlerle belirlenir ve aşikâr olur. İnsanın vücudu duyulur olduğu halde, ruhu gizli ve vücuda egemendir. Ruhun iki türlü etki alanı vardır. Birincisi aletler ve aygıtlar aracılığıyla olandır. Yani gözle görür, kulakla işitir, dille konuşur. Bu aletler işi yaptıkları halde, onlara esas komuta ruhtan gelir. Her ne kadar bu güçler vücutta görünür ise de ruhun kuvvetindedir.

İkinci etki alanında ruh, direk etki gösterir. Rüya âleminde gözsüz görür, kulaksız işitir, dilsiz konuşur, ayağın hareketi olmadan yürür. Ruhani güçlerin tümü rüya âleminde gözün aracılığı olmadan belirlenir ve görünür. O halde ruh, biri göz, kulak vesaire gibi cisimsel aletlerin aracılığıyla diğeri ise aletsiz olmak üzere iki şekilde etkendir. Ayrıca vücut, Batı'da olduğu halde, ruh Doğu'nun durumlarını keşfeder ve orada işleri yönetir. O halde ruhun büyüklüğü ve vücudun ona nispetle küçüklüğü ispatlanmış olur. Vücut kristale ve ruh ışığa benzer. Kristal her ne kadar temiz olursa olsun onun güzelliği ancak ışığın ışınları ile belirlenir. Işık, kristale muhtaç değildir, kendiliğinden parlaktır. Oysa kristalin aydınlanabilmesi için ışığa ihtiyacı vardır. Bunun gibi de ruhun vücuda değil, vücudun ruha ihtiyacı vardır. Ruh vücutla değil, vücut ruhla diridir. Bakınız; vücut her ne kadar eksik olursa da, ruh yine kendi büyüklük ve gücünde kalımlıdır. Örneğin, insanın eli kesilirse, ruh kendi gücü ve saltanatında kalıcıdır. Göz kör olsa da ruh yine görmeye devam eder. Fakat ruhun bağışları vücuttan kesilirse, vücut hemen yok olur. O halde, insanın vücutla değil, ruhla gerçek insanlığa erişebildiği ispatlandı. Bu ruh, Tanrı Bağışlarından bir bağış ve Gerçeklik Güneşinin doğuşlarından bir doğuştur. Fakat bu insan ruhu Ruhulkuds'ün esintileri ile desteklenir ise, o zaman gerçek bir ruh olur. Ruhulkuds'ün esintileri İlâhi Öğretilerdir. Bu öğretilerle insan ebedi yaşam bulur, göksel aydınlığı arar, insanlık âlemini rahmani erdemliklerle nurlandırır. O halde biz, Hz. Bahau'llah'ın Öğretileri gereğince hareket etmeğe çalışalım. Günden güne daha ruhani ve daha aydın olmaya, insanlık âleminin birliğine hizmet etmeye, insanlar arasındaki eşitliği uygulamaya, tanrısal bağışı yaymaya ve Allah sevgisini yeryüzünde olanlara sunmaya çaba göstermeliyiz. Böylece, ruhani güç sonsuz güzellikle belirlenir. Cisimlerin egemenliği kalmaz, ruhlar egemen olurlar. O zaman beşer âlemi tek bir vücut olur. İnsanlık âleminin birliği görünür. Ayrılıklar ve kavgalar ortadan kalkar. İlâhi Yeruşalim tam manası ile kurulur. İnsanoğlunun tümü, Melekûtun sakinlerine dönüşürler, ilâhi bağışlardan pay ve fayda alırlar. Şimdi ben, sizin toplantılarınızda hazır olduğum için Tanrı'ya şükrediyorum. Ruhani duygularımızdan sevinçliyim. Günden güne bu duyguların artması ve bu birlik ve beraberliğin çoğalması için dua ederim. Böyle olunca Peygamberlerin Kitaplarında müjde verilenler belirlenir ve görünür. Zira bu çağ, büyük bir çağdır. Bu asır Tanrısal bir asırdır. Kitaplarda yazılanların tümü açığa çıkmıştır. Hz. İsa'nın buyurduklarının işaretleri keşfedilmiştir. Gün, Yüce Rab' in günüdür. Tanrısal Adalet en sonda tecelli edecektir. Bu devir, barış ve uzlaşma devridir. Bu devir, birlik ve kurtuluş devridir. Ümit ederiz ki, bu asırda dünyevî âlem Tanrısal Âlemin yansımalarına hedef olsun, işte ümidimiz budur. Tanrı'ya övgüler olsun ki, bu istekte beraberiz. Herkesin Ruhulkudüs esintileri ile dirilmesini, kalplerimizin birlik içinde ve Allah Sevgisi ile dolu olmasını, dilimizin Tanrıyı anma ile uğraşmasını, hareketlerimizin ruhani kişilerin hareketleri gibi ve duygularımızın da Melekût sakinlerinin duyguları gibi olmasını Tanrı'dan dile yelim. Böylelikle Tanrı Benzeri olan insanın ışığı parlar.

Ey Tanrı! Ey Şefkatli! Ey Kerim! Ey Bağışlayıcı!

Bu topluluğu sevgi mumu ile aydınlat. Bu kişileri Ruhulkuds esintileri ile dirilt. Göksel ışıklar bağışla. En büyük bağışı ihsan et. Gözle görünmeyen teyitlerini yetiştir. Ruhani ilhamlarını herkese estir. Gözleri, hidayet ışığı ile aydınlat. Kalpleri sonsuz bağışlarıyla gül bahçe sinin özlenen güzelliğine benzet. Ruhlara en büyük müjdeyi ver. İnsanları en ulu bağış ile şerefendir.

Ey Tanrı! Yoksullarız, Melekût hazinesini bağışla. Zavallıyız, kendi Melekûtunda aziz buyur. Avareyiz, kendi gölgede barındır. Arayıcıyız, sonsuz lütuflarınla yol göster. Konuşamıyoruz, güzel konuşabilme gücü ihsan et. Güçsüzüz, Melekûti güç ile güçlendir.

Ey Allah! Ey Yargılayıcı! Suçlarımızı bağışla, rahmetini çoğalt, günahları affet. Bizlere rahmani ilkeler öğret.

Sensin verici, Sensin bağışlayıcı, Sensin şefkatli.

BAY DREYFUS'UN EVİNDE YAPILAN KONUŞMA 10 Kasım 1911 Akşamı

"O'DUR TANRI"

Bu gece, ruhun kalımlılığı ve ilerlemesi hakkında konuşulacaktır. Var olan her şey kuşkusuz, ya ilerlemekte veya gerilemektedir. Evrende duraklama yoktur. Zira bütün varlıklar cevheresel harekete sahiptirler. Ya yoktan var olmakta veya var olmaktan yokluğa doğru gitmektedirler. İnsan, var olur olmaz, ilerlemeye başlar. Bu ilerleme herhangi bir aşamada duraklarsa, işte o zaman gerileme başlar.

SEVGİDEN BİRLİĞE

Bu ağaç, kendi varlığının başlangıcından itibaren ilerlemenin son aşamasına varıncaya kadar gelişme ve büyüme gösterir, kuşkusuz her ilerleme den sonra bir gerileme vardır. Örneğin, bu kuş uçarken, en yüksek noktaya doğru çıktıkça ilerlemektedir, duraklayınca geriler. O halde, bütün evrenin cevherisel harekete sahip olduğu açıklandı. Aynı şekilde ruhlar âleminde, ruh ilerlemezse onda duraklama meydana gelir. Çünkü, hareket varlığın öz gereğidir, ondan ayrılamaz. Hareket ya özlük, ya nicelik, ya nitelik, ya ruhsal veya cevherisel şeklinde kendini gösterir. Ruh için duraklama ve gerileme olmadığı açıktır. Gerileme olmadığına göre kuşkusuz ilerlemektedir. Aşamaların sınırlı olmalarına rağmen Rabb'in bağışları sınırsız ve Tanrısal Olgunluklar sonsuzdur. Bu yüzden ruh daima ilerlemektedir. Zira bağışın alınışı devamlıdır, insan ruhu ve aklına bakınız, yaşamın başlangıcından beri ilerlemektedir, ilimler çoğalmaktadır. Bunun gibi, de, insan ruhu vücuttan ayrılınca daima ilerlemektedir. Çünkü olgunluklar sonsuzdur. Bu yüzden de İlâhi Dinlerde ölümler için hayrat verilmesi buyrulmuştur. Çünkü ruh aşamalarındaki yükselme, bağışlanma ve yargılanmaya sebep olur. Eğer ölüm den sonra ruhun ilerlemesi olanaksız ise, bu gibi işler de anlamsız olur. Niçin dua ediyorsunuz? Niçin hayrat veriyorsunuz? Niçin daha yüksek aşamaları arıyorsunuz? Bütün Tanrısal Kitaplarda; ölümler için hayrat veriniz, dua okuyunuz, namaz kılınız, niyaz ediniz ve af dileyiniz; diye yazılmıştır. Ölümden sonra ruhun ilerlediğine işte bu yeterli bir kanıttır. Çünkü her ne kadar aşamalar sınırlı ise de, olgunluklar sınırsızdır. Eksilme ve çoğalma, Melekûta değil, dünyada mevcuttur, insanın akli ve bilgisi zamanın akışı içinde nasıl ki gerileme göstermiyorsa, ruh da ruh âleminde gerileme ve eksilme göstermez.

Ümit ederim ki, Tanrı'nın yardımı ile sizler, bu dünyada ve ahrette daima ilerlemekte olabilirsiniz, ruhunuz yücelsin, dünyada ve ahrette, her nerede olursa olsun, akıl, düşünce ve kavrayışlarınızın gücü çoğalsın ve varlığın bütün aşamalarında ilerleme görebilesiniz. Sizler için duraklama söz konusu olmasın. Çünkü duraklamadan sonra gerileme vardır.

Ayrıca başka varlıklara bakarsanız, çeşitli elementlerin bileşiminden ibaret oldukları ve bu bileşimin belli bir zaman sonra çözüleceğini açıkça görürsünüz. Örneğin, insan vücudu çeşitli elementlerin bileşiminden oluşmuştur. Fakat bu bileşim kalıcı değildir, kuşkusuz çözülür. Çözümlemeye uğrayınca da, cismin yokluğu söz konusu olur. Çünkü her bileşim çözümlenir. O halde, çeşitli elementlerin bileşiminin çözüleceğinden şüphe yoktur. Fakat insan ruhu bileşim değildir, çeşitli elementlerden meydana gelmemiştir. Elementlerden soyut ve doğa özelliklerinden kutsaldır. Elementlerin bileşiminden ibaret olmadığından diri, kalıcı ve sonsuzdur. Doğa felsefesi biliminde bile basit elementlerin yokluğunun olanaksız olduğu ispatlanmıştır. Çünkü bileşim değildir, elementlerden, soyut ve doğa özelliklerinden mukaddestir. Elementlerin bileşimi ile oluşmadığından çözümlenmesi de yoktur. Ama elementlerin bileşiminden meydana gelen varlıklar için yoklukta vardır. Örneğin, altının basit ve birey bir element olduğu, bileşik ve bileşiminin söz konusu olmadığından yokluğunun da söz konusu olamayacağı, söyleniyor. Fakat gerçekçi kişiler maddî varlıkların tümü, zamanın filozoflarının basit saydıkları da dahil olmak üzere hepsinin iyice araştırılırsa bileşimden ibaret olduğu kanısındadırlar. İnsan ruhu çeşitli elementlerden ibaret olmayıp, bileşim âlemine ait olmadığından yok olmaz ve çözülmez. Ayrıca eserler varlığa bağlıdır. Var olan şeyin eseri vardır, yok olan şeyin asla bir eseri olamaz. Bakınız, mukaddes kişilerin eserleri bütün âlemlerde kalıcıdır. Düşünceler ve kişilerin âleminde bile etkileri kalımlıdır. Örneğin; Hz. İsa'nın eserleri, düşünceler ve ruhların âleminde açıkça görünmektedir, İsa'nın ruhu mevcut olduğundan bu eserler ona bağlıdır, yok olana bir eser bağlı kalmaz. O halde, ruhun varlığı bu etkileri doğurmaktadır. Göksel kitapların tümü bu konuyu açıklamaktadırlar.

Mevcut varlıkların aşamalarına dikkat ediniz, cansız bitki ile bitki hayvanla ve hayvan da insanla sonuçlanır. İnsan yaşamı ise birkaç gün süren elementsel bir hayattan ibaret kalmaktadır. Eğer insan birkaç gün yaşadık tan sonra ölümü ile her şey biterse, bu âlem anlamsızdır. İyice anlayabilmemiz için konuyu tekrarlıyorum. Evrenin tümü cansızlardan oluşmuştur. Cansızların özel bir şekli bitkileri meydana getirmektedir. Bitkilerden daha üstün özelliklerle hayvan ve hayvanda da daha üstün özelliklerle insan ortaya çıkmaktadır. O halde, evren insanla sonuçlanır ve insan evrenin en şerefliisidir. Eğer bu insan zorluklarla ve sıkıntılarla birkaç gün dünyada yaşayıp ve sonra ölürse, varlık âlemi tam bir kuruntu ve sonsuz bir seraptan ibaret olur. Bu sonsuz evrenin böylesine amaçsız ve faydasız olmasına imkân var mıdır? Hayır! Her çocuk bu sonsuz dünyanın bir hikmeti ve bu büyük varlıkların bir sır ve faydası olduğunu, bu kudret fabrikasının bir kâr ve yararı ve bu ilkelerin bir sonucu olması gerektiğini kavrar. Böyle olmazsa sırf zarardan ibaret olur. İşte bunun için bu dünyadaki yaşamdan sonra Melekûti yaşam vardır. İnsan ruhu kalıcı ve Tanrısal bağışlar sonsuzdur. Fakat maddeciler; hani nerede o ruh? Biz bir şey göremiyoruz, ruhu görmüyor, bir ses işitmiyor, herhangi bir şey duymuyoruz, o halde ruh mevcut değildir; diyorlar. Bunlar maddecilerin görüşüdür, bu konuda bizim düşüncemiz şöyledir: Bu cansız, bitki âlemine gelince büyüme ve gelişme gösterdi.

SEVGİDEN BİRLİĞE

Büyüme gücüne sahip oldu, ilerledi ve başka âleme yükseldi, ağaç oldu. Cansız âlemi her ne kadar bitkisel âlemden habersiz ise de bu bitkisel âlemin yokluğuna bir kanıt değildir. Çünkü cansızların bitkisel âlemi kavrayabilme ve duyma kabiliyetleri yoktur. Bu bitki hayvan âlemine gelince ilerlemiş olur, oysa bitki âlemi bunu duyamaz. Zira bitkilerin hayvan âleminden haberleri yoktur.

Kendi İlsanı ile; hani hayvan âlemi nerede, ben onu duyamıyorum, diye seslenebilir. Oysa hayvan âlemi mevcuttur. Bunun gibi de hayvan, insan aklından habersizdir. Kendi âleminde, akıl ve insan ruhu nedir ve nerededir, diye sorabilir. Bu, insan ruhunun var olmadığına kanıt değildir. O halde, her alt aşama üst aşamayı kavrayamaz. Örneğin, bu çiçeğin insan aşamasından haberi yoktur, bir insan âleminin var olduğunu bilemez. Kendi aşamasında; ben insan âlemini görmüyorum, insan âlemi nerede, diye sorar. Onun görmeyişi insan varlığının olmayışına kanıt değildir. O halde, eğer maddeciler Melekûtun varlığından habersiz iseler, bu, melekûtun yokluğuna kanıt olamaz. Bizzat dünyadaki yaşam Melekûti varlığa delildir. Zira yokluğun kendisi varlığa kanıttır, varlık olmadıkça yokluk mevcut olamaz. Karanlığın varlığı ışığa kanıttır. Yoksulluk, zenginliğin varlığı için kanıttır, eğer yoksulluk olmazsa zenginlikte olamaz. Bilgisizliğin varlığı bilime kanıttır, eğer bilim mevcut olmazsa bilgisizlik de söz konusu olamaz. Çünkü cehalet bilimin yokluğudur. Karanlık ışığın yok oluşundandır. Aciz, kudretin ve güçsüzlük kuvvetin yokluğundandır. Yokluk, bizzat varlığa kanıttır. Eğer yokluk olmasaydı varlık da asla olmazdı. Eğer zenginlik olmasaydı yoksulluk da olmayacaktı. Bir bilim mevcut olmasaydı, bilgisizlik var olmazdı. Eğer insanların tümü yoksul olsaydı bir yoksul bulunmazdı, çünkü yoksulluk zenginliğin varlığı ile belirlenir. O halde yokluk, bizzat varlığa kanıttır. Eğer ruh kalıcı olmasaydı niçin Kutsal Doğuşlar ve İlâhi Nebiler bu dereceye kadar zorluk çeksinler? Hz. İsa, niçin belâları kabul buyurdu? Hz. Muhammed, bu zorluklara niçin katlandı? Hz. Bab, neden kendi kutsal göğsünü mermilere hedef etti? Hz. Bahau'llah; bu kadar işkence, bela, hapis ve sürgünü niçin kabul ediyordu? Mademki ruh kalıcı değildir, bu zorluklara katlanmaya ne gerek vardır? Hz. İsa da kendi günlerini eğlenceli bir şekilde geçirebilirdi. Fakat ruh kalıcı olduğundan Hz. İsa bütün belalara ve zorluklara katlandı, insan eğer azıcık bir kavrayışa ve düşünceye sahipse bu âlemin yokluk değil, varlık âlemi olduğunu anlar. Varlıklar daima bir aşamadan daha yüksek aşamaya ilerlemektedirler. O halde, bu ilerleme durdurulamaz. Maddeci insan ilerlemeyi varlığın gereği olarak kabul ettiği halde yine de bu ilerlemenin duracağını söyler, çünkü her şeyden habersizdir. Bu düşünce, cansızların, hani nerede insanlık âlemi? Diye söyleyişine benzer. Cansızlarda görme, işitme ve duyma güçleri olmadığından bu çiçeği göremezler ve kokusunu duyamazlar. Bu yüzden cansızlar âlemi için cansız varlıktan başka bir varlık mevcut değildir. Bu cansızların eksikliğindedir ve evrende bu varlıktan başka bir varlığın mevcut olmadığına kanıt değildir. Maddeci insanların; nerede ruhlar âlemi, nerede ebedi yaşam, nerede gizli İlâhi Bağışlar? Biz bir şey görmüyoruz, demeleri bilgisizliklerinden doğmaktadır. Bu, cansızların; hani nerede insan olgunlukları, nerede göz, nerede kulak? Demelerine benzer. Bu cansızların eksikliğindedir.

Ümit ederim ki, Tanrı isteği ile ruhani duygularınız günden güne artsın. Bu cisimsel duyuların ruhani âlemleri algılayabilme gücünde olmadığına emin olunur. Fakat Tanrısal Mükemmel Akıl ve algılama gücü bunu anlar, insanın iç gözü bunu görür, ruh kulağı bunu duyar. Maddeci insanlar, Hz. İsa'nın «Gözleri var fakat görmüyor, kulakları var fakat işitmiyor, kalpleri var fakat duymuyor» diye buyurduğu kimselerdir. Hz. İşıya'nın 6. Erhab'da da buyurduğu gibi. «Siz işitiyorsunuz fakat anlamıyorsunuz, siz görüyorsunuz fakat kavrayamıyorsunuz.» Kur'an'da ise şöyle buyrulmuştur: Sağır, dilsiz ve kör oldukları gibi anlayışsızdırlar». Kör olan göz güneşi nasıl görebilir? Sağır olan kulak nasıl güzel sesleri işitebilir?

Hekim-i Senai şöyle söylüyor : Bilgisizler yanında İlâhi sır ve konuları bahsetmek, sağır yanında saz çalmaya ve kör önünde ayna tutmağa benzer.

BAYAN PARSONS'UN EVİNDEKİ KONUŞMA 31 Temmuz 1912, Amerika

Sizlerle görüşmeme ve konuşmama sebep olan Bayan Parsons'a çok teşekkür ediyorum. Ben Doğu'lu bir insanım, sizler ise, Batı ülkelerindensiniz, bir yerde toplanmamız mümkün değildi. Bu yüzden sizlerle görüşmeme ve sizlerle tanışmama sebep olan Bayan Parsons'a çok teşekkür ederim.

Ben, Doğu'dan Amerika'ya vardığımda insanların maddiyatta çok ilerlediklerini gördüm. Ticarete olsun, sanayide olsun, maddî bilimlerde olsun, hepsinde çok ilerlemişlerdir. Ülke her yönden bayındırdır. Avrupa ül kelerinde de maddî ilerleme en yüksek noktada ve günden güne çoğalmaktadır. Fakat ruhani ilerlemelerin gerilediğini Melekûti ve ruhani duyguların ve Tanrıya yönelişin azaldığını gördüm. Bütün kalpler dünya işleri ile meşguldür. Herkes cismani yaşamın ilerlemesini, dünyevî servet, rahatlık ve huzuru elde etmeye çalışmaktadır. Kısacası, maddî duygular çok ve Melekûti duygular azdır. Dünyanın her yerinde bu böyledir. Fakat insanlık âlemi için ruhani

SEVGİDEN BİRLİĞE

duygular elde edilmeksizin mutluluk sağlanamaz. Tanrı Melekûtuna yönelmeden insanoğlu için huzur ve güven söz konusu olamaz. Beden, maddî şeylerden hoşlanır, ruh ise Tanrısal Bağışlarla dirilir. Melekûti duygular olmaksızın gerçek sevinç ve ruhani ferahlık mümkün değildir. Zira insanlık âlemi bela ve zorluklarla çevrilmiştir. İnsan her türlü bela ve sıkıntı ile karşı karşıyadır. Şüphesiz, insanların her biri bir yönden sıkıntı ve üzüntü içindedir. Örneğin, sonsuz zenginliğe sahip olan bir kimse hasta olduğundan üzüntülüdür. Başka bir kişi sıhhatli olmasına rağmen üzücü bir olay yüzünden kederlidir. Örneğin, çocuklarından, yakınlarından veya en iyi dostlarından birinin ölümü nedeni ile üzgündür. Biri düşmanları olduğundan ve düşmanları onu takip ettiğinden kederlidir. Eğer insan her yönden sevinçli olursa bile, bu durumu başkalarının kıskançlığına sebep olacağından, yine de üzüntü ve keder içinde kalır. Kısacası, insan için bu dünyada rahatlık yoktur. Üzüntü ve kedere sahip olmayan bir kişiyi bulamazsınız. Tüm tesellilerin tek kaynağı ruhani duygular ve Tanrı Melekûtuna yönelmektir. İnsan Tanrıya yönelince ruhani duygulara sahip olur, her üzüntü ve kederini unuttur. Her yönden onu belalar sarsa da yine kalbi teselli bulur. Tanrı'ya yönelince bütün sıkıntısı, kederi ve üzüntüsü yok olur, huzur ve sevinç kendini gösterir. İlâhi Müjdeler her yönü kaplar. Sonsuz zavallılık içinde iken kendini yüce ve yoksullukta iken kendini zengin görür.

Eski devirlerde ruhani duyguların kalmadığı ve maddiyatın egemen olduğu bir dönem vardı. Bu zaman da insanların bütün düşünceleri dünya işlerinde sınırlı kalmıştı. Tanrı'ya yöneliş ortadan kalkmıştı. Allah'ı tanıma kapıları kapanmıştı. Tanrı Sevgisi ateşi büsbütün sönmüştü, insanoğlu tamamen madde denizine dalmıştı. Hz. İbrahim zahir oldu. Ruhaniyet denizi dalgalandı. Melekût ışıkları doğdu. Yaşam esintileri kalplere esti. Her yeri ruhaniyet kapladı. Melekûti güçler belirdi ve maddiyata egemen oldu. İnsanlık âlemi Tanrısal Melekûtun ışıkları ile aydınlanıncaya kadar hidayet ışıklarını yaktı. Bir zaman geçtikten sonra yine o ışıklar söndü. Maddiyatın karanlığı dünyayı kapladı. Halk Tanrı'dan habersiz kaldı. Melekûta yöneliş kayboldu, işte bu de virde Hz. Musa zuhur etti. Din sancağını yükseltti. Melekûtu anlattı. Hidayet mumu yandı. Melekût ışıkları her yönden parladı, İsraililer Tanrı Melekûtuna yöneldiler. Bir süre sonra yine o mum söndü. Dünyayı tekrar karanlıklar kapladı, insanlar cismani işlerle uğraşmaya başladılar. Bütün insanların duyguları maddesel oldu. Kalplerin tümü dünyevi işlere bağlandı. Bütün insanlar haşarat gibi yerin derinliklerine indiler, insan cinsinin tümü hayvana benzedi. Asla ruhani duygular kalmadı. Hidayet ışığı ise söndü. Milletlerin tümü maddiyata daldılar. Böyle bir durumda İsa yıldızı doğdu. Hidayet sabahı görüldü. Melekût ışıkları parladı. Ruhani duygular harekete geldi. Kalpler Tanrı'ya yöneldi. Ruhlar müjdelere müjdelendi. Ruhaniyet maddiyata egemen oldu. Ruhaniyet her tarafı öyle sardı ki, maddiyatın hiç önemi kalmadı. Bir süre bu şekilde geçti. Sonra Arap yarımadası karardı. Yabanilik ortaya çıktı. Kan dökücülük tekrar başladı. Arap kavimleri birbirleriyle savaşmaya başladılar. Birbirlerinin kanına girdiler. Birbirlerinin mallarını yağma edip, birbirlerinin çocuklarını tutsak ettiler. Böyle bir durumda Hz. Muhammed, Arap yarım adasından zahir oldu. Bu yabani kavimler ve aşiretleri terbiye etti, Yolunu şaşırmış olan bu kimseleri doğru yola getirdi. Bu bilgisizleri uygarlığın ışığı ile aydınlattı, insanları terbiye etti. Ruhani duygular elde edildi. Tanrı'ya yöneliş gerçekleşti. Sonra yine her şey karıştı. Parlak hidayet yıldızı battı. Yanlış yolların karanlığı her tarafı kapladı. Maddiyata yöneliş insanlar arasında tekrar görüldü. Dinsel duygular kalmadı. Kalplere karanlık bastı. Düşünceler geriledi. Bu zamanda Hz. Bab, İran'dan zuhur etti. Hz. Bahau'llah'ın yıldızı doğdu. Melekûtun ışıkları en şiddetli şekliyle parladı. Doğuda maddiyatın gücü yok olmaya başladı. Maddesel duygular kalmadı. Göksel aydınlık görüldü. Yabanilik ortadan kalktı. Tanrısal terbiye belirdi. Manevî güçler etken oldu. Halkın gafleti ve doğru yoldan sapışı azaldı. Şimdi İran' da insanları terbiye edebilirsiniz. Çünkü Hz. Bahau'llah'ın aydınlığı etrafı kaplamıştır. Melekler gibi olan bir halk kitlesi ortaya çıkmıştır. Bütün can ve gönülleri ile Allah'ın Melekûtuna yönelmişlerdir. Ruhaniyet denizine dalmışlardır. Rahmani, aydın ve gökseldirler. Asla bu dünyaya önem vermezler. Çalışıyorlar, sanat sahibidirler, geçimlerini elde etmekte ve sonsuz çaba göstermektedirler. Fakat kalpleri Allah'a yöneliktir. Ruhları Tanrı müjdeleri ile sevinçlidir. Ahlâkları çok ilerlemiştir. Kötü alışkanlıkları aralarında kalmamıştır. Dünya halkının tümüne şefkatlidirler. Bütün insanları severler. Herkesi kendi yakınları ve akraba bilirler, insanlık âlemini bir ağaç ve insan bireylerinin tümünü bu ağacın yaprakları, guncaları ve meyveleri olarak kabul ederler. En büyük istekleri genel barış ve tek inançları insanlık âlemi birliğidir. Bilim ve teknikteki ilerlemenin özlemi içindedirler, insanlık âleminin yücelmesine sebep olacak konularda çaba gösterirler. Herhangi bir bağınazlıkları yoktur. Dinsel tutuculukları yoktur. Irksal, ülkesel, siyasal ve İlsan tutuculukları olmadığı gibi bütün bu bağınazlıklardan arınmışlardır. Yeryüzünü bir vatan ve bütün insanları bir millet bilirler. İnsanların tümünü Tanrı'nın kulları sayarlar. Tanrı'nın herkesi sevdiğini bilirler. Bu yüzden onlar, bütün insanları severler. Allah rızasından başka bir maksatları yoktur, insan kalbinin sevgisini elde etmekten başka istekleri yoktur. Bu makama erişebilmek için çok belalara katlanmışlardır. Başka gruplar, onlara saldıracak sonsuz bağınazlıkla onlara karşı koydular. Onların mallarını yağma ettiler. O

SEVGİDEN BİRLİĞE

dereceye kadar ki bazı kimselerin vücutlarını yaktılar. Fakat onlar, asla kendi yollarından ve inandıklarından geri dönmediler. Her gün bir merminin hedefi oldular. Her zaman kendi canlarını feda ederek bu yolda sevinç ve rahatlıkla şehitliği kabul ettiler. Bu durum Nasireddin Şahın ölümüne kadar devam etti. Bu olaydan sonra onlara saldırış azaldı. Biraz güvenlik içinde yaşamaya başladılar. Şimdi ise bütün insanların birbirlerini sevmelerini ve insan cinsinin tek bir aile gibi olmasını sağlamak için eskisinden de daha fazla çaba göstermektedirler. İnsanlık âleminin aydınlanması, dünyada Tanrısal Âlemin ışınlarının yansıması, karanlık kalplerin aydınlığa kavuşması, insanlık âlemindeki kötülüklerin ortadan kalkması ve göksel erdemliklerin belirlenmesi için sonsuz gayret göstermektedirler, işte bu yüzden ben, bu uzun yolculuğu kabul ettim. Doğu ile Batı birbirleriyle uzlaşsın, sonsuz bağlılık doğsun, birbirleriyle yardımlaşsın ve birbirlerinin rahatına sebep olsun, diye ben buraya kadar geldim. Eğer Doğu ile Batı birbirleriyle arkadaşlık kurarlarsa, genel barışın sancağı dalgalanacak, insanlık âleminin birliği görünecek ve herkes için huzur ve rahatlık sağlanacaktır. Bunun için, Tanrı'nın bu yüzleri aydınlatmasını, bu kalplere ışık vermesini ve gönülleri göksel müjdelere müjdelendirmesini, ilâhi Melekûtta yalvararak isteyeceğim. Böylece hepimiz Tanrıya sığınarak korunalım, O'nun bağış gölgesinde sonsuz mutluluğa kavuşalım, maddesel rahatlık bulalım, ruhani mutluluğu arayalım, tüm yönlerden son istek ve arzularımıza erişelim, işte budur benim isteğim, işte bu dur benim Tanrı'ya yalvarışım.

BOSTON ŞEHRİNDEKİ KONUŞMA 22 Mayıs 1912, Amerika

«O'DUR TANRI»

Ben, kentinize bu akşam vardım. Çok yorgunum. Bununla beraber sizlerle konuşmaya çalışacağım. Çünkü karşımda saygıdeğer bir topluluk görüyorum. Bu topluluk karşısında hazır bulunup konuşmayı kendime görev biliyorum.

Bakınız, varlıkların tümü hareket halindedir. Çünkü hareket varlığın ve hareketsizlik ölümün kanıtıdır. Hareket halinde gördüğünüz her varlık diri ve hareketsiz bulduğunuz her varlık ölüdür. Bütün varlıklar gelişme ve büyüme halindedirler, asla onlarda hareketsizlik görünmez. Akılsal varlıklardan biri de dindir. Din hareketli olmalıdır ve günden güne gelişme ve büyüme göstermelidir. Eğer hareketsiz kalırsa solgundur, donar ve ölür. Zira Tanrısal Bağışlar devamlıdır. Mademki Tanrısal Bağışlar devamlıdır, din gelişme ve büyüme göstermelidir. Dikkat ediniz, her şey yenilenmiştir. Zira bu aydın çağ, bütün şeylerin yenilenme çağıdır. Bilimler ve teknikler yenilenmiştir. Teknikte olağandışı ve acayip buluşlar ortaya çıkmıştır. Yasalar ve düzenler yenilenmiştir. Gelenekler ve adetler modernleşmiştir. Düşünceler yenilenmiştir. Geçmiş çağların bilimleri bugün tamamen faydasız olmuştur. Geçmiş çağların yasaları etkisiz kalmıştır. Eski gelenekler yararsız olmuştur. Çünkü bu çağ, mucizelerin çağıdır. Gerçeklik Güneşinin doğuş çağıdır, geçmiş devirlerde vaad edilen parlak Güneşin çağıdır. Bugünkü ilime bakınız, acaba eski çağların tekniklerinden bugün fayda sağlanır mı? Eski tıp yasaları bugün yararlı mıdır? Eski devirlerin istibdat düzenleri bugün faydalı mıdır? Hiçbirinin yararlı olmadığı açıktır. Bununla beraber İlâhi Peygamberlerin temellerine dayanmayan ve kuruntulardan oluşan eski dinlerin taklitleri nasıl yararlı olabilir? Acaba dinler bu özellikleriyle bu gün bilim ve akıl sahiplerini tatmin edebilirler mi? Sizce onlar, bu taklitlerin bilim ve gerçeğe uygun olmadığını ve kuruntu olduğunu görmezler mi? İşte bu nedenlerden ötürü maddecilerin eline güzel bir fırsat geçmiştir. İşte budur onların dinlere karşı koymasının nedeni. Aslında Tanrısal Peygamberler gerçek dini kurarken bu taklitlerden tamamen kaçınmışlardır. Onlar Tanrı'yı tanımayı yadılar, akıllı kanıtlar getirdiler, insancıl ahlâkın temelini kurdular, insanlık âlemine erdemlikleri getirdiler ve dini, akli kanıtlarla açıkladılar. Peygamberlerin gelişleri insanoğlunun yaşamına ve insanlık toplumunun aydınlığına sebep olmuştur. Fakat bugün büsbütün değişip başkalaştığını sonsuz üzüntü ile görüyoruz. Peygamberlerin büyük zorluklar ve sıkıntılarla yadıkları gerçekler, taklitler yüzünden ortadan kalktı. Peygamberlerin her biri insan tahammülünün üstünde zorluklara maruz kaldı, belalar gördü, şehit oldu ve bazıları sürgün edildi. Bu zorluklarda dahi, O İlâhi Temelleri kurabildiler. Fakat çok geçmeden, o gerçek temeller ortadan kalktı, taklitler meydana çıktı. Taklitlerin farklı oluşu insanlar arasındaki ayrılıklara ve kavgalara neden oldu, dövüşme ve öldürmeler çoğaldı. Oysa Peygamberler, o taklitlerden uzak kalıp ondan kaçındılar. Zira Tanrısal Peygamberler, gerçeğin kurucusu idiler.

Şimdi, dünya milletleri taklitleri bırakıp gerçeği anlarsa birlik ve beraberlik kurulmuş olur. Gerçek birdir, çokluk kabul etmez. Gerçek, Tanrı Birliğinin aydınlığıdır ve insanlık âleminin birliğinin temelidir. Fakat taklitler, insanlar arasındaki ayrılıklara, savaşlara ve kavgalara nedendir. Bugün gördüğünüz bütün dinler ecdat ve babaların taklidinden doğmuştur. Babası Musevi olan kimse Musevidir. Babası Hıristiyan olursa o da Hıristiyandır. Babası Budist olan Budist'tir. Eğer babası Zerdüştü ise o da Zerdüştü olur. Bu oğulların hepsi, babalarını taklit etmekte, asla gerçeği

SEVGİDEN BİRLİĞE

aramamaktadırlar. Taklitlerin etkisi altında kalmışlardır. Bu taklitler, insanlık toplumunun işlemez hale gelmesine neden olmuştur ve bu taklitler yok olmadıkça birlik ve beraberlik sağlanamaz. Bu taklitler ortadan kalkmadıkça insanlık toplumunun da huzur ve rahatlık görülmez. O halde, İlâhi Dinlerin gerçeği tekrar yenilenmelidir. Zira her din tohuma benzer, yeşerir, gövde ve dallara sahip olur, gonca, çiçek ve meyve verir. Şimdi o eski ağaç yaşlanmıştır, yaprakları dökülmüştür. O ağaç meyve vermez hale gelmiştir ve çürümüştür. Artık ona bağlı kalmak bir yarar sağlamaz. O halde, yeniden tohum ekmeliyiz. Çünkü Tanrısal Dinlerin temeli birdir. Eğer insanoğlu taklitlerden vazgeçse, bütün milletler ve dinler birleşir, herkes birbirini sevse asla kavga ve dövüş olmaz. Zira herkes tek bir Tanrı'nın kuludur. Tanrı herkesi sever, Tanrı herkese rızk verir. Tanrı herkesi diriltir. Tanrı herkesi bağışlayandır. Hz, İsa şöyle buyuruyor: «Tanrısal Güneş suçlu ve suçsuz, her ikisini de aydınlatır.» Yani İlâhi Bağış herkesi kapsar, insanların tümü Tanrı'nın Bağış Gölgesinin altındadır. Bütün halk Allah'ın nimet denizine dalmıştır. Tanrısal vergi ve feyz herkesi kaplamıştır. O halde, bugün ilerleme yolları herkese açıktır.

İlerleme maddesel ve ruhani olmak üzere iki çeşittir. Maddesel ilerleme geçimin rahatlığına nedendir. Ama ruhani ilerleme insanlık toplumunun yüceliğine sebeptir. Çünkü insanlık toplumuna ve ahlâka hizmet eder. Maddesel uygarlık dünyevi mutluluğa, Tanrısal Uygarlık ise insanın ebedi yüceliğine nedendir.

İlâhi Peygamberler ruhani uygarlığı kurdular. Ahlâk âlemine hizmet ettiler. Ruhani kardeşliği yarattılar. Kardeşliğin; aile kardeşliği, ülke kardeşliği, ırk kardeşliği, İİsan kardeşliği gibi birkaç çeşidi vardır. Fakat bu kardeşlikler, insanoğlu arasındaki kavgaların ve öldürmelerin ortadan kalkmasına ve yok olmasına sebep olamazlar. Oysa Ruhulkuds'ten doğan ruhani kardeşlik insanlar arasında tam bir bağlılık sağlar. Savaşın temelini kökten yok eder. Farklı toplulukları bir millet ve çeşitli ülkeleri bir ülke yapar. Çünkü insan birliğini kurup genel barışa hizmet eder.

Bu yüzden Tanrısal Dinlerin temelini anlamalıyız. Bu taklitleri unutmalıyız. İlâhi Öğretilerin gerçeğini yaymalı ve onlar gereğince davranmalıyız. Böyle olunca insanlar arasında genel ruhani kardeşlik yayılacaktır. Bunlar Ruhulkudüs gücü ile gerçekleşir. Dünyevi mutluluğun temelidir. Tanrı Katındaki yücelik bundadır. Bütün aşamalarda ebedi bağıştan faydalanma ve genel barışın ilanı bundadır. İnsanlık âleminin birliği yine bundadır. Ruhulkudüs'ün bu gücü ile her devir aydınlanır. Kurtuluş ve rahatlık sağlanır. Bütün insanlar birleşir. Bütün ülkeler bir ülke olur. Bütün milletler tek bir millet haline gelir. İnsanlık toplumu için bundan daha yüce bir şey düşünülemez.

Tanrı'ya şükürler olsun; bu çağda bilim ve teknik ilerlemiştir. Özgürlük ve adalet ilerlemiştir. Bunun için bu çağ Tanrısal Bağışa yaraşmış, genel barışın ve insanlık âlemi birliğinin kurulması devri olmuştur.

NEW YORK'DAKİ KONUŞMA 1912, Amerika

«O'DUR TANRI»

Bu gece, insanların Kutsal İlâhî Doğuşlardan perdelenmelerinin nedenlerini sizlere anlatmak istiyorum.

Bütün devirlerde halka vaad olunan Tanrı Habercisini beklediği açıktır. Örneğin; İsa zamanında Museviler Mesih'in zuhurunu beklemekteydiler. Gece gündüz, «Ey Tanrı! Mesih'in zuhurunu yaklaştır, böylece biz O'nun ışıklarından faydalanalım ve sonsuz mutluluğa sebep olanlara erişelim» diye mabetlerde dua etmekte idiler. Çoğu geceler Kudüs-Akdas'ta (Kudüs'te) «Ey Tanrı! Mesih'i gönder» diye ağlayarak sabaha kadar yalvarıp duruyorlardı. Fakat Mesih (İsa) zuhur edince herkes itiraz ve inkâr ederek ona küfretti. Nihayet O'nu çarpmıha gerdiler. Bu hareketlerinin sebebi ne idi? Nedenler çoktu. Ama en önemli nedenler, her zaman olduğu gibi insanların perdelenmesine ve yoksunluğuna yol açan iki nedendir.

BİRİNCİ NEDEN : Vaad olunan kişi Kutsal Kitap'ta koşullandırılmıştır. Bu koşullar görünür alanda olmayıp sembolik sözlerle belirtilmiştir. Bu sözleri görünür anlamıyla ele aldıklarından itiraz edip karşı çıktılar. Zuhur eden Mevudun, beklenen Mevud olmadığını söylediler. Museviler Hz. Mesih (İsa)'nın zuhuru sırasında bu cümleleri aynen söylediler. Musevi din bilginleri bu Mesih'in O Mesih ve beklenen Mevud olmadığını söylediler. Dilin söylemekten utandığı iftiralara ona attılar ve Kutsal Tevrat'daki kitabın Mesih Zuhurunun koşullarına bağlı kaldılar :

Tevrat'ta söz edilen **BİRİNCİ KOŞUL**: Mesih'in bilinmeyen bir yerden geleceğidir. «Bu şahıs Nasıra'dan gelmiştir biz O'nu tanıyoruz» dediler.

İKİNCİ KOŞUL: Onun asası demirdendir. Yani kılıçla çobanlık eder. «Bu Mesih'in kılıcı

SEVGİDEN BİRLİĞE

olmadığı gibi tahta asası bile yok» dediler.

ÜÇÜNCÜ KOŞUL: Mukaddes Kitap gereğince Mevud Hazretleri Davud tahtına oturmalı ve saltanat kurmalıdır. «Bu Mesih'in ne bir saltanatı, ne bir ordusu, ne bir ülkesi, ne bakanları ve ne de vekilleri vardır, yapa yalnızdır. Bu yüzden bu Mesih, o Mevud Mesih değildir», dediler.

DÖRDÜNCÜ KOŞUL: Mesih Tevrat yasalarını yayacaktır. «Bu Mesih ise Cumartesi tatil gününü ortadan kaldırdı. Nasıl bu Mesih, o Mesih olabilir.» dediler.

BEŞİNCİ KOŞUL: Doğu ve Batı'yı fethetmelidir. «Bu Mesih'in bir yuva ve yeri bile yoktur. Nasıl bu Mesih, O Mesih'tir.» diye sordular.

ALTINCI KOŞUL: Mesih'in devrinde hayvanlar bile sonsuz huzur ve rahatlık içinde olurlar. Adalet o dereceye kadar ilerler ki bir hayvan başka hayvanın hakkını alamaz. Kurt ile kuzu beraber aynı çeşmeden suiçer, şahin ile keklik aynı yuvada yaşarlar. Arslan ile ceylan aynı yerde dolaşırlar. Oysa bu Mesih'in zamanında zulüm ve düşmanlık o dereceye varmıştır ki, Roma hükümeti Filistin'i egemenliği altına almış, Musevileri öldürüp, sürgüne göndermekte ve hapsedmektedir. Zulüm ve düşmanlık sonsuzdur. Mesih bile Musevi din bilginlerin fetvası ile çarmıha gerildi. «Nasıl bu Mesih, O Mesih'tir» dediler. Musevi milletinin Hz. Mesih'i tanınmasına engel olan sebepler işte bunlardır. Oysa bütün koşullar zahir oldu. Bütün bu eserler görüldü. Fakat bunların Tevrat'ta yazıldığından başka anlama geldiğini Musevi din bilginleri anlayamadılar. Bu koşulların dış ve görünür anlamları ile söylendiğini sandılar. Oysa bunların tümü başka anlamlar içermekteydi.

Koşulların gerçek anlamları şunlardır:

BİRİNCİSİ : «Bilinmeyen bir makamdan gelişidir». Hz. Mesih'in vücudu değil ruhu bilinmeyen bir makamdan geldi. Onun vücudu Nasıra'dan olmakla beraber ruhu ne Nasıra'dan, ne Hayfa'dan, ne Doğudan ve ne Batıdan idi. Hz. Mesih'in ruhu Tanrısal Âlemden geldi. O bilinmeyen bir makamandı. Fakat Musevi din bilginleri bunu anlayamadılar.

İKİNCİSİ: O'nun asası demirden oluşu» cümlesidir. Asa çobanlık aletidir. Hz. Mesih'in çobanlık aleti dili idi. Onun kutlu dili, gerçeği gerçek olmayanlardan ayıran kesin bir kılıçtı.

ÜÇÜNCÜSÜ: «Davud tahtına oturup saltanat edişidir.» Hz. Mesih'in saltanatı ebedi saltanatı. Napolyon' un, Cengiz Han'ın, Anibal'ın saltanatları gibi değildi. Mesih'in saltanatı ruhani, ebedi ve bilinçsel bir saltanatı. Onun ülkeleri gönüllerdeydi. Toprakta değil, kalplerde saltanat sürerdi. Sonsuza dek saltanatı kalıcıdır ve son bulmaz.

DÖRDÜNCÜSÜ: «Tevrat'ı yaymasıdır.» Bu sözün anlamı Hz. Musa'nın koymuş olduğu temelleri taklitler den kurtaracak, O' gerçeği destekleyecektir. Kuşkusuz Hz. Mesih (İsa) Hz. Musa'nın kurduğu temelleri yaydı. On Emir ve Hz. Musa dininin gerçeğinin tekrar hatırlatılması buna örnektir. Ama Hz. Musa devrine uygun olup Hz. Mesih (İsa) zamanına uymayan ve geçersiz olan veya Telmud kitabının taklitlerden doğanlarını ortadan kaldırdı. Dinin esasını uyguladı ve onu yaydı.

BEŞİNCİSİ : «Doğu ile Batıyı fethetmesidir. «Hz. Mesih (İsa) Allah'ın Kelimesi idi. Tanrısal Güçle Doğu ve Batıyı fethetti ve Onun fetihleri sonsuza dek kalıcı ve devamlıdır.

ALTINCISI : «O'nun Zuhur günlerinde kurt ile kuzunun aynı çeşmeden su içmeleridir.»

Bu sözlerden maksat şudur: Kurt ve kuzu gibi olan kimseler Hz. Mesih'e iman getirdiklerinde dostluk suyunu İncil çeşmesinden içerler. Örneğin; birbirleriyle hiç bir bağlılıkları ve dostlukları olmayanlar ve her yönden birbirlerine karşı çıkanlar, yani kurt ve kuzu gibi bir arada toplanmaları olanaksız olanlar Hz. İsa'ya iman edince hepsi tek bir çeşme etrafında toplanırlar. Bunlar simgeli sözlerdi. Musevi din bilginleri bunları anlamadıkları, anlamların gerçeğini kavramadıkları ve dış şekline bakıp karar verdiklerinden, gerçekleri inkâr ettiler ve itirazda bulundular.

İKİNCİ NEDEN : İkinci engel şudur : Kutsal Doğuşlar iki makama sahiptirler; biri insan makamı, öbürü ise Rahmani aydınlıklar makamıdır. İnsani cephe görünmekte, fakat Tanrısal Doğuş ve Zuhur makamı gizlidir. İnsanlar, O kutsal gerçeği yani Ruhulkuds'un gücünü vücutta gözle göremezler, insani özelliklerine bakarlar. İnsani makamda Tanrı Elçileri başkaları gibi yiyip, yatıp, hastalanıp ve güçsüz kalırlar, insanlar, onlarla bu konularda ortak olduklarını görünce kendileri ile mukayese ederek onların da bizim gibi olup, üstünlükleri olmadığını zannederler. Niçin bunlar Kutsal Doğuşlar olup da, biz olmayalım, niçin bunlar bizden üstün olsunlar, niçin bunlar göksel ve biz yersel olalım, niçin bunlar aydın biz ise karanlıkta kalalım? Diye söylerler. Oysa biz de; bütün insani işlerde bunlar gibiyiz, asla arada bir üstünlük ve fark mevcut değildir, bizden özel bir üstün lükleri yoktur, biz bir fark göremiyoruz, bunlar da bizim gibidirler, dediler. Bu yüzden inkâr edip karşı çıkıyorlardı.

SEVGİDEN BİRLİĞE

İblis'in de, Âdem'in vücuduna bakıp «Ben Âdem'den şerefliyim» dediği gibidir. Fakat Âdem'in ruhuna bakmadı, Âdem'in ruhunu görmedi, Âdem'in vücudu, topraktan olduğundan onu gördü, ruhunu görmedi, secde edeceğine, O'na karşı gururlandı.

Tanrısal Doğuşların zuhur günündeki halk, kendi insani özelliklerine baktığından ve onları da kendileri gibi gördüklerinden inkâr edip itirazda bulunmaktalar. Onlara karşı çıkarlar, zulüm ve düşmanlık gösterirler, onları öldürmeye kalkarlar.

O halde, sizler Kutsal İlâhi Doğuşların (Peygamberlerin) insani özelliklerine bakmayıp, onların gerçeğine bakmalısınız. Ufukları aydınlatan, insanları eksikliklerinden kurtaran, toplumu sonsuz olgunluklara erdiren, o parlayan gerçeğe bakmalısınız. O, insanoğlunun tasavvurlarından üstündür. Biz, lambanın camına bakmamalıyız, ona baksak sadece cam olduğundan ışıklardan yoksun kalırız, bu lambadan parlayan ışığa bakmalıyız. O ışık ise insani lambada açıkça görülen Tanrı Feyzi ve Tecellisidir. Böyle davransak perdelenmeyiz.

NEW YORK KENTİNDEKİ KONUŞMA Cuma, 5 Temmuz 1912, Amerika

Hoş geldiniz! Bütün ilahi Kutsal Kitaplarda şu müjdeler vardır: Bütün kitapların Vaat Ettiği Kimse gelecek olan bir günde zahir olacaktır. Aydın bir çağ kurulacaktır. Barış ve kardeşlik sancağı yükselecektir, insanlık âlemi birliği ilan edilecektir. Kavimler ve ümmetler arasında kin ve düşmanlık kalmayacaktır. Kalplerin tümü birbirine bağlanacaktır. Tevrat'ta, İncil'de, Kur'an'da, Zand Evesta'da, Buda kitabında bunlar yazılıdır. Kısacası bütün bu kitaplarda, dünyaya karanlık bastıktan sonra, o aydınlık çağın doğacağı yazılıdır. Nasıl ki gece karanlığı günün doğuşuna kanıttır. Doğru yoldan sapılınca karanlık dünyayı kaplar, insanlar Tanrı'dan gafil kalır ve maddiyat ruhaniyete egemen olur, bütün milletler hayvanlar gibi doğa âlemine dalar, Hak Âleminden habersiz kalarak Tanrı'yı unuttur. Zira hayvanlar duyudan başka bir şey anlamazlar, ruhani güçlere inanmazlar Tanrı ve Peygamberlerden büsbütün habersizdirler ve ondan kaçınırlar. Maddiyata ve doğaya inanan filozoflarda bunlar gibidirler. Fakat insanın maddeci doğacı filozof olabilmesi için yıllar boyu zorluk çekerek okullar da öğrenim yapması gereklidir. Ama inek bu zorlukları çekmeden maddeci filozofların başkanındır, işte böyle bir zamanda O Güneş doğacak ve o aydın sabah belirlenecektir.

Dikkat ediniz; Bugün maddiyat tamamen ruhaniyete egemen olmuştur, insanlar arasında asla ruhani duygular kalmamıştır. Tanrısal uygarlık, Allah'a yönelme, Tanrı'yı tanıma kalmamıştır. Herkes madde denizine dalmıştır. Eğer bir topluluk sinagoglara veya mabetlere ibadet için gidiyorlarsa da, onların gidişi gerçeği araştırıp, gerçeği bulup ve gerçeğe inandıklarından değil, ecdat ve babalarını taklit etmelerindedir. Babaları ve ecdatlarından onlar için bir takım taklitler miras kalmıştır. O taklitlere bağlı kalarak bazen mabetlere gidip o taklitleri uygulamaya alışmışlardır. Bu konunun kanıtı şudur: Her Musevi'nin oğlu Musevi, Her Hıristiyan'ın oğlu Hıristiyan, Her Müslüman'ın oğlu Müslüman ve her Zerdüştü'nin oğlu Zerdüştü'dür. O halde bu mezhep, babaları ve ecdadından ona miras kalmıştır. Babaları ve ecdatlarını taklit etmektedirler. Bir Musevi gerçeği araştırıp dinin hakikatini ispatladıktan sonra ona uymuş değil, sadece babası Musevi olduğundan o da Musevi olmuştur. Babası, ataları ve ecdadı bu yol üzerinde oldukları için o da bu yolu seçmiştir.

Amaç şudur: Taklitlerin karanlığı dünyayı kaplamıştır. Taklitlere uymak Tanrısal yolu kaybettirmiştir. Gerçeklik Işığı saklı kalmıştır. Eğer bu milletler gerçeği arasalar kuşkusuz gerçeği anlarlar. Gerçeği bulunca bütün milletler tek bir millet olurlar. Fakat taklitlere bağlı ve hakikatten yoksun kalınca, taklitler farklı olduklarından, kavgalar ve çekişmeler görünmekte, düşmanlık ve kin milletler arasında şiddetle sürmektedir. Gerçeği ararlarsa asla düşmanlık, kin, savaş ve kavga kalmaz, aksine sonsuz uzlaşma sağlanmış olur.

Doğuda, doğru yoldan sapma karanlığının en şiddetli olduğu, Doğu milletlerinin birbirlerinin kanını dökmeyi arzuladığı, birbirlerini çirkef saydıkları ve asla birbirleriyle görüşmek istemedikleri ve taklitlerin karanlığına daldıkları bir zamanda Hz. Bahauallah Doğu'da zahir oldu. Taklitçilerin temelini ortadan kaldırdı. Gerçeklik Işığı doğdu. Farklı milletler ona inanınca birleştiler. Çünkü gerçeği arayıp ona taptılar, birlik ve beraberliğe kavuş tular.

İnsanların tümü Tanrı kullarıdır. Herkes Adem'in sülalesinden ve aynı ailedendir. Bütün bunların temeli birdir. Peygamberlerin öğrettikleri gerçek olduğundan birdir. Milletler arasındaki kavgalar ve çekişmeler taklitlerden doğmaktadır. Fakat bugün İran'da, kalpler bir birleriyle birleşmiştir, gönüller uzlaşmıştır, şiddetli kin ve düşmanlık, sevgi ve kardeşliğe dönüşmüştür. Herkes büyük bir sevgi ile harekete geçmiştir. Hıristiyan, Musevi, Zerdüştü, Müslüman ve Budist hepsi Hz. Bahauallah'ın öğretileri ile gerçeğe kavuşmuşlardır. Sonsuz sevgi ve beraberlikle birleşmişlerdir.

Tanrısal Peygamberler birbirlerine sonsuz sevgi göstermektedirler. Her biri gerçek olanı müjdeler

SEVGİDEN BİRLİĞE

ve gelen eski peygamberi doğrular. Onlar sonsuz birlik içinde oldukları halde, onların milleti son derece ayrılık içindedirler. Örneğin: Hz. Musa Hz. Mesih'in (İsa) zuhurunu haber ve müjde verdi. Hz. İsa, Hz. Musa'nın peygamberliğini doğruladı. O halde Hz. İsa ile Hz. Musa arasında bir anlaşmazlık yok, sonsuz bağlılık vardı. Oysa Museviler ve Hıristiyanlar arasında kavga vardır. Fakat gerçeği ararlarsa, gerçek bir olup çoğalma kabul etmediğinden birbirlerini sevecekler, sonsuz sevgi ile arkadaşlık edecekler, herkes bütün peygamberleri ve kitapları doğrulayacaktır. Böyle olunca kavgalar ve çekişmeler kalmaz. Hepimiz bir oluruz. Sonsuz sevgi ve dostluk içinde beraberce yaşarız. Aramızda baba, oğul ve kardeşlik ilişkileri doğar.

Bu çağ aydınlık çağdır. Eski çağlarla mukayese edilemez. O devirlerde karanlık şiddetli idi. Şimdi ise düşünce düzeyi yükselmiş kavrayışlar artmıştır, insanlık âlemi harekettedir. Herkes gerçeği aramaktadır. Artık kavga etme zamanı değildir. Birbirimizden nefret etme zamanı çoktan geçmiştir. Herkese sonsuz sevgi ve dostluk gösterme zamanı gelmiştir.

Hz. Bahauallah bütün dünya ülkelerine mektup gön derdi. Bütün krallara, Amerika Cumhurbaşkanına bile levihler gönderdi. Elli yıl önce genel barıştan hiç söz edilmezken, O, mektuplarında herkesi genel barışa, insanlık âlemi birliğine ve Tanrısal Peygamberlerin ilkelerine uymaya çağırırdı. Üçüncü Napolyon'un da dahil olduğu birkaç Avrupa kralı ilgi göstermeyip kibirlendiler. Sonra, Napolyon'a ikinci mektubunu yazdılar. Bu mektup 1869 senesinde yazıldı ve basılmıştır. Onda şu sözler yer alıyordu : „Ey Napolyon sen çok gururlandın ve kibirlendin. Tanrı'yı unuttun. Bu yüceliğin ve devletin senin için kalıcı olduğunu mu sanıyorsun? Sana yolladığım mektubu sonsuz sevgi ile kabul etmeliydin. Oysa sen gururlandın. Bu yüzden Tanrı şiddetli bir intikam alacaktır. Senin saltanatını ortadan kaldıracak, ülke elinden çıkacak ve sonsuz zavallılık içine düşeceksin. Zira sana yapılan önerileri uygulamadın. Oysa sana önerilenler dünyada barışın yaşamasına sebeptir. Tanrı'nın Gazabını bekle!„ Bu mektup 1869 yılında gönderildi. Bir sene sonra onun saltanatı büsbütün ortadan kalktı. Bu mektuplardan biri de İran Şahı'na²³ yazılan, basılmış ve tüm dünya ülkelerinde yayınlanan çok uzun bir mektuptur. Bu mektup da bin sekiz yüz altmış dokuz senesinde gönderilmiştir. Bu mektupta İran Şahına adaletli olması için şöyle öğüt verilmiştir: "Halkın tümüne şefkatli ol. Dinler arasında bir üstünlük sağlatma. Hıristiyan, Müslüman, Musevi ve Zerdüsti'ye aynı şekilde davran. Ülkede mevcut olan haksızlıkları yok et. Zira halkın tümü Tanrı'nın kullarıdır. Hükümetin yanında hepsi eşit tutulmalıdırlar. Hükümet herkese şefkatli olmalıdır. Eğer adaletle hareket etmeyip bu zulümleri ortadan kaldırmazsan ve Tanrı rızasına uygun biçimde davranmazsan saltanatının temeli sarsılacaktır." Ayrıca şöyle buyuruyorlar : "Sen din bilginlerini toplayıp, bu toplulukta bulunmam için beni de çağırmalısın. Ben kanıt ve delillerimi ortaya koyacağım ve herkese hüccetimi göstereceğim." Şah bu önerileri önemsemeyerek Hz. Bahauallah'ın mektubuna cevap vermedi. Bilindiği gibi Tanrı, onun da saltanatının temelini ortadan kaldırdı ve Şah öldürüldü.

Bu mektupların biri de Osmanlı padişahı Abdülaziz'e yazılmıştı. Bu mektupta onu şöyle uyarıyorlardı : "Sen, beni zindana gönderdin, hapsettin. Mahpusluğun bana zarar vereceğini ve zindanın benim hor görülmemeye sebep olacağını sanıyorsun. Bu hapis bana zarar vermez. Çünkü mahpusluğum Tanrı içindir. Benim hapiste kalmama neden olacak herhangi bir suç işlemedim. Bu sıkıntılar ve zorluklar Tanrı yolunda olduğundan son derece sevinçliyim. Ve sonsuz memnunluk içindeyim. Fakat sen bekle! Tanrı, senden intikam alacaktır. Çok yakın bir zamanda, belanın yağmur gibi sana yağacağını ve yok olacağını göreceksin." Böyle de oldu.

Hz. Bahauallah bu ululukla bütün dünya krallarına uyarıcı mektuplar göndererek herkesi sevgi ve arkadaşlığa, genel barışa, insanlık âleminin birliğine, birlik ve beraberliğe çağırırdı ki herkes birlik ve beraberliğe kavuşabilin. Bu savaş ve kavgalar kalmasın. Bu harp ve öldürmeler ortadan kalksın. Bu düşmanlık ve kin yok olsun. Hepimiz birleşerek Tanrı'nın kulluğuna kalkalım ve O'nun yolunda canımızı feda edelim.

Nasireddin Şah ve Abdülhamit, Hz. Bahauallah'a karşı çıktılar, Hz. Bahauallah'ın mumunu söndürmek ve Buyruğunu yok etmek için O'nu Akkâ kalesine mahpus ettiler. Fakat Hz. Bahauallah hapse uyarıcı mektuplar yazarak şöyle buyurdu : "Bu hapis buyruğumun yükselişine neden olacaktır. Bu hapis, öğretilerimin yayılmasına sebep olacaktır. Bense bir zarar görmeyeceğim. Zira ben canımı, servetimi, malımı ve sahip olduğum her şeyimi feda ettim. Bu hapsin bana hiçbir zararı yoktur." Buyrukları gibi de, hapse kendi sancağını yükseltti. Emrin şöhreti Doğu ile Batıyı sardı.

²³ İran şahı : Nasireddin Şah.

SEVGİDEN BİRLİĞE

Amerika'ya bile erişti. Şimdi dünyanın bütün kıtalarında Hz. Bahau'llah'ın Emri yayılmıştır. Asya'ya giderseniz yolculuk yaptığınız her yerde yayılmakta olduğunu göreceksiniz. Afrika'da yayılmaktadır. Fakat Amerika'da Emir başlangıç devresindedir. Şimdi ise bütün dünyada yayılmaktadır, iki padişah asla O'na karşı koyamadılar. Fakat Tanrı, bu iki padişahı büsbütün yok etti. Nasireddin Şah öldürüldü. Abdülhamit ise hapse düştü. Ama ben, Abdülbaha, kırk sene hapiste idim, Allah zinciri benim boynumdan alıp, Abdülhamid'in boynuna taktı. Bu olay aniden oldu. İttihat ve Terakki Partisi hürriyeti ilan edince, beni serbest bıraktılar, zinciri boynumdan alıp Abdülhamid'in boynuna taktılar. Onun, bana reva gördüğü zulümleri ona ettiler. Şimdi ise sonsuz zavallılıkla hapistedir. Ben de hapiste idim. Fakat ben hapiste sevinçli idim. Zira ben, suçlu değildim. Tanrı Yolunda mahpusluğu kabul etmiştim. Tanrı için mahpus olduğum hatırıma gelince son derece sevinirdim. Fakat Abdülhamid yapmış olduğu kötü işler için tutuklanıp suç yüzünden hapse düştü. Her saatte ise ölüp diriliyorlar, sonsuz üzüntü ve ümitsizlik içindedir. Ama ben sonsuz ümit içinde ve sevinçli idim. Tanrı Yolunda mahpus olduğum ve hayatım boşa gitmeyeceği için Allah'a şükürler sunuyordum. Beni görenler mahpus olduğumu asla tasavvur edemezlerdi. Son derece sevinçli, memnun ve sıhhatli idim. Bu mahpusluğa asla önem vermezdim.

LADY BLOMFIELD'in EVİNDEKİ KONUŞMA 21 Aralık 1912, Londra

«O'DUR TANRI»

Dün gece Hz. İsa'nın doğum yıldönümü idi. Gerçekte çok güzeldi. Fakat ibret verici idi. Çünkü bu topluluğun tümü Hz. Mesih'i (İsa'yı) bekleyip onu tanıdıklarını sanıyorlardı. Ama Hz. İsa gelince yabancı, tek ve yalnız kaldı. Zira Hz. İsa gelince onu hiçbir kimse tanımadı. Bu yüzden halk Hz. İsa'nın gelişini beklemektedir. Hz. Mesih (İsa) gelmiş olduğu halde Musevi'ler Mesih'in zuhurunu bekliyorlardı. Fakat O Hazret gelince ondan yoksun kaldılar. Hz. Mesih'i inkâr ederek bu Mesih'in gerçek Mesih olmadığını söylediler. Ona söylemesinden utandığım suçlar yüklediler. Kuşkusuz İncil'i okuyup O Hazrete verilen lakabı görmüşsünüzdür. Kısacası, Hz. İsa'ya "Balezebu" lakabını taktılar. Bu lakabın anlamı şeytandır. Hz. İsa'ya lakap ile şöhret kazandırdılar. Yazıklar olsun, yazıklar olsun ki, O Rahmani yüze şeytan dediler. Yazıklar olsun, yazıklar olsun ki, O'nu tanımadılar. Yazıklar olsun, yazıklar olsun ki, O Gerçeklik Güneşi kuruntular bulutunda görünmez oldu. Şimdiye dek Museviler Hz. Mesih'in gelişini beklemektedirler. Hz. Mesih'in gelişinden iki bin sene geçmiştir ve hâlâ Musevi'ler beklemektedirler. Bakınız gaflet ne yapıyor. İşıya nassına göre Hz. Mesih'in gökten ve bilinmeyen bir yerden gelmesi, Hz. Mesih geldiği zaman dağların parçalanıp büyük bir depremin olması bekleniyordu. Bunlar gerçekten meydana geldi. Fakat bunun sırrını anlamadılar ve bu simgeleri çözemediler. Dağlardan maksat, taştan olan dağlar değil, dağa benzer insanlardır, bunlar da yok oldular. Toprak âleminde değil, düşünce âleminde meydana gelen depremler kastediliyor. Bütün peygamberlerin haber verdikleri gerçekleşti, fakat hepsi simge idi. Maksat, görünen anlam değildi. Zira Tanrısal Sözcükler simgeler, sırlar ve definelerdir, define ise saklıdır. Cevherlerin madenidir, madenler ise her zaman gizlidir. Örneğin, İsa "Ben göksel ekmeğim" diye buyuruyor. Hz. İsa'nın ekmeği olmadığı, görünürde gökten inmeyip Meryem'in rahminden doğduğu açıktır. Ama bu ekmekten maksat, göksel nimet ve rahmani olgunluklardır. Kuşkusuz Hz. İsa'nın gerçeği ve O'nun olgunlukları gökten indi, Tanrısal Âlemdendi. Yine buyuruyor: «Kim bu ekmekten yerse ebedi yaşam bulur.» Yani her kim bu Tanrısal Olgunluklardan pay alırsa kuşkusuz dirilecektir. Fakat insanlar bunu anlamadılar ve itirazda bulunarak ben göksel ekmeğim, diyor acaba biz onu yiyebilir miyiz? diye söylediler. Her ne kadar İsa Meryem'in rahminden doğmuş ise de gerçekte gökten geldiğini kastediyor. Niçin bekleyen milletler onu inkâr ettiler? Çünkü görünürde gökten gelmesini bekliyorlardı. Böyle olmayışını görünce inkâr ettiler. Oysa bundan maksat, Hz. İsa'nın vücudu değil gerçeği idi. Kuşkusuz İsa'nın gerçeği gökten indi. Fakat kavimler anlamadıklarından inkâr ettiler ve şimdiye dek de O'ndan yoksun kaldılar. O halde, mukaddes Kitabın sırlarını anlamak, Tevrat ve İncil'in anlamını kavramak gerekir. Zira hepsi sembol ve işaretlerdir, insan bu sırları kavramadıkça yoksun kalarak gerçeği anlayamaz. Kitapların sırlarını kavrayıp onların anlamlarını doğruca anlamazsanız ümit ederim. Böylece gerçeği kavrayarsınız. Her zaman hakikatin sırlarını bulursunuz ve hiç bir perde ile perdelenmezsiniz. Tanrı'ya yöneliniz. Hakikat çehresinden yoksun olmamak, Gerçeklik Güneşinin ışıklarından pay almak ve Tanrısal Sırlara vâkıf olmak için daima Tanrı'dan destek ve başarı dileyiniz. Böyle olunca Tanrısal Melekût'a girersiniz, işte budur benim isteğim, işte budur ruhanî kimselerin son arzusu.

AVRUPA ve AMERİKA ÜLKELERİNDEN DÖNDÜKTEN SONRA YOLCULARIN ÇADIRINDA YAPILAN KONUŞMA 19 Haziran 1913 gecesi, Port-Said – Mısır

«O'DUR TANRI»

SEVGİDEN BİRLİĞE

Port Said'de böyle büyük bir topluluk kurulması çok şaşırtıcı bir olaydır. Ne iyi olurdu eğer krallar toprak altından başlarını çıkarıp Tanrı Ayetleri bayraklarının dikilişini ve tanınmış zalimlerin sancaklarının çöküşünü görselerdi!

Bağdat'ta Şeyh Abdül-Hüseyin Müçtehid fırsat buldukça gizlice başkalarına aşıliyordu. Hz. Bahauallah ise gerekli cevapları buyuruyorlardı. Düşüncelerinden biri de şu idi: Bir akşam kendi meslektaşlarına görmüş olduğu rüyayı şöyle anlatıyor ; İran Şahı bir kubbe altında oturup bana "Sayın şeyh, benim kılıcımın Bahaileri ortadan yok edeceğine emin ol." dedi. O kubbe üzerinde Ayetülkürsi İngilizce olarak yazılı idi.

Hz. Bahauallah, Zeynulabidin Han Fahrüdoyle vasıtasıyla şu mesajı gönderdiler: Bu rüya, gerçek bir rüyadır. Zira Ayetülkürsi İngilizce olmasına rağmen yine de aynı Ayetülkürsi idi. Yani bu Bahai Emri, Tanrısal İslâm Emrinin aynasıdır, fakat yazı şekli değişmiştir. Yani sözler değişmiş, fakat hakikati ve anlamı aynıdır. Kubbe ise Tanrı Emridir. Ve O, padişaha egemen ve onu çevreleyendir. Padişah O'nun gölgesinde olup, kuşkusuz O üstündür.

Şimdi Şah ve Şeyh, Mısır ülkesinde Port Said'de bu çadırın altında kurulmuş böyle bir topluluğu görmek için neredeler? Baksınlar, ne güzel ve ne mükemmel bir çadır. Karşı çıkanlar Tanrı Buyruğunun yok olmasını istediler, ama Tanrısal Buyruk daha da yükseldi. Kendi nefesleri ile Tanrı'nın Işığını söndürmeye irade ettiler. Fakat Tanrı Kendi Işığını mükemmelleştirdi. Zira Allah, buyruğunu zahir eder, ışığını parlatır ve feyzini tamamlar.

Kısacası, çok geçmeden Bağdat sarsıldı. Mirza Ali Naki, Seyyid Muhammed, Şeyh Abdül Hüseyin ve Şeyh Muhammed Hüseyin'in de içinde bulunduğu din bilgileri grubu, meşhur din bilginlerinden (Ulemadan) olan Mirza Hasan Amu adında bir zatı seçip Mübarek huzura gönderdiler. Zeynulabidin Han Fahrüdoyle vasıtasıyla müşerref oldu. İlk önce bilimsel sorular sordu, yeterli cevaplar aldı. Şöyle söyledi: İliminiz konusunda kimsenin söyleyecek bir sözü olmayacağı açık ve kesindir. Bütün din bilginleri bunu itiraf ederek kabul etmektedirler. Fakat ulema hazretleri, onların kalplerine güven verecek mucizeler zahir etmeniz için, beni yolladılar. Cevapta Hz. Bahauallah buyurdular: Pek iyi, fakat Tanrısal Buyruk çocukların oyuncağı değildir. Nasıl ki Kur'an'da itiraz edenlerin dilinden şöyle buyuruluyor: "Söylediler; yerde bir çeşmeden su aktırmadıkça ve altınlarla dolu bir eve sahip olmadıkça sana iman getirmeyeceğiz." Bazıları ise "Allah ve melekleri gözümüz önüne getirmedikçe ve göğe yükselip okumamız için mühürlenmiş bir kitap bize getirmedikçe sana inanmayacağız" dediler. Bütün bunların cevabında Kur'an'da şöyle buyrulur: "Söyle Tanrı Yücedir. Gönderdiği Elçi ise sizin gibi bir insandır." Fakat Hz. Bahauallah, ben pekiyi derim. Ancak sizler hepimiz birlikte bir meseleyi tayin ediniz, mucize zahir olunca bizim için bir kuşku kalmayacağını yazarak mühürleyip teslim ediniz, o zaman ben o mucizeyi zahir etmek için bir şahıs göndereceğim" dedi.

Mirza Hasan Amu kabul ederek başka söylenecek söz kalmadığını söyledi. Mübarek eli zorla öptü ve gitti. Ulemaya olayı nakletti. Fakat ulema, bu şahıs sihirbaz olabilir, diye kabul etmediler. Mirza Hasan Amu; Ey müçtehitler, siz beni gönderdiniz, kendiniz böyle istediniz, bizi rezil ettiniz, diyerek devamlı söylemesine rağmen fayda vermedi. Herkesin bu konudan haberi vardır. Mirza Hasan Amu çok zaman geçmeden Kermaşah'a giderek Kermaşah'ın valisi olan Emadüldevle tarafından düzenlenen toplantıda olayı bütün ayrıntıları ile anlattı. Toplantıda hazır bulunan ve Emadüldevle onun müridi olan ve o ise gizlice iman getirmiş olan Mirza Gogai Derviş, konuyu duyunca Bağdat ve başka yerlere yazdı. Ayrıca Mirza Hasan Amu Tahran'da Dışişleri Bakanı Mirza Said Han toplantısında da bu olayı ayrıntılı olarak anlattı. Rahmetli Mirza Reza Goli de orada hazır bulunduğundan anlatılan konuyu yazdı. Bütün bu fikir aşılamlarına ve Şahın karşı çıkmalarına rağmen bir sonuç alınmadı. Ve Tanrı'nın Buyruğu üstün geldi.

Şimdi Allah'a şükürler olsun, Doğu aydın, ve Batı hoş kokuludur. Tahran'dan Bağdat'a giderken yolda herhangi bir ahab yoktu. Ama bu yolculuğumuzda geçtiğimiz Batının her kentinde ahablara rastladık. Denver, Dublin, Begale, Boston, Brooklyn, Monthedor, Montreal ve bunun gibi önceden işitilmemiş yerlerde Tanrısal Ses yükselmiştir.

"Şehirdeki coşkunluk, sevgilinin saç kıvrımından başka bir şey için değildir."

"Dünyadaki kargaşalık, dostun kaş kemerinden başka bir şey değildir."

Allahın Sesi öylesine yükseldi ki, bütün kulaklar hoşlandı. Bütün ruhlar harekete geldi. Yükselen bu sesteki ve doğan bu yıldızlardan akıllar hayret içinde kaldı. Biri hayran kalmış, biri araştırıyor, biri de kanıtlar ileri sürmekte idi. Herkes Hz. Bahauallah'ın gerçekten eşsiz olup bu çağın ruhu ve öğretilerinin bu devrin ışığı olduğunu söylemekte idi.

SEVGİDEN BİRLİĞE

İtiraz ederek İncil'de de bunlara benzer öğretiler bulunduğunu söyleyenlere şöyle derdik: Bu öğretilerden biri insanlık âleminin birliğidir. Bu hangi kitapta vardır? Gösteriniz. Genel barış hangi kitaptadır? Din sevgi ve dostluğa sebep olmalı, buna sebep olmazsa dinin yokluğu daha iyidir, bu öğreti hangi kitaptadır? Din sağlam akıl ve gerçek bilime uygun olmalıdır, bu kural hangi kitaptadır? Kadın ve erkek eşitliği hangi kitaptadır? Mezhep ve din taassubunun, siyasal taassubun ve ırksal taassubun bırakılması gereği hangi kitapta duyurulmuştur? Vesaire.

Selam üzerinize olsun.

BAY ve BAYAN DODGE'İN EVİNDEKİ KONUŞMA New York, 16 Nisan 1912 Akşamı

Güzel bir toplantıdır. Maddi güçler insanları böylesine birbirine yaklaştıramaz. Ve bu denli sevgi ve birliğe neden olamaz. İnsanların Doğu'dan gelip Batı halkı ile bu şekilde sonsuz sevgi ve birlik içinde davranarak görüştikleri böyle bir topluluk şimdiye dek kurulmamıştır. Bu ancak Tanrısal bir güçle sağlanabilir. Hz. İsa zahir olduğunda çeşitli yola sapmış olanları bir araya toplayarak dostluğu kurdu. Yunanlı, Romalı, Süryanlı ve Mısırlıların aralarında uzlaşmayı sağladı. Oysa onlar arasında dostluk ve uzlaşmanın imkânsız görüldüğü derecede anlaşmazlık ve düşmanlık vardı. Fakat Hz. İsa Tanrısal Güçle aralarında birlik ve beraberliği sağladı. O halde Hz. Bahauallah'ın aramızda sağladığı bu dostluk ve sevgi, Tanrısal Güçten başka bir şey ile meydana gelemez. Çok yakın bir zaman da Doğu ile Batının birbirini kucaklayacağını göreceksiniz, insanlık âleminde birlik çadırının direği yükselecektir. Bu kuvvet bütün milletleri kendi gölgesi altında toplayacaktır, İranlı ve Amerikalı ismi kalmayacaktır, insanlar İngiliz ve Alman isimleri ile övünmeyecekler. Fransız ve Arap diye adlandırılmayacaklar. Hepsi tek bir millet olacaklardır. Bir kimseye, "sen hangi millettensin?" diye sorulunca, ben insanım, Bahauallah bağışının gölgesinde insanlık âleminin hizmetçisi ve en büyük barış ordusunun bir eriyim, diyerek cevap verecektir. Bütün insanlar bir millet, bir aile olacaklar ve bir ülkede yaşayacaklardır. Bu kavgalar ve çekişmeler kalmayacaktır. Hz. Bahauallah, taassubun merkezinde zahir oldu. Milletler ve çeşitli mezhepler sonsuz kin ve düşmanlıkla birbirlerinin kanına girdikleri halde, öyle bir birlik ve beraberlik aralarında meydana getirtti ki birbirleri ile sonsuz uzlaşma ve dostluk içinde yaşamaktadırlar. Sonsuz özleyişle, bir gün sizleri görüp karşılamayı arzulamaktadırlar. Hz. Bahauallah'ın gücünün ne yaptığını görünüz.

Bugün insanlık âlemi hasta ve onun ilacı ise dünyanın birleşmesidir. Onun yaşamı en büyük barışla sağlanır, sevinci ise insanlık âleminin birliğindedir. Tanrısal bağış ve inayetinden sizlerin yeni bir ruhla diriltmesini, insanlık âlemi birliğinin, en büyük barışın ve Tanrısal Sevginin eserlerinin şehirden şehire ve belki de Amerika'dan başka kıtalara sızmasına neden olacak bir güçle hizmete kalkmanızı umuyorum. Zira bu konuda bu ülkede yetenek çoğalmıştır. Maddiyatta büyük ilerlemelere sahne olduğu gibi ruhanî güce de sahip olmasını, Tanrı Bağışlarını elde etmesini, Allah'a yönelmesini, herkesin insanlık âleminin hizmetçisi ve insanlık erdemliklerinin yayıcısı olmasını ümit ederim. Taki, göksel uygarlığın ışıkları buradan her yöne parlansın, ilâhi Yeruşalim insin, Melekûtun Bağış her yeri kapsasın. Bu alanda büyük bir güçle harekete geçmenizi umuyorum. Zira Tanrı yardımcınız, Ruhulkudüs esintileri desteğiniz ve Melekûtun melekleri koruyucunuz olacaktır. Kuşkusuz bu feyzler sizleri kaplayacaktır.

BAY ve BAYAN MORTEN'İN EVİNDEKİ KONUŞMA 13 Nisan 1912, New York, Amerika

Kutsal Doğuşların (Peygamberlerin) zuhur günleri Tanrısal Bahardır. Gönüllerin sahasını yemyeşil yapar, Gerçeklik çiçekleri açılır, insanın varlık ağaçları bol meyveli olur. Sırların ırmakları akar ve irfan çeşmesi fışkırır. Tanrısal Nisan yağmuru ile varlık âlemi tazelenip yenilenir. Fakat bir zaman geçince yavaş yavaş Tanrısal Feyz kesilir ve Rab'bın Sırları insanlar arasında kaybolur. Bu yüzden Tanrısal Bahar yeniden belirlenir. Bağış yağmuru yağar, inayet esintileri eser, varlık âlemi dirilir. İrfan bahçesi tomurcuklarla dolar. Varlık ağaçları sulu meyveler verir.

Bir zamandan beri Tanrısal Esintiler kesilmiş, olgunluklar kalmamış, maddiyat üstün gelmiş, varlık âlemi ruhsuz vücuda dönüşmüş ve bahardan bir eser kalmamış olduğundan Hz. Bahauallah zahir oldular, ilâhi baharı yenilediler. Aynı esintiler esmeye ve aynı bulut yağmaya başladı, aynı bağış her yeri kapsadı. Şimdi günden güne insanlık âlemi ilerlemekte ve yeni tatlı rüzgârlar esmektedir. Varlık ağaçları yeşermiş, sırların ırmakları akmaktadır. Melekûtun Bağış her tarafı sarmıştır. Ebha Yüzünün nuru yardım etmekte ve Ruhulkudüs esintileri insanları diriltmektedir.

Bu Tanrısal Baharda ebedi feyz aramanızı, göksel yaşamı bulmanızı, varlık bahçesinde meyveli ağaç olmanızı, bağış esintisi ile yemyeşil kalmanızı, bol yapraklı ve tomurcuklu olmanızı, her ne kadar bahar yağmuru yağıp can verici tatlı rüzgâr esse de asla ondan bir nasip almayan kuru ağaç gibi olmamanızı ümit ederim. O halde, Ebha Cenneti'nin fidanları, Tanrısal Bahçenin çiçekleri ve sonsuz

SEVGİDEN BİRLİĞE

yeşillik ve tazelik içinde olunuz. Ebedi feyz ile diriliniz, kalımlı yaşamı bulunuz. Sizler için yeniden dua ediyorum.

HAYFA'DAKİ KONUŞMA 23 Aralık 1913

Hoş geldiniz! Nasılsınız! Sabahtan beri konuşmaktayım. Bu nedenle artık gücüm kalmadı. Bazen konuşma gereklidir, bu durumda insan konuşmazsa Tanrı yanında sorumludur. Bugün de, o günlerdendir. Yorgun olmama rağmen uzun konuşmalar yaptım. Zira konuşmak gerekli idi. Bu bölgelerde halka yapılan fikir aşılamalarından kalpler etkilenmişti ve bu rivayetler ün kazanmıştı. Onlara, Avrupa ve Amerika'da yapılan ve gazetelerde yayınlanan konuşmalardan biraz söz açtım ve durumun onların anladıkları gibi olmadığını söyledim. Örneğin, bizim Hz. Muhammed'in düşmanı olduğumuzu sanırlar. Fakat Musevi sinagoglarında ve mabetlerinde Hz. Muhammed'in gerçeğini ispatlayan konuşmalarından söz edince bu yanlış anlamaların çoğu yok oldu. Bugün Müftü, gazetelerde yayımlanan bu konuşmaların gerçekte kuruntuların birçoğunu ortadan kaldırdığını söyledi. Artık bu çok insafsızlıktır. Budapeşte'de olan, hiçbir dine inanmayan, uzun seneler İstanbul, Afganistan, Türkistan ve İran'a yolculuk yapan ve bu ülkelerin lisanını iyice öğrenmiş olan filozof Vambiri bana çok şaşırdığı ve hayran kaldığı bir konudan şöyle söz etti: Ben Vambiri olmama rağmen Musevi sinagogunda Hz. İsa'nın adını saygı ile söyleme cesaretini kendimde bulamıyorum. Fakat siz cesaret ve kuvvetle Musevi mabedinde Hz. İsa'nın Tanrı Kelimesi ve Tanrı Ruhu olduğunu ispatladınız.

Amerika'da papazlar, bu şahıs Hz. İsa'nın düşmanıdır, diye ilanlar verdiler. Amerika'ya varışında Hz. İsa'nın düşmanı gelmiştir diye gazetelerde yayınlattılar. Hatta Washington'da büyük bir topluluğun hazır bulunduğu bir kilisede konuşulduktan sonra bu kiliseden çıktığımızda, "Bu Bahailer Hz. İsa'nın düşmanıdır, O'nun temelini yok etmektedirler, bizim için canını feda eden Hz. İsa'yı bu şahıs yüzünden bırakmamız acaba yerinde midir?" diye yazılan birkaç sayfalık yazılarından birini benim faytonuma atmışlardı. Fakat bunları kimse dinlemiyordu ve herkes sevinç ve memnuniyetini belirtiyordu. Bizim, Hz. İsa'nın düşmanı olduğumuzu söyleyenler insafsızca davranıyorlar. Canımızı O'nun için feda eden bizler, O'nun düşmanı ve Hz. İsa adı sayesinde sonsuz eğlence, ferah ve sevinçle yaşamakta olanlar, saraylara benzeyen manastırlarda yaşayanlar, şarap içip kebab yiyenler O'nun dostu olduklarını söylüyorlar. Katolik Hıristiyanlarında Papa'dan sonraki en büyük din bilginine Kardinal denir. Ortodokslar ise ona Patrik diyorlar. Her ne ise: Kardinal Amerika'da itibarlı ve nüfuzludur. Amerika'da mutaassıp katolikler çok olduğundan toplantılar ve kurumlarda ; "Bu şahıs Hz. İsa'nın düşmanıdır, Hz. İsa'nın düşmanı gelmiştir, Hz. İsa'nın temelini yok etmek arzusundadır, Hz. İsa Dininin bozucusudur" diyerek beni rahat bırakmıyorlardı. Ben hiçbir şey söylemiyordum. Yanıma gelip hakkımda böyle şeylerin söylendiğini anlatıyorlardı, asla dinlemiyordum. Denver kentine vardığımda şöyle söylediler: Kaç gün önce bir dinsel tören yapıldı. Kardinal yeni yapılan bir kilisenin açılışı için gelmişti. Kiliseyi açarken büyük bir görkem ve şatafatla gelerek ululuk ve yücelikle içeriye girdi. Başında cevherlerle dolu taç giymiş, elinde cevahirle süslü asayı tutmuş, ipek ve sırmalı elbiseler giymişti. Beraberindeki papazların tümü üzerlerine altınla işlenmiş elbiseler ve şapkalar giymişlerdi. Kardinalin bu görkemi ve güçlülüğü gözleri kendine çekmişti. Zira kiliseye girdiği zaman on beş bin kişi secde etmişlerdir. Bazı kişiler bu konuları anlatarak gerçekte bir dinsel tören olduğunu söylerlerdi. Ben, bu işin sınırının aşıldığını gördüm. Biraz zaman geçti, bir kalabalık toplandı, oraya gittim ve konuştum. Konuşmamız uzun sürdü. Buraya geldiğimde büyük bir dinsel törenin yapıldığını duyduğumu, eşi ve benzeri bulunmayan bir gösteri olduğunu onlara söyledim. Kardinal hazretlerinin Denverde yapmış olduğu gösteri Hz. İsa'nın Yeruşalim'de yaptığına benzer, ancak ufak bir fark var aralarında: O Tanrısal ve Semavi gösteride Hz. İsa'nın başında dikenli bir taç ve bu gösteride Kardinal hazretlerin başında cevahirle dolu bir taç vardı. O gösteride Hz, İsa'nın elbiseleri paramparça iken bu gösteride Kardinal hazretlerinin elbisesi ipekten ve sırmalı idi. O gösteride Hz. İsa beraber olanlar daima zorluklar ve bela içinde iken ve bu gösteride Kardinalle beraber olanlar sonsuz büyüklük ve iftihar içinde idiler. O gösteride halkın tümü küfrederek O'nu lanetliyorlardı, bu gösteride ise herkes dua ederek onları övgülerle karşıladı. O gösteride tevazu, alçak gönüllülük, aşağılanma, küçüklük, inleme varken, bu gösteride büyüklük, servet ve iktidar vardı O gösteri çarmıh üzerinde ve bu gösteri son derece süslenmiş kilise mihrabında idi. işte fark ancak bu kadardı!

Gerçekte halk ne kadar bilgisizdir. Çok güzel bir tören olduğunu anlatıyorlardı. Onlara şöyle dedim: Hz. İsa bütün zorluklar, sıkıntılar ve belaları üzerine çekerek gece gündüz çöllerde yalnızlık ve zavallılık içinde idi. Yemeği bitki, başında diken, lambası gök yıldızları idi. Her gün çölde avare idi. Şimdi ise bu hazretler, sonsuz görkem ve yücelikle en iyi saraylar olan büyük manastırlarda yaşayıp eğlenmekte ve İsa'nın öğrencileri olduklarını söylemektedirler. Öğrenci, öğretmene

SEVGİDEN BİRLİĞE

uymalıdır. Bütün davranış ve hareketlerini öğretmenin öğretilerine uygun kılmalıdır. Fakat bunların örgütleri, vakıfları ve çok gelirleri vardır. Gece gündüz bütün şehvetlere dalmışlardır. Nerede o Hz. İsa'nın arınmış esintileri?

Amerika'da bize itirazda bulunmayanlar, Museviler idiler. Gerçekten güzel toplantılar düzenleyerek beni davet ettiler. Ben gidip konuştum, çok sevindiler ve sonsuz sevinçlerini belirttiler. San Francisco'da herkes memnuniyetini ve gönül neşesini açıkladı. Asla bu itirazlar yoktu. Bu konuşmalardan sonra Haham şöyle dedi: Biz, Doğunun söndüğünü sanıyorduk; oysa Doğunun her zaman Doğu olduğu belli oldu. Duyduğumuz sözler, Nebiler ve eski yüce atalarımızın sözleri gibi idi. Musevî mabedinde yapılan bu konuşmaların çok etkili olduğu gelen bir mektuptan anlaşılıyor. Bu mektupta şöyle yazılıdır: Hıristiyanların kilisesi yakıldığında, haham kilise papazının yanına gidip "Kiliseniz yıkılmıştır, onarımı zaman alır, geliniz bizim mabette istediğiniz gibi namaz kılıp dua okuyunuz. Cumartesi bizim ve Pazar günü sizin olsun" diye söylemiştir.

AKKA'DAKİ KONUŞMA 18 Aralık 1913

« O'DUR TANRI »

Gerçekten insanlar ne kadar insafsızdırlar. Hz. İsa'nın zuhurundan bu yana kimse Musevî sinagoglarında Hz. İsa'dan söz açmamıştı. Şimdi ise Bahailer, Musevî mabedinde; Hz. İsa'nın Tanrı Kelimesi, Tanrı Ruhu olduğunu ve Hıristiyan kilisesinde de Hz. Muhammed'in İlahî Peygamberliğini ispatlıyorlar. Bununla beraber halk bizden razı değildir.

Bir gün New York'ta bir kilisede konuşmak üzere yola çıktık. Hindistan'ın büyüklerinden olan bir zat tesadüfen bizim kiliseye doğru gittiğimizi görüp şaşırıldı. Kendi kendine, gidip bakayım ne var, diyerek kiliseye geldi. Benim sofa üstünde durup Hz. Muhammed'in peygamberliğinin gerçekliğini ispat etmekte olduğumu görünce hakikaten hayran kaldı. Dışarı çıktığımızda, yüzü vasıflandırılmayacak derecede sevinçli idi. Birinin Hıristiyan kilisesinde papazlar ve Hıristiyanların hazır buldukları halde Hz. Muhammed'in peygamberliğini ispatlaması gerçekten şaşırtıcı bir olaydır, dedi. Emre çok yaklaştı. Gerçekte kilise insanlarla dolu idi. Konuşmadan sonra papaz teşekkür ederek memnunluk ve sevincini belirtti.

Bu yolculukta her ne kadar sonsuz güçsüzlük ve acizlik içinde oldu isek de Hz. Bahauallah'ın teyidleri deniz gibi dalgalanmakta idi. Nereye girsek, konuşmaya başlayınca, bütün kapıların açıldığını ve Gerçeklik Güneşinin ışıklarının anlatılmayacak derecede desteklediğini görürdük, ister sinagoglarda, ister mabetlerde ve ister topluluklarda olsun, her girdiğimiz yerde ilk önce Ebha Melekûtuna (Tanrı Katına) yöneliyordum. Birkaç dakika teyid diliyordum. Sonra Hz. Bahauallah'ın teyidlerinin o toplantının üzerinde dalgalanmakta olduğunu görüyordum, işte o zaman konuşmaya başlıyordum.

Tanrı'ya şükürler olsun ki Hz. Bahauallah'ın günlerinde Dini dünyada ün kazandı. O'nun tüm eserleri ve hatta dostları açıkça görünmektedir.

İranlılar İran ne olacak? Diye soruyorlardı. Ben şöyle dedim: Şu anda ortamda görünen şeyler yokluğa sebeptir. Bu anlaşmazlıklar, bu çeşitli partiler, biri demokrat, biri ılımlı, günden güne İran'ı bozmaktadır. Siz on yıl önceki İran'ın durumunu bugünkü durumuyla mukayese ediniz. Bu anlaşmazlıklar İran'ı bozmuş ve günden güne daha da kötüleşmektedir. Geleceğin ne olacağını, sordular, onlara, İran'ın geleceğini sizlere bir örnekle anlatacağım, siz artık kendiniz mukayese ediniz, bu yeterli ve tam bir kanıttır, dedim :

Mekke; taşla dolu, tarıma elverişsiz ve asla bitki yeşermeyen bir yöredir. O çöl, kumsal bir çöldür. Son derece sıcaktı, bayındır olamıyordu. Susuz, kayalık ve kumsal yerde ne yeşerebilir? Fakat Hz. Muhammed'in vatanı olduğundan bu taşlı kayalı yer dünyanın kiblesi oldu ve insanlar ona doğru secde etmektedirler. İran'ın geleceğinin ne olacağını artık bundan anlayınız. Bu bir örnektir. Bu kayalık yer Hz. Muhammed'in ülkesi olması nedeni ile dünyanın kiblesi oldu. Oysa İran yemyeşildir; güzel çiçekleri vardır, havası iyidir, suyu hoştur. Bundan ne olacağını siz kıyaslayınız, işte bu ölçek yeterlidir.

BAY DREYFUS'UN EVİNDEKİ KONUŞMA Paris 27 Ekim 1911

« O'DUR TANRI »

Hz. Bahauallah'ın öğretisi insanların tümünün birliği, sonsuz dostluk ve beraberlik olduğundan, imkân dahilinde milletler arasında meydana gelen yanlış anlamaları yok etmek için gayret ve çaba gösterilmelidir. Bu yüzden dinler arasında görünen yanlış anlamalar konusunda biraz konuşmalıyız.

SEVGİDEN BİRLİĞE

Eğer yanlış anlamalar yok olursa tümel bir birlik meydana gelir. Bütün milletler birbirleri ile tam bir dostluk kurarlar. Bu anlaşmazlıkların ve kavgaların temel nedeni din bilgileridirler. Zira onlar kendi milletine, başka milletlerin Tanrı tarafından kahredildiğini ve Tanrısal Bağıştan yoksun bırakıldığını aşıyorlar.

Bir gün Teberiyede Musevî mabedinin yanında olan bir evde idim. Haham'ın vaaz etmekte olduğunu gördüm. Şöyle diyordu : «Ey Musevî kavimi! Siz Tanrı'nın Ümmetisiniz, başka milletler ise O'nun ümmeti değildir. Tanrı sizleri Hz. İbrahim'in sülalesinden yaratmıştır. Size bereket ve feyz vermiştir. Sizleri bütün milletlerden üstün kılmıştır. Sizden bir İshak seçmiştir, Hz. Yakub'u göndermiştir. Hz. Yusuf, Hz. Musa, Hz. Harun, Hz. Süleyman, Hz. Davud, Hz. İshak, Hz. İlyas gibi kişileri göndermiştir. Bu peygamberlerin tümü sizlerdendir. Firavunları sizler için boğdu, denizi yarıdı. Gökten size yiyecek gönderdi. Taştan su akıttı. Siz Tanrı yanında beğenilmiş ümmetisiniz. Ey İsrailoğulları! Siz Tanrı'nın oğulları ve bütün milletlerden seçkinsiniz. Mevudunuz Mesih (İsa) gelecektir; o zaman sizler aziz olacaksınız. Bütün dünya milletlerine egemen ve hükümler olacaksınız. Başka milletler zavallı, yardımcısız ve rezil olacaklardır.» Museviler onun sözlerinden anlatılmayacak derecede sevinmişlerdi.

Bunun gibide başka insanların anlaşmazlıklarına, kavgalarına ve dövüşmelerine din bilgileri sebep olmuşlardır. Eğer bunlar gerçeği arasalardı, kuşkusuz birlik ve beraberlik meydana gelecekti. Zira gerçek birdir ve çoğalmasına imkân yoktur.

Siz ey gerçeği arayanlar! Şimdiye kadar evrenin efendisi Hz. Muhammed'in - Onun üzerine selam olsun hakkında duyduğunuz bütün söylentiler, kinden ve cahilce taassuptan doğmuştur. Asla gerçeğe uygun değildir. Şimdi ben, olayın gerçeğini size anlatacağım, söylentileri aktaracağım. Akıl ölçüğü ile konuşulacak. Çünkü geçmiş zamanların olayları akıl terazisi ile ölçülmelidir. Eğer uygun gelirse kabul edilmeli, aksi halde güvene layık değildir:

Birincisi, papazların kitaplarında Hz. Muhammed'in -O'nun üzerine selam olsun- hakkında okuduğunuz konular, Musevî kitaplarında yazılan İsa'nın hayat hikâyesine benzer. Bakınız Ulu İsa hakkında halk ne gibi iftiralar atıyorlardı. Oysa Hz. İsa, güzel yüzü ve tatlı konuşmalarıyla Dinini açıklamıştı. Şimdi dünyanın yarısı puta tapmakta ve geri kalan kısmı ise iki bölüme ayrılmıştır: Daha büyük kısım Hıristiyan ve ikinci kısım Müslümandır. Başka milletler azınlıktadır ve bu iki kısım önemlidir. Müslümanlar ve Hıristiyanlar arasındaki kavga ve çatışma bin üç yüz yıldan beri sürmektedir. Oysa bu düşmanlık, bu kin yanlış anlamalar ufak bir sebep ile ortadan kalkar; sonsuz dostluk meydana gelir. Ne bir kavga, ne bir çatışma ve ne de bir öldürme kalır. Bu sebep de şudur:

Hz. Muhammed -O'nun üzerine selam olsun- Emrini (Dinini) açıklayınca ilk önce kendi akrabaları itiraz etti. Niçin Hz. İsa ile Hz. Musa'ya; İncil ile Tevrat'a inandıklarını söyledi. Bu Kur'an'ın nassına göredir, tarihsel bir hikaye değildir. Niçin bütün peygamberlere, yani Kur'an'da anılan yirmi sekiz peygambere inanmadıklarını sordu. Kur'an'ın nassı gereğince şöyle buyuruyor : "Tevrat, Tanrı'nın Kitabıdır. Hz. Musa büyük bir peygamberdi. Hz. İsa Ruhulkudüs'ten doğdu, Allah'ın Ruhu ve Tanrı'nın Kelimesi idi. Hz. Meryem kutsaldı." Kur'an'da şu sözler bile buyrulur : "Hz. Meryem kimsenin nişanlısı değildi, Yeruşalim'de Kudsülakdas'ta inzivaya çekilip gece gündüz ibadetle uğraşıyordu. Yiyecek, gökten ona geliyordu. Yahya'nın babası Zekeriya geldiğinde yiyeceklerin Meryem'in önünde olduğunu görüyordu ve "Ey Meryem bu yiyecek nereden geldi?" diye soruyordu. Meryem ise gökten geldiğini söylüyordu. Hz. İsa beşikte konuştu. Tanrı, Hz. Meryem'i dünyanın bütün kadınlarından üstün tuttu, işte budur Hz. İsa hakkındaki Kur'an'ın nassı. Hz. Muhammed -O'nun üzerine selam olsun- kendi kavmini azarlayarak, niçin Hz. İsa ve Hz. Musa'ya inanmadıklarını söyledi. Kavim; biz Hz. İsa, Hz. Musa, Tevrat ve İncil'e inanacağız fakat atalarımız ve babalarımız yani iftihar ettiğimiz kişiler ne olacak? Diye sordular. Hz. Muhammed şöyle buyurdu : "Hz. İsa ve Hz. Musa'ya inanmamış kimseler ateşte yanacak olanlardır." Bu, Kur'an'ın nassıdır; tarih değildir. Hatta şöyle buyurdu: "Babalarınız Hz. İsa ve İncil'e inanmadıklarından onlar için Tanrı'nın yarlıgamasını dilemeyiniz, o işi Tanrı'ya bırakınız." işte bu şekilde kendi kavmini azarladı.

Hz. Muhammed; insanlığa, terbiyeye ve uygarlığa sahip olmayan bir kavim içinde zahir oldu. Bu kavim, yaşayan kendi kızlarını toprağa gömecek kadar yırtıcı idiler. Onların yanında kadınlar hayvanlardan daha alçak görünüyordu. Esans kullanmak istedikleri zaman develerin idrarını kendilerine sürüyorlardı. Develerin idrarını içiyorlardı. Hz. Muhammed işte bu kimseler arasında zahir oldu. Bu kavmi öylesine terbiye etti ki; çok kısa bir süre içinde başka topluluklara üstün geldiler, bilgili, kavrayışlı, kültürlü ve sanayi sahibi oldular.

Kur'an'da "Hıristiyanlar dostunuzdur, fakat Arap puta tapanları puta tapmalardan ve yırtıcılıktan şiddetle önleyiniz" diye buyrulmuştur. İşte budur İslâm gerçeğinin temeli. Fakat bazı İslâm devlet

SEVGİDEN BİRLİĞE

büyüklerinin davranışlarına bakmayınız. Çünkü Hz. Muhammed ile ilgisi yoktur. Tevratı okuyup yasaların ne olduğunu görünüz, bir de Musevî krallarının ne yaptıklarına bakınız, İncil'i okuyunuz, başış ile doludur. Hz. İsa herkesin savaşmasını önledi. Petrus, kılıcını çektiği zaman kılıfına koy, dedi. Fakat Hıristiyan devlet büyükleri ne kadar kan döktüler ve şiddetli zulümler yaptılar. Papazların bazıları Hz. İsa'ya aykırı davrandılar. Bunların Hz. İsa ile ilgisi yoktur.

Her ne ise, gaye şudur: Müslümanlar şunu itiraf ediyorlar ki Hz. İsa Tanrı'nın Ruhu ve Tanrı'nın Kelimesidir, kutsal olup önünde eğilmesi gerekir. Hz. Musa, büyük bir peygamberdi, açık ayetleri vardı. Tevrat Allah'ın Kitabıdır. Kısacası: Müslümanlar, Hıristiyanların ve Musevilerin peygamberlerini ululayıp kutsallıyorlar. Eğer Hıristiyanlar da İslâm peygamberlerini ululayıp kutsal sayarlarsa bu kavgalar ortadan kalkmış olur. Acaba bu davranışları onların imanlarını eksiltecek midir? Haşa! Müslümanlar, Hıristiyanların peygamberini övmekle ne zarar gördüler ve ne suç işlediler? Tersine; insafa gelerek Hz. İsa'nın Tanrı'nın Ruhu ve Tanrı'nın Kelimesi olduğunu söylemekle Allah'ın Eşiğinde beğenilmiş oldular.

Acaba Hz. Muhammed'in peygamberliği açık kanıtlarla ispatlı değil midir? Hz. Muhammed'in kanıtlarından biri; okuma yazma bilmeyen bir zata vahiy olan Kur'an'dır. Kur'an'ın sözleri mükemmel hikmettir. Hz. Muhammed, o çağın ruhuna uygun sağlam bir din kurdu. Bunlardan başka, o devrin astronomi kurallarına aykırı düşen tarihsel ve matematiksel meseleleri açıkladı. Sonradan Kur'an'ın sözlerinin gerçek olduğunu ispatladı. O devirde Batlamyus'un (Ptolemaios'un) astronomi kuralları dünyaca kabul edilmişti ve Macasti kitabı bütün filozoflar arasında matematiğin temeli olarak biliniyordu. Fakat Kur'an'ın sözleri o kesin matematiksel kurallara aykırı idi. Bu yüzden herkes, "Bu Kur'an ayetleri bilgisizliğin kanıtıdır" diye itirazda bulunuyordu. Fakat bin yıl araştırma ve incelemeden sonra, Kur'an'ın sözünün gerçeğe uyduğu; binlerce Yunanlı, Romalı ve İranlı filozofların ve matematikçilerin düşüncesinin sonucu olan Ptolemaios kurallarının ise kurallara aykırı olduğu, son zamanların matematikçilerince açıkça görüldü. Örneğin Kur'an'ın matematiksel konularından biri, yerküresinin hareketinin açıklanışıdır. Oysa Ptolemaios kurallarında yerküresi hareketsizdir. Eski matematikçiler, Güneşin yörüngesel bir harekete sahip olduğunu sanıyorlardı. Oysa Kur'an'da Güneşin hareketinin eksensel olduğu belirtiliyor. Kur'an evrende ve yerküresindeki bütün cisimlerin hareket halinde olduğunu açıklıyor. Son zamanların matematikçileri, astronomik konularda sonsuz araştırmalar ve incelemeler yaparak, aletler ve cihazlar icat ederek sırları keşfedince Kur'an nassının doğru olup eski matematikçilerin ve filozofların yanlışlıkları kesinleşti ve ispatlandı.

Şimdi insafli olmak gerekiyor: Uygar milletlerin binlerce bilgin, filozof ve matematikçisi astronomik konularda gördükleri öğrenim ve öğretimlerine rağmen hata ettiler, fakat matematik adını duymayan, Arap yarımadasının cahil kabilelerinden olan ve okuma yazması olmayan bir şahıs, ot bitmeyen bir çölde yetişip büyüdüğü halde karmaşık astronomi meşelerinin gerçeğini kavrayabildi ve bunun gibi matematiksel konuları çözdü. O halde, bu olayın mucize olduğuna ve vahiy gücü ile meydana geldiğine asla kuşku duyulmamalıdır. Bundan daha kesin ve yeterli kanıt mevcut değildir ve bu inkâr edilemez.

PARİS'DEKİ KONUŞMA 19 Kasım 1911

«O'DUR TANRI»

Dünyanın kuruluşundan bu güne dek her ne zaman Tanrı'nın Sesi yükseldi ise, şeytanın sesi de yükselmiştir. Çünkü karanlık ışığa, zulüm adalete, cehalet bilime karşı koymak ister. Bu, dünya halkının daimi tutkusudur.

Bakınız; Hz. Musa devrinde bir Firavun vardı ve Hz. Musa'nın aydınlığının yayılmasını önlemek istiyordu. Hz. İsa zamanında Musevî dininin liderlerinden olan Kiyafa ve Hena vardı. Bunlar büyük bir güçle Hz. İsa'ya karşı koyup O hazret hakkında iftiralar yazarak yayınlattılar. Hatta Ferisiler topluluğu Hz. İsa'nın öldürülmesine hüküm verdi. Onlar ; "Bu şahıs Mesih'tir (hayvanlaşmıştır) (estağfurullah!) yoldan sapmıştır, (estağfurullah!) kanunî babası yoktur diyerek dile getirmek istemediğim bunun gibi iftiraları Doğu Musevileri arasında yaydılar. Onların amacı Hz. İsa'nın aydınlığını önlemektir. Bunun gibi de, Hz. Muhammed zamanında Kureyş bilginleri Hz. Muhammed'in aydınlığının yayılışını önlemek istediler. Herkes O'nun öldürülmesine hüküm verdi. Ona sonsuz zorluklar reva gördüler. Kılıç gücü ile O büyük abideyi yok etmek istediler. Tanrısal Buyruğun Aydınlığı ufukları kapladı. Hepsi yenilmiş birer ordu gibi meydandan kaçtılar. Tanrı Kelimesi zamanla nüfuz etti. İlâhî din yayıldı. Tanrısal öğretiler ufukları sardı. Allah'ın Gölgesinde olanlar bir yıldız gibi en büyük mutluluğun ufkundan parladılar. Şimdi de aynı durum vardır. Kendilerini dine bağlı gösteren bilgisiz bir takım kimseler, Hz. Bahauallah'ın aydınlığını önlemek arzusundadırlar. Ufukları bu ışıklardan yoksun bırakmak üzere Allah'ın Buyruğuna karşı

SEVGİDEN BİRLİĞE

gelmektedirler. Kanıtları olmadığından iftiralar yaymaktadırlar. Çünkü cahil halkın âdeti budur. Kanıtları olmadığı zaman kılıçları iftiradır. Kanıtları olsaydı onları ortaya koyup konuşurlar, dedikodu yapmazlardı. Kötü sözleri kaleme almayı dile getirmezlerdi. Yiğit biri gibi deliller gösterirlerdi. Bizim, onlarla bir kavgamız ve çekişmemiz yoktur. Onların dedikodusunu yapmıyoruz. Onların durumunu ve kötü huylarını açıklamıyoruz. Biz, kanıtlarla konuşuyoruz, Onlara ; "Kanıtımız budur; eğer bu kanıt karşısında kanıtlarınız varsa gösteriniz" deriz. Ama onlar asla yanaşmıyorlar ve iftira ediyorlar. Gazetelerde, Bahailer şöyledir böyledir, diye yazılar yazıyorlar. Ferisîlerin, Havariler hakkında söyledikleri gibi kalemlerinden çıkan her şeyi düşüncesizce yazıyorlar. Sizler böyle yazıların yayınlanmasını gördüğünüzde asla üzülmeiniz. Sonsuz güç ile Hz. Bahau'llah'ın Öğretileri gereğince davranınız. Önem vermeyiniz. Bu kimseler bilmeden Tanrı Kelimesinin halk arasında yayılışına neden olurlar. Kuşkusuz, insafli kişiler araştırıp incelerler. Bu araştırma ve inceleme onların doğru yolu bulmalarına sebep olur.

Örneği şudur: Biri, filanca odada bir sönmüş mum var, diyor. Duyan kimse, aradıktan sonra, mumun yanmakta olduğunu görür. Veya "Filanca bahçede yaprakları sararmış, dalı kırılmış, acı meyveli ağaçlar ve fena kokulu çiçekler vardır, sakın yaklaşmayın" sözlerini duyan insafli kimseler, kuşkusuz bunu yeterli bulmayarak kendilerince gerçeği aramak isterler. Arama ve incelemeyen sonra ağaçların son derece güzel, dalların doğru, yaprakların yemyeşil, tomurcukların son derece hoş kokulu, meyvelerin çok lezzetli, çiçeklerin sonsuz tazelik içinde olduğunu görür. Sonra o şahıs "Tanrı'ya şükürler olsun ki, kötü söz söyleyenin biri, benim bu bahçeye girmeme ve doğru yolu bulmama sebep oldu" der. Kötü söz söyleyenler böyledirler; halkın merakını uyandırarak araştırma yapmalarına sebep olurlar. Hz. İsa zamanında, Hz. İsa'ya atılan iftiraların ve Havariler hakkında söylenen yalanların acaba etkisi var mıydı? Acaba o devrin filozoflarının yazdıkları kitapların Hz. İsa'ya bir zararı dokundu mu? Aksine, bütün o kitaplar Hz. İsa'nın Öğretilerini yaymaya neden oldu. Zira Hz. İsa'nın adını halk işitti, araştırıp inceledi ve doğru yolu buldu.

Biz, bu kişiler hakkında bir şey söylemek istemiyoruz. Biz, kötü söz söylemiyoruz. Ancak şu kadarını söyleyebiliriz ki, bu iftiralar dayanaklı değildir. Bu iftiralar güneşi kapatan bulutlara benzer. Bulut her ne kadar kesif olursa olsun, güneş ışını en sonunda onu dağıtır ve yok eder. Hakikat Güneşinin ışıklarını hiçbir bulut önleyemez. Tanrısal Bahçenin esintilerini hiçbir şey kesemez. Semavî Yağmura hiçbir engel mani olamaz.

Bu sözlerden gayem şudur: iftiralarla dolu kitaplar yayıldıkça, gazetelerde iftiralar yazıldıkça, sizler üzülmeiniz. Bunun, Tanrı Buyruğunun güçlenmesine sebep olacağını kesin olarak biliniz. Çünkü meyvesiz ağacı kimse taşlamaz, sönmüş lambaya kimse itina göstermez. Ne meydana gelirse gelsin, o, Tanrı Buyruğunun güçlenmesine nedendir. Eski devirlerde olduğu gibi.

Hz. Musa zamanına bakınız. Firavun'un gururu İsrailoğullarına yardımcı ve destek oldu. Her ne kadar o zalim "Hz. Musa katildir, cezalandırılması gerekir" diye ilan etmişse de, bu sözün bir etkisi olmadı. Bağırıp çağırarak; Hz. Musa ve Harun'un her ikisi fesatçı, apaçık dinin karıştırıcısı, ülkede anlaşmazlık ve kötülük meydana getirici, onların yok edilmesi ve idamı gerekli olduğunu, diyerek "Bunlar sihirbazdılar, kendi sihirleri ile dininizin değişmesine sebep olacaklar ve sizleri kendi yollarına saptıracaklardır" diye söylenen sözlerin asla bir etkisi olmadı. Tersine Hz. Musa'nın Işığı parladı, dini yayıldı, Sina Tecellisinin aydınlığı her yeri kapladı.

Bunun gibi de Ferisîler: "Bu Hz. İsa -estağfurullah-Mesih'tir, çünkü Sebt (Cumartesi dinlenme) gününü bozmuştur, Tanrı Dinini geçersiz kılmıştır, boşanmayı yasaklamıştır, çok zevce almayı önlemiştir, amacı Kudsül-Akdesi yok etmek ve Tanrı Evini yıkmaktır, yazıklar olsun! Vay dinine! Vay mezhebe! Onu idam ediniz, onu idam ediniz!" dedikleri vakit onların bu karşı çıkmaların hiçbir etkisi olmadı. Hz. İsa'nın Sabahı doğdu, Ruhülkudüs esintileri bütün dünyayı etkiledi, değişik milletleri birleştirdi.

Amacımız şudur ki; toplumun iftiraları, yalanları ve karşı koymaları Tanrı Buyruğunda hiçbir aksama meydana getirmesin. Tersine, Tanrı Buyruğunun yükselişine sebep olur. Normal bir iş olsaydı kimse itirazda bulunmazdı, bu, olağanüstü oluşuna kanıttır. Emir (din) ne kadar büyükse düşmanları o kadar fazladır. Bu yüzden biz, sonsuz sebat ve bağlılıkla Hz. Bahau'llah'ın Öğretileri gereğince davranmalıyız. Esenlikle kalınız.

PARİS'DEKİ KONUŞMA 26 Ekim 1911

«O'DUR TANRI >

İncil'de Hz. İsa'nın bulut üzerine binmiş olarak geleceği buyrulmuştur. Hz. Bahau'llah bu ayetin yorumunu yaparken şöyle buyuruyor: Hz. İsa ilk gelişinde de bulut üzerine binmiş olarak gelmiştir.

SEVGİDEN BİRLİĞE

Çünkü gökten geldiğini söylediği halde, görünürde Hz. Meryem'in rahminden doğmuştur. İncil'de "Gökten inmeyen kimse göğe çıkamaz ve ben gökten indim" diye buyuruyor. Oysa Hz. Meryem'in rahminden doğmuştur. O halde, gökten maksat bu sonsuz feza değil, aslında Melekût Göğüdür. Hz. İsa oradan geldiğinde buluta binmişti. Bulut, insan vücudu demektir. Bulut güneşin görünmesini önlediği gibi Hz. İsa'nın bedensel yönü de O'nun Gerçeklik Güneşinin görünmesine engeldi.

İncil'de şu nass mevcuttur : "Halk, bu zat Nasıralı'dır fakat gökten indiğini söyler, biz bu şahsı tanıyoruz, bütün akrabalarını tanıyoruz, vatanını biliyoruz, ben gökten indim, demesi artık anlamsızdır" diye söylüyorlardı. Bu sözden gaye şudur: Hazretin vücudu her ne kadar Nasıra'dan idi ise de, O'nun ruhu Tanrı Katındandır. Hazretin maddî gücünün sınırlı olmasına rağmen ruhani gücü sınırsızdı. Fakat halk, Hz. İsa'nın vücuduna bakarak; "Nasıralıdır, gökten inmemiş ve Meryem'in rahminden doğmuştur" diye fikir yürütüyordu. Oysa Hz. İsa'nın gerçeğinden haberleri olsaydı, gökten indiğini anlayacaklardı. Her ne ise, Hz. Bahauallah şöyle buyuruyor: Bulut, güneşin görünmesini engellediği gibi Hz. İsa'nın insan yönü de O'nun Gerçeğinin anlaşılmasına engel oldu.

Ümidimiz şudur: Bedensel yöne bakmayarak gerçeklere yöneliniz. Maddiyat ile perdelenmeyiniz. Ruhaniyetten pay alınız. Yersel değil göksel olunuz, Cismanî değil ruhanî olunuz. Karanlık değil aydın olunuz. Işıkları bütün ufuklardan parlayan Gerçeklik Güneşine bakınız, Bulut, bizi engellemesin. Yani bu taklitler gerçeğin görünmesini önlemesin. Buluta bakmayınız, güneşi görünüz. Göğün sonsuz temizlikte olduğunu görünüz. Şimdi apaçık olan bulutsuz gökteki Gerçeklik Güneşinin şiddetli ışınlarını görünüz. Böyle yaparsanız hepimiz aydınlanırsınız. Ebedî yaşam bulursunuz. Tanrı Feyzleri'nin kaynağı olursunuz. Maddiyat âleminden maneviyat âlemine ulaşırsınız. Çünkü maneviyat sınırsız ve maddiyat sınırlıdır. Sınırlı, sınırsız önleyemez. Dünyevî aşama bizi ilâhî Âlemden yoksun bırakmasın. Beden, ruhtan ümidimizin kesilmesine sebep olmasın, işte budur arzumuz, işte budur Tanrı'dan isteğimiz. Hepinizin ona erişmesini diliyorum.

STANFORD ÜNİVERSİTESİ'NDEKİ KONUŞMA 8 Ekim 1912, California, Amerika

«O'DUR TANRI»

İnsanlık toplumunun en övülecek şeyi bilimdir. Çünkü eşyaların gerçeklerinin keşfedilmesidir. Bugün, bu bilim merkezinde ve ünü dünyayı saran bu üniversitede bulunmaktan sonsuz sevinç duymaktayım. Çünkü dünyada kurulan en onurlu topluluk, bilginler topluluğu ve insanlık âleminin en onurlu bilim ve teknik merkezidir. Zira bilim, dünyanın aydınlığına, huzur ve rahatına ve insanlık toplumunun yücelmesine nedendir. Dikkat ederseniz bilim devletinin, hükümdarların devletinden daha büyük olduğunu görürsünüz. Çünkü kralların saltanatı yıkılır, imparatorlar ve hükümdarlar tahttan indirilir ve saltanatları büsbütün altüst olur. Fakat bilim saltanatı ebedî ve sonsuzdur, yıkılmaz. Bakınız, eski devirdeki filozofların saltanatı nasıl kalmıştır. Roma, Yunan ve Doğu saltanatları o büyüklükleriyle son buldu. Oysa Eflatun'un ve Aristoteles'in saltanatları kalımlıdır. Şu anda bütün üniversitelerde ve bilim topluluklarında onlar devamlı olarak anılmaktadırlar. Fakat kralların anıları büsbütün unutulmuştur. O halde, bilimin saltanatı kralların saltanatından daha büyüktür. Çünkü krallar kan dökerek memleketleri alırlar, oysa bilim adamı bilgi ile fetheder. Gönül ülkelerini kendi egemenliği altına alır. Bunun için saltanatı ebedîdir. Bu bilim ve teknik merkezinde hazır bulunduğumdan çok sevinçliyim. Bilim ve teknikte son derece ilerlemeniz ve insanlık âleminin topluluğunda parlayan birer lamba olmanız için Tanrısal Teyit ve başarılar dilerim.

Hz. Bahauallah'ın öğretilerinden en büyüğü insanlık âleminin birliği olduğundan varlıkların birliğinden söz açmak isterim. Bu mesele ilâhî Felsefenin konularındandır:

Bütün varlıkların bir oldukları açıktır. Her bir varlık, bütün varlıklardan ibarettir. Yani; her şey, her şeyin içindedir. Bakınız; varlıklar birey elemanlardan oluşmuştur ve bu birey elemanlar varlığın bütün aşamalarında dolaşmaktadır. Örneğin: İnsan vücudunda bulunan birey elemanların her biri; bir zaman bitki âleminde, bir zaman hayvan ve bir zaman cansız âleminde imiş. Daima bir durumdan başka bir duruma ve bir şekilden başka bir şekle dönüşmekte ve bir varlıktan başka bir varlığa geçmektedir. Boyuna ve enine sonsuz şekillere dönüşmektedir. Her bir şekilde bir olgunluğu vardır. Varlıkların bu dolaşımı devamlıdır. Bu yüzden her varlık bütün varlıklardan ibarettir. Ancak insan vücudunda bulunan bu birey elemanın bütün aşamalarda dolaşması ve hareketi için uzun bir süreye ihtiyaç vardır. Şöyle ki bu birey eleman bir zaman topraktı, cansız şekilde dolaşmaları vardı. Sonra bitki âlemine ulaştı. Bitki şeklinde de dönüşümleri oldu. Sonra hayvan şekline geçti. Şimdi ise insan âlemine gelmiştir. Bir süre insan aşamasında dolaşır. Sonra cansız âlemine döner. Bu şekilde bütün aşamalarda dolaşır, sonsuz varlıkların şeklinde görünür. Her şekilde bir olgunluğa varır. Cansız âleminde cansızlara ait olgunluklara vardı. Bitki âleminde bitkisel olgunluklara vardı. Son olarak insan âleminde insansal olgunluklara erişti. O halde, varlıkların birey elemanlarının her biri sonsuz

SEVGİDEN BİRLİĞE

şekilleri dolaşmakta ve her bir şekilde bir olgunluğa sahip olmaktadır. Bundan ise varlıkların tek ve varlık âleminin bir olduğu açıklanır. O halde, evrenin varlığında birlik olduğundan, insanlık âleminde nasıl bir birlik olacağı artık bellidir. İnsanlık alemindeki birliğin, birlik içinde birlik olduğu açıktır. Varlığın başlangıcı ve sonu birliktir. Bütün varlıklarda ve insanlık âleminde var olan bu birliğe rağmen acaba evrenin en şerefli olan insanların âleminde kavga ve çatışma yaraşır mı? Çünkü cansız âlemin olgunluğu olan cisim, insanda vardır. Bitkisel olgunluk olan büyüme gücü yine insanda vardır. Hayvansal olgunluk olan sağduyusu vardır. Bu büyük birliğin varlığı ile acaba kavga ve çatışmaya girmesi ve savaşıp adam öldürmesi insanoğluna yaraşır mı? Bütün varlıklar birbiri ile barış içindedir. Bütün elemanlar birbirleri ile barış içindedir. Evrenin en sorumlusu olan insanın, çatışma ve kavga etmesi yaraşır mı? Estağfurullah!

Bakınız, bu elemanlar birbirleri ile uzlaştıkları zaman, yaşam, güzellik, aydınlık, rahat ve huzur doğar. Bu anda gördüğünüz varlıkların tümü birbirleri ile barıştalar; güneş yer ile ve toprak su ile barıştadır. Tüm elemanlar birbirleri ile barış içindedir. En ufak bir çarpışma olunca deprem meydana gelir -San Francisco şehrinin depremi gibi- en ufak çarpışma büyük zararlara yol açar, genel yangınlar meydana gelir. Oysa bunlar cansız âlemindedir, insanlık âlemindeki çarpışmalardan ne gibi zorluklar doğacağını artık siz düşününüz.

Üstelik Tanrı, insana akıl gücü vermiştir. Bu akıl, varlıkların en değerlisidir. Gerçekte Tanrısal Tecellilerden olan açık ve görünür bir güçtür. Örneğin, bütün varlıkların doğanın tutsağı ve doğa kanununun altında oldukları, doğa kanunundan zerre kadar dışarı çıkmadıklarına dikkat ediniz: Güneş, bu büyüklüğüyle doğanın tutsağıdır, doğa yasasından dışarı çıkmaz. Bunun gibi de, bu sonsuz uzayda her şey doğanın esiridir, doğa yasasından dışarı çıkmaz. Yerküresi doğanın tutsağıdır. Bütün ağaçlar ve bitkiler doğanın esiridir. Bütün hayvanlar, örneğin fil bile bu gücü ile doğanın tutsağıdır, doğa kanunundan dışarı çıkamaz. Fakat insan bu küçük ve güçsüz vücudu ile Tanrısal Tecellilerden olan akılla desteklendiğinden, doğa yasasını çiğneyerek onu alt üst eder. Doğa yasası gereğince insan, toprak üzerinde yaşayan bir varlıktır. Fakat bu yasayı çiğner; kuş olur havada uçar, balık olur deniz altında dolaşır, gemi yaparak deniz üzerinde gezer.

Sahip olduğunuz ve üniversitede öğrettiğiniz bu bilimler ve tekniklerin tümü doğanın sırları idi. Doğa yasası gereğince saklı kalması gereklidir. Ama insan akli bu yasayı çiğneyerek eşyaların gerçeklerini keşfedip görünmez alandan görünür alana getirmiştir ve bilimler meydana gelmiştir. Bu olay doğa yasasına aykırıdır. Örneğin, elektrik gücü doğanın saklı sırlarındandır. Gizli kalması gerekirken insan akli onu keşfetti. Doğa yasasını çiğneyerek onu görünmez alandan görünür alana çıkarttı. Bu asi gücü lambada mahpus etmekte, bu ise olağandışı olup doğaya aykırıdır. Bir dakikada Doğu'dan Batı'ya haber ulaştırmakla bir mucizeyi gerçekleştirir. İnsan, sesi alıp fonografta mahpus eder, oysa ses serbest olmalıdır, çünkü doğa yasasının gereği budur. Bunun gibi başka bütün buluşlar da doğanın sırlarıdır ve doğa yasasınca saklı kalması gerekir. Fakat en büyük Tanrısal Tecelli olan insan akli, bu doğa yasasını çiğneyerek doğa sırlarını doğa mekanizmasından dışarı aktarmaktadır.

Böyle bir İlâhî güç ile yırtıcılar gibi olmamız, kurtlar gibi birbirimizi yırtmamız ve "Öldür! Öldür!" diye bağırmanın yerinde olabilir mi? Acaba bu insanlık âlemine yaraşır mı? Eğer bir hayvan yırtıcılık yaparsa beslenmesi içindir. Onun zulüm ve adaleti birbirinden ayıracak akli ve gücü yoktur. Fakat insanın yırtıcılığı yiyecek için değil; açgözlülük ve hırs içindir. Şimdi; sağduyudan pay alan, böyle yüksek düşüncelere sahip olan ve böylesine şerefli bir varlık olan insanın, bu kadar bilimler ve tekniklerin, bu büyük icatların, bu akli eserlerin, bu kavrayışların ve bu buluşların varlığı ile yine de savaş meydanına çıkıp diğerlerinin kanına girmesi yaraşır mı? Oysa insan bir İlâhî Bina olup, bedensel değildir. İnsanlar tarafından yapılan bir binayı insan yıkarsa kuşkusuz bina sahibi üzülür. O halde Tanrısal bina olan insan yok edilirse kuşkusuz Tanrısal öfkeye sebep olunur. Allah, insanı şerefli yaratmıştır; her şeyden üstün kılmıştır, tümsel bağışlarla farklı özellikler kazandırmıştır. Akıl, algılama, hafıza gücü, hayal kuvveti ve görünür beş duyu vermiştir. Bu büyük Tanrı Vergilerini bağışlamıştır. Tanrı, insanı erdemliklerin kaynağı yapmıştır ki, güneş gibi aydınlansın, yaşama ve bayındırlığa neden olsun.

Şimdi biz, bu feyzlere göz kapatıp bu Tanrısal binayı harap ederek bu İlâhî Temeli kökten kazıyamamız doğru mudur? Doğanın esiri değilken neden kendimizi doğa gerekliliğine esir ederek hareket edelim? Zira doğada yaşam kavgası vardır. Eğer insan terbiye görmezse doğanın gerekliliklerinden olan kavga ve çatışmadan arınmaz. Bütün okullar ve fakülteler ne için kuruluyor? Bunlar, insanın doğa gerekliliklerinden kurtulabilmesi, doğa eksikliklerinden arınması ve manevî olgunluklara erişebilmesi, içindir. Bakınız; bu toprağı doğanın eline bıraksanız dikenli bir çalılık olur, yararsız otlar biter. Fakat terbiye görünce temiz bir toprak olur, bereketli ve verimli olur. Bu dağları kendi haline bırakırsanız vahşi ve verimsiz olur, meyveli ağaç asla yeşermez. Fakat terbiye edilince

SEVGİDEN BİRLİĞE

bahçe olur, meyve ve sonuç verir, çeşitli çiçek ve hoş kokulu bitkiler elde edilir. O halde insanlık âlemine doğa esiri olmak yaraşmaz.

Bu yüzden terbiyeye, özellikle İlâhî Terbiyeye muhtacız. Tanrısal Mukaddes Doğuşlar (Peygamberler) işte bu eğitimin öğreticisi idiler. Bu vahşi ormanları, meyvesi bol bahçelere ve bu dikenli yeri çiçekliğe dönüştüren Tanrısal Bahçivandılar.

Bu durumda insanın görevi nedir? Onun görevi gerçek Öğreticinin gölgesinde, kendini doğa eksikliklerinden kurtarıp ruhani erdemliklere bağlı kalmaktır. Acaba bu İlâhî Feyzleri ve ruhani erdemlikleri doğa uğruna feda etmemiz yerinde midir? Oysa Tanrı, bize doğa yasalarını çiğnemek ve kılıcı doğanın elinden alıp onun başına indirmek gücünü vermiştir. Kendimizi doğanın esiri yapmamız, doğanın getirdiklerinden olan yaşam kavgası gereğince yırtıcı hayvanlar gibi birbirimizi yırtmamız, insan ve hayvan arasında hiçbir yaşam farkı kalmayacak şekilde yaşamamız yerinde midir? Gerçekte bundan daha kötü bir yaşam olamaz. İnsanlık âlemi için bundan daha aşağılık bir durum söz konusu değildir. İnsanlık âlemi için savaştan daha kötü bir yabanilik düşünülemez. Çünkü Tanrısal Gazaba neden ve Rahmani Binanın yokluğuna sebeptir.

Tanrı'ya şükürler olsun ki, ben kendimi barışçı bir topluluk içinde görüyorum. Topluluğun amacı genel barışın yayılmasıdır. Bütün düşünceleri insanlık âleminin birliğidir. Hepsi, insan cinsinin gerçek hizmetçisidirler. Her birinizin devrin en büyük bilgini olmanızı, ilimlerin yayılmasına, genel barışın ilanına ve kalpler arasındaki bağlılıklara sebep olmanızı ve Tanrı'dan bu konularda sizlere destek olmasını, başarı bağışlamasını dilerim.

Zira Hz. Bahauallah, elli sene önce devletler arası genel barışı, milletler arası genel barışı, dinler arası genel barışı ve ülkeler arası genel barışı ilan buyururken şöyle dedi: İlâhî Dinlerin temeli birdir. Bütün dinlerin temeli bağlılık ve uzlaşmayı sağlamaktır. Fakat anlaşmazlıklar taklitlerden doğar. Bu taklitlerin ilâhî Öğretilelerle hiçbir ilgisi yoktur. Taklitler çeşitli olduklarından kavgalar ve öldürmelere sebep olmaktadır. Eğer gerçek aranırsa, bütün dinler birleşirler ve beraberlik doğar. Din, dostluk ve birliğe sebep olmalıdır. İnsanların kalpleri arasındaki bağlılığa sebep olmalıdır. Eğer din kavga ve çekişmeye neden olursa kuşkusuz dinsizlik daha iyidir. Zira zararlı şeyin yokluğu, varlığından daha iyidir. Din; Tanrısal İlaçtır, insan türünün tüm acılarının ilacıdır, her yaranın merhemidir. Fakat yanlış yolda kullanılırsa, savaş ve çatışmaya sebep ve kan dökülmesine neden olursa, işte bu durumda kuşkusuz dinsizlik dinden daha iyidir.

Hz. Bahauallah, devletler ve milletler arasında genel barışın gereğini açıkladı ve savaşın zararlarını anlattı. Çünkü insan cinsi tek bir kavimdir. Hepsi Âdem sülalesindedir. Âdem birdir, herkes bir babanın çocukları ve bir ailenin üyeleridir. Fakat bu büyük bir ailedir. Bir ailede değişik cinsler tasavvur edilemez. Eğer böyle bir tasavvur mümkün olsaydı anlaşmazlıkların ve kavgaların yerinde olduğunu söyleyebilirdik. Ama mademki, herkes değişik milletlerin değil aynı ailenin üyeleridir o halde, "Bu İtalyandır, o Almandır, bu İngiliz, öbürü Rus, bu İranlı ve diğeri Amerikalıdır" diye ayırmak tamamen kuruntudur. Hepsi insan, hepsi Tanrı'nın yarattığı, hepsi bir sülaleden, hepsi bir Âdem'in çocuklarıdır. Ayırmak hayali deyimlerdir.

Gelelim ülke taassubuna: Tek olan Yerküresi her insanın yurdudur, bu kaç tane değil birdir, insan cinsinin vatanı tektir. Fakat temelsiz kuruntu olan sınırları, eski çağların müstebit kişileri icat etmiş ve insanoğlu arasındaki savaş ve öldürmeleri yaratmışlardır. Bu kişilerin amaçları ün kazanmak ve ülkeleri almaktır. Bu yüzden insanların yurtseverlik duygularını kendi kişisel amaçlarının ilerlemesi için alet yaptılar. Oysa kendileri şahane saraylarda yaşamalarını sürdürüyorlardı. Her nimetten pay alarak lezzetli yemekler yiyor, ipek yataklarda yatıyor ve krallık bahçelerinde dolaşp geziyorlardı. Sıkıldıklarında ise dans salonlarında güzel kadınlarla dans edip neşeli müzikler dinliyorlardı. Fakat çile çeken köylülere, zavallılara, çiftçilere "Gidiniz," savaş meydanında birbirinizin kanına giriniz, birbirinizin yuvalarını yıkınız, sizler askersiniz, bizler ise makam ve rütbe sahibiyiz, diye söylüyorlardı, Saldırıya uğrayanlar "Niçin ülkemizi harap ediyorsunuz" diye sorduklarında; şu cevabı alıyorlardı: "Sizler Alman'sınız, bizler ise Fransız'ız." Aslında bu savaşları çıkartanların tümü saraylarda kendi eğlencelerine dalarak neşeli ve hoş vakit geçirmekten vazgeçmiyorlardı. Oysa savaştan zavallıların kanları boşu boşuna dökülüyordu. Niçin? "Bu millet Fransızdır, öbürü Almandır", gibi ayrımcı düşüncelerden ötürü. Aslında her ikisi insandır, her ikisi tek ailenin üyesidir, her ikisi tek bir millettir. Vatan adını kan dökülmesine sebep ediyorlar. Oysa bu dünya tek bir vatandır. O halde, barış, bütün insanlarda gerçekleşmelidir. Tanrı, bir küre ve bir cins insan yaratmıştır. Bu yerküresi, herkesin vatanıdır. Biz, bir takım hayalî çizgiler varsaymışız. Oysa bu çizgiler yapaydır. Birine Almanya, öbürüne Fransa, dedik. "Bu Almanya kutsal bir vatandır, tapılması ve himaye edilmesi gerekir, fakat öbür ülke kötüdür, halkı öldürülmeli, malları çalınmalı, çocukları ve kadınları tutsak

SEVGİDEN BİRLİĞE

alınmalı" diye söyledik. Bu hayalî çizgiler yüzünden niçin insan başkalarının kanına girsin ve kendi cinsinden olanları öldürsün? Bu kara toprak için mi? Halbuki insan birkaç gün bu toprak üzerinde yaşar sonra da bu ona ebedî mezar olur. Acaba bu ebedî mezar için bu kadar kan dökülmeye sebep olmamız yaraşır mı? Bu toprak, cesetlerimizi sonsuza dek kendisinde saklayacaktır. Bu toprak, bizim mezarımızdır. Bu ebedî mezar için neden savaşıp kavga edelim? Bu nasıl bir cehalet, nasıl bir bilgisizlik ve nasıl bir akılsızlıktır?

Bütün milletlerin sonsuz sevgi ve dostlukla bir ailedeki kardeşler, anneler ve babalar gibi birbirleriyle sonsuz barış içinde yaşayıp mutlu olmasını dilerim.

MONTREAL'DEKİ KONUŞMA, 1 Eylül 1912, Kanada

«O'DUR TANRI»

Dünyanın Tanrı'sı, herkesi topraktan yaratmıştır. Herkesi tek bir unsurdan ve tek bir sülaleden yaratmıştır. Herkesi tek bir yeryüzünde ve bir gök altında yaratmıştır. Hiçbir fark gözetmeden herkesi aynı ve tüm duygularında ortak yaratmıştır. Herkese rızık vermekte, beslemekte ve korumaktadır. Herkese şefaattir, hiçbir bağış ve rahmeti için insanoğlu arasında bir fark gözetmez. Peygamberler ve Tanrısal Öğretiler göndermiştir. Bu Tanrısal Öğretiler, insanoğlu arasındaki dostluğa ve kalpler arasındaki sevgiye nedendir. Tanrı, insanlık âleminin birliğini ilan buyurdu. Birliği önleyen herşeyi kötü saymakta ve birlik ile beraberliğe sebep olan herşeyi övmektedir, insanların tümünü bütün aşamalarda birliğe teşvik etmektedir.

Bütün Tanrısal Peygamberler insanlar arasında sevgiyi sağlamak için gelmişlerdir. Bütün İlâhî Kitaplar insanlık toplumunun birliği için inmiştir. Bütün peygamberler, gerçeğin hizmetçisi idiler. Getirdikleri öğretilerin tümü gerçektir. Gerçek ise birdir ve çoğalma kabul etmez. Bu yüzden tüm İlâhî dinlerin temelleri birdir. Bununla beraber son derece üzücüdür ki, peygamberlerin öğretilerinin temelleri ile asla ilgisi bulunmayan bir takım taklitler ortaya çıkmıştır. Bu taklitler çeşitli olduklarından anlaşmazlıklara neden olmuştur. İnsanlar arasındaki kavgalar ve çekişmeleri meydana getirmiştir. Savaş ve adam öldürmeler ortaya çıkmıştır. Böylece İlâhî Binayı yıkmaktadırlar. Yırtıcı hayvanlar gibi birbirini öldürmekte, birbirinin yuvalarını yıkmakta ve birbirinin ülkelerini harap etmektedirler.

Tanrı, insanı sevgi için yaratmıştır, insanlık âlemine sevgiyi yansıtmıştır. Varlıkların birleşmesinin sebebi sevgidir. Bütün peygamberler sevginin yayıcısı idiler. Oysa insan Tanrı'nın Rızasına karşı koymakta ve Tanrı'nın Rızasına aykırı davranmaktadır. Bu yüzden tarihin başlangıcından şimdiye dek insanlık âlemi huzur bulmamıştır. Daima savaşlar ve adam öldürmeler kalplerin birbirinden nefret etmesine neden olmuştur. Bu da Allah'ın Rızasına aykırı bir harekettir. Meydana gelen her savaş ve katliam, ya din taassubundan, ya ırk taassubundan, ya ülke taassubundan veya siyasî taassubundan doğmuştur. Bunun için insanlık toplumu daima azap içindedir.

Doğu'da özgürlük bulunmadığından taassup çoktu. Öylesine taassup vardı ki, asla huzur görünmüyordu. Taklitlerin karanlığı her yeri basmıştı. Bütün kabileler, dinler ve ırklar sonsuz düşmanlık ve kavga içinde idiler. İşte böyle bir zamanda Hz. Bahauallah zahir oldu.

Getirdikleri İlâhî öğretilerin birincisi, insanlık âleminin birliği idi. Bu konuda şöyle buyurdular: Bütün insanlar Tanrı'nın kuludurlar. Bütün dinler Allah'ın Rahmet gölgesindedirler. Tanrı, herkese şefkatli ve herkesle dostluk içindedirler. Semavî Kitapların tümü birbirinin doğrulayıcısıdır. Bununla beraber, insanlar arasında niçin kavga ve çatışma olmalıdır? Oysa insanların tümü bir Tanrı'nın yarattığıdır. Mademki bütün koyunlar bir Çobanın gölgesinde ve bu Çoban hepsini yönetmektedir, o halde, İlâhî Koyunlar olan insanlar da birbirleriyle dost olmalıdırlar. Eğer biri sürüden ayrılırsa onu elbirliğiyle tekrar sürüye getirmek için yardım etmelidirler. Ancak bazıları bilgisizdir, onları eğitmek gerekir. Eksiklikleri giderilmeli, hastalıklarına çare bulunmalı ve kördürler onlara görür göz bağışlanmalıdır.

Hz. Bahauallah, ikinci bir öğretide şöyle buyuruyor: Din dostluk ve sevgiye sebep olmalıdır. Eğer din düşmanlığa neden olursa bir neticesi yoktur, dinsizlik daha iyidir. Çünkü insanlar arasındaki düşmanlık ve kine nedendir. Düşmanlığa sebep olan herşey Allah'ın Gazabına nedendir. Dostluk ve sevgiye sebep olan şeyler ise beğenilir ve övülür. Eğer din, insanın öldürülmesine ve yırtıcılığa neden olursa o din, din değildir, dinsizlik ondan daha iyidir. Çünkü din, ilaca benzer. Eğer ilaç hastalığa sebep olursa, hastaya ilaç vermemek daha iyidir. Bu yüzden eğer din savaş ve adam öldürmeye sebep olursa, kuşkusuz dinsizlik daha iyidir.

Üçüncü bir öğretide "Din bilim ve akla uygun olmalı" diyorlar. Eğer bilim ve akla uymazsa

SEVGİDEN BİRLİĞE

kuruntudur. Zira Tanrı, eşyaların gerçeklerini kavramak ve gerçeğe tapmak için insana akıl vermiştir. Eğer din bilime ve akla aykırı olursa kalbin güvenini kazanamaz. Güvene neden olmadığından da kuruntudur, ona din denilemez. Bunun için dinsel meseleler akıl ve bilim ile karşılaştırılmalıdır. Böyle olunca kalp güven bulur ve insanın içi ferahlanır.

Dördüncü bir öğretilerde: Din taassubu, mezheb taassubu ülke taassubu ve siyasî taassubun insanlık temelini yok edicisi olduğunu söyler. Tanrısal Dinler gerçek olduklarından dolayı tektirler. Hz. İbrahim gerçeklik sesini yükseltti. Hz. Musa gerçeği ilan etti. Hz. İsa gerçeği kurdu. Hz. Muhammed gerçeği yaydı. Bütün peygamberler gerçeğe hizmet ettiler. Hepsi tek bir gerçeğin kurucusu ve tek bir gerçeğin yayıcısı idiler. O halde, din taassubu boşunadır. Zira bu taassuplar gerçeğe aykırıdır. İrk taassubuna gelince: İnsanların tümü tek bir ailedendir. Bir Tanrı'nın kulları ve bir cinstendir. Cinslerin çeşitli oluşu söz konusu değildir. Mademki herkes Âdem'in çocuklarıdır, o halde cinslerin çeşitli oluşu kuruntudur. Tanrı yanında; İngiliz, Fransız, Türk ve İranlı, diye bir ayırım yoktur. Hepsi Tanrı yanında aynıdır. Hepsi tek cinstir. Bu bölmeleri Tanrı değil, insan yaptığından gerçeğe aykırı ve boşunadır. Herkesin iki gözü, iki kulağı, bir başı ve iki ayağı vardır. Hayvanlar arasında ırk taassubu yoktur. Güvercinler arasında bu taassuplar yoktur. Doğu güvercini, Batı güvercini ile dostluk kurar. Bütün koyunlar aynı cinstendir. Hiçbir koyun başkasına "Sen Doğulu koyunsun, ben ise Batılıyım" demez. Nereden olurlarsa olsun birbirleri ile arkadaşlık yaparlar. Doğu güvercini Batı'ya gelirse, Batı güvercini ile sonsuzca dost olur. Batı güvercinine "Sen Batılısın, ben ise Doğuluyum" demez. O halde, hayvanın kabul etmediğini insanın kabul etmesi yerinde midir? Gelelim ülke taassubuna: Yeryüzünün tümü tek bir küre, tek bir Arz ve tek bir ülkedir. Tanrı, herhangi bir bölme yapmamıştır, hepsini aynı yaratmıştır. O'nun Yanında bir ayırım söz konusu değildir. Allah'ın yapmamış olduğu bir bölmeyi insanlar nasıl yaparlar? Bunlar kuruntulardır. Avrupa tek bir kıtadır. Biz gelip hayali çizgiler çizerek ırmağı sınır kabul edip bir yanına Fransa öbür yanına ise Almanya dedik. Oysa ırmak her iki tarafındır. Bu nasıl bir kuruntudur? Bu nasıl bir gaflettir. Tanrı'nın yaratmadığı şeyi bizler zannederek, kavga ve adam öldürmenin nedeni yapmaktayız. O halde, bütün taassuplar boşuna ve Allah'ın Öfkesine sebeptir. Tanrı, sevgi ve dostluğu icat etmiş ve Kendi kullarından arkadaşlık ve sevgi istemiştir. O'nun yanında düşmanlık reddedilmiş, birleşme ve dostluk ise beğenilmiştir.

Hz. Bahauallah beşinci bir öğretilerde şöyle buyuruyorlar: Yanlış anlamaların ortadan kalkması ve insanların tümünün birleşmesi için bütün dünya halkı kültür öğrenimi görmelidir. Yanlış anlamaların yeryüzünden silinmesi kültürün yayılması ile gerçekleşir. Bu yüzden her babanın kendi çocuğunu terbiye etmesi gereklidir. Eğer kişi bu işi yapmaktan aciz ise, kültürün geliştirilmesi ve insanlar arasındaki yanlış anlaşılmalara yok edilmesi için, toplum bu kişiye yardımcı olmalıdır.

Altıncısı, kadınların esirlikten kurtulmaları ile ilgili öğretilerdir. Hz. Bahauallah, kadın ve erkek haklarının eşitliğini ilan buyurarak şöyle dediler: Erkek ve kadın, her ikisi insan ve Bir Tanrı'nın kuludurlar. Tanrı yanında, erkek ve kadın, diye bir ayırım yoktur. Erkek olsun, kadın olsun, kimin kalbi daha temiz ve davranışları daha iyi ise o, Tanrı yanında daha yakın olandır. Bugün görünen fark eğitimden doğmuştur. Zira kadınlar erkekler gibi eğitim görmemişlerdir. Erkekler gibi eğitim görselerdi bütün aşamalarda eşit olurlardı. Çünkü her ikisi insan ve bütün aşamalarda ortaklıklar. Tanrı bir ayırım yapmamıştır.

Yedincisi, dil birliğinin gereğidir. Yani, bir dil icat edilmeli ve bütün insanlar o dili öğrenmelidirler. O halde, herkes biri özel, diğeri ise genel olmak üzere iki dil öğrenmelidir. Böylece bütün insanlar birbirinin dilini anlamış olurlar. Bu vesile ile milletler arasındaki yanlış anlamalar yok olur. Çünkü herkes aynı Tanrı'ya tapar ve aynı Tanrı'nın kuludur. Yanlış anlamalar anlaşmazlıklara yol açar. Birbirinin dilini anlayınca yanlış anlamalar ortadan kalkar. Herkes birbiriyle dostluk ve sevgi içinde yaşar. Böylece Doğu ile Batı birleşerek beraberlik doğar.

Sekizincisi, dünyanın genel barışa olan gereksinmesidir. Genel barış ilan edilmedikçe dünya huzur bulmaz. Devletler ve milletler en büyük mahkemeyi kurmaya mecburdurlar. Anlaşmazlıkları bu en büyük mahkemeye götürmelidirler. Şahıslar arasında çıkan anlaşmazlıkları çözen bir mahkeme gibi, bu da milletler ve devletler arasında çıkan anlaşmazlıkları çözmeli, katliamlara ve savaşlara fırsat vermemelidir.

Hz. Bahauallah elli yıl önce bütün hükümdarlara bu öğretileri kapsayan mektupları yazdı. Bu öğretiler ayrıca başka levhilerde de yazılıdır ve insanlar arasında görünen taassupları yok etmek amacıyla kırk yıl önce Hindistan'da basılıp yayımlanmıştır.

Hz. Bahauallah'a uyan kimseler sonsuz dostluk ve birlik içindeler. Bir toplantıya girildiği zaman, Hıristiyan, Musevî, Zerdüşti ve Müslüman'ın, hepsinin son derece arkadaşlık ve sevgi içinde oldukları görülür. Konuştukları konular, yanlış anlamaları yok etme konusudur.

SEVGİDEN BİRLİĞE

Ey Tanrı! Ey Şefkatli! Bu topluluk Sana yönelerek dua ediyor. Sonsuz yalvarışla Melekût'una sığınıyor ve Senden af ve yarlıgamanı diliyor. Tanrım! Bu topluluğa saygınlık bağışla, Bu kişileri kutsal eyle. Yol gösterici ışıklarını yay. Gönülleri aydınlat ve insanları müjdele. Herkesi kendi Melekût'una kabul buyur ve iki dünyada mutlu kıl.

Tanrım! Biz zeliliz, aziz buyur. Gücsüzüz güç bağışla. Yoksuluz, Senin Melekût'unun hazinesinden zengin eyle. Hastayız, sağlık bağışla. Tanrım! Bizi kendi isteğine eriştir. Fena nefsimizi dünya bağılıklarından kurtar ve kutsal eyle. Tanrım! Bizi kendi sevginde sabit et. Bütün insanları şefkatli kıl. Bütün insanlık âlemine hizmet etmek için bizi başarılı kıl ki; bütün kullarına hizmet edelim, bütün insanları sevelim, bütün beşeriyete şefkatli olalım.

Tanrım! Sen güçlüsün. Sen esirgeyicisin. Affedicisin ve büyüksün.

SAYIN BAYAN PARSONS Tanrı'nın nuru ve Baha'sı üzerine olsun Dublin, Amerika, 1912

«O'DUR TANRI»

Ey Melekûti Kız! Ben trenle San Francisco'ya doğru gitmekteyim. Senin güzel huyun ve küçük bey Jafri'nin yüzü hatırıma geldi. Bunun için hemen bu mektubu yazmaya başladım. O değerli kızın; Tanrı Cemalinin meftunu olmasını, aşkı ile şöhret kazanmasını, Tanrı yolunda avare olmasını, Ebha Cennetinin esintilerine hedef olmasını, Tanrı Sevgisi Ateşi ile alevlenmesini, mum gibi yanıp eriyerek herkesi aydınlatmasını gördüğümde içime sonsuz sevincin doğacağını bil! Tek ümidim böyle olmandır.

Hız. Bahauallah'ın öğretilerinden, ekonomi konusunda sizin için bir sorun ortaya çıkmıştı. Aslında sözün gerçeği öyle olmamasına rağmen rivayeti öyle yapılmıştır. Bu ekonomi meselesinin, bu yeni öğretiler uygulanmadan tam bir çözüme kavuşamayacağı ve çözülmesinin olanaksız olduğunu daha iyi görebilmeniz için size meselenin temelini anlatacağım.

Bu ekonomi sorununa çiftçiden başlamalı ve başka sınıflarda devam edilmelidir. Çünkü çiftçinin sayısı başka sınıflara nazaran kaç mislidir. Bu yüzden çiftçiden başlanması gerekir. Çiftçi, toplumsal kurumun ilk etkenidir. Her köyde, o köyün akıl sahibi kimselerinden bir kurul kurulmalıdır ve köy idaresi bu kurulun yönetimi altında olmalıdır. Ayrıca genel bir depo kurulmalı ve bir yazman tayin edilmelidir. Harman zamanında o kurulun denetimi altında herkesin gelirinden belli bir miktar genel depo için alınmalıdır. Bu deponun yedi çeşit geliri vardır:

Onda bir gelirleri, hayvanların vergileri, mirasçısı olmayan mallar, bulunan sahipsiz eşyalar, define bulunursa üçte biri bu depoya aittir, madenlerin üçte biri bu depoya aittir ve teberrular. Kısaca yedi gideri de vardır:

Bir: Normal genel masraflar, örneğin depo ve genel sağlık giderleri. İki: Hükümete ödenecek onda bir vergisi. Üç: Hükümete ödenecek hayvanların vergisi.

Dört: Yetimlerin bakımı. Beş: Âcizlerin geçimini sağlayan giderleri. Altı: Okulları yönetme giderleri. Yedi: Yoksulların gerekli geçiminin tamamlanması.

Gelirin birincisi, onda bir gelirleridir ve şu şekilde alınmalıdır: Örneğin, bir kimsenin genel geliri beş yüz dolar ve gerekli masrafları da beş yüz dolar olduğu görülünce, bu şahıstan onda bir alınmaz. Başka bir kişinin masrafları beş yüz dolar ve geliri ise bin dolardır. Bu kişiden onda bir alınmalıdır. Çünkü gerekli ihtiyaçlarından fazla geliri vardır. Eğer gelirinin onda birini öderse geçiminde herhangi bir aksama meydana gelmez. Başkasının masrafı bin, fakat geliri beş bindir. Bu kişiden onda bir buçuk alınır. Zira kalanı çoktur. Başka bir şahsın gerekli masrafları bin dolar fakat geliri on bin dolardır. Bu şahıstan onda iki alınır. Çünkü kalanı daha fazladır. Öbür kişinin gerekli masrafları dört veya beş bin dolar olduğu halde geliri yüz bindir. Bundan onda dört alınır. Birinin geliri iki yüz dolar ve gerekli ihtiyaçların gideri beş yüz dolardır. O yılın çalışma ve çabalarında eksiklik olmadığı halde, tarımı bereketli olmamıştır. Bu şahsın muhtaç olmaması ve rahat yaşaması için depodan yardım edilmelidir. Köyde bulunan bütün yetimlerin geçimi için bu depodan bir miktar ayrılmalıdır. Köyün âcizleri için bir miktar ayrılmalıdır. Öğretim, eğitim ve sağlık işleri için bir miktar tahsis edilmelidir. Eğer bir şey fazla gelirse, genel masraflar için kullanılmak üzere, onu milletin genel fonuna aktarmak gerekir.

Böyle bir düzen sağlanırsa toplumsal kurulun bireylerinin her biri son derece rahat ve sevinçli yaşayacaklardır. Aşamalar yerinde kalarak onda asla bir bozukluk meydana gelmez. Çünkü aşamalar toplumsal kurulun gerekli gereçlerindedir. Toplumsal kurul, orduya benzer. Orduda orgeneral, general, subay, astsubay gereklidir, asker de gereklidir. Hepsinin tek bir sınıf olmasına imkân yoktur.

SEVGİDEN BİRLİĞE

Aşamaların korunması gereklidir. Fakat ordu bireylerinin her biri son derece rahat ve huzur içinde yaşamalıdır. Bunun gibi de, bir şehir için vali gerekir, yargıç gerekir, zengin gerekir, esnaf gerekir, çiftçi gerekir. Kuşkusuz bu aşamalar korunmalıdır, yoksa genel düzen bozulur.

Sayın Bay Parsons'a sonsuz özlem ve sevgilerimi iletiniz. Hiçbir zaman onu unutmayacağım. Eğer mümkünse bu mektubu gazetelerin birinde yayımlatınız. Çünkü başka kişiler bu yasayı kendi namına ilan edeceklerdir. Kudsiye'ye Ebha esenliklerimi iletiniz. Üzerine Baha'nın nuru olsun.

ABDÜLBAHA ABBAS

LONDRA'DAKİ KONUŞMA, 30 Aralık 1913

«O'DUR TANRI»

Kalpleri birbirleri ile birleşmiş, yüzleri Tanrısal Müjdelilerle ferahlandırılmış ve sevgi eserleri çehrelerinde görünen böyle saygıdeğer bir grubun burada hazır bulunmasından Tanrı'ya şükürler olsun. Çünkü varlık âlemine baktığımızda sevgiden daha büyük bir şeyin mevcut olmadığını görürüz. Sevgi, yaşama nedendir. Sevgi, kurtuluşa nedendir. Sevgi, insan kalplerinin bağlılıklarına, insanın ilerlemesi ve yücelmesine, Tanrı Melekût'una girebilmesine ve ebedî yaşama sebeptir. Hz. İsa, "Tanrı sevgidir" diye buyuruyor. Tanrıdan daha büyük nedir? O halde, Hz. İsa'nın sözü gereğince varlık âleminde sevgiden daha büyük bir şey mevcut değildir. Dünyada topluluklar çoktur. Fakat her topluluğun bir amacı ve yapılması gereken bir işi vardır. Dini toplulukların görevi de sevgiyi sağlamaktır. Dinsel topluluklar insanlar arasındaki sevgiyi sebep olmalıdırlar. Bu işin istisnası yoktur. Hz. İsa'nın buyurduğu gibi, ilâhî Güneş herkese ışık vermektedir. Yani, Tanrı, herkesi sevmekte ve halkın tümü Tanrısal Bağış Denizine dalmıştır.

Tanrısal Dinler, insanlar arasındaki dostluk ve sevgiyi sebep olmalıdırlar. Çünkü Tanrısal Dinlerin temeli sevgidir. Kutsal Kitapları okuyup Tanrı Dininin temelini sevgi olduğunu görürüz. Başka kuvvetler de dostluk yaratabilir, ancak hiçbir kuvvet din gibi dostluğa sebep olamaz. Örneğin, Tanrısal Dinin temeli Hz. İsa zamanında ve ondan sonra nasıl kuvvetli bir dostluğa sebep olduğuna bakınız : Hz. İsa zahir olunca Roma, Yunan, Babil, Asur ve Mısır milletleri birbirleriyle sonsuz düşmanlık ve kin içinde idiler. Böyle olduğu halde, çok kısa bir süre içinde birleşerek birbirleri ile son derece dost ve arkadaş oldular. Çeşitli milletler bir millet oldu. O halde, Tanrısal Dinin düşmanlık ve kine değil dostluk ve sevgiyi sebep olduğunu anladık. Bunun gibi de, Hz. Musa'nın zuhur zamanında İsrailoğulları arasında sonsuz birlik sağlandı. Dinin sadece sevgi sebebi değil aynı zamanda varlık âleminde dostluk ve sevgiyi sağlamak için tasavvur edilebilen en büyük güç olduğu tekrar ispatlandı.

Siyasal ve başka güçler bu birliği sağlayamaz. Kalpleri birbirine bağlayamaz. Bilim ve kültür de, kalpler arasındaki böyle bir sevgiyi yaratamaz. Sevgiyi yaratan, onur ve yücelik bağışlayan güç, din gücüdür. Dünyayı aydınlatan, ebedî yaşam bağışlayan, insanlar arasından düşmanlık ve kine kökten yok eden yine din gücüdür. Tarihe başvurup dinin nasıl dostluk ve sevgiyi sebep olduğunu görürüz.

Bütün dinlerin temeli sevgidir. Fakat taklitler düşmanlık ve kin doğurmuştur. İlâhî Dinlerin temelini araştırınca sırf iyilik olduğunu görürüz. Mevcut taklitlere de baktığımızda kötülüklerden ibaret olduğunu görürüz. Çünkü Tanrısal Dinin temeli birdir. Onun için kardeşliğe sebeptir. Fakat taklitler çeşitli olduğundan düşmanlık ve kine sebeptir. Eğer Balkanlarda savaşmakta olan kavimler İlâhî Dinin temelini bulsalar hemen barışacaklardır. Çünkü Tanrısal Dinler birlik ve sevgi yolunu göstermektedirler. Ama yazıklar olsun ki Tanrısal Dinin temelini unuttular. Tanrısal Dinin temelini aykırı olan taklitlere bağlandılar. Onun için birbirlerinin kanına girmekte, birbirlerinin yuvasını yıkmaktadırlar. İlâhî Peygamberler ne kadar zorluklar gördüler, belalar çektiler. Bazıları mahpus, bazıları sürgün ve bazıları şehit edildiler. Canlarını bile feda ettiler. Bakınız Hz. İsa ne gibi zorluklar çekti. Sonunda insanlar arasında sevgi ve dostluğun sağlanması ve kalplerin birbirleri ile bağlanması için çarpmıha gerilmeyi bile kabul etti. Fakat yazıklar olsun ki, dine inananlar onu unuttular ve Tanrısal Dinlerin temelinden habersiz kaldılar. Bu çürümüş taklitlere bağlandılar. Taklitlerin çeşitli oluşundan, birbirleri ile savaşmaktadırlar. Yazıklar olsun ki, Tanrı'nın yaşam sebebi olarak yarattığı şeyi ölüm sebebi yaptılar. Tanrı'nın kurtuluş sebebi olarak koyduğu kuralı mahvetmeye sebep ettiler. İnsanlık toplumunun aydınlığına sebep olacak olan dini, karanlıklara neden kıldılar. Yazıklar olsun yazıklar! Dinlerin bu durumuna ağlamak gerekir. Nasıl kuruntular bu temelleri unutturmuş ve yerini almıştır? Kuruntular çeşitli olduğundan savaş ve kavga doğmaktadır. Bu çağ; aydınlık, bilim ve teknik, buluşlar, eşyanın gerçeklerinin keşfedilme, adalet ve özgürlük çağı olduğu halde, bakınız yine de savaş vardır. Dinler arası, kavimler arası, devletlerarası, kıtalar arası savaş vardır. Ne kadar üzüntü vericidir, oturup bu duruma ağlamak gerekir.

SEVGİDEN BİRLİĞE

İran'da savaş ve kavga sürerken, dinler ve mezhepler arasında savaş varken, dinler birbirlerinin düşmanı iken, birbirinden kaçınırken, birbirlerini pis sayarken ve kavimler, devletler, kıtalar arasında savaş varken, işte böyle bir zamanda ve böyle bir karanlık devirde Hz. Bahauallah zahir oldu. O karanlıkları yok etti. İnsanlık toplumunun birliğini, genel birliği, bütün dinlerin birliğini, bütün kavimlerin birliğini ilan etti. O Hazretin öğütlerini dinleyen kimseler, şimdi birbirleriyle sonsuz dostluk içindeler. Dinler arasında görünen yanlış anlamalar yok oldu. Şimdi İran ve başka Doğu ülkelerinde birbirleriyle sonsuz dostluk ve sevgi içinde, bütün dinlerden olan topluluklar kurulmuştur. Örneğin, Hıristiyan, Müslüman, Musevî, Zerdüşti ve Budist, hepsinin son derece dostluk içinde aynı kurulda toplanmış olduğunu görebilirsiniz. Hepsi birlik ve beraberlikle, kavga çatışma ve savaş yapmadan, insan öldürmeden sonsuz mutluluk ve dostluk içindeler. Çünkü taklitleri unuttular. Kuruntuları bir yana attılar. Tanrısal Dinlerin temeline bağlı kaldılar. Tanrısal Dinlerin temeli bir ve gerçek olup ve gerçek ise birden fazla olamayacağından, birbirine kendi canını feda edecek derecede bağlıdırlar. Fakat Hz. Bahauallah'ın öğütlerini kabul etmeyen başka gruplar ise şimdiye dek savaşmakta ve kavga etmektedirler.

Hz. Bahauallah, birçok öğreti getirdiler. Öğretilerin ilki insanlık âleminin birliğidir. O bütün insanlara şöyle hitap ediyor : "Hepiniz bir ağacın meyveleri ve bir dalın yapraklarıdır." Yani, birbiriniz Âdem ağacının yaprakları ve meyveleri gibisiniz. Hepiniz bir aileden ve Tanrı'nın kullarıdır. Hepiniz bir Çobanın koyunlarıdır. Gerçek Çoban şefkatlidir; O, herkesi sever. Mademki Gerçek Çoban şefkatlidir ve bütün koyunları beslemektedir, niçin biz birbirimizle kavga edelim, din adı altında insan öldürüp çatışalım, kavim adı altında savaşıp harp edelim, ülke adı altında birbirimize düşmanlık ve kin gösterelim? Oysa bunlar hepsi kuruntudur.

Birincisi, din dostluk ve sevgiye sebeptir, ikincisi, bütün insanlar bir kavim ve yeryüzü bir vatandır. Bu anlaşmazlıklar kuruntudur. Tanrı, bu dinleri çeşit çeşit yapmamıştır, tek bir temel koymuştur. Tanrı, yeryüzünü bölmemiştir, tümünü bir küre olarak yaratmıştır. Tanrı, bu kavimleri çeşitli olarak meydana getirmemiştir; hepsini bir kavimden yaratmıştır. Niçin biz hayali bölmeler yapalım? Niçin biz ayırım yaparak buna Almanya ve ona Fransa diyelim? Oysa hepsi birdir. Allah hepsini aynı yaratmıştır ve herkese şefkatlidir. O halde, kuruntuları kavgaya ve çekişmeye sebep etmeyelim. Her şeyi, özellikle sevgiye, aydınlığa, kalbin ruhaniyetine ve Melekûtun tecellisine sebep olan dini, böyle değerli bir şeyi, kavga ve çatışmalara sebep yapmamız ne kadar doğru yoldan saptaktır, ne kadar düşüncesizliktir, ne kadar alçaklıktır!

Hz. Bahauallah'ın diğer bir öğretisi de şudur: Din dostluk ve sevgiye sebep olmalıdır. Eğer düşmanlık ve kine sebep olursa, dinsizlik daha iyidir. Çünkü din, insan hastalıklarının ilacıdır. Eğer ilaç hastalığa neden olursa kuşkusuz onu bırakmak daha iyidir. Eğer din düşmanlığa sebepse kötülüğün ta kendisidir. Onun için yokluğu varlığından daha iyidir.

Hz. Bahauallah'ın başka bir öğretisi ise şöyledir: Din taassupları, ülke taassupları, siyasal taassuplar, hepsi insanlık temelini yok edicisidir. Bu taassuplar var oldukça insanlık toplumu huzur bulamaz. O halde, insanlık toplumunun huzura kavuşabilmesi için bu taassuplar unutulmalıdır. Tanrı'ya şükürler olsun ki, hepimiz Allah'ın kullarıyız ve Tanrı'nın Bağış Denizine dalmışız. Mademki böyle şefkatli bir Tanrı'mız vardır, niçin birbirimizle kavga edelim, birbirimizi sevmeyip karanlığın özü olalım?

Her ne ise, Hz. Bahauallah'ın öğretileri çoktur. Eğer öğrenmek istiyorsanız kitaplara ve gazetelere başvurunuz. Bu dinin insanlar arasındaki dostluk ve sevgiye sebep olduğunu ve genel barışın bununla kurulabileceğini o zaman daha iyi anlarsınız.

ESPERANTİSTLERİN TOPLANTISINDAKİ KONUŞMA Edinburgh - İskoçya, 7 Ocak 1913

Bayların vicdani duygularından çok memnunum. Gerçekten söyledikleri, kendilerine yaraşan övgülerdir. Zira yüce duygulara kanıttır. Yüksek himmet ve Esperanto dilinin yayılmasına delildir. Bu ise herkesin sevincine nedendir. Çünkü insanlık âleminde birliğe sebep olan her şey yararlı, anlaşmazlık ile ayrılığa sebep olan şeyler ise zararlıdır. Bu çağ, aydınlık çağdır. Keşifleri, icatları ve yenilikleri çoktur, işte bu eserler yüzünden başka çağlardan üstündür. Bu çağın getirdiği en büyük şey insanlık âleminin birliğidir. Bunun gibi de, dil birliği kalpler arasındaki sevgiye sebeptir. Birliğin sağlanmasına, yanlış anlamaların yok olmasına, gerçeğin görünmesine, bütün insanların sevgisine ve insanlık toplumunun en önemli şeyi olan anlatmaya ve anlamaya sebeptir, insanların her biri, dil birliği aracılığıyla bütün insanların düşüncelerinden haberdar olabilirler. İnsan, dil birliği vasıtasıyla eski çağların sırlarından haber alır ve mevcut bilimlerini, fenleri ve teknikleri kolayca öğrenebilir. Bugün Doğu ve Batı okullarında öğrenciler dil öğrenmek için birkaç yıl çaba göstermelidirler. Bilim öğrenmeye başlamadan, ilk önce dört yıl lisan öğrenmelidirler. Örneğin: Hindistan, İran, Türkistan ve

SEVGİDEN BİRLİĞE

Arabistan halkından olan bir kimse tıp bilimini öğrenmek isterse tahsile başlamadan önce dört yıl İngilizce dilini öğrenmelidir. Fakat biri genel dili bilse ve küçük yaşta iken öğrenmişse, gittiği her ülkede hemen bilimlerin öğrenimine başlayabilir. Bugün eğer biri on dil de bilse yine başka dile muhtaçtır. Ama genel dil mevcut olursa ne kadar kolay olur. Gerçekten yaşamının yarısı lisan öğrenmekle geçmektedir. Dünya kıtalarına yolculuk yapmak isteyen kimse halkla görüşebilmek için on dil bilmelidir. On dilin öğrenmesi ise ömür boyunca sürer. Ama bir genel dil insanı bütün bu zorluklardan kurtarır. Kısacası anlatma ve anlama lisanla bağımlıdır. Öğrenci ve öğretmen arasındaki anlatma ve anlamamanın sağlanması dil birliğine bağlıdır. Çünkü insanlık toplumunda anlatma ve anlamadan daha büyük bir şey mevcut değildir. Doğru terbiye, anlatma ve anlamaya bağlıdır. Bilimlerin öğretilmesi yine ona koşulludur. O, genel kültürün öğretimine sebeptir. Ancak onunla insan her şeyden haberdar olur. O halde, dil birliği mevcutsa insanların tümü birbirlerini anlayabilir. Şöyle bir hikaye vardır: Birbirinin dilini anlamayan iki dost varmış. Biri hastalanmış, öbürü onun ziyaretine gitmiş. Arkadaşı hastaya işaretle, nasılsın? Diye sormuş. O, öldüm cevabım vermiş. Fakat adam daha iyiyim, demek istediğini zannederek, Allah'a şükür demiş. Yine işaretle, ne yedin? Diye sormuş. O da, zehir yedim, demiş. Adam, çabukça şifa bulursun, karşılığını vermiş. Yeniden, doktorun kimdir? Sormuş. Azrail'dir, cevabını duyunca, ayağı uğurludur, diye söylemiş. Her ikisinin dilini anlayan üçüncü bir kişi arkadaşına neler cevap verdiğini biliyor musun? Diye sormuş. Adam, ben zannettim ki, iyiyim diyor, Tanrı'ya şükür, dedim, filanca ilacı içtim, diyor, çabukça şifa bulursun, dedim, doktorum filanca adamdır diyor, ayağı uğurludur, dedim. Sonra ters cevap verdiği anlaşılınca adam çok üzülmüş. Bu hikâyeyi Mesnevi başka şekilde anlatır, maksat birdir. Kısacası, anlatma ve anlamadan daha iyi bir şey yoktur. Hiçbir şey de anlatma ve anlayamamadan daha kötü değildir. Başına gelen, insanın böyle bir durumda nasıl şaşırıldığını bilir. Ne yapması gerekli olduğunu bilemez, her şeyden geri kalır. Ama dil birliği sağlanınca bütün sorunlar çözülür. Tanrı'ya şükürler olsun ki, Esperanto dili bulunmuştur. Bu ise bu çağın özelliklerinden ve en büyük gereksinimlerinden. Şimdiye dek insanlık âlemi bu yeteneğe sahip değildi. Eski çağlarda akla bile gelmezdi ve olanaklı da değildi. Çünkü görüşme, gezme ve seyahat araçları bu kadar sağlanmamıştı. Şimdi ise taşıma ve iletişim araçlarının her çeşidi çoktur. Onun için bütün ülkelerde bir tek dilin yayılması mümkündür.

Hz. Bahaullah elli yıl önce Akdes Kitabı'nı yazdı. Akdes Kitabında bulunan ilahi Öğretilerden biri de şudur:«Bir genel dil icat edilmelidir. Ve bütün okullarda öğretilmelidir». Kitapta onun faydalarından bahsedilir. Şimdi, Allah'a şükür ki Esperanto dili icat edildi. Onun için ben, bütün Doğu Bahailerine bu dili öğrenmelerini söyleyeceğim. Pek yakında Doğu'da yayılacaktır. Onun öğretilmesi ve yayılması için son derece gayret göstermenizi rica ederim. Zira bugün Peygamberlerin söyledikleri gün yani insanlık âleminin birliğinin günüdür. Kurt ve kuzunun bir çeşmeden su içtiği, aslan ile ceylanın aynı çayırda dolaştığı gündür. Yani değişik milletler birbirleri ile dostluk kurarlar, birbirlerine karşı olan dinler birleşirler. Yoksa kurt ile kuzu hiçbir zaman beraber dolaşamazlar, kuzu daima kurdun yemeğidir, eğer kurt yırtıp yemezse ölür. O halde, maksat dostluk kuran ve birleşen değişik kişiler, mezhepler ve çeşitli ırklardır. İşte bugün, o gündür. O halde, birleşmeye sebep olan her şey iyi ve faydalıdır ve birliğin sağlanması için en büyük araç lisanıdır. Bu, insanlık topluluğunu birleştirir, dinlerin yanlış anlamalarını yok eder. Doğu ile Batı'yı kucaklaştırır. Dil birliği, insanlık âlemini bir aile, uzak vatanları bir vatan ve beş kıtayı bir kıta yapar. Çünkü birbirinin dilini anlarlar, bu ise bilgisizliğin ortadan kalkmasına nedendir. Her çocuk aslında bunun için bilimlerin öğrenimini görmektedir. Ancak iki dile ihtiyaç vardır, biri ülkesinin dili, diğeri ise genel dildir. Ülkesinin diline bile ihtiyaç kalmayacak derecede imkânlar sağlanırsa, o zaman bundan daha büyük bir Tanrı Bağışı düşünülemez ve insan için bundan daha iyi bir kolaylık sağlanamaz, insanlık âlemi cennet olur. Söylenişine göre cennette olanların dili birdir. Dünya, Melekûta benzeyecektir. Buluşlar çoğalır, icatlar fazlalaşır. Sanayi ve tarım ilerler. Çünkü milletler birbirinden habersiz kalmayıp tek bir lisan ile görüşürler. Doğu, Batı'nın feyzlerinden faydalanır Batı, Doğu'nun ışıklarından aydınlanır. Kısacası, bu sebepten insanlık âlemi başka bir âlem olur. Olağanüstü ilerlemeler meydana gelir. Bakınız eğer bir ülkede halk birbirinin dilini anlamazsa ne kadar zorluklar çekilir ve eğer anlaşılırlarsa işlerde ne kadar kolaylık sağlanır. Herkesin sonsuz birlik ve beraberlik içinde yaşamaları için, bu Esperanto dilinin pek yakında genelleştirilerek bütün dünyada yayılmasını umuyorum.

FHİLADELPHİA'DAKİ KONUŞMA Pazar Sabahı, 9 Haziran 1912, Amerika

Ben Doğu'nun uzak bir ülkesinden geliyorum. Öyle bir ülke ki, göğün ışığı daima ondan doğmuş ve Tanrısal Gücün Zuhur yeri olan Kutsal Doğuşlar onda zahir olmuştur. Arzu ve amacım şudur: Tanrı dileği ile Doğu ve Batı arasında bir bağlılık sağlansın, Tanrısal Sevgi her iki tarafı kapsasın, İlâhi Işık her iki bölgeyi aydınlatsın, Ruhulkudüs esintileri herkesi diriltsin. Onun için Allah'ın Eşiğine şöyle yalvarıyorum: Doğu ve Batı'yı bir bölge ve bu dinleri bir din yap. Bu insanları tek bir

SEVGİDEN BİRLİĞE

vücut haline getir. Hepsi bir güneşin ışıkları, bir denizin dalgaları, bir bahçenin ağaçları, bir güllüğün yaprakları ve çiçekleri olsunlar.

Tanrı'nın Gerçeği tam bir birliktir ve varlıkların algılamasından arınmış ve kutsaldır. Çünkü varlıkların algılaması sınırlı ve Tanrı'nın Gerçeği sınırsızdır. Sınırlı sınırsız olanı nasıl kavrayabilir? Biz yoksulluğun ta kendisiyiz, Tanrı'nın Gerçeği ise sırf zenginliktir, tam yoksulluk mutlak zenginliği nasıl anlayabilir? Biz güçsüzlüğün ta kendisiyiz, Tanrı'nın Gerçeği ise tam bir kudrettir, mutlak güçsüzlük tam kudreti nasıl kavrayabilir? Elemanlardan oluşan, sürekli değişmekte ve bir durumdan başka duruma geçmekte olan varlıklar, Diri Kalıcı ve Kadim Gerçeği nasıl tasavvur edebilirler? Kuşkusuz bu güçte değillerdir. Zira varlıklara baktığımızda, aşamaların farklılığının kavramayı önlediğini görürüz, alt aşama üst aşamayı kavrayamaz. Örneğin, cansız ne kadar ilerlerse ilerlesin bitki âlemini kavrayamaz. Bitki her ne kadar ilerlerse yine hayvan gerçeğini anlayamaz. Kulak ve göz âleminden haberdar olamaz. Hayvanın gerçeği ne kadar ilerlerse ilerlesin, insan gerçeğinden haberdar olamaz ve insan aklını kavrayamaz. O halde, aşamaların farklı oluşunun kavrayışı önlediği ve her alt aşamanın üst aşamayı anlayamadığı belli oldu. Dikkat ediniz, bu çiçek her ne kadar güzel, hoş kokulu, incecik ve bitki âleminde olgunluğun üst aşamasında olsa da, insan gerçeğini kavrayamaz. İnsan âleminde mevcut olan kulak ve gözün tasavvurunu yapamaz, insan kavrayışı ve aklının gerçeğini kabul edemez ve insan âleminden haberdar olamaz. Oysa bunların her ikisi de sonradan yaratılmıştır, fakat aşamaların farklı oluşu kavramaya engeldir. Çünkü insan aşaması üstte ve bitki aşaması alttadır. O halde insan gerçeği, Tanrı'nın Gerçeğini nasıl algılayabilir? Sınırlı olan insan sınırsız olan Rab'bi nasıl anlayabilir? Kuşkusuz bunu yapamaz ve bu konu insan tasavvurunun dışındadır. Zira insan tasavvuruna gelen şeyler sınırlı olan şeylerdir. Oysa Tanrı'nın Gerçeği sınırsızdır. Fakat O Tanrısal Gerçek bütün varlıklara hayat bağışlamıştır. O'nun feyzleri insanlık âleminde görünmektedir. O'nun ışıkları varlık âleminde güneşin ışıkları gibi yayılmaktadır. Güneşe baktığımızda ışıkları ve ısısının her şeye parladığını görürsünüz. Bunun gibi de Gerçeklik Güneşinin ışıkları herkese parlamıştır. Onun ışığı birdir, ısısı tektir. Bağışı birdir ve bütün varlıklara yansımıştır. Fakat varlıkların aşamaları çeşitlidir, yetenekleri değişiktir. Her biri kendi kabiliyetine göre güneşten faydalanmaktadır. Karataş ve ağaçlar güneşin ışınlarını almakta, hayvanlar güneşin ışınlarından yararlanmakta ve onun ısısı ile terbiye görmektedirler. Güneş birdir, ışık birdir. Aslında insanlar arasında görünen mükemmel kişiler, güneşi bütün gücü ile kendilerinde yansıtan, güneşin olgunluklarını kendilerinde açık ve aşikâr olarak gösteren, güneşin ışınları ve ısısını özlerinde belirleyen ve büsbütün güneşi andıran aynalara benzerler. Bu aynalar, Tanrı'nın Gerçeğini andıran Kutsal Doğuşlardır. Göksel Güneşin şekli ve örneği bu aynalarda görüldüğü gibi Gerçeklik Güneşi de kendi şekli ve örneğini Kutsal Doğuşların gerçek aynalarında göstermektedir, işte bunun için Hz. İsa «Baba oğuldadır» diyor. Maksat, O Gerçeklik Güneşinin bu aynada belirlenmesi ve görünmesidir. Fakat güneşin gökten inip bu aynada yerleşmesi kastedilmiyor. Zira Tanrı'nın Gerçeğinde yükselme ve alçalma veya girip çıkma söz konusu değildir. Zaman ve mekândan arınmış durumdadır. Daima Kutsallık Merkezindedir. Çünkü Tanrı'nın Gerçeği için bir değişme ve başkalaşma ve bir durumdan başka bir duruma geçiş, sonradan yaratılmış olan gerçeğin özelliklerindedir.

Doğu ülkelerinde anlaşmazlıkların çok olduğu, büyük kavgalar ve çatışmaların görüldüğü, milletler ve mezheplerin birbirleri ile savaşıp kavga etmekte oldukları, çeşitli ırkların birbirleri ile dövüşüp çatıştıkları bir dönemde Hz. Bahaullah Doğu ufkundan doğdu. Tanrısal Bağışların ve insanoğlunun birliğini ilan buyurarak şöyle dedi: İnsanların tümü aynı Tanrı'nın kullarıdır. Hepsi Tanrısal İcadın Feyzinden var olmuşlardır. Hepsini Tanrı sevmekte, hepsini beslemekte, hepsini yetiştirmekte, hepsini korumakta ve hepsine bağışlarıyla davranmaktadır. Mademki Tanrı herkesi sevmektedir, biz niçin sevmeyelim? Tanrı herkese vefalıdır, biz niçin vefasız davranalım? Tanrı herkese merhametlidir. Biz niçin öfkeli ve kaba davranalım? İşte budur Tanrı'nın Siyaseti ve kuşkusuz insan siyasetinden büyüktür. Çünkü insan her ne kadar akıllı olursa olsun, siyaseti Tanrısal Siyasetten büyük olamaz. O halde biz, Tanrı'nın Siyasetine uymalıyız. Bütün milletleri ve halkı sevmeliyiz. Hepsine şefkatli olmalıyız. Tüm insanları bir ağacın yaprakları, çiçekleri ve meyveleri olarak bilmeliyiz. İnsanların hepsi bir sülaleden gelmekte, tümü Âdem'in çocuklarıdır. Hepsi bir denizin dalgaları, bir çimenin yeşillikleri ve bir Tanrı'nın Gölgesindedirler. Ancak biri hastadır tedavi görmeli, bilgisizdir öğretilmeli, uykudadır uyandırılmalı, bayılmıştır kendine getirilmelidir.

Hz. Bahaullah insanlık âlemi birliğini ve dinlerin birliğini bildirdi. Bütün Tanrısal Dinlerin temeli gerçektir ve bir olup birden fazla olamaz. Bütün Tanrısal Peygamberlerin temeli gerçektir. Eğer gerçek olmazsa batıl olur. Temel, gerçek olduğundan, Tanrısal Dinlerin esası birdir. Ancak bir takım taklitler ortaya çıkmıştır, gelenekler, adetler lüzumsuz şeyler bulunmuştur. Bu taklitleri peygamberler değil, sonrakiler kendilerinden ortaya atmışlardır. Bunlar dine aykırı yeni adetlerdir. Bu taklitler çeşitli olduğundan dinlerin anlaşmazlığına yol açmıştır. Eğer biz bu taklitleri bir yana bırakarak

SEVGİDEN BİRLİĞE

Tanrısal Dinlerin temelini gerçeğini ararsak kuşkusuz birleşeceğiz.

Ayrıca Hz. Bahauallah, cins birliğini şöyle bildirdi: Erkekler ve kadınlar sosyal haklar yönünden eşittirler, birbirlerine hiçbir üstünlükleri yoktur. Hepsi insandırlar. Ancak terbiyeye ihtiyaçları vardır. Eğer kadınlar erkekler gibi eğitim görseler kuşkusuz arada bir üstünlük kalmayacaktır. Çünkü insanlık âlemi kuşlar gibi iki kanada muhtaçtır, biri kadın ve öbürü de erkek. Kuş, bir kanatla uçamaz. Bir kanadın eksikliği diğer kanada yük olur. İnsanlık âlemi iki elden ibarettir, ellerin biri çalışmaz hale gelirse, sağlam el de kendi görevini yapmaktan alıkonur. Tanrı insanların tümünü aynı yaratmıştır. Hepsine akıl ve bilgi ihsan buyurmuştur. Hepsine iki göz, iki kulak, iki el, iki ayak bağışlamıştır. Arada bir üstünlük koymamıştır. O halde niçin kadınlar erkeklerden daha aşağıda olsunlar? Tanrı Adaleti bunu kabul etmez. Tanrı Adaleti herkesi aynı yaratmıştır. Tanrı'nın yanında kadın erkek, diye bir ayırım yoktur. Kalbi daha temiz ve davranışları daha iyi olan kimse, ister kadın olsun ister erkek, Tanrı'nın yanında daha makbuldür. Nice kadınlar erkeklerle övünç vesilesi olmuşlardır. Örneğin Hz. Meryem; Meryem Mecdelli erkeklerin gururu idi. Erkekler onun makamının özlemine çekiyorlardı. Yakup'un annesi Meryem, erkeklerin lideri idi. Firavunun kızı Asiye ve İbrahim'in karısı Sara, erkeklerin iftiharları idiler. Bunun gibi örnekler çoktur. Hz. Fatma, kadınlar topluluğunun mumu idi. Hz. Tahire aydınlık saçan ve parıldayan bir yıldızdı. Bu çağda İran'da erkeklerin iftiharları olan bilgili, şair, kültürlü, son derece cesur kadınlar vardır.

Kadınların eğitimi, erkeklerin eğitiminden daha önemlidir. Çünkü bu kızlar bir gün anne olacaklar, çocukları anne eğitir ve çocukların ilk öğretmeni annelerdir. Bu yüzden çocuklarını terbiye edebilmek için son derece olgun, bilgili ve erdemli olmalıdırlar. Eğer anneler bu yönden eksik olurlarsa, çocuklar bilgisiz ve cahil kalırlar. Ayrıca Hz. Bahauallah terbiye birliğini ilan etti. İnsanlık âleminin birleşmesi için bütün insanların aynı terbiyeyi görmelerinin gerekli olduğunu belirtti. Erkek, kadın, kız, oğlan aynı eğitimi görmelidirler. Bütün okullarda eğitim aynı olunca insanlar arasında tam bir bağlılık kurulmuş olur. İnsan cinsi tek bir eğitim sistemi ile eğitilirse erkekler ve kadınlar birliği ilan olunur. Bu konular gerçekleşmeden savaş ve çatışmaların temelden yok olması mümkün değildir. Çünkü terbiyenin farklı oluşu savaş ve çatışmalara sebeptir, kadın ve erkek arasındaki hakların eşitliği ise harp ve adam öldürmeyi önler. Zira kadınlar savaşa ve çatışmaya razı olmayacaklardır. Bu gençler anneler için çok değerlidirler, onların savaş meydanına gidip birbirlerinin kanına girmelerine asla razı olmayacaklardır. Anne yirmi sene sonsuz zorluk ve zahmetle terbiye ettiği bir evlâdının savaş meydanında paramparça olmasına göz yumabilir mi? Siyasal birlik, soy birliği, ırk birliği, ülke birliği adı altında bir takım kuruntular ortaya atılsa ve bu fikirler uğruna gençlerin ölüm meydanına gitmeleri istense bile hiçbir anne buna razı olmayacaktır. Onun için kadın ve erkek arasında eşitlik ilan olunca, kuşkusuz savaş insanlar arasından kalkmış olacaktır. Hiçbir insanoğlunu kuruntulara feda etmeyeceklerdir.

Hz. Bahauallah'ın ilan ettiği öğretilerden biri de şudur: Din akıl ve bilime uygun olmalıdır. Bilim, dini ve din, bilimi doğrulamalıdır. Her ikisi arasında tam bir bağlılık sağlanmalıdır. Bu gerçeğin temelidir. Ama eğer dinsel sorunların biri akla ve bilime aykırı olursa, o kuruntunun ta kendisidir. Eski çağlarda nice bunun gibi kuruntulu denizler dalgalandı. Roma milletinin kuruntularına bakınız, bu onların dininin temeli idi. Aynı şekilde Yunan milletinin kuruntuları da onların dininin temeli idi. Mısırlıların kuruntularına bakınız, bu onların dininin temeli idi. Bunların tümü akıl ve bilime aykırıdır. Bağlı oldukları şeylerin bugün kuruntu olduğu aşikârdır. Örneğin, eski Mısırlıların yanında putların birinin adı söylendiği zaman onların gözlerinin önüne mucizeler canlanmış gibi olurdu, oysa bu put bir taş parçası idi.

O halde biz kuruntulardan vazgeçip gerçeği aramalıyız. Gerçeğe uygun gördüğümüz şeyleri kabul etmeliyiz. Bilimin doğrulamadığı ve aklın kabul etmediği şeyler gerçek değildir, taklittir. Bu taklitleri bir yana atmamız ve gerçeğe bağlanmalıyız. Akla ve bilime uygun olan dini kabul etmeliyiz. Böyle olunca anlaşmazlıklar ortadan kalkar. Hepimiz bir aile, bir millet, bir cins ve aynı siyasete, duygulara ve terbiyeye sahip vatandaş oluruz.

Ey Esirgeyici ve Yargılayıcı! Kullarını koruyan Sensin. Bütün sırları bilensin. Biz hepimiz güçsüzüz. Sen ise güçlü ve kuvvetlisin. Biz hepimiz günahkârız. Sen günahları bağışlayansın. Sen acıyan ve esirgeyensin. Ey Tanrım! Kusurlarımıza bakma. Kendi iyilik ve cömertliğine muamele eyle. Hatalarımız pek çoktur, fakat Senin bağış denizinin sonsuzdur. Güçsüzlüğümüz pek fazla, Senin yardım ve bağışın ise apaçıktır.

O halde, bizleri kendi dergâhına yaraşır hallere başarılı kıl ve yardım et. Yüreğimizi aydınlat. Gözleri görür ve kulakları işitir yap. Ölüleri dirilt. Hastalara şifa bağışla, Yoksulları varlıklı kıl. Korkaklara güvence bağışla. Bizleri kendi Melekût'una kabul buyur ve yol gösterici ışığınla aydınlat.

SEVGİDEN BİRLİĞE

Sensin kuvvetli ve güçlü. Sensin cömert. Sensin acıyan. Sensin şefkatli.

AMERİKA'YA GİDERKEN CEDRİC HOWAYT-LINE GEMİSİNDE YAPILAN KONUŞMA 28 Mart 1912

Tanrı'ya şükürler olsun ki bu toplulukta çeşitli insanlar bir araya toplamışlardır. Biz Doğu'dan, siz ise Batıdansınız. Bu dostluk ve toplanma Doğu ile Batı'nın dost olabileceğine bir örnektir. Zira ilk tecelli (belirti) sevgidir. Tanrı'ya övgüler olsun ki, bizim için sevgi ve arkadaşlığın araçları hazırlanmıştır.

Varlıklara baktığımızda, her varlığın bir olgunluğa sahip olduğunu görürüz. Cansız ve bitkinin olgunlukları vardır. Ama bitki âlemi cansız olgunluklardan başka bitkisel olgunlukları da içerir. Bunun gibi hayvan da, bitkisel olgunlardan başka hayvansal olgunluklara da sahiptir. Bütün yaratıkların en onurlusu olan insan ise, ortak olgunlukları kendisinde toplamakla beraber özel insanî olgunluğa da sahiptir, insanlık tarihine bakıldığında, başlangıçtan şimdiye dek, insanlık âleminin bir olgunlaşma süreci içinde olduğu görülür. Bu olgunlaşma sınırsız olmasına rağmen şimdiye kadar tam olarak ilerlememiş ve erginlik derecesine varmamıştır. İlk, orta ve son çağlarda daima ya iki devlet arasında, ya iki millet arasında veya iki din ve mezhep arasında savaş ve çatışmalar yapılmıştır. Her defasında yuva yıkılmıştır. Yüzbinlerce çocuk babasız ve yüzbinlerce anne evlâtsiz kalmışlardır. O halde, insanlık âlemi daha kemale ermemiştir. Çünkü bu yırtıcılık insan âlemine değil hayvan âlemine yaraşır, insana yaraşan sevgidir. Kavga ve savaş ise yırtıcı hayvanlara yakışır. Yırtıcı hayvanlar gerekli yiyecekleri için saldırırlar, oysa insan gerekli yiyecekleri için değil, şöhret, güç, üstünlük ve kudret gösterisi için savaşır, insanın yırtıcılık aleti yoktur, yani kurt ve köpek gibi eğri diş ve tırnaklara sahip değildir. Ancak çekirdek ve meyve yiyebilme aleti vardır. Bununla birlikte yırtıcı ve kan dökücüdür. Ayrıca hayvanlar kendi cinsini parçalamazlar, ancak onun yiyeceği olan hayvanı parçalarlar. Aslan kendi yavrusunu yırtmaz. Ama birçok padişah kendi evlâdını bile öldürdü. Görülüyor ki, habersiz ve zalim insan, hayvandan daha yırtıcıdır. Onun için bütün peygamberler sevgiyi öğretmek üzere geldiler. Tanrısal Din dostluk ve sevginin temeli idi. Fakat yazıklar olsun ki, dostluk ve sevgi aracını düşmanlık sebebi yaptılar. Ne zaman bir savaş çıkarsa bu ya kavim savaşı, ya din savaşı, ya siyasal savaş veya ülke savaşı idi. İnsan cinsi birdir. Hepsî Âdem'in sülalesinden ve hepsi aynı ülkenin halkıdır. O halde niçin çeşitli olsunlar, niçin savaşsınlar? Tanrı hepsini bir cinsten yaratmıştır. Yeryüzünü bir küre olarak oluşturmuştur. Herkesi bir sülaleden yaratmıştır. Acaba birbirlerinin ülkelerini yıkmak ve birbirlerini öldürmek onlara yaraşır mı? Bakınız, zavallı bir anne yirmi sene zorluk ve büyük sıkıntılar çekerek, geceleri uyumadan, gündüzleri rahat yüzü görmeden sevgili çocuğunu büyütür. Aniden o yakışıklı delikanlıyı savaş meydanında topun önüne göndererek öldürtüyorlar ve bundan asla bir sonuç yoktur. Bakınız, bir zamanlar Almanya, Fransa'yı yendi, nice kanlar döküldü. Sonra Fransa yendi, bir süre sonra gene Almanya üstün geldi. Her defasında bir sonuç alınmadan insan öldürüldü, en sonunda bunların tümü yok oldu. Yunan devleti eski çağlarda birçok memleketleri fethetti. En sonda ne oldu? Roma bütün Avrupa'yı egemenliği altına aldı, sonuç ne oldu? Ne kadar ülkeleri fethetti, dört milyon insanı yok etmesiyle ne gibi bir sonuç alındı? En sonunda kendisi de yenildi. Tanrı'nın Yüceliğine and olsun ki, bunun gibi yırtıcılık insana değil hayvana bile yakışmaz. Şefkatli Allah yaratmıştır, herkese rızık vermekte ve sevmektedir. O halde, Tanrısal Siyasete uymak gerekir. Zira insan ne kadar çalışırsa çalışsın Tanrısal Siyasetten daha iyi bir siyaset kuramaz. Tanrı herkesle barışta iken biz niçin savaşalım? O herkesi severken biz niçin sevmeyelim?

O eski çağlar cehalet çağları idi. Tanrı'ya övgüler olsun ki bu çağ, bilim, ahlâk, uygarlık, eşyanın gerçeklerinin keşfedilme çağıdır. Akıllar ilerlemiştir, düşünce alanı genişlemiştir. Bu aydın çağda insanlık topluluğuna yaraşan, insanlık âleminin birliğidir. Böylece bütün gruplar bir grup olurlar ve din, cins, ülke, siyasal taassuplar terk edilir. Hz. İsa, bu değerli amaç için kendi canını feda etti ve sizin de böyle yapmanız gerektiğini davranışı ile öğretti. Hz. Musa kırk sene gayret gösterdi. Hz. İbrahim bu gaye için çalıştı ki, günden güne dostluk ve sevgi yolunda çalışalım. Çünkü insanlığın huzuru sevgi ve dostluktur. Dünyanın aydınlığı sevgi ve dostluktur.

İran'da Fars, Türk, Arap, Zerdüştî, Musevi, Hıristiyan ve Müslüman gibi çeşitli milletler ve mezhepler varken, çeşitli kavimler ve dinler sonsuz muhalefet içinde iken işte böyle bir zamanda Hz. Bahauallah güneş gibi Doğu'dan doğdu, insanlık birliği sancağını yükseltti. Çeşitli kavimleri öylesine birbirlerine dost yaptı ki, eğer bir kişi onların topluluğuna girerse kimin Hıristiyan, kimin Müslüman, kimin Musevi ve kimin Zerdüştî olduğunu anlayamaz.

O'nun ilk öğretisi insanlık âleminin birliğidir. Şöyle buyurdular: Herkes aynı Tanrı'nın kullan ve aynı Gerçek Eğitici'nin gölgesindedir. Tanrı insanlık giysisini herkese giydirmiştir. Ancak biri

SEVGİDEN BİRLİĞE

bilgisizdir, ona yol gösterilmelidir. Biri çocuktur eğitilmelidir. Hastadır tedavi edilmelidir. Acaba hastaya önem vermemek veya çocuğa sevgi göstermemek bizlere yaraşır mı?

Hız. Bahauallah'ın ikinci öğretisi gerçeği aramaktır. Eğer milletler ve din sahipleri gerçeği arasalar birleşirler. Hız. Musa gerçeği terviç etti. Aynı şekilde de Hız. İsa, Hız. İbrahim, Hız. Muhammed, Hız. Bab ve Hız. Bahauallah hepsi aynı gerçeğin kurucusu ve yayıcısı idiler.

Hız. Bahauallah'ın üçüncü öğretisi şudur: Din dostluk ve sevgiye sebep olmalıdır. Eğer anlaşmazlığa neden olursa yokluğu daha iyidir.

Hız. Bahauallah'ın dördüncü öğretisi şöyledir: Din ve bilim el ele yürümelidir. Eğer din, bilime aykırı ise bilgisizliktir. O halde, tüm dinsel sorunların bilimle uyumu sağlanmalıdır. Zira bilimin karşıtı bilgisizliktir. O halde, bilge ve sağduyu dine karşı değil, ona uygun ve onun devamıdır.

Hız. Bahauallah'ın beşinci öğretisi şudur: Din taassubu, siyasal taassup, cins taassubu, ülke taassubu insanlığın temelini yok eder. Bu taassupların varlığı ile insanlığın ilerlemesi olanaksızdır.

Hız. Bahauallah'ın altıncı öğretisi, kadın ve erkek haklarının eşitliğidir. Kadınların tüm olgunluklarda erkeklerle eşit olabilmesi için hakların eşitliği sağlanmalıdır.

Hız. Bahauallah'ın yedinci öğretisi, insan haklarının eşitliği ve geçim adaletinin sağlanmasıdır. Bütün insanlar mutluluk ve huzurdan pay almalıdırlar. Eğer zengin bir kimse güzel sarayda yaşıyorsa, yoksul bir kişinin de hiç olmazsa küçük bir yuvası olmalıdır. Eğer zenginin serveti çoksa, yoksulun da gerekli maddî imkânlarla sahip olması gerekir. Ama aşamalar arasındaki fark korunmalıdır, zira herkesin aynı olması mümkün değildir.

Hız. Bahauallah'ın sekizinci öğretisi şudur: insanlık âlemi ne kadar doğal ilerleme gösterirse göstereceği yine de Ruhulkudüs Esintilerine muhtaçtır. Eski bilginler akıl gücü ile insanların terbiyesini sağlamaya çok uğraştılar. Ama filozoflar her ne kadar kendileri ve az bir kitleyi eğitebilmişlerse de tüm insanların genel eğitimini sağlayamadılar. Ruhulkudüs Gücü hariç, herhangi bir güç genel olağanüstü terbiyeyi sağlamaktan acizdir. Örneğin: Hız. İsa, Ruhulkudüs Gücü ile genel terbiyeyi gerçekleştirdi. Çeşitli milletleri dost yaptı. Keldanlılar, Mısırlılar, Romalılar, Yunanlılar, Asurlular ve çeşitli milletler Ruhulkudüs gücü ile dost oldular. O halde insanlık âlemi, hem bilim ve akıl yönünden hem de ruhaniyet yönünden ilerleyebilmek için, bu Tanrısal Güce muhtaçtır. Doğal bilgi ve doğal siyaset çoğu zaman ayrılıklara ve anlaşmazlıklara nedendir. Örneğin; Yunanlı siyasî filozofların görüşlerinin uygulanması ile bir güce kavuşmamaları için İranlılar arasında anlaşmazlıklar yaratıldı. Bu ise birkaç, yıl İranlıların dağılmasına sebep oldu. Ama Ruhulkudüs birlik ve beraberliğe neden oldu. O halde biz, bütün ülkelerin bir tek ülke haline gelmesi için çabalamalıyız. İnsanlık bir sürü ve Tanrı onun çobanı gibidir. Mademki Çoban tümüne şefkatlidir, niçin koyunlar birbirleriyle kavga etsinler? Böyle şefkatli bir Çobanın öğütlerini unutmamalı. O, bizim için dostluk istemiştir, biz niçin ayrılık isteyelim? Peygamberleri ve evliyaları hepimizin birleşmesi için göndermiştir, niçin anlaşmazlığa düşelim?.

Tanrı'ya şükürler olsun ki bu akşam böyle saygıdeğer bir toplulukta hazır bulunuyoruz. Hepinizin insanlığın aydınlanmasına sebep olmasını ve sayı azlığından endişeye kapılmamanızı umuyorum. Az sayıda kişilerin büyük işleri yapmaya kalktıkları ve başardıkları çok olmuştur. Hız. İsa'nın ilk sahabeleri çok az idi, fakat niyetleri iyi olduğundan bir dünyaya üstün geldiler. Şimdi de bizler burada her ne kadar az isek de, savaş ve kavgaların kalkmasına sebep olacağımızı umuyorum. Genel barışın gerçekleşmesi için kendi can ve malımızı bile bu değerli amaç yolunda feda etmeliyiz. Çünkü genel olan her iş Tanrısal ve sınırsızdır. Her özel iş ise insan çerçevesinde ve sınırlıdır. Özel işleri, genel işler için feda etmeliyiz. Ben bu yolculuğu Doğu ile Batı'nın dost olması için yapmaktayım. Bu konuda sizlerin de yardımcı olmanızı ümit ederim. Altı bin yıldır vakitlerimizi savaşmak ve çatışmakla geçirdik, onun sonuçlarını da gördük. Şimdi ise dostluk ve sevgi için bir süre çaba göstereyim, eğer zararlı olduğunu görürsek o zaman eski duruma dönelim. Kuşkusuz göksel aydınlık üstün gelecektir. Yerde olanı göksel eder, karanlığı aydınlığa çevirir, insanlık âleminin hizmetini başarabilmeniz için, sizler hakkında dua ederim. Doğu ile Batı milletlerinin bir biri ile sonsuz dostluk ve birlik içinde olacağı gün de gelecektir.

BOSTON, FORD HALL SALONUNDAKİ KONUŞMA, 25 Mayıs 1913, Amerika

Ey gerçeği isteyenler! Tanrısal Dinler, insanlar arasındaki sevgi ve dostluğu sağlamak ve insanlığın birliği için gelmişlerdir. Fakat yazıklar olsun ki dinlere inananlar ışığı karanlıkla karıştırmışlardır. Her biri, Peygamberini başka Peygamberin muhalifi saymaktadır. Örneğin; Museviler, Hız. İsa'yı Hız. Musa'nın düşmanı biliyorlar. Hıristiyanlar, Hız. Zerdüş'tü Hız. İsa'nın

SEVGİDEN BİRLİĞE

muhalfi biliyorlar. Budist'ler, Hz. Zerdüş'tü Hz. Buda'ya düşman sayarlar. Hepsi ise Hz. Muhammed'i Peygamberlerin tümüne karşı biliyorlar. Hepsi de Hz. Bab ve Hz. Bahauallah'ı inkâr etmektedirler. Oysa bu yüce kişilerin başlangıç kaynağı, dinlerinin gerçekleri, amaçları ve öğretilerinin temelleri birdir. Hepsi birlik ve beraberlik içindedirler. Hepsi aynı Tanrı'yı duyurdular. Hepsi aynı Allah'ın Dinini yaydılar. Örneğin; Hz. Zerdüş'tün, tamamen Hz. İsa'ya benzer özellikleri vardı, onların öğretileri arasında hiçbir değişiklik yoktur. Bunun gibi de Hz. Buda'nın öğretilerinin, Hz. İsa'nın öğretilerine aykırılığı yoktur. Aynı şekilde başka peygamberlerin de dahil bütün bunların başlangıç kaynakları, amaçları, dinleri ve öğretileri bir idi. Fakat ne yazık ki ondan sonra bir takım taklitler ortaya çıkıp anlaşmazlıklara yol açtı. Zira bu taklitler gerçek değil kuruntu idi. Hz. İsa dinine büsbütün aykırı, Tanrısal Öğretiler ve Kurallara zıttı. Onlara aykırı olduğundan kavgalar ve çatışmalara sebep oldu. Dinlerin birbirleri ile sonsuzca dost olmaları gerekirken anlaşmazlığa düştüler. Birbirinin gönlünü almak yerine birbirini öldürmeye kalktılar. Yardımlaşmak ve işbirliği yapmak yerine birbirleriyle savaştılar, işte bunun için insanlık âlemi, başlangıcından şimdiye dek, huzur bulamamıştır. Dinler arasında daima kavga, çatışma, savaş ve adam öldürme sürüp gelmiştir. Eğer onların gerçeğine bakarsanız, gece gündüz ağlarsınız. Zira sevginin temeli olan Tanrı Emrini düşmanlık aracı yapmışlardır. Allah'ın dini ilaç gibidir, eğer yerinde kullanılırsa şifa verir. Fakat ne yazık ki, bu ilaçlar işini bilmeyen doktorların elinde idi ve şifaya sebep olması gereken ilaç, hastalığa yol açtı. Yaşama nedeni olmak yerine ölüme sebep oldu. Çünkü bu ilaçlar işini bilmeyen doktorların eline düşmüştü. İşini bilmeyen doktordan ise, hayat bağışlanması beklenemez, ilacından bir sonuç sağlanamaz ve ancak ölüme sebep olur.

Hz. Bahauallah, altmış yıl önce İran'da zahir oldu. O ülkede; dinler, mezhepler, çeşitli insanlar arasında sonsuz düşmanlık ve kin hüküm sürüyordu. Bu kin, birbirlerinin Peygamberlerine küfür ve kötü söz söyleme derecesine kadar varmıştı. Birbirlerinin kanına giriyorlardı. Hz. Bahauallah insanlık âleminin birliğini ilan ederek şöyle dedi: Din, sevgi ve dostluk aracı olmalıdır; yaşama sebep olmalıdır. Eğer din düşmanlığa nedense yokluğu varlığından daha iyidir. Zira din, insanlar arasındaki sevgiyi sağlamak amacını gütmektedir, insanlar arasında din yüzünden düşmanlık meydana gelirse, kuşkusuz o dinin yok edilmesi daha iyidir.

Ayrıca Hz. Bahauallah şunu da ilan ettiler: Din bilime uygun olmalıdır. Çünkü bilim gerçektir ve din de gerçektir. Gerçekte bir ikiliğin bulunması olanaksızdır. Eğer dinsel sorunların biri akıl ve bilime aykırı olursa o sırf kuruntudan ibaret olur, asla temeli yoktur. Çünkü bilimin karşıtı bilgisizliktir, aklın karşıtı cahilliktir, bu ise güneş gibi aydındır, insanlık âlemi Yüce Tanrı'nın gölgesindedir. Herkes Tanrı'nın kulusudur. Herkes Tanrısal Ağacın gölgesinde rahat etmiştir. Tanrı, herkesin yaratandır, herkese rızık vermekte, herkesi eğitmekte ve korumaktadır. Mademki, o herkese şefkatlidir, biz niçin şefkatli olmayalım? Tanrı herkesi sevendir, biz niçin düşmanlık ve kin gösterelim? Tanrı herkesle barıştadır, biz niçin savaş ve kavga ile uğraşalım? Allah bizi düşmanlık için değil, sevgi ve dostluk için yaratmıştır. Tanrı bizi savaş ve kavgalar için değil, barış ve huzur için yaratmıştır. Böyle Rahmani sıfatları niçin şeytani sıfatlara çevirelim? Bunun gibi aydınlığa niçin karanlıkla karşı koyalım? Böylesine Tanrısal Sevgiye niçin düşmanlıkla karşılık verelim? Birbirimizle altı bin senedir kavga edip düşmanlık etmekteyiz. Şimdi ise bu aydın çağda birbirimize sevgi ve dostluk gösterelim. Bugün dinler arasında büyük bir düşmanlık ve kin hüküm sürmektedir. Acaba bunlardan ne sonuç sağlanmıştır, insanoğlu için ne yarar elde edilmiştir? Acaba bunlar yetmedi mi? Bu çağ, aydınlık çağdır. Bu çağda böyle kuruntulardan kurtulmamız gerekir. Bu çağda, düşmanlık ve kin yok edilmelidir, dinler bir din olmalıdırlar, mezhepler birleşmelidirler, dinlere inananlar sevgi ve neşe ile dostluk kurmalıdırlar. Çünkü hepimiz bir Tanrı'nın kullarıyız, aynı Yüce Bağıştan meydana gelmişiz, bir Güneşten aydınlanmışız, bir Ruhtan yaşam bulmuşuzdur. Ancak biri hastadır, sonsuz sevgi ile tedavisini yapmalıyız. Biri bilgisizdir, eğitilmelidir. Biri çocuktur, terbiye edilmelidir. Böyle olunca göksel kardeşlik güneşi bu kara bulutları dağıtır. Kimseyi düşman saymamak gerekir ve kimseyle itirazda bulunulmamalıdır. Halkın tümü babalar, anneler, kardeşler gibidirler. Tanrı'nın kurmuş olduğu birliği biz bozmamalıyız. Tanrı'nın Kendi Sevgisi için koyduğu temeli yıkmamalıyız. Allah'ın iradesine karşı gelmemeliyiz. Tanrı'nın Siyasetine uymalıyız ve O'nun gibi hareket etmeliyiz. Kuşkusuz Tanrı'nın Siyaseti, insanların siyasetinden üstündür. Zira insan siyaseti her ne kadar ilerlerse ilerlesin mükemmel değildir. Ama Tanrı'nın Siyaseti, mükemmel bir siyasettir. Biz, Tanrı'nın tedbirinden esinlenmeliyiz. Tanrı, Kendi kullarına nasıl davranıyorsa, biz de birbirimize öyle davranmalıyız, Tanrı'ya uymalıyız. Biz, O'nun açık eserlerini görmekteyiz. Biz, O'nun hikmetini, bağışını, güç ve kudretini görmekteyiz. Kuruntulardan ve taklitlerden vazgeçerek Hak'ka yapışmalıyız. Anlaşmazlıklardan ve ayrılıklardan kaçınmalıyız. Tanrı esirgesin! İlahi Peygamberler hiçbir zaman bunun aksine razı değildiler. Tanrısal Peygamberlerin tümü bir ruh idiler. Bütün

SEVGİDEN BİRLİĞE

insanlara aynı mesajı verdiler. Tanrısal Peygamberlerin öğretileri ruhun, hakikatin, sevginin ve dostluğun özüdür. O halde biz, Tanrısal Peygamberlere uymalıyız.

MODERNE HOTEL'DE ESPERANTİSTLERE YAPILAN KONUŞMA 13 Şubat 1911, Paris

«O'DUR TANRI»

İnsanlık âleminde genel ve özel olmak üzere iki olay vardır. Genel olan her işin yararları sonsuzdur. Özel olan her işin faydaları ise sınırlıdır. Örneğin; genel kuruluşların faydası çok ve özel kuruluşların yararları sınırlı olduğunu görüyorsunuz. Genel yasaların ve genel siyasetin faydaları çoktur. Kısacası, her genel iş büyük faydalar sağlar. O halde, her genel işin Tanrısal ve her özel işin insan çerçevesinde olduğunu söyleyebiliriz. Güneşin her şeye parladığını görüyorsunuz, bu aydınlatma genel ve Tanrı'saldır. Fakat bu lambanın ışığı özel ve insansaldır. O halde, varlık âleminde en büyük işler genel işlerdir. Onun için genel dilin de önemli bir iş olduğunu söyleyebiliriz. Çünkü milletler arasındaki yanlış anlaşmaları kaldırır, bütün kalpleri birbirine bağlar. Her bireyin, kamuoyundan haberdar olmasını sağlar, insanlığın en büyük erdemlikleri olan öğretim ve öğrenme, öğretme ve öğrenenin dil birliğine bağlıdır. O halde, dil birliği sağlanırsa öğretim ve öğrenme kolaylaşır. Eski devirlerde dil birliğinin ne dereceye kadar dostluk ve birliğe yol açtığını görüyoruz. Bin üç yüz yıl önce Mısırlılar, Süryanlılar ve Asurlular sonsuz savaş ve kavga halinde olan çeşitli milletler idiler. Sonra Arapça dili ile konuşmak zorunda kalınca, dil birliği, Arapların bir millet olmasını sağladı. Mısır ahalisi Kıbt, Suriye ahalisi Süryan, Bağdat ahalisi Keldan ve Musul ahalisi Asur oldukları halde, dil birliği onların tümünü bir millet haline getirerek birbirlerine bağlı kalmalarını sağladı. Bu asla çözülmeyen bir bağlılıktır. Ayrıca Suriye'de Katolik, Ortodoks, Dürzi, Şia, Sünni, Nesturi gibi çeşitli mezhepler vardır. Fakat dil birliği nedeni ile bir millettirler. Her birinden sorarsanız, Arap olduğunu söyler. Oysa bazıları Romalı, bazıları İbrani, bazıları Süryani, bazıları Yunanlılardır. Fakat dil birliği onları bir araya toplamıştır. O halde dil birliği dostluğa büyük bir etkidir. Bunun tersi olarak Avrupa'da, dil ayrılığı yüzünden birine Alman, birine İngiliz ve öbürüne Fransız deniliyor. Eğer dil birliği olsaydı, kuşkusuz dostluk meydana gelecekti ve bir millet olacaktı. Doğu'da bir dille konuşan halkın, bir millet oluşu buna bir örnektir. Bunlardan gaye insanlık âleminde dil birliğinin birleşme ve dostluğa ne derece yararlı ve onun tersine dil ayrılığının kavgaları doğurmakta olduğunu açıklamaktır: Bu konu apaçıktır. Onun için Hz. Bahau'llah'ın elli sene önce açıklamış olduğu öğretilerinden biri de dil birliğinin kurulması idi. Bu konuyu şöyle açıkladı: Genel bir dil meydana getirilip, yayılmadıkça insanlar arasında tam bir bağlılık sağlamaz. Zira yanlış anlaşılmalarda dostluğu engeller. Bu ise ancak dil birliği ile yok edilebilir. Dil ayrılığı yüzünden Doğu'da yaşayanlar genellikle Batılıların bilgilerinden ve Batı'da yaşayanlar ise Doğu'daki insanların bilgilerinden habersizdirler. Ama genel dil sayesinde Doğu, Batı'dan faydalanır, Batı ise Doğu'dan ışık alır ve dinler arasında görünen yanlış anlamalar ortadan kalkar. O halde, insanlık âleminde dil birliği dostluk ve ilerlemenin en büyük aracıdır, kültürün yayılmasına, yardımlaşmaya ve genel arkadaşlık kurmaya nedendir. Tanrı'ya övgüler olsun ki Dr. Zamenhof, Esperanto dilini icat etmiştir. Onun değeri bilinmelidir, çünkü bu dilin genel dil olması olasılığı vardır. Onun için genişlemesini sağlamak üzere herkes onu yaymalı ve okullarda öğretilmelidir. Bütün topluluklarda bu dille konuşulmalıdır. Böyle olunca insan, biri ülkesel, diğeri de genel dil olmak üzere, iki dile gereksinme duyar. Ama şimdi insan on dil de bilse yine yeterli değildir. Ben, Doğu dillerinin çoğunu bildiğim halde yine de tercümana ihtiyacım vardır. Eğer dil aynı olsaydı, Doğu'da ve Batı'da yaşayanlar birbirleri ile zorluk çekmeden konuşabilirler, birbirlerinin düşüncelerinden haberdar olabilirler ve birbirlerine özel sevgi ve bağlılık gösterebilirlerdi. Fakat dil ayrılığı bunu önüyor. Bu yüzden, sizlerin bu dilin yayılması için son derece gayret göstereceğinizi umuyorum. İran'da da bu dili öğretmek ve kısa sürede yayılmasını sağlamak için mümkünse İran'a öğretmenler gönderiniz. Bu dil yayılırsa insanlık âlemi rahata kavuşur, insanlar bir aile ve akraba gibi olurlar, her birey kamuoyundan haberdar olur. Sizleri bu yüce gayenizden ötürü kutlarım.

PHILADELPHIA BAPTİST MAHEDİ'NDEKİ KONUŞMA 9 Haziran 1912, Amerika

«O'DUR TANRI»

Bu akşam, saygıdeğer bir toplulukta, bulunmaktan çok mutluyum. Gerçekte sonsuz ruhaniyet içinde olan bir topluluksunuz. Gönüllerinizdeki Meleküti duygular son derece kuvvetlidir. Tanrı'ya' yönelik ve iyi niyetlisiniz. Ruhani müjdeleri yüzlerinizde görmekteyim. Bu nedenle birkaç kelime konuşmayı gerekli görüyorum.

Âdem'in yaratılışından bu yana, insanlık âleminde iki yol izlenmiştir, biri doğanın yolu, öbürü ise dinin yoludur. Doğanın yolu hayvansal yoldur, çünkü hayvan gerekliliği ile hareket eder. Hayvansal şehvetlerin gerektirdiğini yapar. Onun için hayvan doğanın esiridir, doğa yasasından asla şaşmaz,

SEVGİDEN BİRLİĞE

ruhanî duygulardan hiç haberi yoktur. Tanrısal Din, İlahi Melekût ve akli güçlerden hiç haberi yoktur. Duyularının tutsağıdır. Duyular âleminin dışında olanlardan habersizdir. Yani gözünün gördüğü, kulağının işittiği, burnunun aldığı, dilinin tattığı, dokunma duygusunun duyduğu şeyleri anlar. Hayvan bu beş duyunun esiridir. Bu duyuların dışında olanlardan yani akli konulardan, ilahî Melekûtтан, ruhanî duygulardan ve Tanrısal Dinden habersizdir. Zira doğanın tutsağıdır. Şaşırtıcı şeylerden biri de, maddecilerin bununla övünüp, duyulur olanların kabul edilebilir olduğunu söylemeleri duyulurların esiri olmalarıdır. Ruhani âlemden asla haberleri yoktur. Tanrısal Melekûtтан, Rahmanî Bağışlardan habersizdirler. Eğer bu olgunluk ise, hayvan olgunluğun son derecesine ermiştir. Çünkü Melekûtтан, ruhaniyetten haberi yoktur ve ruhaniyeti inkâr eder. Eğer biz, duyulara esir olmak olgunluktur, dersek, o halde varlıkların en olgunu hayvandır. Çünkü asla ruhanî duygulardan ve Tanrısal Melekûtтан haberi yoktur. Oysa Tanrı, doğa dünyasına egemen olabilmesi için insan gerçeğinde büyük bir güç emanet bırakmıştır. Bakınız, varlıkların tümü doğanın esiridir. Bu güneş, bütün büyüklüğü ile doğanın tutsağıdır. Bu büyük yıldızlar doğa esiridirler. Bu dağlar bütün ululuğu ile doğanın tutsağıdır. Bu yerküresi, tüm azameti ile doğanın esiridir. Cansızlar, bitkiler, hayvanlar tamamen doğanın tutsağıdır. Bu varlıkların tümü doğa yasasından asla dışarı çıkamazlar. Örneğin, yerküresinden birbuçuk milyon kez daha büyük olan bu ulu güneş, bir iğne ucu kadar doğa yasasından çıkamaz. Kendi merkezinden dışarı çıkamaz. Çünkü doğanın esiridir. Ama insan doğaya egemendir. Bakınız, doğa yasası gereğince insan toprakta yaşayan varlıktır. Fakat bu yasayı çiğneyerek, havada uçar, deniz altına girer, okyanus üzerinde dolaşır. Asi bir güç olan bu elektrik kuvvetini insan bir lambada mahpus eder. Dakikada, Doğu ile Batı arasında haberleşir, sesleri alıp hapseder, yerde iken göksel gerçekleri bulur. Yer küresinin sırlarını açığa çıkartır. Saklı olan doğanın bütün hazinelerini açığa çıkarır. Doğa yasası gereğince saklı sır ve dokunulmaz sembol olan ve gizli kalması gereken varlıkların bütün sırlarını açıklar. Oysa insan, sahip olduğu bu manevî güçle doğa sırlarını keşfetmektedir, bu ise doğa yasasına aykırıdır. Doğanın saklı gerçeklerini açığa çıkartır bu da doğa yasasına aykırıdır. O halde, insanın doğaya egemen olduğu belirlendi. Bundan başka, doğa ilerlemez, oysa insan ilerlemektedir. Doğa bilinçsizdir, insan ise bilinçlidir. Doğa iradeye sahip değildir, oysa insan, irade sahibidir. Doğa gerçekleri keşfedemez, fakat insan bunları keşfeder. Doğanın Tanrısal âlemden haberi yoktur, insanın ise haberi vardır. Doğa Allah'tan habersiz ve insan haberdardır. İnsan, erdemlikleri kazanır, doğa ise ondan yoksundur. İnsan kötülükleri dışarı atar, doğa bu işi de yapamaz. O halde insanın maddeden şerefli olduğu belli oldu. İnsan, doğa âleminin üstünde olan bir manevî, güce sahiptir, ihsanın hafıza gücü ve manevî gücü vardır, doğanın ise yoktur. İnsanın ruhanî gücü vardır, doğanın ise yoktur. O halde insan, doğadan onurludur. Zira manevî güç, insan gerçeğinde yaratılmıştır, fakat doğa bundan yoksundur. Suphanallah! Bu ne biçim acayıplıktır. İnsanda böyle manevî güçler emanet bırakıldığı halde, insan kendisinden aşağı olan doğaya tapıyor. Tanrı, onda kutsal bir ruh yaratmıştır ve bu kutsal ruhla o varlıkların en onurlusu olmuştur. Bu olgunlukların varlığına rağmen gidip maddenin tutsağı olur, maddeyi Tanrı'laştırır ve madde âleminin dışında olanları inkâr eder. Eğer bu olgunluk ise, hayvan bu olgunluğun son aşamasına sahiptir. Çünkü hayvanın doğaötesindeki Tanrısal Âlemden haberi yoktur. O halde hayvan, en büyük filozoftur. Çünkü Melekût âleminde habersizdir, ruhanî duyguları yoktur. Tanrı Âleminde, Allah'ın Melekûtundan haberi yoktur. Sözün kısası, işte budur doğanın yolu.

İkinci yol, dinin yoludur. Bu ise Tanrısal kurallar, insanlık erdemliklerinin kazanılması, insanların genel terbiyesi, göksel aydınlık ve iyi davranışlardır. Bu din yolu insanlık âleminin aydınlığına, insan cinsinin eğitilmesine, ahlâkın düzeltilmesine, Tanrı Sevgisine ve Tanrı'yı tanımaya yol açar, Din yolunun temelini Tanrı'nın Kutsal Doğuşları atmışlardır. İşte budur gerçek, ilahî dinlerin temeli birdir, birden fazla olamaz ve bölünemez. Bu yol, ahlâk âlemine hizmet eder. Kalpleri ve ruhları temizler. Erdemliklerin 'kazanılmasını sağlar, insanlık âlemin aydınlığına nedendir. Fakat ne yazık ki, bu insanlık âlemi taklitler denizinde boğulmuştur, Tanrısal Dinlerin gerçeği bir olduğu halde, ne yazık ki, kuruntu bulutları gerçeklerin ışıklarını kaplamıştır. Bu taklitlerin bulutları dünyayı karartmıştır. Onun için, dinin aydınlığı görünmüyor. Karanlık anlaşmazlığa yol açmıştır. Çünkü taklitler farklıdır ve bu dinler arasındaki çekişme ve çatışmalara neden olmuştur. Oysa Tanrısal Dinler, insanlık âlemi birliğinin kurucusudurlar, insanlar arasındaki sevgiye, genel bağlılığa ve erdemliklerin kazanılmasına sebeptir. Fakat insanlar, taklitler denizine dalmışlardır. Bu taklitlere uyduklarından birlik yolundan tamamen uzaklaşmışlardır. Dinin aydınlığından yoksun kalmışlar, atalarının ve babalarının mirası olan bir takım kuruntulara bağlanmışlardır. Bu taklitler karanlığa sebep olunca, dinin aydınlığını yok etti ve yaşama neden olacağı yerde ölüme sebep oldu. Bilgi kanıtları olan bilgisizliğin kanıtı oldu. İnsanlık toplumun yüceliğine ve ilerlemesine sebep olan şey, insanlığın alçaklık ve bilgisizliğine neden oldu. Onun için din âlemi günden güne geriledi, maddiyat âlemi ise üstün geldi ve Tanrısal Dinlerin o kutsal gerçeği saklı kaldı. Buna en güzel örnek, güneş batışından sonra ortaya çıkan yarasalardır. Zira bunlar gece kuşlarıdır. Dinin ışığı batınca

SEVGİDEN BİRLİĞE

yarasalara benzeyen bu maddeciler uçmaya başladılar. Gerçeklik ışığı saklı kalınca bunlar uçarlar.

Bu dünyaya karanlık basınca Hz. Bahauallah, İran ufkundan güneş gibi parladı. Bütün ufukları gerçeklik ışıkları ile aydınlattı. Tanrısal Dinlerin gerçeğini açığa çıkarttı. Taklitlerin karanlığını yok etti. Yeni öğretiler getirdi ve bu öğretilerle Doğu'yu diriltti.

Hz. Bahauallah'ın ilk öğretisi, gerçeği aramaktır, insan, gerçeği aramalı ve taklitlerden vazgeçmelidir. Çünkü dünya milletlerinin her birinin ona uyduğu bir taklidi vardır ve taklitler çeşitlidir. Taklitlerin farklı oluşu savaş ve çatışmalara sebep olmuştur. Bu taklitler kaldığı sürece insanlığın birliğinin sağlanması olanaksızdır. O halde, bu karanlıkların gerçeklik ışığı ile yok olabilmesi için gerçek aranmalıdır. Zira gerçek, tek olan bir gerçektir. Birden fazla olamaz ve bölünemez. Mademki gerçek birden fazla olamaz ve bölünemez eğer bütün milletler gerçeği ararlarsa kuşkusuz hepsi birleşirler ve beraber olurlar. İran'da çeşitli dinlerin, mezheplerin ve milletlerin bir grubu, gerçeği aradıklarından, birleştiler ve beraber oldular. Şimdi ise sonsuz birlik, beraberlik, dostluk ve sevgi içinde birbirleri ile yaşamaktadırlar. Onlar arasında asla anlaşmazlık rüzgârı esmiyor. Bakınız, Museviler, Hz. İsa'nın zuhurunu bekliyor, can ve gönülden arzuluyorlardı. Fakat taklitlerin denizine daldıklarından, Hz. İsa zahir olunca, O'na inanmadılar. En sonunda O'nu çarmıha germeye kalktılar. Taklitlere uydukları işte bundan belli olur. Eğer gerçeği arasalardı, kuşkusuz Hz. İsa'ya iman edeceklerdi. Bu taklitler, insanlık âlemini karartıp savaş ve adam öldürmelere yol açmış, düşmanlık ve kine sebep olmuştur. O halde, bütün sıkıntılardan kurtulmamız için gerçeği aramalıyız. Böyle olunca gözler aydınlanır ve Tanrı Melekûtuna gireriz.

Hz. Bahauallah'ın ikinci öğretisi, insanlık âleminin birliğidir : İnsanlar aynı cinstendirler. Hepsi Tanrı'nın kulları ve hepsini Tanrı yaratmıştır. Hepsi Tanrı'nın çocuklarıdır. Tanrı, hepsine rızık verir, hepsini besler, hepsini sever. Biz niçin sevmeyelim? Işıkları halkın tümüne parıldayan Tanrısal Siyaset işte budur. Güneşi herkeşi aydınlatmıştır. Bağış bulutu herkese yağmıştır, inayet esintileri herkese esmiştir. O halde, insan cinsinin tümünün Tanrı'nın Bağış Gölgesinde olduğu belli oldu. Ancak, bazılarının eksiklikleri var, tamamlanması gerekir; bilgisizdirler öğretilmelidir, hastadırlar tedavi görmelidirler, uykudadırlar, uyandırılmaları gerekir. Çocuğa çocukluğundan ötürü itiraz edilmemelidir, onu eğitmek gerekir. Hastaya, niçin hastasın, diye çıkışmamalıdır. Ona son derece sevgi ve şefkat gösterilmelidir. Dinler arasındaki düşmanlığın büsbütün yok olması, zulüm ve zorbalığın kalkması ve onların yerine sonsuz dostluk ve sevginin sağlanması gereklidir. Yukarıda bu sözlerimi kanıtlayacak delilleri açıklığa kavuşturdum.

Hz. Bahauallah'ın üçüncü öğretisi şudur: Din, dostluğa ve insanlar arasındaki bağlılıklara sebep olmalıdır, Tanrı Rahmeti olmalıdır. Eğer din, düşmanlığa ve savaşa sebep olursa yokluğu daha iyidir, dinsizlik böyle bir dinden daha iyidir. Onun tersine din dostluğa, sevgiye ve bütün insanlar arasında bağlılıklara sebep olmalıdır.

Hz. Bahauallah'ın dördüncü öğretisi şöyledir : Din bilime uygun olmalıdır. Zira Tanrı, eşyaların gerçeklerini araştırmak üzere insana akıl vermiştir. Eğer dinsel sorunlar akıl ve bilime aykırı olursa kuruntudur. Çünkü bilimin karşıtı cehalettir. Dinin, akla zıt olduğunu iddia edersek, bilgisizlik olduğunu, söylemiş oluruz, insanda güvenin sağlanması için dinin akla uygun olması gerekir. Eğer bir mesele akla aykırı ise, insanda güvenin sağlanması olanaksızdır ve insan bu durumda daima kuşku içinde kalır.

Hz. Bahauallah'ın beşinci öğretisi şudur: Irk taassubu, din taassubu, mezhep taassubu, ülke taassubu, siyasal taassup gibi kuruntular insanlık temelini yok edicisidirler. Taassuplar, insanoğlunun temelini yıkıcısıdır. Hangi çeşidinden olursa olsun, bu taassuplar yok olmadıkça insan âlemi huzura kavuşamaz. Onun kanıtı ise şudur: insanlar arasında meydana gelen her savaş ve adam öldürme, her düşmanlık ve kin, ya ülke taassubundan veya siyasal taassuptan doğmuştur. Altı bin senedir insan yeryüzünde huzur bulamamıştır, onun huzursuzluğunun nedeni ise bu taassuplardır. Taassup kaldığı sürece, kin, düşmanlık, eziyet kalıcıdır. Eğer insanlık âleminin huzurunu istiyorsak bu taassupların tümünden vazgeçmeliyiz, yoksa insanlığın huzur bulması mümkün olamayacaktır.

Hz. Bahauallah'ın altıncı öğretisi, yaşantının geçim adaletinin sağlanmasıdır. Yani bütün insanların rahatça yaşayabilmeleri için bir takım yasalar ve düzenler konulmalıdır. Yani, zenginin kendi köşkünde rahat olduğu ve sofrası çeşitli yemeklerle süslendiği gibi, yoksulun da bir yuva ve barındırarak yeri olmalı ve aç kalmamalıdır. Böyle olunca insanoğlunun tümü rahata kavuşur. Geçim adaletinin sağlanması çok önemlidir ve bu sorun gerçekleşmedikçe insanlık âlemi mutluluğa kavuşamaz.

Hz. Bahauallah'ın yedinci öğretisi, hakların eşitliğidir. Bütün insanlar Tanrı Yanında eşittirler.

SEVGİDEN BİRLİĞE

Hakları aynı olup kimse için bir üstünlük söz konusu değildir. Herkes ilahî Yasanın himayesindedir ve bir istisna yoktur. Allah'ın Yanında zengin ve fakir aynıdır, aziz ve hakir eşittir.

Hz. Bahau'llah'ın sekizinci öğretisi şöyledir: Bütün halkın eğitilmesi gereklidir. Terbiye yasalarının ve kurallarının birliği de bütün insanların aynı terbiyeyi görebilmeleri için en gerekli işlerdendir. Yani öğretim ve eğitim bütün dünya okullarında aynı olmalıdır. Yöntemler ve uygulamalar tek olmalıdır ki, insanlık âleminin birliği fikri küçük yaştan itibaren kalplerde etkili olsun.

Hz. Bahau'llah'ın dokuzuncu öğretisi dil birliğidir. Bir dil icat olunarak bütün dünya akademileri tarafından kabul edilmelidir. Yani uluslararası özel bir kurultay kurulup, her milletten delegeler ve bilgili vekiller o kurultaya katılarak konuşup danışınlar ve resmen bir dili kabul etsinler. Ondan sonra bu dil bütün dünya okullarında çocuklara öğretilsin. Böylece her insan iki dil öğrenmiş olur, biri genel dil, diğeri de ülkesinin dili. Böylelikle dünyanın tümü bir vatan olur. Ve her yerde aynı dil konuşulur. Zira bu genel dil, insanlık âleminin birleşmesini sağlayan vasıtalarından biridir.

Hz. Bahau'llah'ın onuncu öğretisi kadın ve erkek birliğidir. Erkek ve kadın Tanrı Yanında eşittirler, hepsi insan türünden olup. Âdem soyundandırılar. Çünkü dişi ve erkek insana has bir özellik değildir, bitki âleminde ve hayvan âleminde de dişi ve erkek mevcuttur. Fakat arada asla bir üstünlük söz konusu değildir. Bitki âlemine bakınız, erkek bitki ve dişi bitki arasında acaba bir üstünlük var mıdır? Hayır, tam bir eşitlik vardır. Bunun gibi de hayvan âleminde de erkek ve dişi arasında asla bir üstünlük söz konusu değildir. Hepsi Tanrı'nın Bağış Gölgesindedirler. O halde, varlıkların en onurlusu olan insana bu ihtilafa düşmesi acaba yaraşır mı? Bugüne kadar kadının geri kalması, erkeklerle aynı şekilde terbiye görmemesinden doğmaktadır. Eğer kadınlar da erkekler gibi terbiye görmüş olsalardı kuşkusuz erkekler gibi olurlardı. Erkeklerin olgunluklarını elde edince elbette eşitlik derecesine erişirler. Kadın ve erkeğin tam eşitliği sağlanmadan insanlık âleminin mutluluğu tamamlanamaz.

Hz. Bahau'llah'ın on birinci öğretisi genel barıştır. Genel barışın sancağı yükselmedikçe, insanlık âleminin yüce mahkemesi kurulmadıkça, devletler ve milletler arasındaki uyuşmazlıklara sebep olan bütün işler bu mahkemede görüşülüp çözülmeyince, yaratılış âlemi huzur bulmaz. Her gün insan temeli altüst olur. Düşmanlık ateşi yükselerek yakın ve uzak ülkeleri kül eder. Yeni yetişmiş gençler, zulüm okunun hedefi olurlar. Zavallı çocuklar, yetim ve bakıcsız kalırlar. Şefkatli anneler kendi delikanlılarının yasında kan ağlarlar. Kentler yıkılır, ülkeler harap olur. Bu zulüm ve haksızlığın çaresi genel barıştır.

Hz. Bahau'llah'ın on ikinci öğretisi şöyledir: İnsanlık âlemi sadece aklî ve maddî güçlerle ilerleyemez. Zahirî ve manevî ilerlemeler ve insanın olağanüstü mutluluğu için Ruhulkudüs esintileri gereklidir. Tanrısal Güç, yani Ruhulkudüs'ün desteği ile başarı sağlanır. Böyle olunca insan topluluğu olağanüstü ilerlemeler gösterir ve kemale erişir. Çünkü insanın bedeni maddî güçlere muhtaç olduğu gibi insanın ruhu da Ruhulkudüs esintilerine muhtaçtır. Eğer Ruhulkudüs'ün teyidi (desteği) olmasaydı insanlık âlemi söner ve insanlık ölmüş olurdu. Nasıl ki Hz. İsa buyuruyorlar : «Ölüyü bırakın ölüler gömsün. Cesetten doğmuş olan ceset, ruhtan doğmuş olan ise ruhtur.» Ruhulkudüs esintilerinden bir pay almamayan ruhun ölü olduğu açıktır. Onun için, insan ruhunun Ruhulkudüs desteklerine muhtaç olduğu ve insanın sadece maddî güçlerle tam olarak ilerlemeyip eksik kalacağı açıkça görülmektedir.

PARİS'DEKİ KONUŞMA 16 Kasım 1911

Bugün konuşmam kısa olacaktır. Hz. Bahau'llah'ın öğretilerinden biri geçim adaletinin sağlanmasıdır. Halk çeşitli sınıflara ayrılmışlardır. Bazıları çok zengin ve bazıları son derece yoksuldurlar. Biri çok güzel bir köşkte oturduğu halde, diğeri barınacak yer bulamamaktadır. Birinin sofrasında her çeşit yemek mevcut, öbürünün ise ekmeği bile yoktur, yaşaması için gerekli olan yiyeceği yoktur. İnsanların geçiminin düzeltilmesi gereklidir, geçimin eşitliği değil düzeltilmesi lâzımdır. Çünkü eşitlik olanaksızdır. Böyle olursa dünyanın düzeni bozulur. Dünyanın düzeni sınıfların oluşunu gerektirir, insanların eşit olmaları mümkün değildir. Zira insanlar yaratılıştan çeşitlidirler. Bazıları son derece akıllı, bazıları orta derecede, bazıları ise büsbütün akıldan yoksundurlar. Şimdi, son derece akıllı olan kimse ile hiç aklı olmayan eşit olabilir mi? İnsanlık âlemi bir ordu gibidir. Orduda general gerekli olduğu gibi asker de lâzımdır. Herkesin general ve makam sahibi veya herkesin asker olması mümkün müdür? Kuşkusuz aşamalar gereklidir.

Adı Likurgos olan Yunan krallarından biri padişah olduğu gibi aynı zamanda filozoftu, iyi niyetli idi, kendi halkının geçim eşitliğinin sağlanmasını düşündü. Kendi ülkesinin nüfusunu üç bölüme ayırdı. Bir bölümünü başkanlar olarak tanımladı. Asıl halkı teşkil edenleri tarım işleri ile uğraşmak ve

SEVGİDEN BİRLİĞE

onda bir kâr elde etmek üzere çiftçi bölümüne atadı. Üçüncü bölümünü ticaret ve sanayi sahipleri teşkil ediyordu. Bunları daha ziyade yabancılardan seçti ve her senede bir miktar ödeme yapmalarını karara bağladı. Kendi soyundan olan birinci bölümü saydı, dokuz bin kişi idiler. Onları ülkenin başkanları olarak tayin ederek her birine özel imtiyazlar verdi. Onlar artık ziraat, sanayi işleri ve ticaretle uğraşmayacaklar, başkanlar olarak siyasetin ve savaşların yönetimine bakacaklar ve savaş olduğu zaman harbe gideceklerdi. Başka iki bölüm ise, kendilerinin isteği hariç, savaşa katılmayacaklardı. Bu dokuz bin kişiyi çocukluktan itibaren zorluk ve zahmete dayanabilecek şekilde altı yaşına kadar eğitti. Sonra onları savaş çilesine alıştırmak üzere bütün gün savaş işleri ile vakit geçirmelerini sağladı. On yaşına gelince ata binmeyi öğrenecekler, yaşları yirmiye basınca ise askerî üstünlükler ve makamlarla imtiyazlı olacaklar, diye emir verdi. Arazileri onlar için dokuz bölüme ayırdı ve onlara bu kuralları değiştirmemek için and içirdi. Halk, bu kuralları değiştirmeyeceklerine and içerek birleşince, kendisi ülkeden dışarı çıktı ve saltanatı bıraktı. O yasanın yürürlükte kalabilmesi için bir daha ülkesine dönmedi. Halk, and içtiklerinden bir süre bunu değiştirmediler. Fakat zaman geçince yine değişti. Ve o yasalar altüst oldu. O halde, geçim sahasında insanlar arasındaki eşitliğin mümkün olmayacağı belli oldu. O sultan kendi vatandaşları arasında geçimde bir eşitlik yaratamadı. Bununla birlikte bazılarının çok zengin ve bazılarının son derece yoksul olmaları da yerinde değildir. Bu durumu düzeltmek gereklidir. Bütün halk için rahatlık ve refah sağlayacak yasalar koyulmalıdır. Biri yoksul ve biri son derece zengin olmamalıdır. Örneğin; çok zengin olan kimse başkasının çok yoksul olmasını önlemelidir, yoksulun da rahata kavuşması için ona yardımcı olmalıdır. Bunu yasalarla yürütmek gerekir. Zenginler kendi mallarının fazlasını kendileri yoksullara bağışlamalıdır. Ayrıca memleketin yasaları, Tanrı Dini gereğince, her çeşit huzuru sağlayacak biçimde olmalıdır.

PARİS'E .HAREKET GÜNÜNDE, LONDRA'DA YAPILAN KONUŞMA

3 Ekim 1911

«O'DUR TANRI»

Ey saygıdeğer topluluk! Ateşin öz gereği yanmaktır, elektriğin öz gereği çakmaktır, güneşin öz gereği parlamaktır, toprağın öz gereği yeşermek gücüdür. Hiçbir varlık öz gereğinden ayrılamaz. Çünkü değişme, başkalaşma, dönüşme ve bir durumdan başka duruma geçiş varlık âleminin öz gereklerindedir. Bahar, yaz, sonbahar ve kışın arka arkaya gelişi, gündüz ve gecenin değişmesi yer küresinin öz gereklerindedir. O halde, her baharın arkasından bir yaz, her sonbaharın arkasından bir kış gelir, her gündüzün bir gecesi ve her sabahın bir akşamı vardır.

İlahî Dinlerin temeli büsbütün yok olmuşken, insanlık âleminin ahlâkı değişip göksel aydınlıktan bir eser kalmayarak insanlar arasında sevgi silinmişken, düşmanlık, çatışma ve adam öldürme karanlığı ile sönme ve donma, soğukluğu egemenken ve karanlıklar her tarafı sarmışken, işte böyle bir zamanda Hz. Bahau'llah güneş gibi İran'dan doğdular. Yüce yol gösterici ışıkları parladı. Göksel aydınlık bağışladı, yeni öğretiler öğretti, insanlık âleminin erdemliğini kurdu, göksel feyzleri indirdi, ruhanî güçleri açığa çıkarttı ve aşağıdaki esasları varlık âleminde yaydı.

Birincisi, gerçeği aramaktır. Bütün milletler avama ait taklitlere bağlanmışlardır. Bu yüzden birbiriyle sonsuz anlaşmazlık, kavga ve uyuşmazlık içindeler. Ama gerçeğin doğuşu, bu karanlığın aydınlatıcısı ve inanç birliğinin sebebidir, çünkü gerçek birden fazla olamaz.

İkincisi; insanlık âleminin birliğidir. Yani bütün insanlar Yüce Tanrı'nın lütuflarıyla şereflenmişlerdir, bir Allah'ın kulları ve Rab Hazretlerinin besledikleridirler. Bağış herkesi kapsamakta, insanlık tacı her Tanrı kulunun başını süslemektedir. Onun için bütün kavimler ve milletler kendilerini kardeş bilmeli ve herkesi bir ağacın dalı, yaprağı, çiçeği ve meyvesi saymalıdırlar. Çünkü hepsi Adem'in soyundan ve bir sedefin incileridirler. Ancak eğitilmeleri gerekir; bilgisiz ve cahildirler, doğru yola yönetilmeli; hastadırlar, tedavi görmeli; çocuklardır, buluş ve erginliğe erişmeleri için şefkat kucağında büyütülmelidirler; aydın ve parlak olmaları için parlatılmaları gerekir.

Üçüncüsü şudur: Din dostluk ile sevginin temeli ve bağlılık ile birliğin kurucusudur. Eğer din düşmanlığa yol açarsa, dostluğu sağlamazsa, zorluğa sebep olursa, yokluğu varlığından daha iyidir ve böyle bir dinden ayrılma ona bağlılıktan üstün tutulur.

Dördüncüsü; din ve bilimin beraberliğidir, bunlar birbirinden ayrılmaz, insanın uçabilmesi için iki kanat gereklidir, bir kanat yeterli değildir. Bilimden bir payı olmayan din taklitten ibarettir, gerçek

SEVGİDEN BİRLİĞE

değil mecazdır. Onun için öğretim, dinin gereği olarak yapılması gereken konulardandır.

Beşincisi şudur: Din taassubu, ırk taassubu, ülke taassubu ve siyasal taassup insanlığın temelini yok eden etkenlerdendir, ilahî Dinlerin gerçeği birdir. Zira gerçek birdir, birden fazla olamaz. Bütün Peygamberler sonsuz birlik içindeler ve onların peygamberliği güneşe benzer. Her mevsimde bir noktadan doğarlar. Onun için her gelen, sonradan gelecek olanı müjdelemiş ve gelecek olan da önceden geleni doğrulamıştır, «Peygamberler arasında bir ayırım yoktur. »²⁴

Altıncısı, insanlar arasındaki eşitlik ve tam bir kardeşliktir. Bütün insan haklarının korunması, dokunulmaması ve eşit olması adaletin gereğinden doğar. Bu, toplumun öz gereklerindedir.

Yedincisi: İnsanoğlunun geçiminin adaletini sağlamaktır. Şöyle ki, bütün insanları yoksulluktan kurtarıp, herkesi imkân dahilinde aşamasının ve makamının gerektirdiği gibi, rahata kavuşturmak gerekir, idarecinin saygı görüp nimetlere daldığı gibi, yoksulun da günlük geçimini elde edip büyük zavallılığa kalmasına ve açlık yüzünden yaşamdan yoksun olmasına engel olunmalıdır.

Sekizincisi; en büyük barıştır, Bütün milletler ve devletler en büyük barış çadırının gölgesinde huzur ve rahata kavuşmalıdırlar. Yani bütün milletler ve devletler tarafından genel bir seçim ile Yüce Mahkeme kurulmalıdır, devletlerin ve milletlerin anlaşmazlıkları ve uyuşmazlıkları savaşın önlenmesi için o mahkemede çözümlenmelidir.

Dokuzuncusu, dinin siyasetten ayrı oluşudur. Dinin siyasî işlerle ilgisi yoktur. Din ancak ahlâk âlemine aittir, ruhanî ve vicdanî bir iştir. Cisimlerin âlemine değil, kalplere aittir. Din başkanları kişilerin öğretim ve eğitimi ile uğraşmalı, iyi ahlâkı yaymalıdırlar, fakat siyasî işlere karışmamalıdırlar.

Onuncusu; kadınların eğitimde, öğretimde ilerlemeleri ve onlara karşı hürmet ve saygı gösterilmesi konusudur. Çünkü onlar, hayatta erkeklerin ortağıdırlar ve insanlık yönünden eşittirler.

Onbirincisi; ruhanî uygarlığın kurulabilmesi için Ruhulkuds feyzlerinden faydalanmaktır. Çünkü sadece maddî uygarlık yeterli değildir ve insan mutluluğuna sebep olamaz. Zira maddî uygarlık, bedene ve ruhanî uygarlık ruha benzer, beden ruhsuz yaşayamaz.

Bu, Hz. Bahau'llah'ın öğretilerinin birkaçıdır. O, bunların kurulması ve yayılması için sonsuz zorluklara ve belalara katlandı. Hapiste son derece eziyet ve güçlük çekti. Fakat hapiste bu yüce binanın temelini koydu. Zindanın karanlığında bu ışıkla ufukları aydınlattı.

Bahailerin son arzuları bu öğretileri uygulamaktır. Göksel ışık insanlığın ufkunu aydınlatsın, diye kendi canlarını bu gaye uğrunda feda ederek bu yolda can ve gönülle çalışmaktadırlar.

Bu saygıdeğer toplulukta konuştuğumdan son derece sevinçliyim ve bu vicdanî duygularımın sizlerce kabul edilmesini rica ederim, insanlık âleminin en büyük bağışlarına kavuşabilmeniz için sizler hakkında dua ederim.

BUDAPEŞTE'NİN MİLLİ MÜZESİNİN SALONUNDAKİ KONUŞMA,

15 Nisan 1913 Akşamı

«O'DUR TANRI»

Doğuluların ilerlemesi ve durumlarının düzeltilmesi için Batı ülkesinde, Budapeşte'de, böyle bir kuruluşun kurulması insanlık âlemi için ne büyük kıvanç kaynağıdır. Bu, Batı yeşilliklerindeki kuşların Doğu kuşları için yuva yapma düşüncesinde olmalarına benzer. Onun için böyle bir toplulukta hazır bulunduğumdan Tanrı'ya şükürler olsun.

Turan bir zamanlar en mamur ülkelerdendi. Onun büyük bir bölgesi şimdi Rusya hükümetinin egemenliği altındadır ve Rus treni o bozkırı iki gün ve iki gece içinde geçmektedir. Bakınız nasıl bir bozkırdır. Toprağı çok kuvvetli, havası gayet güzel, ırmakları çoktur. Eski zamanlarda bu kırdaki Budapeşte ve Paris'e benzeyen ondört kent vardı. Nesf, Termed, Tesa, Ebiverd, Gorgan, Merv kentleri bunların birkaçıdır. Bozkırın tümü bayındır köyler ve tarlalarla doluydu. Miladî on ikinci ve on üçüncü çağlarda orada uygarlık bilim, sanayi, ticaret son derece ilerlemişti. Doğunun birçok yazarları oradan çıktılar. Ama şimdi çorak yerler, arka arkaya dizilmiştir, ne bir kent ne bir bayındırlık, ne bir

SEVGİDEN BİRLİĞE

yeşillik ne de bir kır safası vardır. Yırtıcı hayvanlar orada yuvalanıp yaşamaktadırlar. Bütün bu yıkılmalar mezhep taassubundan ve Sünni ile Şii arasında çıkan savaşlar ve kavgalardan doğmuştur. Şimdi Turanlıların ilerlemesi için bu şehirde böyle bir kuruluşun mevcudiyetinden ötürü şükredilmelidir. Avrupa'da Asyalıların durumunun düzeltilmesi için şimdiye dek böyle bir kuruluş kurulmamıştır. Bu, aydın çağımızın mucizelerindendir. Bu yüzden tam bir başarının sağlanması ve Budapeşte'nin anısının sonsuza dek kalıcı olması için bu kuruluşun himmetinden büyük eserler doğmasını ümit ederim.

Dünya tarihinin başlangıcından bu yana, insanlar arasındaki sevgi ve dostluk bayındırlık ve ilerlemeye sebep olmuştur. Bütün peygamberler dostluk ve birlik için inmiştir. Filozofların tümünün insanlık âleminin birliğine emekleri geçmiştir. İlahî dinler, dostluk ve beraberliğe sebeptir. Zira bütün dinlerin temeli birdir. Hz. Musa, Hz. İsa ve Hz. Muhammed'in temelleri hepsi birdir. Çünkü dinlerin her biri iki bölüme ayrılmıştır: İnsanlık âlemine hizmet eden bölümü, asıl bölümdür. O da, insanlığın erdemlikleri, Allah'ın tanınması, Tanrısal felsefe, insan cinsi birliği, ruhanî ilerlemeler, eşyanın gerçeklerinin keşfi ve insan cinsinin sevgisi ve mutluluğudur. Bu bölümde asla bir ihtilaf yoktur. Bu, Musevî dininin söylediği, Hıristiyanlık öğretilerinin temeli ve İslâm dininin esasıdır. Fakat tali olan ikinci bölümü sosyal maddî ilişkilere aittir. Bu tali bölüm zaman ve yerin gereğine göre değişir. Örneğin, Hz. Musa zamanında İsrailoğullarının çölde hapishaneleri yoktu. Bir suç işlendiği vakit ceza gerekli olduğundan o yerin gereğine göre beş frank gibi basit bir hırsızlık için el kesilirdi. Ayrıca eğer bir kimse birinin gözünü kör ederse, gözünün kör edilmesi, bir diş kırarsa dişinin kırılması gibi Tevrat'ın emirleri vardır. Şimdi Avrupa'da bir milyon için acaba bir el kestirilebilir mi? Bu işler Hz. İsa zamanında gereksiz olduğundan ikinci bölüm değişti. Tevrat'ta on öldürme hükmü vardır, acaba şimdi bu yasalar yerine getirilebilir mi? İşte bunun için Hz. İsa böyle yasaları kaldırdı. Hz. Musa devrinde boşanma uygundu, fakat Hz. İsa zamanına uymadığından bu hüküm değiştirildi. Böyle gerekli idi. Maksat ayrılıkların tali bölümde olmasıdır. Fakat İlâhî Dinlerin temeli ve esası birdir. Onun için her peygamber gelecek peygamberi müjdeledi. Gelen peygamberler de geçmiş peygamberleri doğruladı. Bütün peygamberler birbirleri ile barışta idiler, birbirlerine sevgi gösteriyorlardı. O halde, onlara uyanlar için uyumsuzluğa düşmelidirler?

San Francisco'da Musevilerin mabedindeki bir konuşmamda onlara şöyle dedim : Sizler ve Hıristiyanlar arasında yanlış anlaşılmalarda vardır, bundan dolayı iki bin senedir zorluktaşınız. Siz Hz. İsa'yı Hz. Musa'nın düşmanı sanıyorsunuz, oysa Hz. Musa'nın Hz. İsa'dan daha büyük bir dostu yoktu. Hz. İsa, Hz. Musa'nın adını yükseltti, Tevratı bütün dünyaya yaydı, İsrailoğullarının Nebilerine ün kazandırdı. Eğer Hz. İsa olmasaydı Tevrat nasıl Avrupa ve Amerika'da yayınlanacaktı? O halde Hz. İsa, Hz. Musa'nın arkadaşı idi. Şimdi Hıristiyanlar, Hz. Musa'nın Allah'ın peygamberi olduğunu söylerler, bunun ne kötülüğü vardır? Bu iki bin senelik kavganın sona ermesi için siz de Mesih'in Allah'ın Kelimesi olduğunu söyleyiniz. Bu bir kelime için iki bin senedir bu kadar zorluk çektiniz. Eğer sadece Hz. İsa'nın Allah'ın Kelimesi olduğunu söylemiş olsaydınız sonsuz rahatlık ve dostluk içinde olurdu. Bunun gibi de Kur'an'da, Hz. İsa son derece kutsal bir dille anılıyor. Ben tarih anlatmıyorum, Kur'an'da açıkça şöyle yazılıdır : «Hz. İsa, Tanrı'nın Kelimesi idi. Hz. İsa, Tanrı'nın Ruhu idi. Hz. İsa, Ruhulkuds'ten idi.» Meryem'e özgü olan Kur'an'ın bir suresinde şöyle buyrulur : «Meryem daima Kudsül Akdas'ta idi, ibadetle uğraşıyordu, gökten ona yiyecek iniyordu, Hz. İsa doğar doğmaz konuştu». Gerçekten Kur'an'da, Hz. İsa hakkında, İncil'de onun eşine rastlanmayan övgüler vardır. O halde, ilâhî Peygamberlerin birbiriyle sonsuz barışta oldukları açıklandı. Tanrısal Dinlerin temeli bir olduğu ve bütün peygamberlerin birbirlerini kutsalladığı açıklığa kavuştu. Mademki onlar böyle idiler, biz niçin karşı çıkalım? Oysa eğer gerçeği arasak Hz. Musa, Hz. Zerdüş, Hz. İsa ve Hz. Muhammed'in temellerinin tek bir temel olduğunu ve bu anlaşmazlıkların taklitlerden doğduğunu görürüz. Bu taklitler, kavgalara, çatışmalara kan dökülmelere ve adam öldürmelere sebeptir. O halde biz, bu taklitleri bırakmalıyız, Tanrısal Dinlerin temelini aramalıyız. Böyle yaparsak, birleşerek bu kan dökmeleri dostluk ve sevgiye dönüştürürüz ve bu karanlıklar ışığa çevrilir. Ölüm vasıtaları yaşam araçları olur. Bu yırtıcılık, insanlık ve samimiyete dönüşür.

Tarihe bakılırsa, insanlık âleminde nice kanların döküldüğü, yerin her karışı insan kanı ile boyandığı görülür, insan âleminde, hayvan âleminde eşi görülmemiş yırtıcılıklar meydana gelmiştir. Zira her hayvan kendi yiyeceği için günde bir hayvan yırtar, fakat bir grup hayvan bir defada başka bir grup hayvan yırtmazlar, birbirinin mallarını yağma etmezler, yuva ve evleri yıkmazlar, birbirinin akrabaları ve çocuklarını tutsak almazlar. Ama zalim bir insan, bir günde, yüz bin kişiyi öldürür, malları yağma eder, insanları tutsak alır ve perişan eder. Tarihin başlangıcından şimdiye dek insanoğlu arasındaki savaşlar daima ya din taassubundan, ya ırk taassubundan, ya ülke taassubundan veya siyasî taassuptan doğmuştur. Oysa bütün bu taassuplar kuruntudur. Zira dinler dostluk ve sevginin temelidirler, insan toplumu bir cins, bir aile ve yeryüzü bir vatandır. O halde bu savaşlar ve

SEVGİDEN BİRLİĞE

kan dökücülükler hep taassuptandır.

Doğu ufku karardığı, taassup ve kavgalar karanlığının bütün dinler, mezhepler ve kavimleri bastığı, grupların birbirini pis sayarak birbirleri ile görüşmedikleri bir zamanda Hz. Bahau'llah güneş gibi Doğu ufkundan doğdu.

İlkönce insanlık âleminin birliğini ilan buyurarak şöyle dediler: Bütün insanlar İlâhi Koyunlar ve Allah Gerçek Çobandır. O, herkese şefkatlidir. Mademki O herkesi sevmektedir biz niçin sevmeyelim?

İki: Genel barışı desteklerdi. Bütün dünya başkanlarına, savaşın Tanrısal Kuruluşun yok edicisi olduğunu söyledi. Eğer biri Tanrısal Kuruluşu yok ederse kuşkusuz Allah'ın Katında sorumludur, diye yazdı.

Üç: Din sevgi ve dostluğa sebep olmalıdır. Eğer din kavgalar ve düşmanlıklara neden olursa kuşkusuz yokluğu daha iyidir.

Dört: Din bilime ve sağlam akla uygun olmalıdır. Eğer onlara aykırı olursa kuruntudur. Çünkü bilini gerçektir. Eğer dinsel sorunların biri bilim ve akla aykırı olursa kuruntudur. Gerçek bilim, ışıktır ve onun karşıtı kuşkusuz karanlıktır. O halde din, bilim ve akıl birbirine uygun olmalıdırlar. Milletlerin elinde olan bütün bu taklitler, bilim ve akla aykırı olduklarından anlaşmazlıklar ve kuruntulara yol açmıştır. O halde biz, gerçeği aramalıyız ruhanî sorunları bilim ve akıl ile karşılaştırarak her işin gerçeğini kavramalıyız. Eğer bu yöntem uygulanırsa bütün dinler tek bir din olur. Zira hepsinin temeli gerçektir ve gerçek de birdir.

Beş: Din ve mezhep taassubu, ülke taassubu, ırk taassubu ve siyasi taassubun insanlık kuruluşunun yok edici olduğunu belirterek dünya sakinlerine şöyle hitap etti. «Ey dünya halkı! Hepiniz bir ağacın meyveleri ve bir dalın yapraklarıdır».

Altı: Erkeklerin ve kadınların eşitliğini belirtti. Tanrı Tevrat'ta «İnsanı kendi suret ve örneğimizde yarattık» diye buyurmuştur. Hz. Muhammed'in Hadisinde ise «insanı kendi suretimiz gibi yarattık» diye buyurulmuştur. Bu suretten gaye rahmani surettir. Yani İnsan Rahmanın sureti ve Tanrı sıfatlarının doğuş yeridir. Allah diridir, insan da diridir. Tanrı görücüdür, insan da görücüdür. Tanrı işitendir, insan da işitendir. Allah güçlüdür, insan da güçlüdür. O halde Rahmanın ayeti, O'nun İlâhi şekil ve örneğidir. Bu benzetmenin geniş bir kapsamı vardır, sadece erkeklere özgü değil kadınları da içerir. Çünkü Tanrı Katında erkek - kadın diye bir ayırım yoktur. İnsan ister erkek olsun, ister kadın, kim daha mükemmelse Tanrı'ya daha yakındır. Ancak şimdiye kadar kadınlar, erkekler gibi eğitim görmemişlerdir. Eğer öyle bir terbiyeyi görselerdi, onlar da erkekler gibi olurlardı. Tarihe baktığımızda, dinler âleminde ve siyasi alanda birçok ünlü kadının var olduğunu görüyoruz. Din âleminde bir kadının İsrailoğullarının fetihlerine ve kurtuluşuna sebep olduğu malumunuzdur. Hıristiyanlıkta Meryem Mecdel'li Havarilerin güçlülere karşı dayanmalarını sağladı. Bütün Havariler, Hz. İsa'dan sonra ızdıraba kapıldılar. Fakat Meryem Mecdel'li bir arslan gibi dayandı. Hz. Muhammed'in devrinde başka kadınlardan daha bilgili olan İslâm dinini yayan iki kadın vardı. O halde kadınlar arasında da ünlü olanların buldukları açıklandı. Siyaset alanında kuşkusuz Palmir'deki Renubiya'nın durumunu işitmişsinizdir. O, Almanya imparatorluğunu sarstı. Savaş sırasında başına bir taç geçirerek mor bir elbise giydi. Saçlarını dağıtarak kılıcı eline aldı, orduya öyle kumandanlık etti ki, karşı gelen orduyu mahvetti. En sonda imparatorun kendisi de savaşa katılmak zorunda kaldı. İki sene süreyle Palmir'i muhasara etti. Nihayet imparator bu kadının cesaretine karşı üstün gelemedi, yiyecekleri bitince teslim oldular. Bakınız ne kadar cesurdu. İki sene süresince imparator onu yenemedi. Ayrıca Kleopatra vesaire gibi hikâyeleri duymuşsunuzdur. Bahai Emrinde ise Kurretülayn (Tahire) vardı. Son derece güzel ve etkili olan şiirleri ve yazıları mevcuttur. Doğunun bütün söz sahibi yazarları onu övdüler. Din bilgileri ile konuştuğu vakit daima üstün gelebilecek güce sahipti. Onunla konuşma cesaretini kimse bulamıyordu. Dini yaydığından hükümet onu eziyet ederek hapsetti. Fakat o asla susmadı, hapiste bağırarak insanları doğru yola kılavuzluyordu. En sonunda onun ölüm emri verildi. O, sonsuz cesaret göstererek asla sarsılmadı. Kent valisinin evinde tutuklu idi, Tesadüfen orada bir düğün vardı, eğlenceler düzenlenmiş, sazlar çalınıp şarkılar söyleniyordu, içecekler ve yiyecekler hazırlanmıştı, fakat Kurretülayn öyle konuştu ki, herkes eğlenceyi bırakıp onun çevresine toplandı. Kimse düğüne ilgi göstermedi ve o tek konuşan kişi idi. Şah Onun ölüm emrini verdiği gün hayatında hiç süslenmediği halde, o gün kendini süsleyerek herkesi şaşırttı, Ona, ne yapıyorsun, dediler. Düğünümüdür, cevabını verdi. Son derece ağırbaşlı ve sakin o bahçeye gitti, herkes onu öldüreceklerini söylüyordu. Fakat O aynı şekilde bağırarak, İncil'de söylenen Safur sesi işte benim, diyordu. Bu durumda, bahçede onu şehit ederek kuyuya atıldılar.

SEVGİDEN BİRLİĞE

Kısacası, Hz. Bahau'llah'ın öğretileri çoktur. Tanrısal Dinlerin temel ve amacı birdir, o da insan cinsi arasındaki sevgi ve birliği kurmaktır. Ayrıca filozoflar ve bütün insan cinsinin iyiliğini isteyenler de insan âleminin birliği ve genel barışın yayıcısı idiler. Onun için biz bu birlik ve barışın bütün insanlar arasında yayılması için çaba göstermeliyiz.

HARWARD ÜNİVERSİTESİ'NDEKİ KONUŞMA 22 Nisan 1912, Amerika

«O'DUR TANRI»

Bugün ben son derece sevinçliyim. Zira Tanrı kullarının bu toplulukta hazır bulunduğunu ve beyaz ile zencinin yan yana oturduklarını görüyorum. Tanrı Katında, beyaz ve zenci, diye bir ayırım yoktur. Bütün renkler tek bir renktir, o da İlâhi Kulluğun rengidir. Koku ve renk etkili değil, kalp etkendir. Kalp temiz olursa beyaz veya siyah hiçbir renk zarar getirmez. Allah renklere değil kalplere bakar. Kimin kalbi daha temiz ise daha iyi, kimin ahlâkı daha güzelse daha makbul, kimin Ebha Melekûtuna yönelişi daha fazla ise, o daha ilerdedir. Renklerin varlık âleminde hiçbir etkileri yoktur. Bakınız; cansız varlıklar âleminde renkler anlaşmazlığa neden değildir. Bitki âleminde çeşitli renklerdeki çiçekler arasında anlaşmazlık yoktur. Tersine bahçenin süslenmesine nedendir. Çünkü tek bir rengin güzelliği yoktur. Fakat çeşitli renkteki çiçekleri bir arada gördüğümüz zaman çok güzel bir görünüşü vardır. İnsan âlemi de, bahçeye ve insan cinsi çeşitli renkli çiçeklere benzer. O halde, farklı renkler bu topluluğun bir süsüdür. Aynı şekilde hayvan âleminde de renkler mevcuttur, güvercinler çeşitli renklerde bulunurlar. Bununla beraber sonsuz dostluk içindedirler. Hiçbir zaman birbirlerinin rengine bakmazlar. Beyaz güvercinlerin siyah güvercinlerle uçtukları çoktur. Bunun gibi de başka kuşlar ve çeşitli renklerdeki hayvanlar asla renge bakmazlar, ancak cins bakarlar. Şimdi bakınız hayvanın akli ve kavrayışı olmadığı halde, bu renkler onlar için anlaşmazlık sebebi değilken, akıllı olan insan niçin bunu anlaşmazlık nedeni yapmıştır? Asla yakışmaz, üstelik beyaz ve siyah aynı Âdem'in soyundan, aynı ailedendirler. Temelde bir ve tek bir renkte olmuşlardır. Hz. Âdem'in ve Havva'nın tek bir renkleri vardı, insanoğlunun sülalesi onlara bağlanır, o halde birdir. Bu renkler sonradan iklim ve sudan meydana gelmiştir, asla önemi yoktur. Bugün bu toplantıda beyaz ve siyahın bir arada toplanmış olduklarından çok sevinçliyim. Umarım bu topluluk ve kardeşlik o dereceye kadar ilerlesin ki, arada bir üstünlük kalmasın ve birbirlerinize sonsuz dostluk ve sevgi içinde bir arada yaşayınız. Fakat zencilerin beyazlardan memnun kalması ve beyazların da zencilere şefkatli olması için bir konuyu anlatmak isterim. Siz eğer Afrika'ya gidip Afrika'daki zencileri görürseniz, ne kadar ilerlemiş olduğunuzu o zaman anlarsınız. Tanrı'ya şükürler olsun ki, siz beyazlar gibisiniz, arada önemli bir fark ve imtiyaz yoktur. Ama Afrika zencileri köle durumundadırlar. Zencilerin özgürlüğü için yapılan ilk ilân Amerika beyazları tarafından yapılmıştır. Onlar, zencilerin kurtuluşu için ne savaşlar vererek fedakârlıklar gösterdiler. Sonra bu konu başka yerlere de sıçradı. Afrika zencileri tutsak idiler, fakat sizlerin kurtuluşu onların kurtulmalarına sebep oldu. Yani Avrupa devletleri, Amerikalılara uydular, bundan ötürü genel özgürlük ilân edildi. Sizin için Amerikan beyazları böyle bir gayret gösterdiler. Eğer bu gayret olmasaydı bu genel özgürlük ilân olunmazdı. O halde, siz Amerika beyazlarına çok müteşekkir olmalısınız, insanlık aşamalarında ilerleme kaydetmeniz için, beyazlar size çok şefkat göstermelidirler. Olağanüstü ilerlemeniz ve birbirlerinize tam bir birleşmeyi sağlamanız için beraberce çabalayınız. Kısacası şudur; Amerika'da sizin özgürlüğüne sebep olan beyazlardan çok müteşekkir olmanız gerekir. Eğer siz özgürlüğe kavuşmasaydınız başka zenciler de kurtulmuş olamazlardı. Tanrı'ya övgüler olsun ki, hepsi özgür ve tamamen rahatlık ve huzur içindedir. Zenci ve beyaz ismi kalmayacak ve herkesin unvanı insan olacak derecesine kadar iyi ahlâk ve davranışlarda ilerlemeniz için dua ederim. Örneğin, bir grup güvercinin unvanı güvercindir. Siyah veya beyaz, diye bir ayırım olmaz. Nitekim diğer kuşlar da böyledir. Ben sizin böyle bir aşamaya varacağınızı umuyorum. Bu ise ancak sevgi ile olanaklıdır. Aranızda sevginin sağlanması için çabalamaktasınız. Bu sevgi de ancak beyazlardan müteşekkil olmanız ve beyazların da sizi sevmeleri ve sizin ilerlemeniz ve yücelmeniz için çabalamaları halinde sağlanır. Bu sevgiye sebep olur, zenci ile beyaz arasındaki anlaşmazlık büsbütün yok olur, soy ayrımı ve vatan ayrımı bile ortadan kalkar. Ben sizleri görmekten çok sevinçliyim. Bu toplulukta zenci ve beyaz bulunduğundan ve her ikisi sonsuz sevgi ve dostlukla bir araya geldiklerinden Tanrı'ya şükürler olsun. İnsan unvanından başka bir unvanın kalmamasını, genel sevgi ve dostluğa örnek olmasını ümit ederim. Bu unvan, insanlık âleminin kemalidir, ebedi yüceliğe ve insanların mutluluğuna sebeptir. Bundan ötürü ben, birbirinizle son derece dostluk ve sevgi içinde olmanız, birbirinizin rahatını sağlamak üzere sonsuz gayret ve çaba göstermeniz için hakkınızda dua ederim.

5 ARALIK 1912 TARİHİNDEKİ KONUŞMA

«O'DUR TANRI»

SEVGİDEN BİRLİĞE

Bu son gün ve son görüşmedir. Şimdi artık gemiye binip gideceğiz. Bu sizlere son vasiyetimdir. Defalarca sizler için konuşup ve sizleri insanlık âleminin birliğine çağırarak şöyle dedim. Bütün insanlar Tanrı'nın kullarıdır. Tanrı hepsini sevmekte, hepsine rızık vermekte, yaşam başlatmaktadır. Tanrı Katında hepsi kuldur. Tanrı'nın feyzleri eşit olarak verilmektedir. Onun için biz de, bütün dünya milletlerini sonsuzca sevmeliyiz. Bu dinde, ırk, ülke ve siyasî taassupları unutmamızdır. Yeryüzü bir küre ve bütün milletler bir soydandır, hepsi bir tek Tanrı'nın kullarıdır. O halde, eğer bir kimse başkasının üzüntüsüne sebep olursa Tanrı Katında suçludur. Bireylerin her birinin sonsuz mutlulukla yaşamasını ve anlaşmazlıklardan ve din, mezhep, ırk, siyasal, ülke taassuplarından arınmış ve uzak olmasını, tüm kalplerin sevincini Allah istemektedir. Tanrı'ya şükürler olsun ki, gözleriniz görür, kulaklarınız işitir, kalpleriniz duyarlı oldu. Artık bu taassuplar ve anlaşmazlıklara değil, İlahî Lütüflara yönelmelisiniz. Çünkü O, Gerçek Çobandır, Kendi koyunlarının tümünü sever. Tanrı herkesi sevdiği halde, onun kulları olan bizlerin birbirimizle savaşıp kavga etmemiz acaba yaraşır mı? Tanrı'ya yemin olsun ki hayır! Ona şükretmeliyiz. Tanrısal Bağışlara şükretmek ise birbirimizle dostluk ve uzlaşma içinde olup, herkese sevgi ve şefkat göstermekten ibarettir. Kısacası, sakın bir kalbi kırdığınız veya birbiriniz hakkında dedikodu yaptığınız asla görülmesin. Bütün halkla bir olunuz. Hepsini kendi akrabalarınız sayınız. Daima amacınız, bir gönü sevindirmek, bir aç yedirmek, bir çıplağı giydirmek, bir zavallıyı yüceltmek, çaresize çare bulmak ve perişan olana refah başlatmak olsun, işte budur Allah'ın Rızası, işte budur ebedî mutluluk, işte budur insanlık âleminin aydınlığı, Sizler için ebedî yücelik arzu ettiğimden sizlere böyle öğüt veriyorum. Görüyorsunuz Balkanlarda ne oluyor, ne kanlar dökülüyor, ne kadar çocuklar yetim kalıyor, mallar nasıl yağma ediliyor, nasıl bir ateş alevlenmiştir? Tanrı onları sevgi için yarattığı halde birbirlerinin kanına girmektedirler. Tanrı'nın onları birbirlerine yardımlaşma ve işbirliği göstermek için yaratmasına rağmen, onlar birbirlerinin malını yağma edip kullanmakla meşguldürler. Kendi cinsinin rahatına neden olması yerine, birbirlerini rahatsız etmektedirler. O halde, siz himmetinizi yüksek tutmalısınız. Can ve gönülle çabalayınız ki, belki genel barışın aydınlığı parlansın. Bu yabancılık karanlığı yok olsun. Bütün beşer bir aile olsun. Her birey, umumun iyiliğini istesin. Doğu, Batıya yardım etsin. Batı Doğuya yardımda bulunsun. Zira yer küresi bir vatandır, insan cinsi ise Bir Çobanın Feyz ve Esirgeyiciliği altındadır. Bakınız, insan cinsinin birbirini sevmesi ve dostluk ile birlik ipine yapışması için Tanrısal Peygamberler ne zorluklar ve belalara katlandılar. O kutsal kişiler kendi canlarını bile feda ettiler. Bakınız, halk ne kadar gaflettedir, bu zorluklara rağmen hâlâ savaş ve kavga içindedirler. Bu öğütlerin varlığı ile gene birbirlerinin kanına girmektedirler. Ne kadar cahildirler, ne kadar gaflette ve karanlıktadırlar. Herkese eşit şekilde davranan böyle bir şefkatli Tanrı'ya sahip oldukları halde yine O'nun Rızasına aykırı olarak hareket etmektedirler. O, herkese karşı merhametli ve şefkatli olmasına rağmen, bunlar sonsuz düşmanlık ve asilik içindedirler. O, herkese hayat başlatmaktadır, bunlar ise ölüme sebep olmaktadır. O, ülkeleri bayındır yapmaktadır, bunlar ise birbirinin sülalesini yok etmektedirler. Bakınız ne kadar gaflettedirler. Şimdi sizin görevleriniz başkadır. Çünkü ilahî Sırlardan haberdar oldunuz, görür göz ve işitir kulak buldunuz. Onun için herkese sonsuz sevgi ile davranmalısınız, hiçbir mazeretiniz yoktur. Zira Tanrı'nın Rızası herkesin iyiliği ve yararının yönünde olduğunu öğrendiniz. Allah'ın Öğütlerini duydunuz. Herkese, düşmanınız olsa dahi, dostluk ve sevgi gösteriniz, kötü niyetli insanlara karşı iyi niyetli olunuz, karşı çıkanlara dostluk içinde yardımcı olunuz, diye verilmiş olan ilahî öğretileri ve Sözleri işittiniz. O halde bu öğretilerce davranınız. Şayet bu savaş ve kavgaların karanlığı yok olsun, Tanrısal Aydınlık görülsün. Doğu aydınlansın, Batı hoş kokulu olsun, Güney ve Kuzey birbirini kucaklasın. Dünya milletleri sonsuz sevgi ile birbirlerine dostluk ve muhabbet etsin. Bu makama ermedikçe insanlık âlemi rahata kavuşmaz, ebedî mutluluk sağlanmaz. Ama eğer bu kutsal öğretiler gereğince davranılırsa, dünyevî âlem Melekûtun aynası olur, Yeryüzü Ebha Cenneti ve hakiki cennetin benzeri olur. Öğretilerin uygulanmasında başarılı olmanızı ümit ederim. Böyle olunca mum gibi insanlık âlemine ışık saçarsınız ve ruh gibi varlık bedenini harekete getirirsiniz, işte budur ebedî yücelik, işte budur İlahî Örnek ve Onun Sureti. Sizi bununla vasiyet ederim. Ona muvaffak olmanızı dilerim.

BAY CHAMPNEY'İN EVİNDE, MİLFORD YAZLIĞINPAKİ KONUŞMA 4 Haziran 1912, Amerika

«O'DUR TANRI»

Toplantınızda semavî gıda ile beslenmemizi ümit ederim. O tamamen ağzımızın tadına uygundur. Zira bu, sevgi için toplanmış bir topluluktur ve sevgi ile bir araya gelen toplulukta, kuşkusuz semavî gıdalar bulunur. Semavî gıdanın temeli sevgidir. İncil'de, semavî gıdanın Petrus'a indiği, yazılıdır, Doğu halkı arasında bunun ise Hz. İsa'ya indiği söylenir. Ayrıca Tanrısal yiyeceğin Hz. Meryem'e indiği de anılmıştır. Kuşkusuz bu doğrudur, hem Hz. İsa'ya, hem de Meryem'e semavî gıda iniyordu. Fakat semavî gıda, Tanrı Katının, ruhsal gıda ruhun gereği ve akılsal gıda da aklın gereğidir. Hz. İsa ve Hz. Meryem'e inen o yiyecek Allah'ın Sevgisi idi. İnsan ruhu onunla dirilirdi. Kalplerin besleyicisi

SEVGİDEN BİRLİĞE

idi. Bu maddesel yiyeceğin etkileri geçicidir, ama o göksel yiyeceğin etkileri ebedîdir. Bu yiyecek bedenini yaşamı ve o yiyecek ruhunu yaşamı sağlar.

Dinleyicilerden biri şöyle dedi: Mounth Color'da bir ev alıp kalmayı düşündüğünüzü, gazetelerde okudum.

Cevaben şöyle buyurdular: Yazılanlar doğrudur, fakat nasıl bir ev olduğunu anlamadılar. Bütün dünya benim vatanımdır ve her yeri vatan saymaktayım. Nerede sizler gibi kişiler olursa, orası benim vatanımdır. Asıl vatan kalplerdir, insan, toprak üzerinde değil kalplerde yerleşmelidir. Bu toprak kimseye ait değildir, herkesin elinden çıkacaktır, kuruntudan ibarettir. Fakat gerçek vatan kalplerdir.

Bir başkası, ölümden sonra insan ruhunun ne olacağını, sordu.

Şöyle buyurdular: Ceset toprak altına girecektir, oradan gelmiş ve oraya gidecektir. Gördüğün her şey, nereden gelmişse oraya gider, insan vücudu topraktan geldiğinden oraya girer. Ama insan ruhu Tanrı Katından gelmiştir ve Tanrı Katına gidecektir. Tanrı'ya şükürler olsun ki, siz iyi vakit geçiriyorsunuz, burası cennettir, çok ferah vericidir, çok güzel bir yerdir ruhaniyete sahiptir, insanın ruhu burada sevinç bulur, büyük bir şenlik elde eder. Güzel bir yeri seçtiniz.

Burası تنها olduğundan acaba çocuklar için de iyi midir? Yoksa çocuklara yaşıt arkadaşta gerekir mi? diye bir hanım sordu.

Buyurdular: Çocuklar için çok iyidir. Gözleri, akılları, düşünceleri ve her şeyleri için iyidir. Fakat çocuklar terbiyeliyseler ara sıra bir arada olmaları gereklidir. Bakınız, çocuk iki yaşma basınca başka çocuklarla arkadaşlık etmek ister. Kuşlara bakınız, nasıl birbirleriyle uçuyorlar ve toplanıyorlar. Çocukluk yaşında iken kendi yaşıtlarınızdan ne kadar hoşlandığınızı, ne kadar sevdiğinizi hiç hatırlıyor musunuz?

Hz. Bahauallah, böyle doğal manzaralardan çok hoşlanıyorlardı. Kentin cisimlerin âlemi, dağ ile kırların ise ruhların âlemi olduğunu buyurmuşlardır.

Bununla beraber bütün ömrü boyunca tutuklu idiler, şiddetli belalar çektiler. Sizin için böyle bir ülke keşfettiğinden, Kristof Kolomb'dan çok müteşekkir olmalısınız. İşin tuhaf tarafı odur ki, o keşfetti fakat Amerika adına ün kazanmıştır. Gerçekten adı Kolombiya olmalıdır. Hak ve adalet bunu gerektirirdi. Dünyadaki varlıkların her birinin faydalı tarafı olduğu gibi kuşkusuz zararlı tarafı da vardır. Fakat faydası mı, yoksa zararı mı, hangisi daha çok olduğuna bakılmalıdır. Şimdi Kolomb'un keşfi ile görünürse dünya her ne kadar zorluklar ve sıkıntılara düştü ise de, örneğin, eğer Kolomb Amerika'yı bulmamış olsaydı, Titanic gibi büyük bir gemi de yapılmayıp, bu kadar insan boğulmayacaktı. Yine bu zararlar yararlarla nispetle hiçtir. Onun için başka yararlarla bakılmalıdır. Bugün sırf iyilik ve yarar sağlayan şey, ruhla ilgili işlerdir. Bundan asla bir zarar gelmez. Çünkü ışıktır ve ışıktan bir zarar gelmez.

New York hakkında şöyle buyurdular: Evler biraz dardır, kafese benzer, arı peteği gibidir. Fakat buralar iyidir. Biz arabaya binerek bu yazlığa girdiğimiz zaman sanki cehennemden cennete girdik. Bugün buraya vardıkten sonra şelaleyi görmeye gittik. Dönüşte yağmur başladı, biraz ıslandık, yakında olan bir eve kaçtık.

Hz. Bahauallah'ın levihlerinde şöyle bir konu vardır: «Bir zaman Hz. İsa çölde idi, gece ve karanlıktı, şiddetli yağmur başladı. Hazret, bir mağaraya doğru gittiler. Yırtıcı hayvanların orada bulduklarını görünce dışarıya gelip yağmurda durdular. Hazretin başına şiddetli yağmur yağıyordu. Buyurdular: Ey Tanrı! Kuşlar için bir yuva, yırtıcı hayvanlar için bir mağara, koyunlar için bir mekân tayin ettin, ama «Oğul» için yağmurdan korunmak üzere bir yer yaratmadın. Ey Baba! Yatağım toprak, yemeğim bitki ve geceleri lambamın yıldız olduğunu görüyorsun. Ve sonra Hz. İsa devam etti: Benden daha zengin kimdir? Çünkü padişahlara, önderlere, filozoflara ve zenginlere bağışlamadığın ihsanını bana verdin, benden daha zengin kimdir?» Hz. Bahauallah'ın kutsal eserlerinde İncil'de bulunmayan bazı olaylar anılmıştır. Bu hikayeler Hz. İsa'nın hayatından alınmıştır ve Hz. İsa'nın yüceliği ve büyüklüğünü dile getiriyor.

Başka bir hikayeyi size anlatayım. Hz. İsa, bir gün bir köye gitmiş, fakat civarda çok hırsızlık olduğundan hükümet halkın evlerine yabancıları almalarını yasaklamıştı. Hazret bir ihtiyar kadının evine vardı, ihtiyar kadın, Hazreti almamaktan utandı. Hazretin yüzüne bakıp O'nun yüceliğini görünce, eve almıyorum, diyemedi. Onun için saygı ile eve aldı. Sonra bu ihtiyar kadın, Hazretin durumunu fark ederek davranışlarında yücelik eserleri belirlendiğini gördü. Gelip Hazretin elini öptü. Ve şöyle dedi: Benim bir oğlum var, ondan başka kimsem yoktur. Bu çocuk akıllı ve mükemmel idi; çalışarak sonsuz mutlulukla geçiniyorduk Şimdi bir zamandan beri üzgün ve ızdıraplı görünüyor,

SEVGİDEN BİRLİĞE

evimize üzüntü ve keder getirmiştir. Gündüz çalışıyor, fakat geceleri eve gelince perişan ve uykusuzdur, her ne kadar derdini soruyorsam da cevap vermiyor. Hazret, onu bana gönder, diye buyurdular. Akşam olunca genç geldi. Annesi ona, «ey oğlum bu yüce bir zattır, eğer bir derdin varsa ona söyle», dedi. Genç, Hazretin huzuruna gelerek oturdu. Hazret, söyle bakalım sorunun nedir, diye buyurdular. Genç, bir sorunu olmadığını söyledi. Hazret, yalan söyleme senin ilacı olmayan bir derdin var, bana güvenebilirsin, ben kimsenin sırrını, ifşa etmem, onu saklarım, emin ol ben senin sırrını ifşa etmem, diye buyurdu. Genç bende ilacı bulunmayan bir acı var, dedi. Hazret; söyle ben onun tedavisini yaparım, buyurdu. Genç, ilacı olmadığından tedavisi de olanaksızdır, dedi. Hazret, ilacı bende vardır, dedi. Genç, her dert için mi? diye sorunca, evet her dert için vardır, cevabını verdi. Genç utanıyorum deyince, Hazret, söyle sen benim oğlumsun, dedi. Genç biraz düşünerek şöyle dedi: Buraya yakın bir şehirde yaşayan bir padişahın kızma âşık oldum. Benim mesleğim diken satmaktır, artık ne söyleyeyim. Hazret; emin ol, ben Tanrı dileğiyle, seni muradına erdiririm, dedi. Her ne ise, kısacası Hazret, ona vasıtalar sağladı, o da gidip kızı aldı. Düşün gecesi süslü ve güzel odaya girdiğinde hatırına bir şey geldi ve kendi kendine şöyle dedi: Bu şahıs benim için böyle büyük bir işi gerçekleştirdiği halde niçin kendisi için bunu yapmadı? Mademki benim için bu olanağı sağladı, kendisine de sağlayabilirdi. Oysa bu manevi güce sahip olmasına rağmen çöllerde gezer, toprak üzerinde yatar, karanlıkta oturur ve sonsuz yoksulluk içindedir. Bu düşünce aklına gelir gelmez kıza; sen kal, benim bir işim var, gidip sonra geleceğim, dedi. Dışarı çıkıp Hazretî çölde aradı. Nihayet Hazreti bulup ona, ey Mevlâm sen bana insaflı davranmadın, dedi. Hazret, niçin? diye sordu. O şöyle cevap verdi: Kendin için istemediğin bir iyiliği benim için istiyorsun, kuşkusuz senin yanında bundan daha büyük bir şey mevcuttur ve eğer bu beğenilmiş olsaydı kendin için alacaktın. Onun için bundan daha büyük bir şeyin sende var olduğu bellidir. O halde, insafla davranmadın, senin yanında beğenilmeyen bir şeyi bana verdin. Hazret; doğru söylüyorsun diyerek, acaba sen bunun istidat ve yeteneğine sahip misin? Diye sordu. Ümit ederim, dedi. Hazret, bütün bunlardan vazgeçebilir misin? diye sordu. Genç evet, dedi. Buyurdular: Yanımda Tanrı'nın Hidayeti vardır, O bunlardan daha büyüktür, eğer gelebiliyorsan gel. O, Hazretin arkasında yola koyuldu. Sonra Hazret, Havarilerin yanına gelerek, şöyle buyurdu: Benim bir hazinem vardı, bu köyde saklı idi, şimdi onu kurtardım. Bu benim hazinemdir. Ben, onu toprak altından çıkarttım ve size veriyorum.

Toplantıda hazır bulunanlardan biri Farsça konuşamadığından üzgün olduğunu belirtti.

Buyurdular: Tanrı'ya övgüler olsun ki, ruh âleminde bu lisanî perdeler yoktur, kalpler birbirleri ile konuşurlar. Bir zamanlar İran'da bir kurul kurulmuştu. Bu kurulun gayesi dil kullanmadan konuşmak ve ufak bir işaretle genel ve önemli konuları anlatmaktı. Bu kurul çok ilerledi. Bir parmak işareti ile genel bir konuyu anlayacak dereceye vardılar. Hükümet, bunların devlete karşı kimselerin olabileceklerini, amaçları anlaşılmayan ve zararlı olan bir topluluk kurulabileceğinden korkarak, kaba kuvvetle onları önledi. Onlara ait bir olayı sizlere anlatayım: O kuruluşa girmek isteyenler kapı önünde duruyorlardı. Onlar bir işaretle birbirleriyle danışarak, konuşmadan oylarını veriyorlardı. Bir gün iriyarı bir adam kapının önüne gelerek durmuş. Başkan, onun yapısına bakarak iriyarı olduğunu görünce masa üzerinde duran ve içinde su olan bir bardağa tam doluncaya kadar su dökmüş. Bu red işareti idi. Bizim toplulukta bu şahsın yeri yoktur. Fakat o adam zekî idi. Onun için, incecik bir çiçek yaprağını alıp sonsuz saygıyla odaya girerek bardağın suyunu kırıdamayacak derecede dikkatli bir şekilde suyun üzerine bıraktı. Hepsini sevindiler. Yani, bana bu kadar yer gerektir, ben bu çiçek yaprağı gibi o kadar inceciğim ki yere ihtiyacım yoktur, demek istedi. Alkışlayarak onu aralarına kabul ettiler. Bütün konuşmaları işaretlerle idi ve bu konuda çok ilerlediler. Bu, onların güçlü bir zihin ve zekâyâ sahip olmalarını sağladı. Zekâları çok ilerledi. Çoğu zaman gözle birbirleriyle konuşuyorlardı ve sonsuz temizlik içinde, gözün durumu ve hareketi ile konuşmalarını sürdürüyorlardı.

Bir konu üzerinde şöyle buyurdular: Zaman geçtikçe, Meksika, Kanada, Güney ve Merkezî Amerika gibi Amerika'nın bütün ülkeleri genel birliğe gireceklerdir.

Bir şahıs, dünya devletleri arasında bazı kişilerin, meydana gelmesini bekledikleri büyük savaş hakkında, sordu. Buyurdular: Kuşkusuz olacaktır. Fakat Amerika ona girmeyecek, bu savaş Avrupa'da olacaktır..

Hazır bulunanlardan biri, acaba ülkenin hükümeti tüm halkın mı, yoksa akıl sahiplerinin elinde mi olmalıdır? diye sordu.

Buyurdular: Eğer milletin tümü delegeleri seçip ve onlar da cumhurbaşkanlarını seçseler daha iyidir. Yani cumhurbaşkanı seçilenin seçildiği olsun. Zira halkın tümü gerekli olduğu kadar bu siyasal meselelerden haberdar değildirler. Halk şöhret sevgisinin peşindedirler. Gerçekten her konuyu akıl sahipleri yayıyorlar ve bu doğaldır. Halk da ona uyar. Aslında iş, tüm halkın elinde değil, akıl

SEVGİDEN BİRLİĞE

sahiplerinin elinde olmalıdır. Fakat akıl sahipleri de, sonsuz doğruluk ve iyi niyetle milletin tümüne hizmet etmeli ve onların yararlarını korumalıdır, işlerin tümüne bakınız, hepsi halkın eline verilirse bozulur. Eğer bir inşaat işi sadece ameleye verilirse ev yapılamaz, kuşkusuz akıllı bir mühendise de ihtiyaç vardır, işi, akıl sahipleri yaparlar, halka ise onun zahmetini üstlerler. Savaşın haritasını ordu başkanı çizer, fakat halk ise savaşır. Harita onların eline verilmez. Acaba bir ordunun komutasını o ordunun bireylerinin eline vermek olanaklı mıdır? Eğer zafer ve fetih istiyorsak, tecrübeli ve akıllı bir kişiyi komutan yapmalıyız.

Zengin tabaka ve işçilerin iktisadî sorunu hakkında soruldu.

Buyurdular: Bu, Hz. Bahau'llah'ın esas meselelerindedir. Fakat aşırılıkla değil, itidalle olacak. Eğer bu sorunun çözümü için uzlaşma yoluna gidilmezse en sonunda savaşla sonuçlanacaktır. Tam bir ortaklık ve eşitlik olanaksızdır. Zira dünyanın işleri ve düzeni bozulur. Ama yoksulların böyle muhtaç kalmamaları, zenginlerin de böyle zengin olmamaları, hem yoksullar hem de zenginlerin kendi aşamalarına göre rahatlık, huzur ve mutlulukla yaşayabilmeleri için ılımlı bir yol vardır. Dünyada ilk defa bunu düşünen kişi Isparta Kralı idi. Saltanatını bu iş için feda etti. O, Yunanlı İskender' in doğumundan önce yaşıyordu. Bir toplumun dünyada mutlu yaşamasını sağlamak için en büyük hizmeti yapmayı tasarladı. Onun için Isparta halkını üç bölüme ayırdı. Bir bölümü eski halktan olan çiftçilerdi. Bir bölümü sanayi erbabındandı. Bir bölümü ise asılları Finikelilerden olan Yunanlılardı. Likurgos adında olan bu padişah, bu üç bölüm arasında gerçek bir eşitliği sağlamak ve böylece adaletli bir hükümet kurmak istedi. Halka şöyle söyledi: Çiftçi olan eski halk hiçbir şey ile yükümlü değildir. Sadece hasılatın onda birini vermek zorundadır. Sanayi ve ticaretle uğraşanlar ise yıllık vergiyi ödeyip, başka bir şeyle yükümlü değildirler. Ama soylu ve hükümet sülalesinden olan üçüncü tabaka, mevki sahibi olup, görevleri savaşmak, vatani savunmak ve ülkenin siyasetiyle uğraşmaktı. Isparta arazilerinin tümünü ölçerek bu grup arasında eşit olarak böldü. Örneğin, onlar dokuz bin kişi idiler, bütün arazileri dokuz bin bölüme ayırdı. Ve bu seçkin grubun her bireyine eşit bir hisse vererek o topraktan çıkan kârın onda birinin mal sahibine ait olacağını söyledi. Halk arasında bazı yasalar ve düzenler koydu. Bu işleri düzenleyerek kendi isteği gibi sonuçlandırınca, milleti mabede çağırarak şöyle söyledi: Ben Suriye'ye gideceğim, fakat gidişimden sonra bu yasaları bozmanızdan korkuyorum, onun için sizler, ben dönmedikçe bu yasaları asla bozmayacağınıza ant içiniz. Onlar da mabette padişah dönünceye kadar bu yasalara bağlı kalacaklarını ve asla onları değiştirmeyeceklerine kesin olarak ant içtiler. O mabetten doğru yolculuğa çıktı. Bir daha dönmedi ve bu yasaların korunması için kendi saltanatından vazgeçti. Bu ortaklık meselesi çok sürmeden anlaşmazlıklara sebep oldu. Zira onlardan biri beş, biri üç ve öbürü iki çocuk sahibi oldu, farklar doğdu ve düzen bozuldu. Onun için eşitlik meselesi olanaksızdır. O zaman ne olmalı? Zenginler zorla değil kendi istekleri ile yoksullara acımalıdır. Eğer bu iş zorla olursa faydası yoktur, zorbalıkla değil, yasalarca uygulanmalıdır. Böylece yasalar gereğince herkes kendi görevini bilir. Örneğin; zengin bir kişinin hasılatı çok ve yoksulun birinin az ürünü vardır. Veyahut daha açık söyleyelim, zengin bir şahıs on bin kilo ve yoksul kişi on kilo mahsulü kaldırır ise, her ikisinden aynı şekilde vergi alınması insafla bağdaşmaz. Yoksul kişi böyle durumlarda vergiden muaf tutulmalıdır. Eğer yoksul kişi onda bir ve zengin şahıs da onda bir vergi öderse bu insaf değildir. O halde, yasalar gereğince on kilo mahsul sağlayan ve kendi zorunlu yemeği için hepsine muhtaç olan bu yoksul şahıs vergiden muaf tutulmalıdır. Diğer yandan, on bin kilosu olan, bu miktarın onda bir veya onda ikisini vergi olarak öderse, bir zarar görmeyecektir. Örneğin, eğer mahsulünden ikibin kilosunu verirse gene de sekiz bin kilosu kalır. Elli bin kilosu olan kimse eğer on bin kilosunu verirse kırk bin kiloya gene de sahiptir. O halde bu şekilde yasalar gereklidir. Bu ücret ve maaş yasalarını tamamen değiştirmek gerekir. Eğer bugün fabrika sahipleri işçilerin maaşına zam yapsalar yine bir ay veya bir yıl sonra bağırıp grev yaparak daha fazla isteyeceklerdir. Bu işin bir sonu yoktur. Şimdi Tanrı Yasasını size söyleyeceğim: Tanrı Yasası gereğince bunlara ücret verilmeyip, gerçekten her işe ortak olacaklardır. Örneğin bir çiftçi bir köyde tarımla uğraşır ve tarımından mahsuller elde eder, zenginler ve yoksullardan kendi mahsulleri gereğince vergi alınır. O köyde genel bir depo kurulur ve bütün vergiler ve mahsuller orada toplanır. Kimin yoksul kimin zengin olduğu araştırılır. Kendi ihtiyaçları ve yiyecekleri kadar ürün sağlayan çiftçiden birşey alınmaz. Sağlanan bütün vergiler ve mahsuller genel depoda toplanır. Köyde yoksulun biri varsa gerekli ihtiyacı kadar ona verilir. Başka yandan, sadece elli bin kilo ihtiyacı olan fakat masraflarını çıkarttıktan sonra beş yüz bin mahsul elde eden zengin bir kişiden iki misli onda bir vergisi alınır. Yılsonunda depoda fazla kalanlar ise genel masraflar için harcanır. Bu ortak yaşama meselesi çok önemlidir, işçilerin greviyle çözümlenmeyecektir. Bütün devletler birleşerek milletlerin parlamento ve senatosundan seçilmiş olan üyelerle bir meclis kurulmalıdır. Bu üyeler, akılcı ve son derece güçlü olarak, ne mal sahiplerinin fazla zarar görmeyecekleri ve ne de işçilerin muhtaç kalmayacakları, itidalli bir yasa çıkarmalıdır.

SEVGİDEN BİRLİĞE

Sonra, işçilerin haklarının kesinlikle teminat altına alınacağını ve mal sahiplerinin mallarının da korunacağını ilan etmelidirler. Bu genel karar, her iki tarafın rızasıyla uygulandığından, eğer bir grev meydana gelirse bütün dünya devletleri tamamen ona karşı koymalıdır. Yoksa böyle giderse çok kötü sonuçlar doğacaktır, özellikle Avrupa'da kıyamet kopacak. Avrupa'daki genel savaşın sebeplerinden biri de bu olacaktır. Örneğin; bir madeni veya bir fabrikası olan mal sahibi işçilerini kâra ortak yaparsa, itidalli bir şekilde maaşlarından ayrı olarak kârdan da birkaç yüzdesini işçilere verirse, işçiler candan çalışarak ilerde vurgunculuk kalmaz ve aşırı kazanç düzeni tamamen altüst olur. Ayrıca on bin hissesi olan bir fabrikanın hisselerinin kârından iki bin hisseyi işçilerin adına yapsınlar. Geri kalan hisseler ise mal sahiplerinin olsun. Sonra, ayın veya yılın sonunda maaşlar ve masrafları çıkarttıktan sonra ne kadar kâr kalmışsa hisselerin sayısına göre iki taraf arasında bölünsün. Gerçekten şimdiye dek halka çok zulüm yapılmıştır. Bu konuda yasaların konulması gereklidir. Zira işçilerin bugünkü duruma razı olmaları mümkün değildir. Her yıl, her ay grev yaparlar ve sonuçta mal sahipleri zararlı çıkar. Eski zamanlarda Osmanlı ordusunda bir grev yapıldı. Grev yapanlar hükümete, maaşımız azdır daha fazla olmalı, dediler. Devlet, zam yapmaya zorlandı. Bir süre sonra yeniden grev yaptılar. Nihayet vergi gelirlerinin tümü askerlerin cebine girdi. İş o kadar uzadı ki, Sultan'a, «Daha fazla maaş almamız için niçin vergiyi daha fazla yapmadın» diyerek onu öldürdüler. Yasasız bir memleketin huzurla yaşaması olanaksızdır. Bu hususta bütün devletlerin güçlü bir yasa çıkartmaları ve onu korumaları gereklidir. Sözün özü şudur ki, grev yıkılma ve yasa ise yaşama sebebidir. Bir yasa çıkartılmalıdır ve haklar grevle, zorbalıkla ve şiddetle değil, yasalarla istenmelidir.

Siz bu gece siyasî işler hakkında konuştunuz. Fakat biz siyasetten bahsetmeye alışık değiliz. Biz ruh âleminde bahsederiz. Dünyevî servetten değil, Melekûtî servet konusunda konuşuruz. Siyaset mecburi bir iştir, ama ebedî mutluluk mecburi işle elde edilmez. Zorbalıkla mutluluk sağlanamaz. Mutluluktan gaye nedir? Yani milletin, insanlık âleminin sonsuz erdemlikleri ve ilâhî Melekûtun Gücü içerisinde yaşamasıdır. O başka bir hikaye ve bu başka bir hikayedir.

HOTEL VİKTORYA, REMLEH - İSKENDERİYE'DE, NEVRUZ GÜNÜ YAPILAN KONUŞMA, 21 Mart 1912

Milletlerin her biri, belli bir günde eğlenip, sevinip, eğlence ve neşe sebeplerinin yaratıldığı genel bir sevinç gününe sahiptir. Yani yıl içinde, önemli ve kutsal bir olayın meydana geldiği günü seçerek, o günü sonsuz sevinç, şenlik ve neşe ile geçirirler. Birbirini ziyaret ederek aralarında kırılganlık varsa o günde barışırlar ve gücenmeleri ile kırılganlıkları yok olur. Yeniden sevgi ve dostluğa başlanır. İranlılar için Nevruz gününde büyük olaylar meydana geldiğinden, İran milleti, Nevruz gününü kutlu bir gün saydı ve onu ulusal bir bayram yaptı. Gerçekten bugün çok kutludur. Zira baharın başlangıcı ve Kuzey için baharın ilk günüdür. Ağaçlar, hayvanlar, insanlar ve tüm yeryüzündeki varlıklar yeni bir yaşam bulurlar. Canı okşayan esintiden yeni bir neşe elde ederler. Yeni yeni dostluklar ve görüşmeler sağlanır. Çünkü bahar mevsiminde varlıklarda yepyeni bir hareket meydana gelir. Bir zaman İran saltanatı yıkılmıştı ve ondan bir eser kalmamıştı. Bu günde yenilendi, Cemsid tahta oturdu, İran rahatlık ve huzura kavuştu. İran'ın kaybolmuş güçleri yeniden gelişip ortaya çıktı. Şaşırtıcı bir diriliş can ve gönüllerde doğdu. İran, Kiyumers ve Huşeng saltanatının devrindeki eski günlerinden de daha fazla yükseldi. Ve İran devleti ile milletin büyüklüğü ve yüceliği daha yüksek bir makama erişti. Bunun gibi de, İran ve İranlıların yüceliği ve övücüne sebep olan çok büyük olaylar Nevruz gününde meydana gelmiştir. Onun için İran milleti beş altı bin yıldan beri bu günü kutlamış ve mübarek sayarak ulusun mutluluk günü bilmiştir. Bu güne dek de, bu gelenek devam etmektedir. Her ulusun mutlu saydığı bir günü vardır ve o günde şenlikler yaparlar. İlâhî Kutsal Dinlerin de, her devir ve zamanda sevinç ve şenlik günleri ve Kutsal Bayramları vardı. O günde çeşitli işlerle uğraşmak yasaklanmıştır. Ticaret, sanayi, tarım işi, kısacası her iş yasaklanmıştır. Herkes şenliklere katılmalı, bir araya gelerek genel toplantılar yapılmalı ve bir kurul gibi olmalıdırlar. Böylece millet birliği, dostluk ve beraberlik herkesin gözü önünde canlanmış olur. Kutlu bir gün olduğundan boşuna geçirmeyip sonuçsuz bırakılmamalıdır. O günün sonucu sadece sevinç ve şenlikle sınırlı kalmamalıdır. Böyle kutlu bir günde, faydası ve yararları millet için daima kalacak, şöhreti dillere destan olacak ve tarihe geçecek bir düzen kurulmalıdır. Şöyle ki, herkes, filanca bayram gününde hayırlı bir düzenin kurulduğunu ansın. O halde, milletin o günde hangi yönünü düzeltmeye ihtiyacı vardır, ne gerekiyor, milletin mutluluğu için hangi temel atılmalı, diye akıl sahipleri bu konuları araştırıp incelemelidirler ve o günde bu düzeltme ve bu hayırlı işi yaparak temel atılmalıdır. Örneğin: Eğer milletin ahlâkının düzeltilmesi gerekiyorsa ahlâk düzeltme temelini atmalılar, Eğer milletin arasında bilimin yayılışına ihtiyaç görünüyorsa ve okulların çoğalması gerekiyorsa, o günde bu konuda bir karara varmalıdır. Yani milletin tüm düşüncesini bu hayırlı işe yöneltmelidirler. Eğer milletin ticaret, sanayi ve ziraat işlerinin genişletilmesi gerekli ise, o günde bu hususu sağlayan

SEVGİDEN BİRLİĞE

olanaklara başvurulmalıdır. Veyahut millet yetimlerin korunması, mutluluğu ve geçiminin sağlanmasına ihtiyaç duyuyorsa, yetimlerin mutluluğu için bir karar verilmelidir. Bunun gibi yoksullar, hastalar ve âcizler için faydalı olan kuruluşlar tesis edilmelidir ki, o günde bütün halkın dostluğundan ve büyük topluluklardan bir sonuç sağlansın. O günün kutluluğu ve kutsallığı açıkça görünsün.

Bu yepyeni devirde de bugün kutludur, ilâhî dostlar bu günde bir hizmete ve kulluğa muvaffak olmalıdırlar. Birbirlerini sonsuz dostluk, sevgi ve beraberlik içinde kucaklamalıdırlar. Son derece sevinç ve ferahla Hz. Bahau'llah'ı anmalıdırlar. Böyle kutlu bir günde, büyük sonuçların sağlanması düşüncesinde olmalıdırlar. Bugün halkı doğru yola kılavuzlamaktan daha büyük bir netice ve sonuç mevcut değildir. Zira bu zavallı halk, özellikle İran ve İranlılar, bütün Tanrısal Bağışlardan yoksun kalmışlardır, ilâhî dostlar, böyle bir günde, kuşkusuz insanlığın tümünü kapsayan manevî ve maddî hayırlı eserler bırakan bir eylemde bulunmalıdırlar. Zira bu yepyeni devirde, her iyi iş genel olmalıdır. Yani bütün insanları kapsamalıdır. Sadece Bahailere ait olmamalıdır. Bütün Peygamberlerin devirlerinde, umumu kapsayan sadaka gibi cüzî meseleler hariç olmak üzere başka bütün hayırlı işler ancak Peygamberin milletine aittir. Ama bu yepyeni devirde, Tanrı'nın Rahmaniyyet Zuhuru olduğundan, bütün hayırlı işler istisna kabul etmeksizin insanların tümünü kapsar. O halde, genel iş yani insanlık âleminin tümüne ait olan iş, ilâhîdir. Umumu kapsamayan insanlık toplumundaki kuruluşlardan her biri ve her özel iş ise sınırlıdır. Bu yüzden ilâhî dostların her birinin insanların tümü için Tanrı'nın Rahmeti olmasını ümit ederim. Üzerinize Ebha'nın Baha'sı olsun.

PORT SAİD'DEKİ KONUŞMA

Gerçi sizler çok beklediniz, fakat Tanrı'ya şükürler olsun ki, sebepler sağlandı ve görüşme mümkün oldu. Ben de sizleri görmeyi çok arzuluyordum. Tanrı'ya şükürler olsun ki, Revze-i Mübarek'eye²⁵, Kutsal Anıt'a geldiniz. Yüzünüz ve saçınızın hoş kokulu olmasını sağladınız. Bu günlerde Kutsal Ziyaretgâhı görmek Mübarek Huzura müşerref olmanıza benzer, hiçbir farkı yoktur. Bütün ruhlar o çevreyi tavaf eder. Mele-i Âlâ Ruhları, Revze-i Mübarek'e'nin çevresini ve Makam-ı Âlâ'yı tavaf etmektedirler. Tanrı'ya övgüler olsun ki, buna erdiniz.

Şimdi İran halkı uyanmış, nereden geldiklerini anlamışlardır. Eşi ve benzeri bulunmayan böyle bir ihsanı Allah onlara bağışlamıştır. Böyle bir bağış onlara takdir edilmiştir. Böyle bir tacı, Tanrı onların başına giydirmiştir. Tanrı'nın İran ve İranlılara nasıl bir ihsanda bulunduğu şimdi belli değildir, zamanla belli olacaktır. Eğer İranlılar bu büyük olayı bilselerdi, ebediyete dek övünür, sevinç ve neşeden uçarlardı.

Hz. İsa İsrailoğulları arasında zahir oldu. Onlar ilkönce O'ndan uzaklaşıp alay ve sitem ettiler. Sonra nasıl bir nimeti elden kaçırdıklarını anladılar. Avrupa halkı iman getirince, o zaman onlar hakkında nasıl bir ihsan bağışlandığını ve bir hiç yüzünden elden kaçırdıklarının farkına vardılar. Şimdi ise İranlıların durumu da aynıdır. Nasıl bir bağışın onlara verildiğini anlamıyorlar. Halkın tümü böyle kutsal Kişinin huzuruna müşerref olmaya son derece arzudur. Tanrı'ya şükürler olsun ki, sizler, Güneşin parladığı, rahmet yağmurunun yağdığı, inayetin tatlı rüzgârı estiği bir zamanda yani Cemal-i Mübarek'in (Hz. Bahau'llah'ın) zamanında yaşadınız. Tanrı'ya şükrediniz; çabalayıp tebliğ ediniz. İranlıları uyandırarak onlara şöyle deyiniz: Ey İranlılar! Nasıl bir Yıldızın İran ufkundan doğduğunu hiç biliyor musunuz? Ey İranlılar! Sizler arasında nasıl Kutlu bir Ağaç dikildiğini hiç biliyor musunuz? Ey İranlılar! Sizler arasında nasıl bir Denizin dalgalandığının farkında mısınız? Uyanınız! Uyanınız! Ne zamana kadar gaflette kalacaksınız? Ne zamana kadar sessiz duracaksınız? Ne zamana kadar bu Bağıştan habersiz kalacaksınız? Şimdi artık uyanma zamanıdır, uyanık olma zamanıdır!

MAKAM-I ÂLÂ'DA YAPILAN KONUŞMA, Ağustos 1914, Hayfa

«O'DUR TANRI»

Bu ruhanî bir kurul ve iyi bir topluluktur. Düzenli ve tertipli bir toplantıdır. Bu dünyada çok toplantılar yapılıyor, fakat düzen ve tertibi yoktur. Üyeler arasında fikir anlaşmazlığı görünür. Tanrı'ya şükürler olsun ki, bu kurulun tüm üyelerinin kalpleri birbiriyle birleşmiş ve tümünün niyeti ve gayesi birdir. Aralarında muhtelif düşüncelerin eseri asla görünmüyor. Günden güne bu kurulun olağanüstü ilerlemeler göstermesini ve varlığın bütün aşamalarında yükselmesini, Allah'a yönelmekte,

²⁵ Revze-i Mübarek : Akkâ'da bulunan Hz. Bahau'llah'm türbesi.

SEVGİDEN BİRLİĞE

manevî erdemliklerde, öğrenilen bilimler ve tekniklerde, hangisinde olursa olsun, bütün bu aşamalarda ilerlemelerini ve aralarında asla muhtelif düşünceler ve çeşitli fikirlerin doğmamasını ümit ederim. Zira meydana gelen bütün sorunlar, fikirlerin muhtelif oluşundan, bencillikten ve egoist olmaktan doğmaktadır. Bu, bencillik ve egoizm bütün anlaşmazlıklara yol açar. Varlık âleminde hiçbir bela bencillik gibi kötü değildir. Bencillik, insanın başkalarını beğenmeyip kendisini beğenmesidir. Bencillik, kibir, gurur ve gaflet getirir, iyice araştırırsanız, varlık âleminde meydana gelen her belanın bencillikten doğduğunu görürsünüz. Biz kendimizi beğenmeyip, başkalarının iman sahibi olmasalar bile, daha iyi olduklarını düşünmeliyiz. Zira sonun iyi olması meçhuldür. Şimdi iman sahibi olmayan nice insanlar vardır ki, ilerde iman getirerek büyük işlerin yapıcısı olacaklar ve nice insanlar da şimdi iman sahibi oldukları halde, hayatın sonunda Hak'tan gafil kalacaklardır. Bizler, her insanı kendimizden üstün tutmalıyız, daha büyük, daha onurlu ve daha mükemmel görmeliyiz. Fakat kendimizi başkalarından üstün görmeye başladığımız andan itibaren kurtuluş ve huzur yolundan uzaklaşmış oluruz, insanın kendi nefisinden başka herşeyi kötü görmesine kötü nefis sebep olur ve insanı dibi belli olmayan derin karanlık kuyusuna atar. Her an bir zulmü, insanın gözünde adalet, alçaklığı en büyük onur ve büyük bir musibeti sonsuz huzur olarak gösterir. İyice araştırdığımız zaman bu karanlık kuyunun bencillik olduğunu görürüz. Zira insan başkalarının davranışları, hareketleri ve sözlerini beğenmez, ancak kendi durumunu, usulünü ve işlerini beğenir. Hiç birimizin bencillik düşüncesine düşmemesini Allah'tan dilerim. Allah göstermesin! Allah göstermesin! Allah göstermesin! Bizler kendimize baktığımız zaman kendimizden daha zelil, daha mütevazî, daha aşağı kimse olmadığını görmeliyiz. Başkalarına da baktığımızda, onlardan daha değerli, daha mükemmel ve daha bilgili kimse bulunmadığını görmeliyiz. Çünkü Hak Gözü ile herkese bakmalıyız. Onları yüce ve kendimizi zavallı görmeliyiz. Herhangi bir kimsede gördüğümüz kusuru, kendi kusurumuz olarak bilmeliyiz. Zira eğer biz kusurlu olmasaydık, o kusuru görmezdik, insan her zaman kendisini kusurlu ve başkalarını mükemmel görmelidir. Uyarma niteliğinde olan bir hikayeyi size anlatayım: Bir gün Hz. İsa -ruhumuz O'na feda- Havarilerle birlikte ölü bir hayvanın yanından geçtiler. Biri, bu hayvan ne kadar kokuyor, demiş. Başkası, yüzü ne kötü durumda, demiş. Öbürü, ne kadar çirkin, demiş. Hz. İsa ise, onun dişlerine bakınız ne kadar beyazdır, buyurmuş. Bakınız, Hz. İsa, o hayvanın noksanlıklarını hiç görmedi. Araştırıp, dişinin beyazlığını görünce, bu güzel yönüne baktı ve çürüklüğüne, fena kokusuna ve kötü görünüşüne göz yumdu. Bunu biliniz ki, Hz. Bahau'llah'ın nurunu zerre kadar kalbinde taşıyanın dilinden, ben kelimesi çıkmaz. Yani bencilliğin belirtisi olan ben kelimesi çıkmaz. Örneğin, ben böyle ve şöyle yaptım, ben iyi yaptım, filanca kimse kötü yaptı gibi sözleri söylemez. Bu bencillik kelimesi iman nurunu yok eder. Bu bir karanlıktır. Bu bencillik kelimesi insanı Tanrı'dan büsbütün uzaklaştırır.

O'dur Ebha. Ey Güçlü Tanrı! Bu güçsüz kullarını varlık bağlarından kurtar ve bencillik bağından azat et. Hepimizi inayet gölgesinde barındır ve sığındır. Hepimizi koruyucu, esirgeyici, feragat ve hürriyet kanadının altında nefis ve istek işlerinden kurtar ki, hep birleşip beraberlikle tek olan Senin çadırının altında toplanalım. Sıradan geçip asıl birlik olan Ebha Cennetine girelim. Sen Kerimsin, Sen Rahimsin, Senden başka Güçlü ve Kadir Allah yoktur.

ABDÜLBAHA ABBAS

LADY BLOMFIELD'İN EVİNDEKİ KONUŞMA, 24 Aralık 1912, Londra

«O'DUR TANRI»

Her insan, ilk önce kendini eğitime düşüncesinde olmalıdır. Kendisini olgunlaştırmayı düşünmelidir. Çünkü ilk önce kendi nefsinin terbiyesi gereklidir. Bakınız; bütün varlıklar terbiyeye muhtaçtır. Son derece güçsüz olan bir bitki terbiye görünce, güçlü olur. Küçük çiçekleri terbiye edince gelişip büyürler. Meyvesiz ağacı terbiye edince meyve verir. Çalı, çırpı ile dolu olan yeri terbiye edince güllük olur. Yabani hayvanları terbiye edince evcil ve ehli olurlar. O halde, terbiyenin her şeyde etkili olduğu açıklığa kavuştu. Fakat insan âleminde etkisi daha da büyüktür. Terbiye edilmeyen insan, hayvan gibidir. Belki de hayvandan da beterdir. Örneğin; birkaç çocuk çölde kalsalar asla terbiye olamazlar, kuşkusuz cahil kalırlar, muhakkak uygarlık dünyasından habersiz olurlar. Hiçbir sanayiye, ticarete ve ziraata sahip olamazlar. Sonsuz yabaniyet içinde kalıp Orta Afrika ahalisine benzerler. Avrupa dünyasını Afrika dünyasından üstün kılan şey nedir. Kuşkusuz terbiyedir. Çünkü Avrupa halkı terbiye görmekte, oysa Afrika halkı ondan yoksundur, İnsanın terbiyeye gereksinme duyduğu bu örnekten bellidir.

Terbiye ruhanî ve maddî veya İlâhî ve doğal olmak üzere iki çeşittir. Tanrısal Peygamberler, ruhanî öğretici ve İlâhî öğretmendirlir. İnsanları Tanrısal terbiye ile eğitirler. İnsanın ahlâkı ve kalbini eğitirler. Ayrıca maddî ilerlemeleri de, ruhanî ilerlemelerle beraber meydana gelir. İnsanın

SEVGİDEN BİRLİĞE

ruhu, kalbi ve huyları terbiye görünce kuşkusuz maddî eğitim de sağlanmış olur. O halde sizin ilkönce kendi nefsiniz ve ahlâkınızı terbiye edip, konuşmanızı düzelterek ve böylece eksikliklerden arınmış ve insanlık âleminin erdemlikleri ile süslenmiş olarak halkın terbiyesi ile uğraşmanızı ümit ederim. Zira insanlık âlemi karanlıktır. Daima savaşlar, insan öldürmeler, kavgalar ve çatışmaların olduklarını görüyorsunuz. İnsanlık âlemine bir hizmet edebilmenizi bu dünyanın aydınlığına sebep olabilmenizi teyid bulmanızı ve bu konuda başarılı olmanızı Tanrı'dan dileyiniz.

Öğretim ve eğitim gücü de iki çeşittir. İnsan, biri sözleri, öbürü ise davranışları ile kişileri terbiye edebilir. İnsanın sözleri ile halkı terbiye edebildiği halde, davranışlarıyla terbiye yapabilmesi daha büyük bir iştir. Zira davranışların etkisi daha fazladır. Örneğin; insan, vefadan söz ederek halkı dille sevgi ve vefaya çağırması ile kendisinin sevgi ve vefa ile davranması arasında fark vardır. Kuşkusuz davranışın etkisi daha fazladır. Veyahut halkı cömertliğe çağırarak yerine kendisi cömertlik gösterirse elbette bu daha etkilidir. Eğer insanları sevgiye davet etme yerine kendisi sevgi gösterirse kuşkusuz bu daha etkilidir. İnsan, başkalarına yapmasını önerdiği konuları kendisi yaparsa elbette etkilidir. Fakat eğer halkı iyi ahlâka davet edenin kendisi kötü ahlâka sahip ise, asla etkili olamaz. Eğer halkı adaletle çağırırsa, fakat kendisi adaletli olmazsa bunun ne yararı vardır? Eğer halkı insanlık âleminin birliğine çağırırsa, fakat kendisi bunu yapmazsa, bu çağırmanın ne sonucu olabilir? O halde insan, başka kimseleri kendi davranışları ile eğitmelidir. Çünkü insan; kutsallığın özü olmadıkça, tam bir imana kavuşmadıkça, vefa makamına erişmedikçe, duyguları İlahî Duygular olmadıkça; ruhu Ruhulkuds'e yönelmedikçe, düşünce aydınlığı, kutsal kalp ve iyi davranışlara sahip olmadıkça kuşkusuz onun sözü asla etkili olamaz, düşünceleri asla fayda veremez. Ne söylese ve ne yazsa hepsi yararsızdır. O halde, Tanrı'dan istemeliyiz ki, bizi iyi işleri yapmaya kılavuzlasın, bizi yüksek düşüncelere erdirtsin ve bizi ruhani ahlâka muvaffak kılsın. İşte o zaman insanlık âleminin birliğine hizmet edebiliriz. O zaman genel barışın yayılmasını başarabiliriz. Sizin bu hayırlı işleri başarabilmenizi umuyorum.

BAY DREYFUS'UN EVİNDEKİ KONUŞMA, 3 Kasım 1911, Paris

«O'DUR TANRI»

Gerçekte (Allah'ın dini) sözlerden değil davranışlardan ibarettir. Çünkü Allah'ın Dini, ilaç gibidir, ilacı bilmek etkili değil, ancak ilacı kullanmak sonuç verir. Eğer bir doktor, bütün ilaçları bilse, fakat kullanmazsa ne faydası vardır? İlahî Öğretiler, binanın planı ve matematiksel hesaplardan ibarettir. Matematiksel hesaplar yapıp, plan çizildiği halde bina yapılmazsa ne sonucu vardır? Tanrısal Öğretiler uygulanmalıdır, yerine getirilmelidir, sadece okumak ve bilmek bir yarar sağlamaz. Örneğin, Hz. İsa'nın öğretilerinden biri şudur: Eğer bir kimse yüzünüzün sağ tarafına bir tokat atarsa siz yüzünüzün sol tarafını da ona çeviriniz. Biri size küfrederse, siz onun hakkında dua ediniz, kötü niyetli olana iyi niyetli olunuz. Bu, Hz. İsa'nın öğretileridir. Aydınlığa sebeptir, dünya yaşamına nedendir. Dünyanın barışı ve yararına sebeptir. Ama uygulanmazsa ne faydası, vardır. Yazıklar olsun ki, nice kanların döküldüğünü görüyoruz. İsa milleti tarafından ne kadar insanlar öldürüldü. Tarihin yazdığına göre, Protestan ve Katolik anlaşmazlığından dokuz yüz bin kişi öldürülmüştür. Şimdi bu olayın Hz. İsa'nın öğretileri ile ne ilgisi vardır? Hz. İsa böyle öğretiler getirdiği halde, büsbütün O'nun tersini yaptılar. Bütün Hıristiyanlar Hazretin bu sözünü İncil' de okuyor, fakat uygulamıyorlar. Böyle okumaktan ne fayda sağlanır? Eğer gereğince hareket etseydiler, o zaman elbet faydası olurdu. İncil'de «Meyvelerinden ne olduğu anlaşılıyor» diye buyruluyor. Yani meyveden, bu ağaç kutsal mı, yoksa habis mi, hangisi olduğu anlaşılır. O halde dinin söz değil, uygulama olduğu anlaşıldı. Kur'an'da ise «Başkalarını affederek kendi hırçınlık ve sınırlarını kontrol eden kimseler Tanrı tarafından sevilen ve beğenilenlerdir.» diye buyruluyor. Yani eğer bir kişi başkasına zulüm ederse, zulüm gören kişi yumuşak huylu olmalı, onu affedip, ona ihsan ve bağışta bulunmalıdır. Şimdi bakınız, davranışlar sözlere ne kadar aykırıdır. Ne zulüm ve sitemler yapıldı. Seyyedül Şûhe-da'yı²⁶ öldürdüler. Cemali Mübarek (Hz. Bahau'llah) Şöyle buyruluyor: Eğer Allah'ın Yasasına aykırı olmasaydı, katilimin elini öperdim, kendi malımdan ona miras bırakırdım, fakat ne yapılabilirdi. Çünkü kitabın kesin emri reva görmedi ve dünya malı bu kulun yanında yoktu. Maksat Tanrısal Öğretilerce hareket edilmesidir. Bütün ilahî Dinlerin başlangıcında söz değil uygulama vardı. Örneğin, Hz. İsa'nın zamanında Havariler, Tanrısal Öğretilerce hareket ediyorlardı ve bu yüzden ilerlediler. Alçaklık mevkiinden yücelik zirvesine vardılar. Kuruntuların karanlığından, hidayet ışığı ile, doğru yola yöneldiler. Her zaman böyle idi. Fakat o günler geçince zamanla durum değişir, yavaş

²⁶ Seyyed-ül Şüheda : İmam Hüseyin.

SEVGİDEN BİRLİĞE

yavaş uygulama azalıp söz çoğalır. Uygulamadan hiçbir eser kalmayacak derecesine kadar bu iş ilerler ve din tamamen sözden ibaret olur. İşte bu yüzden orta çağda, Tanrı Emri olan Hz. İsa'nın öğretilerinden hiçbir eser kalmamış derecesine varmıştı. Hıristiyan hükümdarların ve kralların tümü birbirleriyle çatışıp devamlı savaşmaktaydılar. Lahey'de barış için kurulan toplantıya bakınız. Barış konusunda ne kadar konuşmalar yapıldı, Sarf edilen sözler ne kadar beğenilmişti. Bütün devletler delegeler göndermişti. Bütün konuşmalar, devletler ve milletlerin birbirleriyle barışması, sulh içinde yaşaması, savaş ile kavgaların ortadan kaldırılması ve silahsızlanmanın uygulanması konusunda idi.

PARİS'DEKİ KONUŞMA 8 Kasım 1911

Dünyanın bütün milletleri sözleri yönünden mükemmeldirler. Hepsi iyiliği sevdiklerini söylerler. Hepsi şöyle der: Doğruluk beğenilmiş ve yalancılık kötüdür. Emanet insanlık âleminin erdemliği ve hainlik insanlığın zilletidir. Gönülleri kırmak değil, sevindirmek iyidir. Düşmanlık ve kin değil, sevmek makbuldür. Zulüm değil, adalet iyidir. Zahmet ve sıkıntı vermek değil, merhamet iyidir. Kötü ahlâk değil, iyi ahlâk güzeldir. Karanlık değil, ışık beğenilir, insanın yüceliği cehaletle değil, bilimledir. Cimrilik değil, cömertlik güzeldir. Tanrı'dan habersiz kalmak değil, O'na yönelmek iyidir. Doğru yoldan sapmak değil, ona yönelmek gereklidir. Bunun gibi başka sözler çok söylenmektedir. Fakat bunların tümü söz dünyasında kalır, uygulama sahasında bir eseri görünmüyor. Herkes kendi istek ve hevesiyle uğraşmaktadır. Herkes, başkalarına zararlı olsa bile kendi yararını düşünmektedir. Her şahıs başkaların servetini değil, kendisininkini düşünmektedir. Herkes işte budur ve kendi işlerini ona göre ayarlamaktadırlar. Fakat Bahailer böyle olmamalıdır. Bahailer, mümtaz olmalı, amelleri sözlerinden daha fazla olmalı, sözle değil davranışla dünyadakilere lütufkâr olmalıdırlar. Kendi davranışları, amelleri ve işleriyle doğruluğu ve emaneti ispat etmelidirler. İnsanlık âleminin erdemliklerini aşikâr edip, göksel aydınlığı açıklığa kavuşturmalıdırlar. Davranışları, ben Bahaiyim, diye bağırmalıdır. Böylece insanlık âleminin ilerlemesine sebep olmalıdırlar. Eğer insan gerçek Bahai davranışları ile hareket etse, hiç söze ihtiyacı kalmaz. Dünyayı ilerleten davranışlardır. Bu uygarlığı yayan davranışlardır. Sanayii açığa çıkartan davranışlardır. Maddî dünyanın bu dereceye kadar ilerlemesini sağlayan ve buluşları ortaya çıkartan yine davranışlardır. Eğer bu davranışlar olmayıp, sadece sözler olsaydı, bu maddî uygarlığın sağlanması mümkün müydü? O halde, bu kanıtla, ruhaniyetin de maddiyat gibi olduğunu ispatlayabiliriz. Melekût sakinlerinin sözleri değil, davranışları kalplerin yaşamalarına sebeptir. Hayırlı işler vicdanın sevincine sebep olur. İnsanlık âleminin erdemliği beşerin aydınlığına neden olur. O halde, sözlere değil davranışları başarabilmeniz için sizler gece gündüz yalvarıp ağlayarak bunu Tanrı'dan isteyiniz. Allah'a yöneliniz, dua ediniz, namaz kılınız, gayret gösteriniz, belki hayırlı bir iş tarafınızdan yapılsın. Her yoksulun zenginliğine sebep olunuz, her zavallıya yardım ediniz, her üzgünü sevindiriniz, her hastanın şifa bulmasına sebep olunuz. Her korkak olanın güvenine neden olunuz. Her çaresizin çaresini bulunuz. Her kimsesizin koruyucusu ve esirgeyicisi olunuz ve her yuvasız kimsenin sığınağı ve yurdu olunuz, işte budur Bahai'nin sıfatı. Eğer buna muvaffak olursak Bahai'yiz. Bunu başaramazsak, Tanrı korusun, Bahai değiliz. Esenlikle kalınız.

BAY DREYFUS'UN EVİNDEKİ KONUŞMA, 17 Kasım 1911, Paris

«O'DUR TANRI»

İnsanlar, özellikle hükümet memuru olan ve devlet ile milletin işleri ellerinde bulunan kimseler, varlık âleminde mükâfattan ümit bekleyip cezalardan korkmalıdır. Eğer hükümet memurlarında mükâfatın ümidi ve cezanın korkusu olmazsa tutan iki direğe benzer. Onun için hükümet memurlarını zulümden koruyan cezanın korkusu ve mükâfatın şevkidir. İstibdatlı hükümetlerde, cezanın korkusu ve mükâfatın ümidi bulunmadığından, hükümetin işleri adalet ve insaf eksenini çevresinde dönmez.

Mükâfat ve ceza, siyasî mükâfat ve ceza ile İlâhî mükâfat ve ceza olmak üzere iki çeşittir. Eğer bir şahıs hem İlâhî mükâfat ve cezaya inansa ve hem de siyasî mükâfat ve cezalarla yükümlü ise, kuşkusuz o şahıs daha mükemmeldir. Zira zulmü önleyen ve engelleyen İlâhî korku ve cezanın korkusudur. Bu ikisi bir arada olursa, yani manevî ve siyasî korku olursa, elbette bu daha mükemmeldir. Devletin intikam korkusu ve Tanrısal Azabın korkusu içinde olan bazı memurlar, kuşkusuz daha fazla adaletle hareket ederler. Özellikle eğer bir kişi ebedî cezanın ve ebedî mükâfatın korkusu içinde olursa, bu kişi elbette ki sonsuz çaba ile adaleti gerçekleştirmeyi düşünecek ve zulümden kaçınacaktır. Zira zulüm ederse kalıcı dünyada Tanrısal Azapla sıkıntılı olacağına ve adaletle davransa Allah'ın Eşiğinin yakınlığını kazanacağına, ebedî hayata kavuşacağına, İlâhî Melekûta gireceğine, yüzü Hakkın inayet ve bağış ışığı ile aydınlanacağına inanan insan, kuşkusuz zulüm ve haksızlık yapmaktan kaçınır. O halde, eğer devlet memurları din sahibi olsalar elbette daha iyidir. Çünkü bunlar Allah korkusunun doğuş yerleridir. Bu sözden, dinin siyasete karışmasını

SEVGİDEN BİRLİĞE

kastetmiyorum. Dinin asla siyasî işlerle ilgisi ve karışması söz konusu değildir. Zira din, ruhlara ve vicdana; siyaset ise cisme aittir. Bu yüzden dinlerin başkanları, siyasî işlere karışmamalıdır. Onlar, milletin ahlâkının düzeltilmesi ile uğraşıp öğütler vererek Tanrı kulluğunu teşvik etmeli, insanları uyarmalıdır. Genel ahlâka hizmet etmelidirler. Kişilere ruhani duygular sağlatmalıdırlar; bilimlerini öğretmelidirler. Ama siyasî işlere asla karışmamalıdır. Hz. Bahauallah şöyle buyuruyor: İncil'de «Kayser'e ait olanı Kayser'e ve Tanrı'ya ait olanı Tanrı'ya veriniz» diye yazılıdır.

Amaç şudur ki, Bahai dinine mensup olan memurlar sonsuz adaleti göz önüne getirmektedirler. Çünkü ilâhî Gazaptan korkup, Tanrısal Rahmete ümit bağlamışlardır. Fakat başkaları asla buna önem vermeyerek ellerinden geldiği kadar haksızlık yapmaktan kaçınmıyorlar. Ben, bütün ilâhî dostların, işlerinin tümünde, adaletin doğuş kaynağı olmasını umuyorum. Zira adalet sadece hükümet erbabına özgü değildir. Tüccar da ticaretinde adaletli olmalıdır. Sanat sahipleri kendi sanatında adaletli olmalıdırlar. Bütün insanlar ister küçük, ister büyük adalet ve insafla hareket etmelidirler. Adalet şu demektir: Kendi haklarından dışarı çıkmamalı ve kendileri için istediğini başkaları için de istemelidirler. İşte budur İlâhî Adalet. Tanrı'ya şükürler olsun ki, adalet güneşi Hz. Bahauallah'ın ufkundan doğdu. Çünkü Hz. Bahauallah'ın Levihlerinde, yaradılıştan bugüne dek, kimsenin hatırına gelmeyen bir adaletin temeli mevcuttur. İnsan sınıflarının tümü için, ondan dışarı çıkmayacak bir makam tayin edilmiştir. Örneğin şöyle buyurmuştur: Her sanat sahibinin kendi sanatında adaletli olması gerekir, yani kendisine ait olan haktan dışarı çıkmamalıdır, eğer kendi sanatında haksızlık yaparsa zalim bir padişah gibidir, ondan hiçbir farkı yoktur. Kim ki, kendi alışverişinde adaleti göz önünde tutmazsa istibdatlı bir başkan gibi zalimdir. O halde, insan isterse adaletli, isterse de zalim olabilir. Fakat hepinizin adaletli olmanızı umuyorum. Hepinizin düşüncesi, bütün insanlarla dostça geçinmek ve bütün sosyal ilişkilerinizde adalet ve insafla uygulamak olsun. Daima başkalarının haklarını kendi haklarınızdan üstün görünüz, başkalarının yararlarını kendi yararınızdan önemli sayınız. Böyle yaparsanız, İlâhî Adalet'in doğuş kaynağı olursunuz ve Hz. Bahauallah'ın öğretilerince davranmış olursunuz. Herkesin terbiye görmesi, adaletli olması, insanlık âleminin erdemlikleri ile süslenmesi ve ebedî aydınlığa kavuşması için Hz. Bahauallah, kendi hayatını sonsuz zahmet, sıkıntı ve bela içerisinde geçirdi. Tüm bu zorluklara, Tanrısal Adaleti aramanız, Allah'ın Rahmeti olmanız ve bütün insanları kapsayan Tanrısal Lütüfların doğuş kaynağı olmanız için katlandı. Bu yüzden ben, herkes hakkında dua ediyorum:

Ey bağışlayan, hataları yarlıgayan ve yaratıklara merhamet gösteren Tanrı! Ey Yüce Rab! Bu yoksullar, Yüce Eşiğine ve Ebha Melekûtuna yalvarıp yakarıyorlar. Rahmetinden yardım istiyorlar. Onları kurtar ve bağış bulutlarından pay ver. Yüce Katına yalvarıyorlar, cömertliğini bağışla. Yakınlığını arzuluyorlar, Likanı ve yüzünün görünmesini onlara aşikâr et. Ey Rab! Rahmaniyet çeşmesinden akan suyu içmeden doğanların susuzluğunu görüyorsun. Bağış ve inayetin güzel suyundan onlara içirt. Ey Rab! Onlar semavî yiyeceğin açlığı içindeler. Ey Rab! Onların hastalığına ilacınla şifa ver. Ey Rab! Onlar Kapının zelilleridirler, Melekûtunda aziz buyur.

Sen Kerimsin, Sen Büyüksün, Sen Rahman ve Rahimsin.

BAYAN KASTE'NİN EVİNDEKİ KONUŞMA, 26 Kasım 1911, Paris

«O'DUR TANRI»

İlâhî Peygamberlerin tümü hakikatin doğuş kaynağıdır. Hz. Musa hakikati ilan etti. Hz. İsa, hakikati yaydı. Hz. Muhammed hakikati kurdu. İlâhî Evliyaların tümü hakikati ilan ettiler. Hz. Bahauallah hakikatin sancağını yükseltti. Dünyaya gelen bütün kutsal kişiler hakikatin lambaları idiler. Hakikat, insanlık âleminin birliğidir. Hakikat, insanlar arasındaki sevgidir. Hakikat, adaletin ilan edilmesidir. Hakikat, Allah'a yönelmektir. Hakikat, insanlık âleminin erdemliğidir. Tanrısal Peygamberlerin tümü hakikati söyleyenler idiler. Hepsi birlik ve beraberlik içinde idiler. Her peygamber kendisinden sonrakini müjdeledi. Sonradan gelen de, önceden geleni doğruladı. Hz. Musa, Hz. Mesih'ten (İsa'dan) haber verdi. Hz. Mesih, Hz. Musa'yı doğruladı. Hz. İsa, Hz. Muhammed'den haber verdi. Hz. Muhammed, Hz. İsa ve Musa'yı doğruladı. Hepsi birbirleriyle birlik içinde idiler. Biz niçin ayrılığa düşelim? Biz, o kutsal kişilerin ümmetiyiz, peygamberlerin birbirlerini sevdikleri gibi, biz de birbirimizi sevmeliyiz. Zira tek bir Tanrı'nın kullarıyız ve Allah'ın lütüfları hepimizi kapsamaktadır. Tanrı herkesle barıştadır biz niçin savaşalım? Tanrı herkese şefkatlidir, biz niçin zulüm edelim? Tanrısal Dinlerin temeli sevgi, dostluk ve birliktir. Tanrı'ya şükürler olsun ki bu çağ aydınlık çağdır. Akıllar ilerlemiş, kavrayışlar güçlendirilmiş, dostluk ve birlik araçları hazırlanmış, insanlar arasındaki sevgi ve ilişkiler sağlamlaşmıştır. Birbirimizle barışıp dostluk ve doğruluk yolunda yürümümüzün zamanı gelmiştir. Mezhep taassubu, ırk taassubu ve her türlü taassub bu devirde kalmamalıdır. Birbirimizi sonsuz arkadaşlık duygusuyla sevelim. Bir Eşiğin kullarıyız ve bir

SEVGİDEN BİRLİĞE

Güneşin ışıklarından pay almaktayız. Bütün Peygamberlere inanmalıyız. Bütün semavî kitaplara iman getirmeliyiz. Bütün taassuplardan kaçınmalıyız ve Tanrı'ya hizmet etmeliyiz, insanlık âleminin erdemliklerini açığa çıkartalım. Yırtıcı hayvanlar gibi kan dökücülüğe razı olmayalım, insanoğlunun kanını kutsal bilelim. Hepimiz insanlık âleminin birliği noktasında toplanalım. Bakınız şimdi Batı Trablus'da neler oluyor. Nice babalar evlâtsiz, nice küçük çocuklar babasız kalmaktadırlar. Ne kadar şefkatli anneler çocuklarının yasını tutup, ağlamakta, nice kadınlar kocalarının acısına ağlayıp durmaktadırlar. Bu insan kanı dökülmektedir. Yırtıcı hayvanlar toprak için dövüşmüyorlar, her biri kendi yeri ile yetiniyor. Kurt, kendi yuvasıyla yetiniyor. Panter, kendi mağarasıyla yetiniyor. Arslan kendi korusu ile yetiniyor. Hiçbiri başkasının hakkına tecavüz etmeyi düşünmüyor. Fakat ne yazık ki, acımasız insan bütün yuvaları ele geçirirse bile, yine de başka yuvayı elde etme düşüncesindedir. Oysa Tanrı, beşeri insan olarak yaratmıştır, ama yırtıcı hayvanlardan beter olmuştur. Yırtıcı hayvanlar kendi cinsinden olanları parçalamazlar. Kurt her ne kadar yırtıcı olsa da, bir gecede nihayet on koyunu parçalar. Fakat bir insan bir günde yüz bin insanın öldürülmesine sebep olabilir. Şimdi insaf ediniz, bu hangi yasaya uyuyor? Eğer biri, bir insanı öldürse ona katil diyorlar, fakat eğer yüz bin kişiyi öldürürse ona cesurların efendisi lakabını takıyorlar. Eğer biri on dirhem başkasından çalsa ona hırsız derler, ama eğer bir memleketi yağma etse onu fatih olarak adlandırıyorlar. Eğer bir evi yaksa onu suçlu sayıyorlar. Fakat eğer bir memleketi top ve tüfek ateşi ile yaksa, onu dünya fatihi sayıyorlar. Bunların tümü, bütün insanlar için belâdır; insanın yırtıcılığından ve imansızlıktan doğar. Zira eğer insan Tanrısal Adalete inansa, bir kalbin kırılmasına ve bir damla kanın dökülmesine bile razı olmaz. Gece gündüz bir gönlün sevindirilmesine çalışır.

Şimdi Tanrı'ya şükürler olsun ki, bazı insanlarda uyanma eserleri görünmektedir. En büyük barış sabahının, doğuşunun başlangıcıdır. Umuyoruz ki, insanlık âleminin birliği düşüncesi yayılsın, insanlar arasında kin ve düşmanlık yok olsun. En büyük barış görünsün. Bütün milletler birbirleriyle dostluk içinde, barış kurumunu kursunlar. Ve milletler ile devletler arasında meydana gelen sorunlar o yüce mahkemede çözülsün. Bu, dünyada barışı arzulayanların ve insanlık âlemini sevenlerin çoğalmalarına ve kamuoyunun barışa yönelmesine bağlı ve koşulludur. Böyle olunca, barış ve sulhu sevenlerin çoğalmasıyla, milletler ve devletler arasındaki birlik doğmuş olacaktır.

Sevgi aydınlıktır. Düşmanlık ve kin karanlıktır. Sevgi yaşama ve düşmanlık ölüme sebeptir. Akıl sahipleri, kuşkusuz, yaşamı ölüme tercih ederler, birliği anlaşmazlıktan üstün sayarlar. Onlar, bu kara bulutların yok olması, Hakikat Güneşinin doğması, dünyanın başka bir dünya olması, yeryüzünün sonsuz güzellik ve tazeliğe dolu bir cennet olması, Doğu ile Batının birbirini kucaklaması ve Güney ile Kuzeyin el ele vermesi için can ve gönülden gayret gösterirler. Böyle olunca ilahî gerçek sevgi insanlık âleminde belirlenir. Çünkü halka sevgi, Tanrı'ya sevgidir, halka şefkatli olmak Tanrı'ya hizmettir. İnsanlar arasında sevgiye, adalete ve Doğu ile Batı'nın birleşmesine sebep olmak için dua ederek can ve gönülden çalışınız. Belki, Tanrı dileğiyle, mezhep taassubu, ırk taassubu, siyasi taassup ve bütün taassuplar ortadan kalksın. Dünya huzur ve rahata kavuşsun Hepinizin çocukları vardır ve çocukların ne kadar değerli olduklarını biliyorsunuz. Çocukları şimdi savaşlarda paramparça olan bu zavallılar da sizin gibidirler. Bakınız, eğer bir baba ve anne kendi sevimli çocuğunu kana bulanmış olarak görürse ne hale düşer, onun için yürek ve huzur hiç kalır mı? Hiç teselli bulabilir mi? Şimdi Trablus'ta olan kimselerin babaları ve anneleri aynen bu durumdadırlar. Tanrı bizi, birbirimize kılıç çekmek için değil, sevmek ve dostluk kurmak için yaratmıştır. Savaş saffını düzenlemek için değil dostluk ve sevgi kurumunu tertiplemek ve adalet encümenini kurmak için yaratmıştır. Birbirimize Tanrı Sevgisiyle bakmamız için bize gözü vermiştir. Kalbi, birbirimize kin ve düşmanlık beslemek için değil, sevmek için vermiştir. Bakınız, Tanrı insana nasıl bir bağışta bulunmuştur, insana akıl ve duygu vermiştir ki, Tanrısal Güçleri zarar verici yolda değil sevgi yolunda harcayalım. Tanrı'dan isteyiniz ki, hepinizi destekleyip insanlık âleminin erdemliklerine muvaffak kılsın. Allah'ın yaktığı lambayı söndürmeyelim. Tanrı'nın rahmet yağmurunu dindirmeyelim. Göksel bereketi önlemeyelim. İnsanlık âlemini süslemeye muvaffak olalım. Doğu ile Batıyı aydınlatalım. Bütün ümmetlerin birbirleri ile olan dostluk ilişkilerini kuvvetlendirelim. Savaşın kökünü kazıyalım, Kalplerin dostluğuna sebep olalım, işte buna muvaffak olmamızı umuyoruz.

Hz. Bahauallah, yol gösterici aydınlığı ile İran ufkundan doğdu. Bütün hükümdarlara özel mektuplar yazdı. Hepsini en büyük barışa çağırdı. Hepsine öğütler verdi. Bunlar arasında Fransa padişahı Üçüncü Napolyon'da vardır. Hz. Bahauallah, suud gününe kadar süren elli yıl boyunca, kalplerin yavaş yavaş en büyük barışa yönelmeleri için çalıştı. Tanrı'ya şükürler olsun ki, bu Işık yayılmaktadır ve en büyük barışın sancağı Allah'ın Dileğiyle yükselecektir. Biz, insanlık âleminin aydınlanması ve Gerçeklik Güneşi'nin Hakikat Işığı ile Doğuyu ve Batıyı parlatması için, gece ve gündüz çalışmaktayız.